

JAMES ROLLINS

AUTHOR OF *MAP OF BONES*

BLACK ORDER

JAMES ROLLINS

<http://www.jamesrollins.com/>

ORDINUL

NEGRU

Black Order

LUI DAVID,
pentru toate aventurile

Traducere din limba engleză

MULTUMIRI

În ciuda timpului petrecut doar în compania unei foi albe de hârtie, scrierea unui roman este totuși un proces care implică anumite colaborări. Sunt foarte mulți oameni care și-au pus amprenta pe această carte. Mai întâi, dați-mi voie să-i mulțumesc lui Penny Hill, pentru prânzurile lungi luate împreună, pentru comentariile avizate și mai ales pentru prietenia ei. Același lucru este valabil și pentru Carolyn McCray, care nu renunță niciodată la încercarea de a scoate tot ce-i mai bun din mine. Apoi, desigur, e o onoare să le mulțumesc prietenilor mei pe care-i întâlnesc o dată la două săptămâni la Coco's Restaurant: Steve și Judy Prey, Chris Crowe, Lee Garrett, Michael Gallowglas, Dave Murray, Dennis Grayson, Dave Meek, Jane O'Riva, Dan Needles, Zach Watkins și Caroline Williams. Ei toți reprezintă cabala din spatele acestui autor. Mulțumiri speciale autorului Joe Konrath pentru energia, sprijinul și discuțiile edificatoare cu privire la anumite aspecte din această carte și lui David Sylvian pentru faptul că a ajuns cu aparatul de fotografiat peste tot, chiar și pe cea mai înaltă culme din Sierra. Cât despre sursele de inspirație din care s-a născut acest roman, trebuie să menționez cărțile lui Nick Cook și cercetările

interesante ale lui Johnjoe McFadden. În sfârșit, le rămân recunoscător celor patru oameni care au contribuit la apariția acestei cărți: redactorului meu, Lyssa Keusch, kolegei ei, May Chen, și agenților mei Russ Galen și Danny Baror. Ca de fiecare dată, trebuie să subliniez faptul că orice posibilă eroare de detaliu sau în ceea ce privește faptele prezentate îmi aparține în totalitate.

NOTĂ DIN DOCUMENTELE ISTORICE

În ultimele luni ale celui de-al Doilea Război Mondial, odată cu căderea Germaniei, între Aliați a început un nou război pentru a pune mâna pe tehnologia creată de savanții naziști. În cursa dintre britanici, americani, francezi și ruși, fiecare a fost pe cont propriu. Au fost furate patente: pentru noi tuburi electronice cu vid, pentru substanțe chimice și plastice ciudate, chiar și pentru pasteurizarea laptelui cu ajutorul razelor UV. Însă multe dintre patentele mai delicate au dispărut în abisul proiectelor strict secrete, cum a fost *Operațiunea Paperclip*, pentru care sute de savanți naziști în domeniul rachetelor V-2 au fost recrutați în secret și aduși în Statele Unite.

Însă nemții nu au renunțat cu ușurință la invențiile lor. S-au luptat și ei cu disperare să-și păstreze secretele în speranța

unei renașteri a Reich-ului. Savanții au fost uciși, laboratoarele de cercetare au fost distruse, iar schițele ascunse în peșteri, scufundate pe fundul lacurilor sau îngropate în cavouri. Orice a fost posibil pentru a le lua din calea Aliaților.

Căutările au căpătat o amploare nemaivăzută. Existau sute de laboratoare de cercetare naziste și pentru armament, majoritatea subterane, presărate pe tot teritoriul Germaniei, Austriei, Cehoslovaciei și Poloniei. Unul dintre cele mai misterioase se afla într-o fostă mină săpată într-o colină de la marginea micuțului oraș de munte Breslau. Cercetările întreprinse aici purtau numele de cod die *Glocke* sau „Clopotul”.

Existau mărturii ale oamenilor din zonă cu privire la apariția unor lumini ciudate, boli și chiar decese misterioase.

Armata rusă a fost cea dintâi care a ajuns la mină. Era goală. Toți cei șaiszeci și doi de savanți implicați în proiect fuseseră împușcați. Cât despre dispozitivul în sine... dispăruse Dumnezeu știe unde.

Un singur fapt se știe cu certitudine: Clopotul a existat cu adevărat.

NOTĂ DIN DOCUMENTELE ȘTIINȚIFICE

Viața este mai ciudată decât orice ficțiune. Toate discuțiile purtate în acest roman despre mecanica cuantică, proiectul inteligent și evoluție se bazează pe fapte.

Faptul că evoluția este coloana vertebrală a biologiei, iar biologia se află astfel în poziția specială de știință fondată pe o teorie îmbunătățită – asta o face oare o știință sau o credință?

CHARLES DARWIN

Știința fără religie este șchioapă, religia fără știință este oarbă.

ALBERT EINSTEIN

Cine spune că nu mă aflu sub protecția specială a Domnului?

ADOLF HITLER

1945

4 MAI 6:22 A.M.

CETATEA FORTIFICATĂ DIN BRESLAU, POLONIA

Cadavrul plutea în mocirla care se scurgea prin canalele colectoare. Trupul unui băiat, umflat și parțial mâncat de șobolani, fusese dezbrăcat de cămașă și pantaloni și descălțat. În orașul aflat sub asediu nu se irosea nimic.

Obergruppenführer-ul SS Jakob Sporrenberg trecu pe lângă cadavru răscolind mizeria. Organe și excremente. Sânge și bilă. Fularul ud pe care și-l legase peste nas și gură nu reușea aproape deloc să acopere duhoarea. La asta se reducea acum marele război. Cei puternici ajunseseră să se târască prin canale ca să scape. Însă primise niște ordine.

Nu avea cum să nu audă detunăturile duble, *crump-wump*, ale artileriei ruse, care sfredeleau orașul. Simțea fiecare explozie ca și cum l-ar fi lovit un ciocan în moalele capului. Rușii doborâseră porțile, bombardaseră aeroportul și, chiar în momentul acesta, tancurile lor huruiău pe străzile pietruite, în timp ce avioanele de transport aterizau pe Kaiserstrasse. Principala arteră de circulație fusese transformată în pistă de aterizare prin simpla aliniere a două

rânduri paralele de butoaie pline cu țitei aprins care făceau și mai dens aerul pâcios, sufocant al dimineții, ținând soarele la distanță. Se dădeau lupte pe fiecare stradă, în fiecare casă, din pod până în pivniță.

„Fiecare casă trebuie să fie o fortăreață.”

Acesta fusese ultimul ordin pe care-l transmisese *Gauleiter*-ul Hanke întregii populații. Orașul trebuia să reziste cât de mult se putea. Viitorul celui de-al Treilea Reich depindea de el.

Și de Jakob Sporrenberg.

— *Mach schnell*, îi zori pe ceilalți, din spatele lui.

Cei din unitatea sa de *Sicherheitsdienst* – desemnată *Kommando* de Evacuare Specială – îl urmau, mărșăluind până la genunchi prin apa murdară. Paisprezece oameni. Toți înarmați. Toți îmbrăcați în negru. Toți împovărați cu pachete grele. În mijloc, patru dintre bărbații cei mai puternici, foști docheri *Nordsee*, purtau pe umeri pari de care erau suspendate niște cutii uriase.

Exista un motiv pentru care rușii loveau cu atâta înverșunare orașul acesta singuratic din Munții Sudeți dintre Germania și Polonia. Fortificațiile din Breslau păzeau poarta de acces înspre ținutul muntos de dincolo de el. De doi ani încoace, condamnații la muncă silnică din lagărul de concentrare de la Gross-Rosen săpaseră adânc într-un munte din apropiere. O sută de kilometri de tuneluri făcute cu târnăcopul sau cu dinamita, toate pentru a sluji unui singur

proiect secret, unui secret ținut cât se putea de departe de ochii iscoditori ai Aliaților.

Die Riese... Uriașul.

Însă tot se dusesse vestea. Poate că unul dintre sătenii de lângă mina Wenceslas șoptise ceva despre boala ciudată care se abătuse dintr-odată chiar și asupra celor aflați la o depărtare considerabilă față de complex.

Ce bine ar fi fost dacă ar mai fi avut măcar încă puțin timp, să finalizeze cercetările...

Cu toate astea, Jakob Sporrenberg avea anumite rezerve. Nu știa tot în legătură cu proiectul secret, de fapt, cunoștea doar numele de cod: Cronos. Avea însă destule informații. Văzuse corpurile folosite la experimente. Auzise urletele.

Crime abominabile.

Acestea erau singurele cuvinte care-i răsunau în minte și făceau să-i înghețe sângele în vine. Nu avusese nici o problemă să-i execute pe oamenii de știință. Cei șaiszeci și doi de bărbați și femei fuseseră scoși afară și împușcați de două ori în cap. Nimeni nu trebuia să știe ce se crease în adâncurile minei Wenceslas... sau ce se descoperise. Un singur savant fusese lăsat în viață.

Doktor Tola Hirszfeld.

Jakob o auzea pleoscăind prin apă în spatele lui, pe jumătate târâtă de unul dintre oamenii lui, cu mâinile legate la spate. Era înalta pentru o femeie, avea aproape treizeci de ani, sânii mici, dar bine formați și picioare frumoase. Părul îi

flutura pe umeri, moale și negru, iar fața îi era albă ca laptele de la atâtea luni petrecute sub pământ. Ar fi trebuit să moară și ea împreună cu ceilalți, însă tatăl ei, *Oberarbeitsleiter* Hugo Hirszfeld, coordonatorul proiectului, își dovedise într-un final sângele corupt și originile pe jumătate evreiești. Încercase să distrugă dosarele cu cercetări, însă fusese împușcat de unul dintre gardieni și murise înainte să-și poată arunca în aer biroul subteran. Din fericire pentru fiica sa, trebuia să existe cineva care să știe totul despre *die Glocke*, să supraviețuiască pentru a-i duce mai departe munca. Ea, la fel de genială precum tatăl ei, îi cunoștea cercetările mai bine decât oricare dintre ceilalți savanți.

Însă de aici încolo trebuiau să se poarte cu mănuși cu ea.

De fiecare dată când Jakob o privea, în ochii ei se aprindeau scânteii de mânie. Îi putea simți furia ca pe o flacără vie. Însă trebuia să coopereze... așa cum făcuse și tatăl ei înainte. Jakob știa cum să se poarte cu *Juden*, în special cu cei cu sânge amestecat. *Mischlinge*. Ăștia erau cei mai răi. Existau câteva sute de mii de *Mischlinge* înrolați în forțele armate ale Reich-ului. Soldați evrei. Rarele excepții la legile naziste permiteau ca astfel de oameni cu sânge amestecat să fie cruțați și să intre în luptă. Era nevoie de o dispensă specială. Astfel de *Mischlinge* se dovedeau de obicei a fi cei mai înverșunați și mai devotați, trebuind să-și demonstreze loialitatea față de Reich mai presus de cea față de propria rasă.

Cu toate astea, Jakob nu avusese niciodată încredere în ei. Iar prin purtarea sa, tatăl Tolei dovedise câtă dreptate avusese să fie suspicios. Încercarea de sabotaj a doctorului nu îl surprinsese deloc. În *Juden* nu trebuia să ai niciodată încredere, trebuiau pur și simplu exterminați.

Însă hârțiile prin care i se cruța viața lui Hugo Hirszfild fuseseră semnate de führer-ul însuși, și nu numai lui, tatălui, ci și fiicei, și unui cuplu de părinți bătrâni aflați undeva în inima Germaniei. Așa că, deși Jakob nu avea nici un fel de încredere în *Mischlinge*, credea totuși cu toată tăria în führer-ul său. Ordinele sale fuseseră foarte clare: din mină trebuiau evacuate toate resursele necesare continuării cercetărilor, iar restul trebuia distrus.

Asta însemna să o cruțe pe fiică.

Și pe bebeluș.

Nou-născutul era înfășat și învelit ca într-o bocceluță, un copilaș evreu care nu avea mai mult de o lună. I se dăduse un sedativ ușor ca să nu facă zgomot în timpul călătoriei.

Copilul acesta era însăși esența crimelor abominabile comise, adevăratul motiv al frământărilor lui Jakob. Toate speranțele celui de-al Treilea Reich stăteau în mânuțele astea mici – mânuțele unui copil evreu. Când se gândea la asta îi venea să vomite. Îi venea să înfigă copilul într-o baionetă. Însă promise niște ordine.

O văzu și pe Tola uitându-se la copil. Ochii îi străluceau cu un amestec de furie și durere.

Pe lângă faptul că își ajuta tatăl să-și desfășoare cercetările, Tola fusese și cea care se ocupase de copil, îl legănase ca să adoarmă și îl hrănise. La urma urmei, copilul era singurul motiv pentru care femeia acceptase să coopereze. Numai amenințările la adresa vieții băiatului o convinseseră într-un final să se supună ordinelor lui Jakob.

Deasupra explodează un proiectil, făcându-i pe toți să cadă în genunchi, asurzii de zgomotul extrem de puternic. Cimentul din pereți se crăpă și bucățele de mortar căzură în apa murdară.

Jakob se ridică în picioare, înjurând printre dinți.

Loctiitorul lui, Oskar Henricks, se apropie și-i făcu semn înspre un canal secundar care se deschidea într-o parte.

— O luăm prin tunelul acela, domnule *Obergruppenführer*. E un vechi canal pluvial. Potrivit hărții municipale, conducta principală se varsă în râu, nu departe de Insula Catedralei.

Jakob dădu din cap aprobator. În apropierea insulei, trebuiau să aștepte două bărci camuflate, cu oameni dintr-o altă unitate de *Kommando*. Nu mai era mult până acolo.

Grăbi și mai tare pasul, în timp ce bombardamentul rușilor se întetea deasupra lor. Asaltul pe care-l porniseră din nou anunța, fără îndoială, că erau pe punctul de a pătrunde în oraș. Era inevitabil ca locuitorii acestuia să se predea.

Când Jakob ajunsese la tunelul secundar, ieși din mocirlă și se urcă pe pragul de ciment care dădea în acesta. Noroiul îi plescăia sub bocanci la fiecare pas. Duhoarea îngrozitoare de

rahat și mizerie îi păru și mai pătrunzătoare, ca și cum canalul încerca să îl atragă în adâncul lui.

Toți oamenii lui îl urmau.

Jakob luminează cu lanterna conducta de ciment. Era doar o impresie sau aerul chiar devenise puțin mai respirabil? Revigorat, o luă înainte, în urma razei de lumină. Aflându-se atât de aproape de ieșire, misiunea lui aproape că se încheiase. Unitatea sa avea să parcurgă jumătate din Silezia înainte ca rușii să dea de labirintul subteran de galerii de șobolani ce formau mina Wenceslas. Și acolo îi așteptau din partea lui Jakob niște capcane explozive plantate în toate pasajele laboratorului. Rușii și aliații lor nu aveau să găsească decât moarte în ținuturile acelea muntoase.

Cu această perspectivă îmbucurătoare în minte, Jakob o luă la fugă spre locul de unde venea aerul proaspăt. Tunelul de ciment cobora lin, dar constant. Oamenii mărîră pasul, grăbiți de liniștea subită ce se lăsa între exploziile artileriei. Rușii atacau în forță.

Erau aproape. Râul era sigur numai până la venirea lor.

Ca și cum percepușe graba lor, copilul începu să suspine, să geamă slab, efectul sedativului fiind probabil pe cale de a dispărea. Jakob îl avertizase pe medicul echipei să nu fie unul prea puternic. Nu îndrăzneau să pună în pericol viața copilului. Poate că asta fusese o greșală...

Plânsul deveni mai sonor.

Un singur obuz explodează undeva în nord.

Plânsul se transformă în țipete. Ecourile lor se auzeau până la capătul tunelului de piatră.

— Fă-l să tacă! îi ordonă soldatului care ținea copilul.

Bărbatul, slab mort și cenușiu la față, încercă să-și dea jos bocceluța cu copilul de pe umăr, pierzându-și și șapca din cauza precipitării. Încercă să-l scoată din pledurile cu care era înfășurat, dar nu reuși să obțină altceva decât niște țipete și mai ascuțite.

— Lăsați-mă pe mine, îi imploră Tola. Se luptă cu bărbatul care o ținea de cot. Are nevoie de mine.

Gel care ducea copilul aruncă o privire înspre Jakob. Peste lumea de deasupra se lăsase o liniște deplină. Dedesubt, țipetele continuau.

Jakob făcu o grimasă, dar încuviință din cap.

Tolei i se tăiară legăturile de la mâini. Își frecă degetele să și le dezmoștească și se întinse spre copil. Soldatul îi întinse greutatea ușurat. Ea cuibări copilul pe un braț, sprijinindu-i capul și legănându-l încet. Se aplecă peste el, îmbrățișându-l strâns. Un șâșâit ușor, fără cuvinte și plin de alinare se auzi printre țipete. Parcă întreaga ei ființă se contopise cu copilul.

Încet, încet, țipetele se transformară în plânsete și apoi în suspine firave.

Mulțumit, Jakob făcu un semn din cap înspre cel care o păzea. Bărbatul își ridică pistolul Luger și îl lipi de spatele Tolei. Fără nici un zgomot acum, își văzură mai departe de drum prin labirintul subteran de sub Breslau.

Curând, mirosul de fum înlocui duhoarea din canal. Lumina lanternei dezvălui o prelată cenușie ce marca ieșirea din canalul pluvial. Nu se mai auzea nimic din partea artileriei, însă continua aproape constant răpăitul gloanțelor trase de puști – mai ales undeva înspre est. Și mai aproape, se auzea limpede clipocitul apei.

Jakob le făcu oamenilor lui semn să-și ocupe pozițiile în urma lui în tunel, și transmisionistului spre ieșire.

— Fă semnal bărcilor.

Soldatul dădu din cap hotărât și se repezi înainte, făcându-se nevăzut în pâcla deasă.

În câteva minute, semnale luminoase transmiteau un mesaj codificat către insula din vecinătate. În scurtă vreme bărcile trebuiau să traverseze canalul și să ajungă la ei.

Jakob se întoarse spre Tola. Avea în continuare copilul în brațe. Băiatul era din nou liniștit și avea ochii închiși.

Tola îi prinse și îi susținu privirea fără să clipească.

— Știi, tata a avut dreptate, spuse ea apăsător. Privirea îi fugi către cuferele zăvorâte și apoi din nou la el. Se vede pe fața ta. Ce am făcut noi... am mers prea departe.

— Astea nu-s decizii pe care să fim noi în măsură să le luăm, răspunse Jakob.

— Dar cine?

Jakob clătină din cap și dădu să se întoarcă. Heinrich Himmler, personal, îi dăduse ordinele acestea. Nu era în nici un caz în poziția de a le pune la îndoială. Cu toate astea, simți atenția femeii îndreptată spre el.

— E împotriva legilor lui Dumnezeu și ale naturii, șopti ea.

Se auzi un strigăt care îl scuti să-i răspundă.

— Vin bărcile, îl anunță transmisionistul, întorcându-se de la gura de ieșire din canalul pluvial.

Jakob transmise ferm ultimele ordine și își puse oamenii în mișcare. Îi conduse la capătul tunelului, care dădea înspre malul abrupt al râului Oder.

Curând nu aveau să mai fie la adăpostul întunericului, înspre est, soarele apăruse la orizont, dar aici plutea un nor de fum negru peste apă, îngroșat și mai tare de aburul apei. Iar prelata putea să le ofere cât de cât adăpost.

Dar pentru câtă vreme?

Focurile de armă continuau să se audă ciudat, aproape vesel, ca niște artificii care ar fi sărbătorit distrugerea orașului Breslau.

Scăpat de duhoarea din canal, Jakob își smulse de pe față masca udă și trase adânc în piept aerul curat. Cercetă cu privirea apele plumburii. Două bărci joase, de doar jumătate de metru, tăiau apa, cu motoarele bâzâind constant, dar înfundat. În prova fiecăreia din ele, abia ascunse sub niște prelate verzi, fuseseră montate două mitraliere MG-42.

În spatele bărcilor, se distingea vag o bucată de insulă. Insula Catedralei nu era propriu-zis o insulă, căci solul mlăștinios se acumulase într-o cantitate suficientă, în secolul al nouăsprezecelea, pentru a face legătura cu malul îndepărtat. Un pod de fier forjat verde ca smaraldul,

provenind din același secol, ducea în partea asta. Cele două bărci trecură pe sub pod, foarte aproape de stâlpii de piatră care îl susțineau, și se apropiară.

Jakob ridică ochii în momentul când o rază pătrunzătoare de lumină lovi vârfurile celor două turle spiralate ale catedralei ce dădea numele fostei insule.

Aceasta era una dintre cele șase biserici înghesuite pe insulă.

Lui Jakob îi răsunau încă în urechi cuvintele Tolei Hirszfeld.

„E împotriva legilor lui Dumnezeu și ale naturii.”

Frigul pătrunzător al dimineții trecuse prin hainele lui jilave, făcându-i pielea ca de găină. Cu siguranță avea să fie foarte fericit odată ajuns suficient de departe de locul ăsta și putând să șteargă din memorie tot ce se petrecuse în ultimele zile.

Prima barcă ajunsese la mal. Mulțumit că astfel putea să-și alunge gândurile ce-l frământau și chiar și mai mulțumit că se putea mișca, își grăbi oamenii să încarce cele două bărci.

Tola stătea deoparte, cu copilul în brațe, păzită de un singur soldat. Și ea dăduse cu ochii de turlele spiralate strălucind în lumina dimineții pe fundalul cenușiu al cerului. În continuare se auzeau focuri de armă, care acum se apropiau. Se auzeau și zgomote înfundate produse de șenilele tancurilor. Toate erau însoțite de strigăte și urlete.

Unde era Dumnezeuul acela căruia se temea să nu i se fi împotrivit?

Cu siguranță, nu aici.

Odată bărcile încărcate, Jakob se apropie de Tola.

— Urcă în barcă.

Intenționase să aibă un ton dur, însă ceva din expresia întipărită pe chipul ei îl împiedicase să rostească vorbele cum ar fi vrut.

Ea se supuse, având însă atenția îndreptată în continuare spre catedrală și gândurile chiar mai departe, spre cerul de dincolo de ea.

În momentul acela, Jakob observă cât era de frumoasă... chiar dacă era o *Mischlinge*. Însă atunci ea își lovi vârful bocancului de ceva, se împiedică, dar se redresă, atentă la copil. Își îndreptă ochii din nou spre apele cenușii și spre aburul cețos de deasupra. Chipul i se înăspri din nou, parcă împietrit. Aruncă o privire golită de expresie, căutând un loc pentru ea și copil.

Ocupă un loc pe o bancă dispus la tribordul bărcii, cu paznicul urmărind-o îndeaproape.

Jakob se așează și el, vizavi de ei, și îi făcu semn pilotului să pornească.

— Nu trebuie să întârziem.

Se uită în josul râului. Mergeau înspre vest, îndepărtându-se de frontul de est și de soarele care răsărea.

Își verifică ceasul. Chiar în momentul acesta un avion german de transport Junker Ju 52 îi aștepta deja pe un aerodrom abandonat, aflat la zece kilometri depărtare. Avea pictate pe el însemnele Crucii Roșii germane, camuflându-l

sub aparența unui avion medical ca măsură de siguranță suplimentară împotriva unui posibil atac.

Bărcile se încadraseră pe mijlocul canalului, cu motoarele turate la maximum. Rușii nu-i mai puteau opri acum. Se terminase.

Sesiză o mișcare la capătul celălalt al bărcii.

Tola se aplecă deasupra bebelușului și-l sărută ușor pe căpșorul acoperit de păr moale. Își ridică fața și dădu cu ochii de Jakob. Acesta nu văzu în ei nici o umbră de sfidare sau mânie. Numai hotărâre.

Jakob înțelese ce avea de gând.

— Nu...

Prea târziu.

Ridicându-se puțin, Tola se lăsă pe spate peste balustrada joasă de care se rezemase până atunci și se împinse în picioare. Cu bebelușul strâns la piept, se aruncă pe spate în apa rece.

Paznicul ei, speriat de mișcarea bruscă, se răsuci și începu să tragă la întâmplare în apă.

Jakob se repezi înspre el și-i dădu peste mână.

— Poți să lovești copilul.

Jakob se aplecă peste marginea bărcii și cercetă apa cu privirea. Ceilalți bărbați erau și ei în picioare. Barca se clătină. Jakob nu reuși să-și vadă decât propria reflecție în apele plumburii. Îi făcu semn pilotului să rotească barca.

Nimic.

Se uită la suprafața râului după bule de aer care puteau trăda ceva, însă mișcarea bărcii tulburase apele și mai mult, întunecându-le complet. Lovi balustrada cu pumnul.

Așa tată... așa fiică...

Numai un *Mischlinge* ar fi îndrăznit să facă un gest atât de dramatic. Mai văzuse asta: mamele *Jüdische* care-și sufocau propriii copii pentru a-i feri de suferințe și mai mari. Crezuse că Tola era mai puternică. Însă, la urma urmei, poate că nu avusese de ales.

Se rotiră cu barca suficient de mult ca să fie siguri. Oamenii lui cercetară malurile pe ambele părți. Femeia dispăruse. Zgomotul unui obuz de mortieră șuierând undeva deasupra lor îi descurajă să întârzie și mai mult.

Jakob le făcu semn oamenilor să se ducă la locurile lor. Arată înspre vest, în direcția avioanelor care îi așteptau. Cuferele și dosarele erau în continuare la ei. Suferiseră o pierdere, însă nu una care să nu poată fi depășită. Unde era un copil, se mai putea face și altul.

— Dați-i drumul!

Cele două bărci porniră din nou, cu motoarele turate la maximum.

În câteva minute dispărură în ceața plumburie, lăsând în urmă orașul Breslau în flăcări.

* * *

Tola auzi zgomotul bărcilor estompându-se în depărtare.

Își făcu vânt prin apă în spatele unuia dintre pilonii puternici de piatră ce sprijinea vechiul pod de fier forjat al Catedralei.

Își apăsă cu putere palma peste gura copilului ca să-i înăbușe orice sunet posibil, rugându-se în același timp să-i ajungă aerul pe care-l inhala pe nas. Însă copilul era slăbit.

Și la fel era și ea.

Glonțul îi atinsese gâtul într-o parte. Îi curgea foarte mult sânge, înroșind apa în jurul ei. Vederea începu să i se înceteșeze. Cu toate astea, încercă din răspuțeri să țină copilul deasupra apei.

Cu câteva momente în urmă, când se aruncase în râu, intenționase să se sinucidă și să înece și copilul. Însă, în momentul când venise în contact cu apa rece și simțise durerea din gât, ceva îi spulberase planul inițial. Își amintise lumina soarelui pe turla. Nu era biserica ei, și nici religia ei. Însă părea un semn de aducere aminte că exista lumină dincolo de întunericul de acum. Undeva în lumea asta oamenii nu-și omorau semenii. Mamele nu-și înecau pruncii.

Se avântase și mai adânc în canal, lăsând curentul să o poarte spre pod. Sub apă, își folosise propriii plămâni pentru a ține copilul în viață, ciupindu-l de nas și suflându-i aer în gură. Deși plănuise moartea, odată apărută scânteia de viață, aceasta i se transformase într-o adevărată vâlvătaie în piept.

Băiatul nu primise un nume.

Nimeni nu trebuia să moară fără să aibă un nume.

Suflă aer în gura copilului, puțin câte puțin, luptându-se cu curentul, fără să vadă nimic prin apă. Avusese norocul chior să ajungă la unul dintre pilonii de piatră, care-i oferi puțin adăpost.

Însă acum bărcile plecaseră și nu mai putea aștepta.

Sângele țâșnea cu putere din ea. Își dădea seama că numai frigul o ținea în viață. Însă, tot frigul era cel care avea să ucidă fragila făptură.

Se avântă înainte înnebunită, spre țarm, cu mișcări necoordonate din pricina slăbiciunii și a amorțelii. Se scufundă, trăgând copilul după ea.

Nu.

Se luptă să se ridice la suprafață, însă apa se dovedi brusc prea grea, aproape imposibil de învins. Refuza să moară.

Apoi, deodată, simți sub vârful bocancilor pietre ascuțite. Țipă, uitând că era în continuare în adânc și înghiți o gură zdravănă de apă. Se scufundă încă o dată, apoi își luă pentru ultima oară avânt, împingându-se cu picioarele în pietrișul nămolos. Scoase capul din apă și-și azvârli cu putere trupul spre țarm.

Malul se ridica abrupt sub picioarele ei.

Într-o mână și un genunchi, se târî cu greutate din apă, ținând strâns bebelușul lângă gât. Ieși și se prăbuși cu fața în jos pe malul pietros. Nu mai avea putere să-și miște nici mâinile, nici picioarele. Copilul era scaldat în sângele ei. Făcu un ultim efort și se uită cu atenție la copil.

Nu mișca. Nu respira.

Închise ochii într-o rugăciune mută în timp ce abisul etern începea s-o cuprindă.

Plângi, fir-ai tu să fii, plângi...

* * *

Părintele Varick fu primul care auzi scâncetele.

El și ceilalți călugări se adăposteau în pivnița de vinuri de sub biserica Sfinții Petru și Pavel. Fugiseră din oraș cu o noapte înainte când începuse bombardarea orașului Breslau. În genunchi, se rugau cu toții ca insula să fie cruțată. Biserica, ridicată în secolul al cincisprezecelea, supraviețuise nenumăratelor urgii care se abătuseră asupra orașului de graniță. Acum implorau pronia cerească să mai supraviețuiască încă o dată.

În această atmosferă de liniște și pietate, răzbătura până la călugări plânsetele deznădăjduite.

Părintele Varick se ridică în picioare, ceea ce aproape că se dovedi prea mult pentru bătrânele sale picioare.

— Unde te duci? întrebă Franz.

— Mi-am auzit turma chemându-mă, spuse părintele.

În ultimii douăzeci de ani, hrănise cu resturi pisicile de pe lângă râu și câinii amărâți care se aciuară din când în când pe lângă biserica de pe malul apei.

— Nu e momentul acum, îl atenționează un alt călugăr, cu teamă evidentă în voce.

Părintele Varick trăise prea mult ca să se mai teamă de moarte cu o asemenea feroare tinerească.

Traversă pivnița și se aplecă pentru a intra în holul scurt ce dădea înspre ușa dinspre râu. Prin holul acela odinioară se aduceau cărbunii pentru a fi depozitați acolo unde se aflau acum sticle verzui, așezate în suporturi de lemn și acoperite cu praf.

Ajunse la vechea ușă pe unde erau băgați cărbunii, ridică drugul de lemn de siguranță și trase zăvorul.

Împinse cu umărul și întredeschise ușa.

Mai întâi, simți fumul înțepător, dar imediat, scâncetele îl făcură să-și coboare privirea.

— *Mein Gott im Himmel...*

O femeie se prăbușise la câțiva pași de ușa din zidul fortificat ce împrejmuia biserica. Nu mișca. Se repezi înspre ea, se lăsă din nou în genunchi cu o nouă rugăciune pe buze.

Se întinse și-i atinse gâtul să vadă dacă mai avea puls, însă nu găsi decât sânge și o rană îngrozitoare. Era udă leoarcă, din cap până în picioare, și la fel de rece ca pietrele din jur.

Era moartă.

Apoi din nou plânsetul... venind de undeva de dincolo de ea.

Se răsuci și descoperi un bebeluș, pe jumătate acoperit de femeie, plin și el de sânge.

Deși vânăt de frig și la fel de ud, copilul era încă în viață. Scoase pruncul de sub cadavru. Scutecele și pledul în care

fusesse înfășat se desfăcură și se desprinseră de pe el din cauza greutateii apei.

Un băiat.

Își trecu mâinile rapid peste corpul micuț și văzu că sângele de pe el nu era al copilului.

Doar al mamei.

Se uită trist la femeie. Atâta moarte. Încercă să deslușească ceva de partea cealaltă a râului. Orașul ardea, aruncând valuri de fum înspre cerul înroșit la răsărit. Continuau să se audă focuri de armă. Oare ea traversase canalul înot? Pentru a-și salva copilul?

— Odihnește-te, îi șopti femeii. O meriți.

Părintele Varick se întoarse înspre ușă. Șterse copilul de apă și de sânge. Părul acestuia era moale și rar, însă era alb ca zăpada. Nu putea să aibă mai mult de o lună.

La manevrele lui Varick, plânsul băiatului deveni mai puternic, fața i se strâmbă de efort, însă rămase la fel de slăbit, abia mișcându-și membrele reci ca gheața.

— Plângi, micuțule.

Reacționând la vocea lui, băiatul își deschise ochii umflați. Ochii albaștri îl salutară pe Varick. Puri și strălucitori. La urma urmei, cei mai mulți nou-născuți aveau ochii albaștri, însă Varick simțea că ochii aceștia aveau să-și păstreze acea minunată culoare azurie.

Trase copilul mai aproape ca să-l încălzească. O pată de culoare îi atrase atenția. Was ist das? întoarse piciorul copilului. Deasupra călcâiului, cineva desenase un simbol.

Nu, nu desenase. Frecă puțin ca să fie sigur.
Era tatuat cu cerneală stacojie.
Se uită cu atenție. Semăna cu un picior de cioară.

Însă Părintele Varick își petrecuse o bună parte din tinerețe în Finlanda. Recunoscuse simbolul și-i înțelese adevărata însemnătate: era o literă din alfabetul vechilor triburi nordice.

Nu avea habar ce literă era sau ce simboliza. Scutură din cap. Oare cui îi trecuse prin cap o asemenea prostie?

Aruncă o privire spre mamă și se încruntă.

Nu conta. Păcatele părinților nu trebuiau să se răsfrângă asupra copiilor.

Șterse și ultima urmă de sânge de pe părul copilului și-l înveli bine în rasa sa călduroasă.

— Bietul *Junge*... ce bun venit îngrozitor a avut în lumea asta.

PARTEA a I-a

CAPITOLUL 1

ACOPERIȘUL LUMII

ÎN ZILELE NOASTRE

16 MAI, 6:34 A.M.

HIMALAYA

TABĂRA DE BAZĂ, EVEREST, 5 365 METRI

Moartea plutea în aer.

Taski, conducătorul șerpașilor, rosti acest verdict cu toată solemnitatea și siguranța pe care i-o conferea ocupația sa. Bărbatul, mic de statură și îndesat, abia dacă măsura un metru cincizeci, cu tot cu vechea sa pălărie de cowboy. Însă se purta de parcă ar fi fost mai înalt decât toți cei care se aflau pe munte. Ochii săi, dincolo de pleoapele mijite, examinau cu atenție șirul steagurilor de rugăciune fluturânde.

Dr. Lisa Cummings îl centră pe bărbat în cadrul obiectivului aparatului ei foto Nikon D-100 și îi făcu o poză. Taski era ghidul grupului, dar în același timp și subiectul testului psihometric pe care-l făcea Lisa. Candidatul perfect pentru cercetările ei.

Venise în Nepal în cadrul unui grant pentru a studia efectele psihologice ale escaladării Everestului fără butelie de oxigen. Înainte de 1978, nimeni nu urcase pe Everest fără a primi oxigen suplimentar. Aerul era prea rarefiat. Chiar și alpiniștii cu experiență care aveau butelii de oxigen manifestau simptome de epuizare, o coordonare defectuoasă a mișcărilor, vedere dublă, halucinații. Se considera că este imposibil să se ajungă în vârful unei culmi de opt mii de metri fără a avea o sursă suplimentară de aer.

Apoi, în 1978, doi alpiniști din Tyrol reușiseră imposibilul și ajunseseră în vârf, bazându-se exclusiv pe aerul pe care-l puteau inhala cu propriii plămâni.

În anii care urmaseră, în jur de șaiszeci de bărbați și femei le călcașeră pe urme, fixând astfel un nou țel pentru întreaga elită a alpiniștilor.

Nu putea cere un test de stres mai bun pentru condițiile de presiune scăzută.

Înainte de a veni aici, dr. Lisa Cummings tocmai încheiase un grant ce durase cinci ani asupra efectului sistemelor de înaltă presiune asupra proceselor psihologice umane. Pentru a-l duce la bun sfârșit, îi studiase pe scafandrii de mare adâncime, de la bordul unui vas de cercetare, *Deep Fathom*,

După aceea, fusese silită de circumstanțe să meargă mai departe... și în ceea ce privea viața ei profesională, și în ceea ce o privea pe cea personală. Așa că trebuise să accepte acest grant NSF pentru a duce la bun sfârșit cercetarea inversă: studierea efectelor psihologice ale sistemelor de *joasă* presiune.

De unde această călătorie pe Acoperișul Lumii.

Lisa își schimbă poziția ca să-i mai facă o poză lui Taski Șerpașul. Ca mulți dintre oamenii lui, Taski luase ca nume de familie numele grupului său etnic.

Omul se mișcă de lângă șirul steagurilor de rugăciune fluturânde, dădu hotărât din cap și arătă cu țigara pe care o ținea între două degete înspre culmile ce se înălțau lângă ei.

— E o zi proastă. Moartea plutește în aer, repetă el, apoi stinse țigara și-și aprinse încă una, după care se întoarse să plece.

Lucrurile erau clare.

Dar nu și pentru ceilalți membri ai grupului lor.

Murmure de dezamăgire se auziră în rândurile alpiniștilor. Toți își îndreptară privirea spre cerul albastru, fără urmă de nori, de deasupra. Echipa compusă din zece alpiniști aștepta de nouă zile să se schimbe vremea. Până acum, nimeni nu contestase decizia de bun-simț de a nu urca în timpul furtunii de săptămâna trecută. Vremea fusese dată peste cap din cauza unui ciclon care pornise din golful Bengal. Vânturi sălbatice trecuseră grăbite peste tabăra lor, cu o viteză ajungând până la 150 de kilometri pe oră, smulgând

unul dintre corturile folosite ca bucătărie și punând oamenii la pământ, fiind urmate de rafale de ninsoare care răniseră, aidoma celui mai aspru șmirghel, orice bucățică de piele lăsată neacoperită.

Apoi venise răsăritul cu un soare la fel de strălucitor ca speranțele lor. Lumina se reflecta puternic pe ghețarul Khumbu și pe toată întinderea de gheață din jur. Everestul acoperit de zăpadă plutea deasupra lor, înconjurat senin de culmile sale surori, asemenea unor miri în alb.

Lisa făcuse o sută de fotografii, încercând să prindă lumina schimbătoare în toată frumusețea ei, mereu alta de la un moment la altul. Acum pricepea de ce Everestul primise acel nume de la localnici: Chomolungma, sau Zeița Mamă a Lumii, în chineză, și Sagarmatha, Zeița Cerului, în nepaleză.

Plutind printre nori, muntele era într-adevăr o zeiță de gheață și stânci. Iar ei veniseră cu toții să o slujească pioși, să se dovedească demni de a săruta cerul. Și nu fusese deloc ieftin. Șaizeci și cinci de mii de dolari de persoană. Măcar prețul indusese echipamentul de campare, hamalii, șerpașii și, desigur, câți iaci doriseră. Mugetul unei femele iac se transmitea în ecouri prin toată valea, unul între cele două duzini de animale de care se folosea echipa de alpiniști. Petele de culoare roșii și galbene pe care le făceau corturile lor decorau întreaga tabără. În plus, pe platoul stâncos, se mai aflau încă alte cinci tabere de alpiniști, așteptând cu toții ca zeii furtunii să le întoarcă spatele.

Însă, potrivit șerpașului, asta nu avea să se întâmple în ziua aceea.

— Ei, rahat! exclamă managerul unei companii de echipament sportiv din Boston.

Îmbrăcat în cel mai nou model de costum de alpinism căptușit cu puf, dintr-o singură piesă, stătea cu brațele încrucișate lângă rucsacul pregătit.

— Peste șase sute de dolari pe zi ca să stăm aici degeaba. Cred că pur și simplu vor să ne jupoaie de bani. Pe cer nu-i nici măcar un nenorocit de nor!

Mormăia în barbă, ca și cum încerca să incite la o revoltă pe care nu avea nici o intenție să o conducă el însuși.

Lisa mai întâlnește genul acesta de oameni. Personalitate de tip M... M de la măgar. Văzând lucrurile acum, din perspectiva aceasta, poate că nu ar fi trebuit să se culce cu el.

I se strânse inima când își aminti. Se întâmplase în State, după o întâlnire pentru organizarea călătoriei la Hyatt în Seattle, după prea multe pahare de whisky. Bob din Boston fusese doar un alt port pe timp de furtună... nici primul și probabil nici ultimul. Însă un lucru era sigur: acesta era un port în care nu avea să-și mai arunce ancora niciodată.

Bănuia că acesta era motivul cel mai însemnat pentru atitudinea lui nemulțumită și în permanență iritată.

Se îndepărtă, sperând că fratele ei va avea suficientă putere de convingere pentru a înăbuși orice conflict. Josh era un alpinist experimentat, cu zece ani de escaladări în spate, și fusese cel care o indusese printre cei pe care îi conducea

pentru a cuceri Everestul. De altfel, conducea expediții de alpinism în diverse părți din lume cel puțin de două ori pe an.

Josh Cummings ridică o mână. Blond și zvelt ca și ea, era îmbrăcat în blugi vârați în jambierele bocancilor săi Millet One Sport, și un hanorac căptușit termic, de culoare gri.

Își drese vocea.

— Taski a escaladat Everestul de douăsprezece ori. Cunoaște foarte bine muntele și toanele sale. Dacă el spune că vremea este prea imprevizibilă ca să mergem mai departe, atunci nu avem decât să mai rămânem o zi aici și s-o folosim pentru aclimatizare și antrenament. Dacă este cineva interesat, pot să pun doi ghizi să conducă o excursie de-o zi până la pădurea de rododendroni în josul văii Khumbu.

Cineva din grup ridică o mână.

— Dar o excursie de o zi la hotelul Everest View? Stăm aici în nenorocitele astea de corturi de șase zile. Nu cred că mi-ar strica o baie fierbinte.

Din mulțime se auziră murmure aprobatoare.

— Nu știu dacă-i o idee chiar așa de bună, se opuse Josh. Ne-ar lua toată ziua să ajungem la hotel, iar camerele de acolo sunt alimentate cu oxigen pentru a împiedica oaspeții să sufere de rău de altitudine. Asta ar putea să dăuneze aclimatizării la care ați ajuns deja și să întârzie apoi orice escaladă.

— De parcă n-am fi întârziat oricum! insistă Bob din Boston.

Josh îl ignoră. Lisa știa că fratele ei mai mic nu avea să cedeze în nici un caz presiunilor și să facă o prostie așa de mare încât să riște escaladarea dacă vremea nu era sigură. Deși cerul era acum albastru, știa că se putea schimba în doar câteva minute. Crescuse, practic, pe mare, pe insula Catalină. Ca și Josh, de altfel. Ajungeai să descifrezi anumite semne, dincolo de lipsa norilor. Iar Josh poate că nu reușise să-și dezvolte abilitatea unui șerpaș de a prezice vremea la altitudinile astea, dar, cu siguranță, știa să îi respecte pe cei care o făceau.

Lisa privi spre norul de zăpadă stârnit de vânt pe culmea Everestului. Se știa că acest curent de aer puternic putea ajunge la viteze de peste trei sute de kilometri pe oră sus pe vârf. Norul de zăpadă părea să aibă o întindere foarte mare. Deși furtuna se potolise, modificările de presiune puteau stârni haos în continuare la altitudini de peste opt mii de metri. Curentul puternic putea abate o nouă furtună asupra lor în orice moment.

— Măcar am putea porni spre Tabăra Unu, o ținu una și bună Bob. Ajungem acolo, facem focul și vedem ce se întâmplă cu vremea.

Deja se simțea iritarea în vocea managerului firmei de echipament sportiv, deși se străduia să o facă să pară cât mai conciliantă. Se înroșise la față de ciudă.

Lisa nu putea în ruptul capului să înțeleagă ce o atrăsese cândva la omul ăsta.

Înainte ca fratele ei să apuce să-i răspundă bădăranului, se auzi un alt zgomot. Un *thump-thump*, ca o bătaie de tobe. Toți ochii se întoarseră către est. Un elicopter negru se ridică deasupra zării luminate de soarele la răsărit. Un B-2 Squirrel A-Star Ecuriel subțire ca o viespe. Elicopterul de salvare fusese proiectat special pentru a ajunge la astfel de înălțimi.

Peste grup se așternu tăcerea.

Cu o săptămână în urmă, chiar înainte de izbucnirea furtunii, un grup urcase pe partea cu Nepalul. Anunțaseră prin radio că ajunseseră la Tabăra Doi. La peste 6 400 de metri altitudine.

Lisa își puse mâna streășină la ochi. Oare se întâmplase ceva?

Vizitase clinica Asociației Himalayane de Salvare din Pheriche. Acolo se efectua triajul pentru pacienții afectați de multitudinea de boli asociate alpinismului și condițiilor grele de relief: oase rupte, edeme pulmonare și cerebrale, probleme cardiace, dizenterie, orbire din cauza zăpezii și tot felul de infecții, inclusiv boli venerice. Se părea că până și chlamydia și gonoreea erau hotărâte să cucerească Everestul.

Dar acum oare ce se întâmplase? Nu se auzise nici un mesaj SOS pe frecvența de urgență a radioului. Elicopterul putea urca numai puțin deasupra Taberei de Bază din cauza aerului rarefiat de acolo. Asta însemna că orice operațiune de salvare presupunea ca răniții sau bolnavii să fie coborâți pe jos de la înălțimi mai ridicate. La peste 7 600 de metri, morții erau pur și simplu lăsați acolo unde cădeau, transformând

pantele superioare ale Everestului într-un cimitir înghețat de echipamente abandonate, butelii de oxigen goale și cadavre mumificate de îngheț.

Ritmul motoarelor se modifică.

— Vine încoace! exclamă Josh și le făcu semn tuturor oamenilor împrăștiați până la corturile solide bine fixate, să elibereze întinderea plană ce servea drept loc de aterizare pentru elicoptere.

Elicopterul negru se lăsă deasupra lor. Din cauza elicei, deasupra lor se abătu o ploaie de nisip și pietriș mărunț. Pe lângă nasul Lisei trecu un ambalaj de Snickers. Steagurile de rugăciune dansară în vânt, iar iacii fugiră care încotro. După atâtea zile de liniște pe munte, zgomotul era asurzitor.

B-2-ul ateriză și se opri cu o grație pe care nu i-ai fi bănuțit-o ținând cont de dimensiuni. Ușile se deschiseră cu repeziciune. Coborâră doi oameni. Unul purta uniformă verde de camuflaj și avea pe umăr o armă automată; era un soldat din Armata Regală Nepaleză. Celălalt, mai înalt, era îmbrăcat într-o rasă roșie și o mantie strânsă la mijloc și era ras în cap. Un călugăr budist.

Cei doi se apropiară și le spuseră ceva în grabă într-un dialect nepalez unor șerpași. Aceștia gesticulară puternic și pe urmă se întoarseră arătând într-o direcție.

În direcția Lisei.

Călugărul porni hotărât înspre ea, cu soldatul urmându-l îndeaproape. Judecând după ridurile pe care le făcea mijindu-și ochii din pricina luminii, călugărul părea să aibă

în jur de patruzeci și cinci de ani, avea pielea ciocolatie și ochii de culoarea caramelului.

Soldatul avea pielea mai închisă la culoare și ochii mai apropiați. Se uita fix undeva mai jos de gâtul ei. Ea își lăsase fermoarul jachetei desfăcut și se părea că bustiera pe care o purta pe sub vesta polar îi atrăsese atenția.

Pe de altă parte însă, călugărul budist își plecă privirea plin de respect și chiar înclină ușor din cap. Vorbi într-o engleză corectă, cu un ușor accent britanic.

— Dr. Cummings, îmi cer scuze pentru acest deranj, dar avem o urgență. Am fost informat de clinica HRA că sunteți medic.

Lisa se încruntă intrigată.

— Da.

— O mănăstire din apropiere a fost lovită de o boală ciudată care i-a afectat pe aproape toți locuitorii. Un singur mesager, un om dintr-un sat din apropiere, a fost trimis pe jos și a ajuns după trei zile la spitalul din Khunde. Odată alertați, sperasem că vor trimite un doctor de la HRA la mănăstire, însă o avalanșă a făcut ca personalul clinicii să devină deja insuficient. Dr. Sorenson ne-a informat despre prezența dumneavoastră aici, în Tabăra de Bază.

Lisa își aminti de scunda doctoriță canadiană. Băuseră împreună într-o seară un bax de șase sticle de Carlsberg și ceai cu lapte și zahăr.

— Cum vă pot ajuta? întrebă ea.

— Ați fi dispusă să mergeți până acolo? Deși mănăstirea este izolată, se poate ajunge la ea cu elicopterul.

— Cât ar dura...? întrebă ea și aruncă o privire înspre Josh, care li se alăturase între timp.

Călugărul clătină din cap cu o privire preocupată și ușor jenat că trebuia să-i impună anumite lucruri.

— Ne va lua cam trei ore să ajungem. Nu știu ce vom găsi acolo.

Mai clătină o dată din cap îngrijorat.

Atunci vorbi Josh:

— Noi oricum va trebui să rămânem aici toată ziua.

Îi atinse cotul și se aplecă înspre ea.

— Dar ar trebui să merg și eu cu tine.

Lisa se opuse. Știa să aibă grijă de ea. Însă fusese instruită în legătură cu atmosfera politică tensionată ce domnea în Nepal din 1996. Rebelii maoiști duceau lupte de gherilă în ținuturile muntoase, încercând să răstoarne monarhia constituțională și să o înlocuiască cu o republică socialistă. Se știa despre ei că-și hăcuiau victimele tăindu-le membrele unul câte unul cu o seceră. Deși în momentul de față încetaseră schimburile de focuri, ocazional, se mai comiteau atrocități.

Se uită la arma automată bine unsă din mâinile soldatului. Dacă până și un om sfânt avea nevoie de o escortă înarmată, poate că ar fi fost mai bine să reconsidere oferta fratelui ei.

— Nu... nu prea am altceva decât o trusă de prim ajutor și niște echipament de monitorizare, îi spuse ea nesigură călugărului. În nici un caz nu sunt dotată pentru situații medicale majore care implică mai mulți pacienți.

Călugărul dădu din cap și făcu semn înspre elicopterul aflat în așteptare. Elicele acestuia se mișcau în continuare.

— Dr. Sorenson ne-a dat tot ce-am putea avea nevoie pe termen scurt. Credem că nu vom avea nevoie de serviciile dumneavoastră mai mult de o zi. Pilotul are un telefon prin satelit cu ajutorul căruia veți putea transmite ce găsiți acolo. Poate că lucrurile s-au rezolvat deja și ne vom întoarce aici până la prânz.

O umbră îi trecu peste chip la ultimele cuvinte. Nici el nu credea asta. În tonul lui se simțea îngrijorarea... și poate chiar și un pic de teamă.

Ea trase adânc în piept aerul rarefiat. Abia își umplu plămâni. Depusese un jurământ. În plus, făcuse suficiente fotografii. Voia să se întoarcă la lumea reală.

Probabil că se citi ceva pe fața ei, căci călugărul spuse:

— Deci veniți.

— Da.

— Lisa... interveni Josh pe un ton preocupat.

— N-o să pătesc nimic. Îl strânse de braț. Tu trebuie să rămâi aici să împiedici echipa să se revolte.

Josh aruncă o privire înapoi către Bob din Boston și oftă.

— Așa că menține liniștea în tabără până mă întorc eu.

El o privi din nou, neconvins, însă nu se împotrivi. Trăsăturile îi erau în continuare încordate.

— Ai grijă acolo.

— Am la dispoziție cel mai bun personal din Armata Regală Nepaleză ca să mă protejeze.

Josh se uită fix la arma bine unsă a singurului militar.

— Asta mă îngrijorează și pe mine.

Încercă să îndulcească remarca pufnind în răs, însă nu reuși decât să o facă și mai amară.

Lisa știa că mai mult decât atât nu avea să obțină de la el. Îl îmbrățișă repede, își luă rucsacul cu trusa medicală din cort și în câteva momente trecea ghemuindu-se pe sub elicea ce se învârtea amenințător și se urcă pe bancheta din spate a elicopterului de salvare.

Pilotul nici nu o băgă în seamă. Soldatul ocupă locul copilotului. Călugărul, care se prezentă drept Ang Gelu, i se alătură pe bancheta din spate.

Lisa își puse un set de căști pe urechi pentru a se proteja de zgomot. Cu toate astea, motoarele se auziră și mai tare pe măsură ce elicele se învârteau din ce în ce mai repede. Mașinăria începu să vibreze pe picioare, în timp ce rotoarele încercau să miște aerul rarefiat. Se auzi un sunet prelung ca un vaiet. În sfârșit, aparatul de zbor se desprinse de pe „pista” stâncoasă și se ridică rapid în aer.

Lisa simți un gol în stomac când elicopterul făcu un viraj peste o strâmtoare din apropiere. Se uită prin geamul de pe partea ei la aglomerarea de corturi și de iaci de dedesubt. Îl

identifică pe fratele ei. Avea un braț ridicat în semn de rămas-bun, sau oare încerca doar să-și ferească ochii de soare? Lângă el se afla Taski Șerpașul, ușor de distins datorită pălăriei de cowboy.

Remarca de mai devreme a șerpașului o urmări în cer, ascuțită și tăioasă ca o lamă de cuțit prin gândurile și temerile ei.

„Moartea plutește în aer.”

Nu era un gând prea plăcut în momentul de față.

Lângă ea, buzele călugărului se mișcau într-o rugăciune mută. Era în continuare încordat... poate din cauza mijloacului lor de transport, sau poate se temea de ceea ce îi aștepta la mănăstire.

Lisa se lăsă pe spate cu vorbele șerpașului răsunându-i în continuare în urechi.

Într-adevăr, era o zi proastă.

9:13 A.M.

ALTITUDINE: 6 675 METRI

Se mișca agil peste crăpăturile adânci, cu pași mari, crampoanele de oțel înfigându-i-se adânc în zăpadă și gheață.

De-o parte și de alta se ridicau stânci golașe pe care apăreau ici-colo licheni maronii. Strâmtoarea o cotea în sus.

Înspre locul unde avea el treabă.

Era îmbrăcat cu un costum matlasat dintr-o bucată, vopsit pentru camuflaj în nuanțe de alb și negru. Avea pe cap o cagulă care-i acoperea complet fața, în afară de ochii peste care purta ochelari de zăpadă. Rucsacul cu echipament de cățărare din spate cântărea douăzeci și unu de kilograme, inclusiv toporișca pentru gheață atârnată într-o parte și colacul de frânghie de partea cealaltă.

Mai avea la el și o pușcă de asalt Heckler & Koch, un încărcător suplimentar cu douăzeci de cartușe și o tașcă în care păstrau nouă grenade incendiare.

Nu avea nevoie de oxigen suplimentar, nici măcar la altitudinea asta. De patruzeci și patru de ani încoace, munții erau casa lui. Era la fel de obișnuit cu locurile acestea înalte ca oricare șerpaș, însă nu le vorbea limba, căci nu era de același neam cu ei. Avea un ochi albastru, de gheață, și unul alb complet. Trăsătura ieșită din comun îl făcea la fel de ușor de deosebit ca și tatuajul de pe umăr. Chiar printre *Sonnekönige*, Cavalerii Soarelui.

Casca din ureche îi bâzâi.

— Ai ajuns la mănăstire?

Își atinse gâtul.

— În paisprezece minute.

— Nu trebuie să afle nimeni despre accident.

— O să am grijă.

Vorbea pe un ton egal, respirând pe nas. În glasul celuiilalt se citea hotărâre, dar și frică. Ce slăbiciune! Era unul dintre motivele pentru care rareori vizita Granitschloß, Castelul de

Granit, preferând să se țină deoparte, așa cum se cuvenea de fapt.

Nimeni nu îi ceruse să vină mai aproape.

Îi cereau doar să acționeze pentru ei, cu calificarea de care dispunea, când era absolut necesar.

Se auzi din nou un hureit în cască.

— Vor ajunge la mănăstire în curând.

Nu se obosi să răspundă. Auzi duduie de motoare în depărtare. Făcu un calcul rapid în minte. Nu era nevoie să se grăbească. Munții îl învățaseră să aibă răbdare.

Își domoli ritmul respirației și continuă să înainteze spre mănunchiul de clădiri de piatră cu acoperișuri de țiglă roșie. Mănăstirea Temp Och stătea cocoțată pe marginea unei stânci, având o singură cale de acces. Călugării și studenții rareori trebuiau să-și facă griji în legătură cu restul lumii.

Asta până în urmă cu trei zile.

Până la accident.

Treaba lui era să curețe scena.

Zgomotul elicopterului ce se apropia se auzi și mai puternic, de undeva de jos. El își menținu același ritm. Avea destul timp. Era important ca nou-veniții să intre în mănăstire.

Avea să fie mult mai ușor să-i ucidă pe toți la un loc.

9:35 A.M.

Din elicopter, lumea de dedesubt părea încremenită ca negativul unei fotografii. Un studiu al contrastelor. Alb și negru. Zăpadă și piatră. Stânci învăluite într-un giulgiu de ceață și trecători umbroase. Lumina dimineții se reflecta dureros în malurile de gheață și vârfurile sticloase, amenințând cu orbirea pe oricine privea de sus.

Lisa clipi. Cine ar fi vrut să trăiască atât de departe de tot? Într-un mediu atât de necruțător? Oare de ce oamenii găseau întotdeauna de cucerit astfel de locuri neprielnice când le era la îndemână o existență mult mai facilă?

Însă, pe de altă parte, asta era tocmai întrebarea pe care i-o puna adesea Lisei mama ei. De ce asemenea extreme? Cinci ani pe mare, la bordul unei nave de cercetare, apoi încă un an de antrenament și pregătire pentru rigorile ascensiunii montane, și acum aici, în Nepal, pe punctul de a lua cu asalt Everestul. De ce asemenea riscuri când putea foarte bine să ducă o viață mult mai ușoară?

Răspunsul Lisei fusese simplu: *Tocmai pentru că reprezentau o provocare.* Oare George Mallory, legendarul alpinist, nu răspunsese cam în același fel când fusese întrebat de ce urcase pe Everest? „*Pentru că era acolo.*” Desigur, povestea din spatele acestei replici era că Mallory o rostise exasperat din pricina unui jurnalist care-l bătea la cap. Însă răspunsul pe care Lisa i-l dăduse mamei sale nu fusese tot unul reflex și înciudat? La urma urmei, ce făcea ea aici? Viața de zi cu zi oferea suficiente provocări: să-ți câștigi existența, să pui bani deoparte pentru pensie, să găsești pe cineva pe

care să-l iubești, să supraviețuiești diverselor dezamăgiri și pierderi importante, să crești copii.

Lisa refuză aceste gânduri, simțind strângerea de inimă ce-i devenise familiară și dându-și seama ce putea să însemne asta. *„Oare trăiesc așa, o viață la limită, ca să evit să trăiesc o viață reală? Oare acesta e motivul pentru care atâția bărbați au trecut prin viața mea fără să se oprească?”*

Și iat-o acum. La treizeci și trei de ani, singură, fără perspective în afară de cercetările pe care le făcea pentru companie și un sac de dormit pentru o singură persoană în loc de pat. Poate ar fi trebuit să se radă pe cap și să se mute într-una dintre mănăstirile astea din vârful muntelui.

Elicopterul tremură virând.

Ea se concentrează din nou asupra momentului.

Fir-ar al dracului...

Lisa își ținu răsuflarea în timp ce elicopterul trecu la mustață pe deasupra unei culmi ascuțite. Trenul de aterizare se scutură de pojghița de promoroacă adusă de vânt, iar elicopterul se cufundă în trecătoarea aflată în imediata vecinătate.

Ea își forță degetele să se descleșteze de pe mânerul scaunului. Brusc, o căsuță cu patru camere și doi sau trei copii nu mai păreau o perspectivă atât de îngrozitoare.

Lângă ea, Ang Gelu se aplecă înainte și-i arătă ceva în jos, prin spațiul dintre pilot și soldat. Zumzetul motorului înghiți vorbele.

Lisa își rezemă obrazul de geam ca să vadă afară. Rotunjimea bucatii reci de plexiglas îi atinse ușor pielea. Jos, dădu cu ochii de prima pată de culoare. O grămadă de acoperișuri de țiglă roșie. Opt adăposturi de piatră, cocoțate pe un platou, mărginit din trei părți de vârfuri înalte de șapte mii de metri și o stâncă verticală în a patra.

Mănăstirea Temp Och.

Elicopterul coborî iute spre clădiri. Într-o parte, Lisa observă o terasă de pământ cultivată cu cartofi. Câteva țarcuri și hambare risipite în partea cealaltă. Nici o mișcare. Nimeni nu ieși să-i întâmpine pe oaspeții gălăgioși. Mai grav, Lisa observă o mulțime de capre și oi cu lâna albăstruie adunate în țarcuri. Nici ele nu se mișcau. În loc s-o ia la goană, speriate de zgomotul elicopterului, stăteau toate întinse pe pământ, cu picioarele sucite și cu gâturile îndoite într-o poziție nefirească.

Ang Gelu observă și el asta și se lăsă pe spate în scaun. Ochii lui îi întâlneau pe ai ei. Oare ce se petrecuse aici? În față, pilotul și soldatul începuseră să se certe. În mod cât se poate de evident, pilotul nu voia să aterizeze aici. Soldatul îl convinge totuși punând cu un gest ferm mâna pe patul armei. Pilotul se strâmbă supărat și-și potrivi masca de oxigen peste nas și gură. Nu pentru că ar fi avut nevoie de aer mai mult, ci de frică să nu se molipsească de ceva.

Cu toate astea, pilotul respectă ordinele soldatului. Trase de manete, îndreptând aparatul de zbor spre sol. Încercă să

coboare cât de departe se putea de țarcuri, înspre marginea terasei cultivate cu cartofi.

Terasa era săpată pe mai multe niveluri, formând un amfiteatru în trepte înțesate de siluetele fragile ale răsadurilor. Cultivarea cartofilor la mare altitudine fusese introdusă de britanici la începutul secolului al nouăsprezecelea și devenise una dintre sursele de subzistență a regiunii. Cu o mișcare bruscă, tălpicile elicopterului loviră solul pietros, zdrobind un rând de plante. Răsadurile din preajmă zburară care încotro din cauza curentului rotorului.

Însă în continuare nimeni nu păru să observe sosirea lor. Ea revăzu în minte imaginea animalelor moarte. Mai era cineva de salvat aici? Oare ce se petrecuse? Îi trecură prin cap diverse motive care puteau să justifice moartea și diverse modalități prin care se puteau lua bolile: înghițire, inhalare, atingere. Sau pur și simplu era ceva contagios? Avea nevoie de mai multe informații.

— Poate că ar trebui să rămâneți aici, îi spuse Ang Gelu Lisei în timp ce-și desfăcea centura de siguranță. Să mergem doar noi să vedem care-i situația în mănăstire.

Lisa înșfacă rucsacul cu trusa medicală de pe podea. Scutură din cap.

— Nu mi-e teamă de bolnavi. Și poate că la anumite întrebări doar eu voi putea răspunde.

Ang Gelu dădu aprobator din cap, îi spuse ceva în grabă soldatului și deschise ușa din spate. Coborî și se întoarse pentru a-i întinde o mână Lisei.

Un curent rece pătrunse în interiorul încălzit, ajutat de motoarele ce rămăseseră pornite. În timp ce își trăgea pe cap gluga de la haină, Lisei i se păru că tot oxigenul ce se mai afla în aer la altitudinea asta dispăruse parcă luat de vântul înghețat. Sau poate că era doar o senzație de frică. Cuvintele ei curajoase de mai devreme nu-i reflectau nici pe departe starea de spirit.

Apucă mâna călugărului. Chiar prin mânușile de lână, îi simți puterea și căldura. El nu se deranjă să-și acopere capul ras, părând total imun la frigul năprasnic.

Ea cobori, însă rămase aplecată sub elicele ce se învârteau. Soldatul ieși ultimul. Pilotul rămase în cabină. Deși adusese elicopterul la sol cum i se ordonase, nu era dispus să-și părăsească locul dinăuntru.

Ang Gelu trânti ușa în urma sa și cei trei o luară la fugă peste răsadurile de cartofi înspre clădirile de piatră de diverse mărimi.

De jos, adăposturile acoperite cu țiglă roșie erau mai înalte decât văzute de sus. Structura aflată în centru părea să aibă trei etaje și deasupra un acoperiș de forma celor de pe pagode. Toate clădirile erau acoperite cu decorațiuni meșteșugite. Picturi murale mărgineau ușile și ferestrele. Frunzulițe aurite străluceau pe grinzi, în timp ce dragoni și păsări mitologice sculptate în piatră rânjeau din colțurile

acoperișurilor. Diversele clădiri erau legate prin câte un portic acoperit, formând curți interioare și spații particulare. Cilindri de rugăciune din lemn, în care erau cioplite litere străvechi, erau așezați pe stâlpi împrăștiați din loc în loc între structuri. Steaguri de rugăciune multicolore atârnavă de streșinile acoperișurilor, fluturând din când în când în curenții intermitenți.

Deși totul semăna cu un decor de poveste, ca un Shangri-La din vârful de munte, Lisa se trezi încetinind pasul. Nu era nici urmă de mișcare. Majoritatea ferestrelor erau zăvorâte. Peste tot domnea o liniște apăsătoare.

Și apoi mai era și izul care se simțea în aer. Deși se ocupase în principal de cercetare, Lisa avusese și ea parte de întâlniri cu moartea pe vremea când era medic rezident. Miasma fetidă a cadavrelor în descompunere nu putea fi îndepărtată prea ușor. Se trezi rugându-se să provină de la animalele moarte aflate în partea cea mai îndepărtată a pavilionului. Însă nu-și făcu speranțe prea mari din cauza lipsei de reacție la apariția lor.

Ang Gelu deschidea drumul, umăr la umăr cu soldatul. Lisa fu nevoită să grăbească pasul pentru a nu rămâne în urmă. Trecură printre două clădiri și o luară înspre structura ce se înălța în centru.

În curtea principală erau împrăștiate la întâmplare diverse obiecte și unelte agricole, ca și cum ar fi fost abandonate în grabă. Un car la care era înhămat un iac zăcea răsturnat într-o parte. Și animalul acesta era mort, prăbușit

cu picioarele țepene și burta umflată. Niște ochi încețoșați se holbau la ei. O limbă umflată ieșea printre niște buze negre, la fel de umflate si ele.

Lisa observă lipsa muștelor și a altor insecte oportuniste. Erau muște la asemenea altitudine? Nu era sigură. Privi în sus, spre cer. Nici urmă de păsări. Nici un zgomot în afară de vâjâitul vântului.

— Pe aici, spuse Ang Gelu.

Călugărul se îndreptă spre o pereche de uși înalte ce dădeau în clădirea centrală, în mod evident, templul principal, încercă încuietoearea, o găsi descuiată, și deschise ușile cu un scârțâit al balamalelor.

Dincolo de prag, licări primul semn de viață. De fiecare parte a intrării, se aflau lămpi înalte ce străluceau cu douăsprezece fitiluri aprinse. Lămpi alimentate cu ulei făcut din grăsime de iac. Mirosul fetid era și mai puternic în interior. Nu prevestea nimic bun. Chiar și soldatul ezită un moment, mutându-și arma automată de pe un umăr pe celălalt, ca și cum ar fi vrut să se calmeze. Călugărul trecu pur și simplu pragul. Strigă un cuvânt de salut. Ecoul lui răsună în interior.

Lisa intră în urma lui Ang Gelu. Soldatul rămase în prag. Alte câteva lămpi înalte luminau interiorul templului. De fiecare parte, pe pereți erau aliniați cilindri uriași de rugăciune, în timp ce lumânări cu miros de ienupăr și bețișoare parfumate ardeau lângă o statuie a lui Buddha din

lemn de tec, înaltă de doi metri și jumătate. În spatele lui erau aliniați alți zei.

Când ochii Lisei se obișnuiră cu interiorul întunecat, observă că pereții erau acoperiți în bună măsură de numeroase picturi și mandale de lemn sculptate artistic, înfățișând scene care în lumina pâlpâitoare păreau desprinse din infern. Aruncă o privire în sus. Grinzi de susținere solide traversau templul în dreptul celor două etaje superioare, iar de ele atârnavă o mulțime de lămpi, toate fiind acum reci și întunecate.

Ang Gelu strigă din nou.

Undeva deasupra capetelor lor scârțâi ceva.

The sudden noise froze them all. The soldier flicked on a flashlight and waved it above. Shadows jittered and jumped, but nothing was there.

Again the creak of planks sounded. Someone was moving on the top floor. Despite the positive sign of life, Lisa's skin pebbled with goose bumps.

Ang Gelu spoke. "A private meditation room overlooks the temple. There are stairs in back. I will check. You stay here."

Lisa wanted to obey, but she felt the weight of both her medical backpack and her responsibility. It wasn't the hand of man that had slain the livestock. That she was certain. ~~If there was a survivor,~~

Dacă exista un supraviețuitor, cineva care să poată spune ce se petrecuse aici, ea era cea mai potrivită să afle.

Își săltă rucsacul și mai sus pe murit

— Vin și eu.

În ciuda tonului ei hotărât, îl lăsă pe Ang Gelu să o ia înainte.

Traversă templul prin spatele statuii lui Buddha până la o intrare arcuită aflată undeva în spate. Pătrunse printre niște draperii de brocart brodate cu fir de aur. Un hol micuț ducea și mai adânc în interiorul structurii. Din loc în loc, ferestrele

acoperite cu obloane lăsau să treacă raze de lumină în penumbra deasă. Lumina cădea pe un perele vărui. Pata care împrôscase și mânjise peretele nu necesita o examinare mai îndeaproape.

Sânge.

Două picioare goale, inerte, ieșeau de sub o arcadă de la jumătatea holului... în mijlocul unei bălți negre. Ang Gelu îi făcu semn să se întoarcă înapoi în templu. Ea scutură din cap și merse mai departe. Nu se aștepta să-l salveze pe omul care zăcea acolo. Nu se îndoia că era deja mort. Însă instinctul o împingea înainte. Din cinci pași, ajunse lângă cadavru.

Într-o secundă, conștientiză despre ce era vorba și se trase înapoi.

Picioarele. Numai atât mai rămăsese din om. Doar o pereche de picioare tăiate cam la jumătatea coapsei. Privi încăperea de dincolo de arcadă, scena unui adevărat măcel. În mijlocul încăperii erau picioare și brațe așezate grămadă ca lemnele de foc.

Și pe urmă mai erau și capetele tăiate și aliniate în ordine de-a lungul unui perete, cu ochii deschiși ieșiți din orbite și privirea fixă, terifiată de groază.

Ang Gelu veni lângă ea. Înțepeni când dădu cu ochii de priveliște și murmură ceva ce suna ca o rugăciune sau ca un blestem.

Ca și cum l-ar fi auzit, în cameră se mișcă ceva. Se ridică de undeva de dincolo de grămada de membre tăiate. O

siluetă goală, cu capul ras, scăldată în sânge ca un nou-născut. Era unul dintre călugării din mănăstire.

Un sâsâit gutural se auzi dinspre siluetă. Pe chip i se citea nebunia. Ochii prindeau lumina slabă și o reflectau înapoi ca un lup noaptea.

Se împletici înspre ei, trăgând după el, pe scândurile podelei, o seceră lungă de un metru. Lisa se dădu câțiva pași înapoi pe hol. Ang Gelu vorbi încetișor, cu palmele ridicate a rugă, încercând în mod evident să oprească acea creatură.

— Relu Na, spuse el. Relu Na.

Lisa își dădu seama că Ang Gelu îl recunoscuse pe nebun, că era cineva pe care-l întâlnește poate când mai fusese la mănăstire. Simplul fapt ca omului i se rostise numele îl umanizase, dar și amplificase în același timp grozăvia situației.

Cu un țipăt sfâșietor, călugărul se repezi spre fratele său întru credință. Ang Gelu se feri cu agilitate de seceră. Omul își pierduse simțul de coordonare odată cu mințile. Ang Gelu îl cuprinse pe celălalt într-o îmbrățișare strânsă, luptându-se cu el și încercând să-l lipească de zid.

Lisa se mișcă rapid. Își lăasă rucsacul pe podea, trase un fermoar și scoase o cutie metalică. O deschise rapid cu degetul mare. Înăuntru erau înșirate o mulțime de seringi de plastic, cu acele acoperite cu capace și pline cu diverse medicamente folosite în cazuri de urgență:

morphine for pain, epinephrine for anaphylaxis, Lasix for pulmonary edema. Though each syringe was labeled, she had their positions memorized. In an emergency, every second counted. She plucked out the last syringe.

Midazolam. Injectable sedative. Mania and hallucinations were not uncommon at severe altitudes, requiring chemical restraint at times.

Using her teeth, she uncapped the needle and hurried forward.

Ang Gelu had the man still trapped, but the monk thrashed and bucked in his grip. Ang Gelu's lip was split. He had gouges along one side of his neck.

"Hold him still!" Lisa yelled.

Ang Gelu tried his best — but at that moment, perhaps sensing the doctor's intent, the madman lashed forward and bit deep into Ang Gelu's cheek.

The monk screamed as his flesh was torn to bone.

But he still held tight.

Lisa rushed to his aid and jammed the needle into the madman's neck. She slammed the plunger home. "Let him go!"

Ang Gelu shoved the man hard against the frame, cracking the monk's skull against the wood. They backed away.

"The sedative will hit him in less than a minute." She would have preferred an intravenous stick, but there was no way to manage that with the man's wild thrashings. The deep intramuscular injection would have to suffice. Once quieted, she would be able to finesse her care, perhaps glean some answers.

The naked monk groaned, pawing at his neck. The sedative stung. He lurched again in their direction, reaching down again for his abandoned sickle. He straightened.

Lisa tugged Ang Gelu back. "Just wait —"

— *crack* —

Zgomotul puștii răsună asurzitor în holul îngust. Capul călugărului explodează, împrăștiind în jur sânge și fragmente de oase. Corpul îi căzu pe spate din cauza impactului.

Lisa și Ang Gelu se uitară nedumeriți la cel care trăsesese.

Soldatul nepalez avea arma la umăr. O lăsă ușor în jos. Ang Gelu începu să-l certe în limba lui, însă fără să încerce să-i ia arma.

Lisa se duse lângă cadavru și-i verifică pulsul. Nimic. Se uită îndelung la trupul omului, încercând să găsească un răspuns. Ar fi avut nevoie de o morgă cu facilități moderne de cercetare pentru a determina cauza nebuniei lui. Din câte spusese mesagerul, indiferent ce se petrecuse aici, nu fusese afectat numai un singur om. Toți ceilalți fuseseră și ei afectați în diferite grade.

Dar care fusese cauza? Oare fuseseră expuși la un anumit tip de metale grele în apă, o scurgere subterană de gaz otrăvitor sau vreun insecticid puternic cu care fuseseră tratate cerealele? Era posibil să fie un virus, ca Ebola? Sau chiar o nouă formă de boală a vacii nebune? Încercă să-și amintească dacă iacii puteau face boala asta. Își aduse aminte de carcasele umflate ale animalelor din curte. Nu știa.

Ang Gelu se întoarse lângă ea. În obraz i se căsca o imensă rană însângerată, însă el părea să nu simtă nimic. Își concentrase toată suferința asupra corpului aflat lângă ea.

— Numele lui era Relu Na Havarshi.

— Îl cunoșteai?

Încuviință din cap.

— Era vărul soțului surorii mele. Originar dintr-un sat mic din Raise. Fusese atras în rândurile rebelilor maoiști, însă practicile lor sălbatice nu se potriveau cu firea lui. Așa că a fugit. Pentru rebeli, asta echivala cu o condamnare la moarte. Pentru a-l ascunde, l-am adus aici la mănăstire... într-un loc unde foștii lui camarazi nu aveau cum să-l găsească vreodată. Aici a găsit un loc senin în care să se vindece... sau cel puțin așa m-am rugat eu să se întâmple. Acum va trebui să-și găsească propriul drum către pacea eternă.

— Îmi pare rău.

Lisa stood. She pictured the pile of limbs in the neighboring room. Had the madness triggered some post-traumatic shock, causing him to act out what horrified him the most?

Overhead another popping creak sounded.

Toți ochii se îndreptară în sus.

Uitaseră ce îi adusese pe toți aici. Ang Gelu păși către o scară îngustă aflată dincolo de cadrul ușii templului. Ea n-o văzuse. Părea mai mult o scărița de pod.

— Mă duc eu, spuse el.

— Ba nu, nu ne despărțim, îl opri ea.

Se duse la trusă și scoase o altă seringă cu sedativ. O ținu strâns în mână.

— Ai grijă doar ca Pistolarul să nu-și pună degetul pe trăgaci.

Soldatul o luă înainte. Cercetă locul și le făcu semn să urce și ei scara. Lisa îl urmă și se trezi într-o încăpere goală. Într-un colț, unele peste altele, se afla un morman de perne subțiri. Mirosea a rășină și se simțea un fum de tămâie din sala templului de dedesubt.

Soldatul arătă cu arma înspre o ușă de lemn din celălalt capăt al încăperii. Pe sub ușa se vedeau crâmpoșe de lumină. Înainte ca vreunul dintre ei să se poată apropia, o umbră trecu peste raza de lumină.

Era cineva acolo.

Ang Gelu păși înainte și bătu.

Scârțâitul încetă.

Strigă ceva prin ușă. Lisa nu înțelese cuvintele, însă se pare că altcineva o făcu. Se auzi un scrâșnet de lemn pe lemn. Se ridică un zăvor. Ușa se întredeschise.

Ang Gelu puse o palmă pe ușă.

— Ai grijă, șopti Lisa, strângând și mai puternic în mână seringa, unica ei armă.

Lângă ea, soldatul făcu același lucru cu pușca.

Ang Gelu împinse ușa ca să o deschidă complet. Camera nu era mai mare decât o debara. Într-o parte se zărea un pat murdar. Pe o măsuță licărea o lampă cu ulei. Aerul duhnea a urină și a fecale provenind probabil dintr-o oală de noapte neacoperită aflată la picioarele patului. Evident, persoana care se adăpostise aici nu mai părăsise încăperea de zile întregi.

Într-un colț, se afla un bărbat care stătea cu spatele la ei. Purta același fel de rasă ca și Ang Gelu, însă hainele lui erau zdrențuite și pătate. Proprietarul își legase poalele în jurul coapselor, expunându-și picioarele goale. Părea că lucrează la ceva, scriind pe pereți. Mai precis, pictând cu degetele.

Cu propriul sânge.

Alt nebun.

În cealaltă mână, avea un pumnal mic. Picioarele lui goale erau brăzdate de tăieturi adânci, sursa din care-și lua „cerneala”. Continuă ceea ce făcea și după ce intră Ang Gelu.

— Lama Khemsar, rosti precaut Ang Gelu.

Lisa intră în urma lui, cu seringă pregătită în mână. Dădu din cap către Ang Gelu când acesta îi aruncă o privire peste umăr, apoi îi făcu semn soldatului din spate. Nu voia să se repete ceea ce se petrecuse jos.

Lama Khemsar se întoarse. Era tras la față, iar ochii îi păreau sticloși și oarecum încetșoși, însă lumina lumânării se reflecta în ei strălucitoare, poate prea strălucitoare, ca și cum ar fi avut febră.

— Ang Gelu, murmură bătrânul călugăr holbându-se pierdut la sutele de rânduri pictate pe toți cei patru pereți.

Un deget însângerat se ridică, gata să reînceapă lucrul.

Ang Gelu, vădit ușurat, făcu un pas înspre el. Omul, starețul mănăstirii, nu era prea dus încă. Poate se puteau obține niște răspunsuri de la el. Ang Gelu îi vorbi în limba lor maternă.

Lama Khemsar nodded, though he refused to be drawn from his opus in blood. Lisa studied the wall as Ang Gelu coaxed the old monk. Though she was not familiar with the script, she saw the work was merely the same grouping of symbols repeated over and over again.

Sensing there must be some meaning here, Lisa reached to her bag and freed her camera with one hand. She aimed it at the wall from her hip and snapped a picture. She forgot about the flash.

The room burst with brilliance.

The old man cried out. He swung around, dagger in hand. He swiped through the air. Ang Gelu, startled, fell back. But Ang Gelu had not been the target. Lama Khemsar cried out a smattering of words in abject fear and drew the blade's edge across his own throat. A line of crimson became a pulsing downpour. The cut sliced deep into the trachea. Blood bubbled with the old monk's last breaths.

Ang Gelu lunged and knocked aside the blade. He caught Lama Khemsar and lowered him to the floor, cradling him. Blood soaked the robe and across Ang Gelu's arms and lap.

Lisa dropped her camera and bag and hurried forward. Ang Gelu tried to put pressure on the wound, but it was futile.

"Help me get him to the floor," Lisa said. "I have to secure an airway ..."

Ang Gelu shook his head. He knew it was hopeless. He simply rocked the old lama. The man's breathing, marked by the bubbling from the slash, had already stopped. Age, blood loss, and dehydration had already debilitated Lama Khemsar.

— Îmi pare rău, spuse Lisa. M-am gândit... Făcu semn cu mâna înspre pereți. M-am gândit că poate fi important.

Ang Gelu clătină din cap.

— Sunt doar niște aiureli. Mâzgălelele unui om nebun.

Neștiind ce altceva să facă, Lisa își scoase stetoscopul și-l strecură pe sub marginea rasei călugărului. Încercă să-și mascheze sentimentul de vinovăție făcând ceva. Ascultă degeaba. Nu se auzea nici o bătaie a inimii. Însă descoperi o

cicatrice veche pe coastele bărbatului. Trase încet partea din față, năclăită de sânge, a rasei și dezveli pieptul călugărului.

Ang Gelu privi în jos și expiră zgomotos.

Se părea că pereții nu fuseseră singurul material pe care scrisese Lama Khemsar. Pe pieptul călugărului era scrijelit un ultim simbol, făcut de același pumnal și cel mai probabil de aceeași mână. Spre deosebire de simbolurile ciudate de pe pereți, crucea cu brațele răsucite nu putea fi confundată cu nimic.

O svastică.

Înainte să poată reacționa, prima explozie zgudui clădirea.

9:55 A.M.

Se trezi panicat.

Bubuitul tunetului îl dezmetici din întunericul febril în care se afla. Nu fusese un tunet. O explozie. Din tavanul jos cădea tencuiala. Se ridică în capul oaselor, dezorientat, încercând cu greu să-și dea seama unde se afla și cât era ora. Simți că se învâрте camera cu el. Se uită în jur, aruncând de pe el o pătură soioasă de lână.

~~The room spun a bit around him. He searched down, throwing back a soiled woolen blanket. He lay in a strange cot, wearing nothing but a linen breechclout. He lifted an arm. It trembled. His mouth tasted of warm paste, and though the room was shuttered against the light, his eyes ached. A paroxysmal bout of shivering shook through him.~~

Habar nu avea unde se află, și nici măcar *de când*.

Shifting his legs off the cot, he attempted to stand. Bad idea. The world went black again. He slumped and would have slipped into oblivion, but a spat of gunfire centered him. Automatic fire. Close. The short burst died away.

He tried again, more determined. Memory returned as he lurched toward the only door, struck it, held himself up by his arms, and tried the knob.

Locked.

Era încuiată.

9:57 A.M.

— A fost elicopterul, spuse Anp, (ieln. A fost distrus.

Lisa stătea la fereastra înaltă. Cu câteva momente înainte, în timp ce ecourile exploziei se pierdeau în depărtări, desfăcuseră ivărele ferestrei și deschiseră obloanele. Soldatului i se păruse că zărise mișcare în curtea de dedesubt și trăsese o rafală puternică.

Nu ripostase nimeni cu foc. 26

— Oare e posibil să fi fost pilotul? întrebă Lisa. Poate a avut o problemă la motor, a intrat în panică și a trebuit să-l evacueze de urgență.

Soldatul își menținea poziția la fereastră, cu patul armei sprijinit pe pervaz, privind atent și încercând să acopere cu privirea toată zona.

Ang Gelu arătă înspre fumul care se ridica dinspre terasa cultivată cu cartofi. Exact din locul unde staționase elicopterul.

— Nu cred că a fost un simplu accident de natură mecanică.

— Și acum ce facem? întrebă Lisa.

Oare era posibil ca un alt călugăr care-i pierduse mințile să fi aruncat în aer elicopterul? Și dacă era așa, oare câți alți psihopați mai erau în libertate în mănăstire îi reveni în minte imaginea omului sălbatic, cu secera în mână, apoi călugărul care se automutila... Ce mama dracului se petrecea aici?

— Trebuie să plecăm, spuse Ang Gelu.

— Și unde să ne ducem?

— Cam la o zi distanță de mers pe jos, sunt niște sătucuri și adăposturi temporare. Indiferent ce s-a întâmplat aici, o să fie nevoie de mai mult de doi oameni să clarifice lucrurile.

— Dar ceilalți călugări de aici? Poate că unii dintre ei nu au ajuns într-o stare așa de gravă ca vărul curmatului tău. N-ar trebui să încercăm să-i ajutăm?

— Principala mea grijă este siguranța dumneavoastră, doamnă doctor Cummings. În plus, totul trebuie adus la cunoștința autorităților.

— Dar dacă agentul ce a creat boala celor de aici este contagios? Plecând de aici, am putea să împrăștiem microbul.

Călugărul își trecu mâna peste obrazul rănit.

— Elicopterul fiind distrus, nu avem nici un mijloc de comunicare. Dacă rămânem aici, o să murim și noi... și nimeni din lumea de afară nu va afla despre asta.

Aici cam avea dreptate.

— Putem să încercăm s-avem cât mai puține contacte cu ceilalți până aflăm despre ce e vorba, continuă el. Să tragem un semnal de alarmă, dar rămânând la o distanță sigură.

— Fără nici un contact fizic, murmură ea.

El dădu aprobator din cap.

— Merită să riscăm pentru informațiile pe care le deținem.

Lisa încuviință și ea încet din cap. Se uită la coloana de fum negru care se profila pe cerul senin. Se putea ca una dintre persoanele cu care venise aici să-și fi pierdut deja viața. Era imposibil de spus câți oameni de la fața locului fuseseră afectați. Cu siguranță, explozia ar fi trebuit să-i alerteze pe ceilalți. Dacă voiau să scape, trebuiau să facă rapid.

— Să mergem, spuse ea.

Ang Gelu îi șopti ceva soldatului. Acesta se îndreptă, încuviințând din cap, și-și părăsi punctul de observație de lângă fereastră, cu arma pregătită.

Lisa mai aruncă o ultimă privire îngrijorată prin încăpere și către călugăr, gândindu-se la posibilitatea ca boala să fie contagioasă. Oare o luaseră și ei deja? Se trezi trecându-și în revistă simptomele în timp ce-i urma pe ceilalți afară din cameră și în jos pe scări. Avea gura uscată, o dureau mușchii maxilarului și-și simțea pulsul bubuindu-i în gât. Dar toate astea erau numai din cauza fricii, nu-i așa? O reacție tipică, automată, a organismului, ce te împingea să lupți sau să fugi. Respiră adânc să se liniștească și să-și dea seama de prostiile

care-i treceau prin cap. Chiar dacă boala era contagioasă, perioada de incubație cu siguranță avea să fie mai mare de o oră.

Traversară sala principală a templului dominată de statuia lui Buddha din lemn de tec și de zeii din jur. Lumina zilei ce pătrundea prin ușă era extraordinar de strălucitoare.

Escorta lor înarmată cercetă curtea un minut întreg, după care le făcu semn că totul era în regulă. Lisa și Ang Gelu îl urmară afară.

De îndată ce păși în curte, Lisa inspectă cu privirea colțurile mai întunecoase ca să vadă dacă nu cumva apare vreo mișcare bruscă. Totul părea din nou înghețat.

Însă nu pentru mult timp...

În timp ce era întoarsă cu spatele, o a doua detunătură zgudui clădirea din partea opusă a curții. Forța exploziei o aruncă la pământ. Se ghemui și se răsuci pe un umăr ca să vadă ce se petrecea în spatele ei.

Țiglele de pe acoperiș zburaseră în aer printre flăcări. Prin ferestrele făcute praf trecură două mingi de foc, în timp ce ușa adăpostului explodează în milioane de țandări, împrăștiind în jur și mai mult fum și foc. Un val încins de căldură, ca dintr-un cuptor, trecu peste ea.

Câțiva pași mai încolo, soldatul fusese aruncat pe spate de explozie. Încă mai avea arma în mână, însă asta doar pentru că i se încleștaseră degetele pe cureaua ei de piele.

Se deplasă în patru labe cât putu de repede, în timp ce o ploaie de țigle sparte cădea deasupra lui.

Ang Gelu reuși să se ridice în picioare și întinse o mână către Lisa ca să o ajute.

Și acesta îi fu sfârșitul.

Peste zăngănitul țiștelor și zgomotul flăcărilor se auzi o explozie parcă și mai puternică. Un foc de armă. Jumătatea de sus a feței călugărului explodează într-un nor sângeriu.

Însă de data asta nu o făcuse escorta sa înarmată.

Pușca soldatului atârna în continuare de cureaua de piele, în timp ce omul încerca să se adăpostească de țiglă și pietre. Păru că nu auzise împușcătura, însă făcu ochii mari când îl văzu pe Ang Gelu prăbușindu-se. Pur și simplu involuntar, se ghemui înspre dreapta, aruncându-se în umbra adăpostului din apropiere. Îngrozit, urlă spre Lisa niște cuvinte de neînțeles.

Lisa se târî cu spatele spre intrarea în templu. O altă împușcătură răspândi scânteii în curtea plină de pietre. La picioarele ei. Se aruncă peste prag în întunericul din interior.

Ghemuindu-se după un colț, îl privi pe soldatul care se târa pe o parte, pe lângă perete, atent să nu intre în raza de acțiune a lunetistului.

Lisa, cu ochii ficși și larg deschiși, aproape uită să mai respire. Cercetă acoperișurile și ferestrele. Cine îl împușcase pe Ang Gelu?

Atunci îl văzu.

O umbră trecu în goană prin fumul ce țâșnea gros din clădirea mai îndepărtată. Surprinse o reflexie metalică a flăcărilor în mâna omului care alerga. O armă. Lunetistul își

părăsise poziția inițială și încerca să-și găsească un nou unghi de tragere.

Lisa ieși din nou afară, rugându-se să nu fie remarcată. Strigă și-i făcu semn soldatului. Acesta era lipit de perete și se prelingea încet către locul unde se afla ea, înspre templul principal.

~~soldier. He had his back to the wall, sliding toward her location, toward the main temple. His gaze and weapon focused on the roofline overhead. He had not seen the flight of the sniper.~~

She yelled again. "Get out!" She didn't speak the language, but her panic must've been plain. His eyes met hers. She urged him over to her hiding place. She pointed, trying to illustrate the path the sniper had fled. But where had he gone? Was he already in position?

"Run!" she screamed.

The soldier took a step toward her. A flash over the man's shoulder revealed Lisa's mistaken assumption. The sniper hadn't been sprinting to gain a new vantage. Flames danced behind a window in the neighboring building. Another bomb.

Oh, God ...

The detonation caught the soldier in midstep. The doorway behind him exploded outward with a thousand fiery shards, piercing through the soldier at the same time the blast lifted him off his feet and tossed him across the yard. He landed hard on his face and slid.

Once stopped, he did not move, even as flames ignited his clothing.

Lisa dodged into the depths of the main temple, eyes searching the doorway. She retreated toward the rear exit, back toward the narrow hall. She didn't have a plan. In fact, she barely had control of her own thoughts.

She was certain of only one thing. Whoever had murdered Ang Gelu and their escort had been no maddened monk. The actions had been too calculated, the execution too planned.

And now she was alone.

She checked the narrow hallway, spotted the bloody body of Relu Na. The rest of the hallway appeared clear. If she could get the dead man's abandoned sickle ... at least have some weapon in hand ...

Păși pe hol. Înainte să mai poată face un al doilea pas, în spatele ei se materializă o siluetă. Un braț gol se înfășură strâns în jurul gâtului ei. În urechi auzi o voce răgușită.

— Nu mișca.

Niciodată dispusă să facă ceea ce i se spune, Lisa își înfipse cu putere cotul în stomacul atacatorului.

Urmă un geamăt suficient de puternic, iar brațul acestuia căzu. Atacatorul se prăbuși pe spate prin draperia brodată de

brocart din dreptul ușii, trăgând-o la pământ din cauza greutateii.

Lisa se răsuci, se ridică pe vine, gata s-o ia la goană.

Bărbatul purta doar o cârpă în jurul șoldurilor. Avea pielea foarte bronzată, dar brăzdată ici-colo de vechi cicatrice. Părul negru și drept, ciufulit complet, îi ascundea chipul pe jumătate. După înălțime, musculatură și umerii lați, părea să fie mai degrabă un indian din America decât un călugăr tibetan.

Însă, poate că i se părea din cauza cârpei din jurul șoldurilor.

Bărbatul gemu și ridică ochii spre ea. Lumina lămpii se reflectă în ochii lui albaștri de gheață:

— Cine ești? întrebă ea.

— Painter, spuse el icnind. Painter Crowe.

CAPITOLUL 2

BIBLIA LUI DARWIN

16 MAI, 6:05 A.M.

COPENHAGA, DANEMARCA

Care era legătura dintre librării și pisici?

Commander Grayson Pierce mesteca o tabletă de Claritine în timp ce ieșea din Hotelul Nyhavn. Căutările întreprinse cu o zi înainte în rândul comunității bibliofile din Copenhaga îl conduseseră prin vreo șase dintre stabilimentele literare ale orașului. În fiecare librărie găsisse colonii întregi de pisici țâfnoase ce păreau să se fi aciuat definitiv acolo, tolănindu-se pe teighele și colindând pe deasupra rafturilor instabile de cărți cu coperti din piele pline de praf.

Acum suferea din cauza asta, înăbușindu-și un strănut. Sau poate că pur și simplu nu era decât începutul unei răceli. Primăvara în Copenhaga era la fel de umedă și de rece ca iarna în New England. Iar el nu-și adusese haine suficient de groase.

Purta un pulover pe care îl cumpărase de la un butic cu prețuri piperate din vecinătatea boldului său. Puloverul pe gât era tricotat din lână de oaie, nevopsită și neprelucrată. Și

îi producea o mâncărime puternică a pielii. Cu toate acestea, îl ferea de frigul de la prima oră a dimineții. Deși mijise de o oră, soarele rece de pe cerul cenușiu nu oferea nici o speranță pentru o zi mai călduroasă. Scărpinându-se la guler, se îndreptă spre gara centrală.

Hotelul său era amplasat lângă unul dintre canalele orașului. Șirul de clădiri vopsite în culori țipătoare – un amestec de magazine, pensiuni și case particulare aliniate de ambele părți ale căii navigabile, îi reaminteau lui Gray de Amsterdam. De-a lungul malurilor, era un amestec pestriț de ambarcațiuni legate strâns una de cealaltă: șalupe decolorate foarte joase, bărci de agrement viu colorate, ambarcațiuni falnice din lemn cu două catarge, iahturi albe strălucitoare. Gray trecu pe lângă una dintre ele, dând din cap dezaprobat. Arăta precum un tort de nuntă plutitor. La această oră matinală, câțiva turiști burdușiți cu aparate de fotografiat hoinăreau deja de colo-colo sau ocupau poziții de-a lungul balustradelor podurilor, făcând poze la întâmplare.

Gray traversă podul arcuit din piatra, apoi merse de-a lungul malului aproximativ jumătate de cvartal, după care se opri și se aplecă peste parapetul din cărămidă care domina calea navigabilă. Reflexia sa apărută în apa liniștită de dedesubt îl făcu să tresară. Pe jumătate în umbră, chipul tatălui său se uita lung în sus la el; părul negru ca tăciunile ce-i atârna neglijent peste ochii albaștri, o despicătură ușor deviată ce-i împărțea bărbia în două, restul feței formate din unghiuri ascuțite, moștenire din partea strămoșilor din Țara

Galilor. Era în mod clar fiul tatălui său. Un fapt la care Gray se gândise puțin cam mult în ultima vreme și care uneori îl împiedica să doarmă noaptea.

Ce altceva mai moștenise de la tatăl său?

O pereche de lebede negre lunecă ușor, tulburând apele și făcând să tremure imaginea sa reflectată. Lebedele se îndreptau spre pod cu gâturile lor lungi ridicate semeț și cu ochii scrutând cu un aer nonșalant.

Gray le urmă exemplul. Îndreptându-și corpul, se prefăcu interesat să fotografieze ambarcațiunile, dar de fapt, studia podul pe care abia îl traversase. Căută din priviri orice persoană rătăcită de restul grupului, orice față cunoscută, pe oricine cu o atitudine suspectă. Faptul că locuia lângă canal era în avantajul său. Podurile erau niște puncte de filtrare perfecte de unde putea să remarce un eventual urmăritor. Traversând podurile arcuite de piatră, ar fi obligat pe oricine se afla pe urmele sale să iasă la vedere. Se uită cu atenție un minut întreg până fu complet satisfăcut, memorând fețele și alura celor din jur, după care plecă mai departe.

Într-o misiune atât de neimportantă precum asta, acest obicei era mai mult paranoic decât necesar, însă la gât îi atârna ceva care să-i amintească de importanța vigilenței și a sânguinței: un lăntișor cu un mic medalion de argint reprezentând un dragon. Era un cadou din partea unui agent operativ aflat de partea opusă a baricadei. Îl purta ca să-și aducă aminte. Ca să fie atent.

În momentul în care o porni din nou din loc, simți o vibrație cunoscută în buzunar. Își scoase telefonul mobil și îi deschise clapeta. Cine îl suna la ora asta, atât de devreme?

— Aici Pierce, răspunse el.

— Gray. Ce bine c-am dat de tine.

Vocea suavă și cunoscută îl încălzi în răceala dimineții. Un zâmbet îi îndulci trăsăturile dure.

— Rachel...?

De îngrijorare, aproape se împletici.

— S-a întâmplat ceva?

Rachel Verona fusese motivul principal pentru care Gray solicitase să fie trimis în misiunea aceasta, zburând deasupra Atlanticului până în Danemarca. Deși misiunea ar fi putut fi îndeplinită de orice asistent de rang inferior de la Sigma, lui îi oferea oportunitatea perfectă de a relua legătura cu frumoasa brunetă, locotenent în forțele de ordine italiene. Cei doi se cunoscuseră în urmă cu un an în Roma, în timp ce lucrau la un caz. De atunci, recurseseră la orice pretext pentru a se întâlni. Cu toate astea, se dovedise destul de dificil. Meseria ei o ținea blocată în Europa, în timp ce poziția lui în cadrul Sigma Force îi limita timpul pe care putea să-l petreacă departe de Washington. Trecuseră aproape opt săptămâni de când se văzuseră ultima oară.

Mult prea mult.

Gray revăzu cu ochii minții ultima lor întâlnire, la o vilă din Venetia, formele lui Rachel conturate în cadrul ușii deschise de la balcon, pielea ei îmbujorată în lumina soarelui

ce apunea. Își petrecuseră toată seara în pat. Se lăsă răscolit în voia amintirilor: gustul de scortişoară și ciocolată al buzelor ei, parfumul scump al părului ei ud, respirația ei fierbinte pe gâtul lui, suspinele ușoare, ritmul trupurilor lor îngemănate, mângâierea mătăsii...

Se rugă ca ea să-și fi amintit să împacheteze neglijelul acela negru.

— Zborul meu a fost amânat, spuse Rachel, întrerupându-i starea de reverie și aducându-l la realitate.

— Ce?

El își îndreptă corpul, lângă canal, incapabil să-și rețină dezamăgirea din voce.

— Am fost redirectionată către o cursă KLM. Acum o să aterizez la orele 22 fix.

„*La ora zece.*” Se încruntă. Asta însemna să anuleze rezervările pe care le făcuse pentru cina târzie de la St. Gertruds Kloster, un restaurant luminat de lumânări, adăpostit în pivnița mănăstirii medievale. Fusese nevoit să facă rezervări cu o săptămână în avans.

— Îmi pare rău, spuse Rachel, ca să umple tăcerea lui.

— Nu... nu. Fără păreri de rău. Atâta timp cât ajungi aici. Asta-i tot ce contează.

— Știu. Mi-e atât de dor de tine.

— Și mie.

Gray scutură din cap, nemulțumit de răspunsul lui neconvingător. Simțea atât de multe, însă vorbele refuzau să vină. De ce era întotdeauna așa? În prima zi când se

reîntâlneau, trebuiau să depășească un anumit formalism ce se instala între ei, o sfială ciudată. Deși era ușor să-și creeze o imagine romanțată cu privire la cât de ușor și de rapid aveau să cadă unul în brațele celuilalt, realitatea era diferită. În primele ore, erau un fel de străini cu un trecut comun. În mod sigur aveau să se îmbrățișeze, să se sărute, să spună ce se spunea în asemenea împrejurări, însă pentru a deveni mai intimi aveau nevoie de o bucată de timp, de câteva ore pentru a se pune la curent și a-și sincroniza viețile pe care le duceau de-o parte și de alta a Atlanticului. Însă, și mai important de atât, trebuiau să-și regăsească ritmul, acea cadență caldă care ulterior avea să se transforme într-o mistuitoare pasiune.

Și de fiecare dată Gray se temea că n-aveau să găsească acest ritm.

— Ce mai face tatăl tău? întrebă Rachel, începând primii pași ai dansului.

El salută diversiunea creată, chiar dacă subiectul nu era neapărat cel mai important. Însă cel puțin ea avea vești bune.

— În ciuda așteptărilor, foarte bine. Simptomele lui s-au stabilizat foarte mult în ultima vreme. A mai avut doar câteva accese de confuzie. Mama este convinsă că această îmbunătățire se datorează curry-ului.

— Curry? Adică mirodeniei?

— Exact. A citit într-un articol că pigmentul galben din curry, curcuminul, acționează ca antioxidant și

antiinflamator. E posibil să favorizeze dispariția amiloidului care se presupune că ar declanșa boala Alzheimer.

— Asta chiar că sună promițător.

— Așa că acum mama pune curry în orice. Până și în omleta pe care i-o face lui taică-meu dimineața. În toată casa miroase ca într-un restaurant indian.

Râsul delicat al lui Rachel însenină dimineața mohorâtă.

— Cel puțin gătește.

Zâmbetul lui Gray se lărgi de la sine. Mama lui, profesor titular la Catedra de Biologie de la Universitatea George Washington, nu era nicidecum cunoscută pentru aptitudinile ei gospodărești. Fusese prea ocupată să-și construiască și să-și consolideze cariera, ceva absolut necesar după accidentul de muncă de acum douăzeci de ani și în urma căruia tatăl lui Gray rămăsese infirm. Acum familia se lupta cu o nouă problemă: fazele timpurii ale bolii Alzheimer de care suferea tatăl său. În ultima perioadă, mama lui Gray lipsise de la universitate pentru a-și îngriji soțul, însă intenționa să-și reia activitatea. Acum, când totul mergea mai bine, se dovedise a fi un moment potrivit pentru ca Gray să plece din Washington în această scurtă călătorie.

Înainte să-i poată răspunde, telefonul îl anunță că are un alt apel. Verifică numărul care îl suna. „*Fir-ar să fie...*”

— Rachel, am un apel de la sediul central de comandă. O să trebuiască să răspund. Îmi pare rău.

— Oh, atunci te las.

— Stai, Rachel. Spune-mi numărul noii tale curse.

— Este cursa KLM 403.

— Am înțeles. Ne vedem diseară.

— Diseară, repetă ea ca un ecou și închise.

Gray apăsă pe butonul care pâlpâia și răspunse la celălalt apel.

— Pierce la telefon.

— *Commander* Pierce...

Accentul repezit de New England al interlocutorului îl trădă imediat pe acesta ca fiind Logan Gregory, adjunctul de la comanda Sigma Force, al doilea ca importanță după directorul Painter Crowe. În obișnuitul lui stil precipitat, Logan nu-și irosea vorbele.

— Avem informații proaspăt raportate care s-ar putea să aibă legătură cu investigația pe care o întreprinzi în Copenhaga. Interpolul vorbește despre o creștere bruscă a interesului față de licitația de astăzi.

Gray traversase alt pod. Se opri din nou. Cu zece zile în urmă, o bază de date de la Agenția Națională de Securitate semnalase o serie de schimburi de pe piața neagră, toate având de-a face cu documente istorice care aparținuseră cândva unor oameni de știință din epoca victoriană. Cineva colecționa manuscrise, transcrieri și reproduceri, documente legale, scrisori și jurnale din acea epocă, multe dubioase din punct de vedere al dreptului de proprietate.

Și, cu toate că în mod obișnuit nu s-ar fi bucurat de prea mare interes din

~~documents, letters, and diaries from that era, many with shady trails of ownership. And while normally this would be of little interest to~~ Sigma Force, which concentrated on global security issues, the NSA database tied several of the sales to factions within terrorist organizations. And such organizations' money trails were always scrutinized.

Still it made no sense. While certainly such historical documents had proven to be a growing market for speculative investment, it was not the bailiwick of most terrorist organizations. Then again, times were changing.

Either way, Sigma Force had been tapped to investigate the principals involved. Gray's assignment was to get as much background on the by-invitation-only sale that was to occur later this afternoon, which included researching items of particular interest, several being put up by local collectors and shops in the area. Hence he had spent the past two days visiting the dusty bookstores and antiquary establishments in the narrow backstreets of Copenhagen. He discovered the most help at a shop on Højbro Plads, owned by an ex-lawyer from Georgia. With the ex-pat's help, Gray felt prepared. His plan this morning had been to canvass the auction site and secure a few buttonhole cameras near all entrances and exits. At the auction, Gray was merely to observe the principals and get head shots when possible. A minor assignment, but if it extended the database of peripheral players in the war on terror, all the better.

"What's stirred up the pot?" Gray asked.

— Un nou articol de pe listă. A atras atenția foarte multora dintre principalii actori pe care îi investigăm. O Biblie veche. Abia scoasă la licitație de un grup privat.

— Și ce-i așa de captivant la ea?

— Potrivit catalogului cu descrierea articolelor scoase la vânzare, inițial Biblia i-a aparținut lui Darwin.

— Charles Darwin, părintele evoluționismului?

— Exact.

Gray bătu ușor cu încheietura degetului în parapetul de cărămidă. Un alt om de știință din epoca victoriană. Cugetând la asta, studie absent podul din vecinătate.

Se trezi fixând cu privirea o adolescentă îmbrăcată într-un pulover-jachetă bleumarin cu fermoar, cu gluga trasă pe cap. În jur de șaptesprezece... optsprezece ani. Cu trăsături fine, pielea ei era de culoarea caramelului ars. Indiancă? Pakistaneză? Ceea ce putea să vadă din părul ei negru era coada lungă împletită, care-i ieșea într-o parte a glugii. Pe

umărul stâng avea un rucsac verde ponosit, asemenea celor pe care le purtau mulți studenți de colegiu.

Numai că Gray o mai văzuse pe tânără și înainte... traversând primul pod. De pe malul opus, ochii ei îi întâlneau pe ai lui preț de o secundă de la cei cincizeci de metri distanță care-i despărteau. Ea își întoarse privirea prea repede. Cu stângăcie.

Fata îl urmărea.

Logan continuă:

— Ți-am încărcat în baza de date a telefonului adresa persoanei care vinde. Ar trebui să-ți faci timp să-l intervievi pe proprietar înaintea licitației.

Gray își aruncă rapid privirea peste adresa care îi apăruse pe ecran, localizată precis pe o hartă a orașului. La opt cvartale distanță, chiar lângă Straget, principala piață pietonală situată chiar în inima Copenhagăi. Nu departe de unde se afla.

Însă mai întâi...

Cu coada ochiului, Gray continuă să monitorizeze reflexia podului în apele încă liniștite ale canalului de dedesubt.

În oglinda tremurată, se uită cum fata își bagă capul între umeri, trăgându-și rucsacul mai sus într-o tentativă nu tocmai reușită de a-și ascunde trăsăturile.

Oare știa că fusese descoperită?

— *Commander Pierce?* spuse Logan.

Fata ajunsese la capătul podului, se îndepărtă și dispăru în josul unei străzi laterale. El așteptă să vadă dacă se întoarce pe altă parte.

— *Commander* Pierce, ai găsit adresa aia?

— Da. O s-o verific la fața locului.

— Foarte bine, zise Logan și închise.

De pe balustrada canalului, Gray cercetă împrejurimile, uitându-se să vadă dacă fata se întoarce sau dacă apare vreun complice. Regretă că-și lăsase Glock-ul de 9 mm în seiful de la hotel. Însă instrucțiunile de la casa de licitații avertizau că toți invitații participanți aveau să fie verificați înainte să intre, inclusiv prin trecerea printr-un detector de metale. Singura armă a lui Gray era un pumnal de plastic-fibră de carbon vârat în căptușeala bocancului. Asta era tot.

Gray așteptă.

Traficul pietonal se scurgea pe lângă el pe măsură ce orașul se trezea la viață. În spatele său, un proprietar cadaveric de magazin puneă gheață în niște lăzi de lemn dispuse pe o străduță laterală și aranja o varietate de pește proaspăt: calcan de Dover, cod, țipar și omniprezentul hering.

Mirosul îl sili în cele din urmă să-și părăsească poziția pe care o ocupase lângă canal. Merse tot înainte, asigurându-se că nu era nimeni pe urmele sale.

Probabil că era paranoic, însă, în meseria lui, o asemenea nevroză era sănătoasă. Își pipăi lăntișorul cu dragon de la gât și își continuă drumul prin oraș.

După câteva cvartale, se simți în destulă siguranță ca să-și scoată carnetelul. Pe prima pagină erau articolele ce prezentau un anume interes la licitația din după-amiaza aceea.

- O copie a lucrării lui Gregor Mendel din 1865 despre genetică.
- Cărțile de fizică ale lui Max Planck: *Thermodynamik* din 1897 și *Theorie der Wärmestrahlung* din 1906, ambele cu autograful autorului.
- Jurnalul din 1901 al botanistului Hugo de Vries cu privire la mutațiile genetice ale plantelor.

Gray făcuse cât mai multe adnotări posibile pe marginea acestor lucrări, în baza informațiilor adunate în urma cercetării întreprinse ieri. Adăugă și ultimul articol care trezea interesul mai nou.

- Biblia personală a lui Charles Darwin.

Închizând carnetelul cu un bobârnac, se întrebă pentru a suta oară de când venise aici: „*Oare care era legătura?*”

Probabil că era un puzzle pe care ar fi fost mai bine să-l lase în seama altcuiva de la Sigma. Se gândi să-i sugereze lui Logan să-i pună pe colegii săi Monk Kokkalis și Kathryn Bryant să se ocupe de detalii. Cei doi se pricepeau de minune să pună cap la cap informațiile și să construiască tipare acolo

unde nu exista nici unul. Pe de altă parte însă, poată chiar nu exista nici un tipar în această chestiune. Era încă prea devreme de spus. Gray avea nevoie să mai adune câteva informații, ceva mai multe fapte, îndeosebi despre acest ultim articol de pe listă. Până atunci, avea să-i lase pe cei doi porumbei în pace.

9:32 P.M. EST

WASHINGTON, D.C.

E-adevărat?

Monk își puse palma pe burtica dezgolită a femeii iubite, îngenunche lângă pat îmbrăcat doar în pantalonii Nike colorați în portocaliu și negru. Tricoul său, ud după alergarea de seară, zăcea pe podeaua de lemn, acolo unde îl aruncase. Sprâncenele sale, singura urmă de păr de pe capul lui ras, erau înălțate într-o așteptare plină de speranță.

— Da, confirmă Kat, mutându-i ușor mâna și rostogolindu-se spre capătul opus al patului.

Zâmbetul lui Monk se lărgi și mai mult. Nu putea să se abțină.

— Ești sigură?

Kat o porni spre baie, purtând numai o pereche de chiloți albi și un tricou foarte larg Georgia Tech. Părul ei drept, castaniu, îi atârna desfăcut până la umeri.

— Mi-a întârziat cinci zile, răspunse ea ursuză. Am luat ieri un test de sarcină.

Monk se ridică în picioare.

— Ieri? De ce nu mi-ai spus și mie?

Kat dispăru în baie, închizând ușa pe jumătate.

— Kat?

Auzi apa curgând la duș. Ocoli patul și se îndreptă spre pragul ușii de la baie. Voia să știe mai mult. Ea îi aruncase bomba când se întorsese de la jogging și o găsisese ghemuită în pat. Avea ochii umflați și fața buhăită. Plânsese. Îi luase ceva s-o convingă să-i spună ce o deranjase toată ziua.

Ciocăni la ușă. Zgomotul fu mai puternic și mai imperativ decât intenționase el. Se uită mânios la mâna vinovată. Proteza cu cinci degete era o operă de artă, ce îngloba ultimele descoperiri și dispozitive ale DARPA¹. O primise după ce-și pierduse propria mână într-o misiune. Însă mâna din plastic și metal nu era precum una normală din carne și oase. Ciocănitul la ușă sunase ca și cum ar fi încercat să o dărâme.

— Kat, vorbește cu mine, spuse el ușor.

— Nu vreau decât să fac un duș scurt.

În ciuda cuvintelor ei șoptite, Monk simți tensiunea. Își aruncă privirea pe furiș în baie. Deși se vedeau de aproape doi ani, iar el avea propriul sertar în apartamentul ei de-aici, încă mai existau limite.

¹ Defense Advanced Research Projects Agency – Agenția de Cercetare și Dezvoltare a Tehnologiilor Avansate.

Kat stătea pe capacul de la vasul de toaletă, cu capul în mâini.

— Kathryn...

Ea se uită în sus, neplăcut surprinsă de intruziunea nedorită.

— Monk! strigă ea aplecându-se spre ușă și împingând-o ca să o închidă de tot.

El o blocă cu piciorul.

— N-a fost ca și cum ai fi folosit toaleta.

— Așteptam să se încălzească apa de la duș.

Monk văzu oglinda aburită în timp ce intra. Încăperea mirosea a iasomie. O aromă care-i răscolea tot felul de amintiri. Păși și îngenunche din nou în fața ei.

Ea se lăsă pe spate.

El își puse mâinile, una reală și una artificială, deasupra genunchilor ei.

Ea se încăpățână să nu-i întâlnească privirea, cu capul încă ridicat.

El îi dădu genunchii la o parte, se aplecă între ei și își lăsă mâinile să alunece în sus pe deasupra coapselor până îi cuprinse fesele cu mâinile. O trase spre el.

— Trebuie să... începu ea.

— Trebuie să vii încoace.

O ridică și o trase în jos la el în poală, acum fiind rândul lui să se clatine. Fața lui era foarte aproape de a ei.

Ea îi întâlni în cele din urmă privirea.

— Îmi... Îmi pare rău.

El se apropie și mai mult.

— Pentru ce?

Buzele li se lipiră.

— Ar fi trebuit să fiu mai atentă.

— Nu-mi aduc aminte să mă fi plâns în vreun fel. Însă genul ăsta de greșeală...

— Niciodată.

Îi sărută mâna, nu cu furie, ci într-un gest liniștitor și ferm. Îi șopti printre buzele apropiate:

— Să nu-i spui niciodată așa.

Ea se lipi de el, cu brațele împreunate în jurul gâtului lui. Părul îi mirosea a iasomie.

— Ce-o să facem?

— Poate nu le știu eu pe toate, însă la asta chim știu răspunsul. El se rostogoli într-o parte și o lăsă și pe ea jos pe covorașul

de la baie de sub el.

— Oh, șopti ea.

7.55 A.M.

COPENHAGA, DANEMARCA

Gray stătea în cafeneaua de vizavi de micul anticariat. Studia clădirea de peste drum.

SJÆLDEN BØGER scria pe geam. CĂRȚI RARE. Magazinul de cărți ocupa parterul unei clădiri ce făcea parte

dintr-un șir de case cu acoperiș din țiglă roșie. Arăta la fel ca restul caselor învecinate, aliniată una după alta de-a lungul străzii. Și, asemenea celorlalte clădiri din această parte mai puțin prosperă a orașului, era într-o stare destul de precară. Ferestrele de sus erau acoperite cu panouri de lemn. Până și magazinul de la parter era asigurat cu un grilaj de protecție din oțel ce culisa de sus în jos.

Care până acum fusese închis.

În timp ce aștepta deschiderea magazinului, Gray cercetă cu atenție clădirea, sorbind ceea ce trecea pe post de ciocolată caldă aici în Danemarca, o chestie atât de groasă, încât avea gust de baton de ciocolată Hershey topit. Privi cu luare-aminte dincolo de ferestrele acoperite cu panouri de lemn. Deși clădirea își pierduse strălucirea, șarmul ei specific Lumii Vechi încă mai persista: lucarnele în formă de ochi de bufniță ieșeau în evidență din podul casei, grinzile expuse ostentativ se încrucișau la etajul superior și panta abruptă a acoperișului înălțat, era gata oricând să facă față unei căderi prelungite de zăpadă pe durata iernii. Gray băgă de seamă chiar și niște urme mai vechi rămase sub ferestrele unde cândva fuseseră prinse în piroane ghivecele de flori.

Gray se gândi la modalitățile de renovare ce puteau face casa să revină la gloria sa inițială, reconstruind-o în minte, un exercițiu mental ce stabilea un echilibru între inginerie și estetică.

Aproape că putea să simtă mirosul de rumeguș.

Acest ultim gând îi întunecă subit reveria. Se trezi năpădit de alte amintiri neașteptate și nedorite: atelierul de tâmplărie din garaj, unde muncea împreună cu tatăl său după școală. Ceea ce de obicei începea ca un simplu proiect de renovare adesea se încheia cu discuții aprinse și cuvinte prea grele pentru a mai fi retractate. Certurile îl făcuseră în cele din urmă pe Gray să renunțe la liceu și să intre în armată. Abia în ultima vreme tatăl și fiul găsiseră noi canale de comunicare și un limbaj comun, acceptându-și diferențele.

Cu toate astea, Gray era bântuit de o remarcă neplăcută a mamei sale. Și anume că tatăl și fiul erau mai mult asemănători decât diferiți. De ce îl deranjase asta atât de mult în ultima vreme? Gray lăsă gândurile deoparte și scutură din cap.

Cu concentrarea deja spulberată, se uită la ceas, nerăbdător să-și continue treaba din acea zi. Deja cercetase locul unde urma să aibă loc licitația și montase două camere de luat vederi în punctele de acces din fața și din spatele clădirii. Tot ceea ce mai avea de făcut era să discute cu proprietarul magazinului de aici despre Biblie și să surprindă niște instantanee ale actorilor principali implicați în licitație – după care, odată încheiată treaba, să poată să-și petreacă un weekend prelungit cu Rachel.

Doar gândul la zâmbetul ei îi mai domoli nodul ce-i apăruse în capul pieptului.

În cele din urmă, pe partea opusă a străzii, se auzi un clopot sunând. Ușa magazinului se deschise, iar grilajul de siguranță începu să se ridice.

Gray se îndreptă de spate, surprins să vadă cine deschidea magazinul. Păr negru împletit în coadă, ten ciocolatiu, ochi mari migdalați. Era fata care îl urmărise mai devreme în această dimineață. Purta chiar și același pulover-jachetă cu fermoar și rucsacul verde ponosit.

Gray scoase un teanc de bancnote și îl lăsă pe masa cafenelei, bucuros să renunțe la gânduri și să revină în realitate.

Traversă strada îngustă, în timp ce fata termina de asigurat grilajul de protecție.

Ea îi aruncă o privire, fără să pară deloc surprinsă.

— Dă-mi voie să ghicesc, amice, spuse ea într-o engleză cu un puternic accent britanic, măsurându-l din cap până în picioare. Ești american.

El se încruntă, mirat de modul ei nepoliticos de abordare, încă nu rostise nici un cuvânt. Însă își păstră pe chip expresia oarecum curioasă, nelăsând să se vadă vreun indiciu cu privire la faptul că știa că îl urmărise mai devreme.

— Cum ți-ai dat seama?

— După mers. Cu fundul înapoi. Te dă de gol cât se poate de clar.

— Chiar așa?

Ea încuie grilajul. El văzu că fata avea mai multe insigne prinse de jachetă: un steag al Greenpeace în formă de

curcubeu, un simbol celtic argintiu, un ankh egiptean auriu și o varietate viu colorată de insigne rotunde în limba daneză și una în engleză pe care puteai citi „GO LEMMINGS GO”. De asemenea, mai purta și o brățară albă de cauciuc ce avea imprimat pe ea cuvântul „SPERANȚA”.

Tânăra îi făcu semn să se dea la o parte, însă se lovi de el fiindcă nu se mișcă suficient de repede. O luă înapoi, traversând strada invers.

— Magazinul nu se deschide decât peste o oră. Îmi pare rău, amice.

Gray rămase pe platforma din fața intrării, pendulând cu privirea între ușa magazinului și fată.

Ea traversă strada și se îndreptă spre cafenea. Trecând pe lângă masa abia eliberată de el, luă una dintre bancnotele lăsate de Gray și intră înăuntru. Gray așteptă. Prin geam, o văzu comandând două cafele mari și plătind cu bancnota șterpelită.

Ea se întoarse, având în fiecare mână câte un pahar înalt de plastic.

— Mai ești aici? întrebă ea.

— Deocamdată, n-am unde să mă duc.

— Ce păcat. Fata făcu semn din cap spre ușa închisă și își ridică ambele mâini în sus. Ei bine?

— Oh.

Gray se întoarse și îi deschise ușa.

Ea se strecură pe lângă el înăuntru.

— Bertal! tună fata – după care își aruncă privirea înapoi spre el. Vii înăuntru sau nu?

— Credeam c-ai spus...

— Prostii, spuse ea dându-și ochii peste cap. Gata cu prefăcătoria. Ca și cum nu m-ai fi văzut mai devreme.

Gray se încordă. Așadar, nu era o simplă coincidență. Fata chiar îl urmărise.

Ea strigă în magazin.

— Bertal! Mișcă-ți fundul înapoi!

Confuz și precaut, Gray o urmă în magazin. Rămase lângă ușă, gata să o șteargă dacă era necesar.

Magazinul era la fel de îngust ca o alee. De fiecare parte, șiruri de rafturi de cărți se înălțau de la podea la tavan, ticsite cu toate genurile de cărți, volume, manuale și broșuri. La câțiva pași în interior, două vitrine de sticlă, flancate de culoarul central, erau zăvorâte cu încuietorile la vedere. În interior erau cărți legate în piele într-o stare avansată de degradare și niște pergamente băgate în eprubete albe.

Gray cercetă mai departe încăperea.

Particule de praf pluteau prin aer în lumina piezișă a soarelui dimineții.

Aerul mirosea a stătut, fiind probabil la fel de vechi ca și grămada de hârtii și documente din magazin. Semăna cu multe locuri din Europa. Vechimea și patina timpului făceau parte din viața de zi cu zi.

Cu toate acestea, în ciuda clădirii vechi și păărăginite, magazinul avea un farmec aparte, de la aplicile din sticlă

pictată dispuse pe pereți până la cele câteva scări sprijinite pe rafturile de cărți. Lângă fereastra din față se găsea chiar și o pereche de fotolii tapițate care te îmbiau să te așezi.

Și cel mai bun lucru dintre toate...

Gray trase adânc aer în piept.

Nu erau pisici.

Iar motivul pentru care era așa deveni evident.

Din spatele unui cadru de rafturi, o siluetă mare și lăptoasă își făcu greoi apariția. Arăta ca o corcitură de Saint Bernard, un dulău bătrân cu ochi maro pleoștiți. Câinele abia se târa spre ei, șchiopătând cu piciorul stâng din față. Laba de pe partea aceea era un ciot noduros.

— Iată-te, Bertal.

Fata se aplecă și turnă conținutul celor două pahare de plastic într-un bol de ceramică de pe podea.

— Bețivanul ăsta bătrân nu-i bun de nimic până nu-și bea prima cafea cu lapte dimineața.

Rosti aceste ultime cuvinte cu o afecțiune vădită.

Saint Bernard-ul ajunsese în dreptul lor și începu să pleoscăie cu lăcomie.

— Nu cred că-i bine ca un câine să bea cafea, o avertiză Gray.

Fata se ridică, aruncându-și coada peste umăr.

— Nu-ți face griji. E fără cofeină.

Continuă să meargă prin magazin.

— Ce s-a întâmplat cu laba lui? întrebă Gray, făcând puțină conversație ca să se adapteze situației.

Bătu ușor cu palma câinele într-o parte în timp ce acesta trecu pe lângă el, alegându-se în schimb cu un dat din coadă.

— I-a degerat. Mutti l-a adus cu mult timp în urmă.

— Mutti?

— Bunica mea. Te așteaptă.

O voce strigă din spatele magazinului:

— *Er det ham der vil købe bøgerne, Fiona?*

— *Ja, Mutti! Cumpărătorul american. În engleză, te rog.*

— *Send ham ind paa mit kontor.*

— Mutti o să te primească la ea în birou.

Fata, Fiona, îl conduse spre partea din spate a anticariatului. Câinele, după ce-și termină cafeaua de dimineață, îl urmă îndeaproape pe Gray.

În mijlocul magazinului, trecură pe lângă o măsuță pe post de casă de marcat dotată cu un calculator Sony și o imprimantă. Se părea că epoca modernă își găsise aici un loc unde să prindă rădăcini.

— Avem propriul nostru site web, explică Fiona, observând încotro își îndreptase el atenția.

Trecură de casa de marcat și intrară într-o încăpere din spate printr-o ușă deschisă. Spațiul de aici semăna mai mult a salon de primire decât a birou. Avea o canapea, o masă joasă și două scaune. Până și biroul din colț părea să se afle acolo mai mult pentru a susține plita aragazului și ceainicul decât pentru a îndeplini rolul de masă de lucru. Cu toate acestea, pe un perete întreg se întindea un șir de fișete negre.

Deasupra lor, o fereastră cu gratii lăsa să pătrundă strălucirea veselă a dimineții, luminând singurul ocupant al încăperii.

Ea se ridică în picioare și îi întinse mâna.

— Dr. Sawyer, spuse ea, adresându-i-se pe numele fals pe care el îl folosea în această misiune.

În mod clar, făcuse niște „săpături“ cu privire la el.

— Sunt Grette Neal.

Femeia avea o strângere de mână fermă. Era subțire ca un băț și, deși avea pielea palidă, la fel ca toți compatrioții ei, emana un aer de sănătate. Îi făcu semn lui Gray spre unul din scaune. Întregul ei fel de a fi era neprotocolar, până și hainele: blugi bleumarin, o bluză turcoaz și niște încălțări modeste din pânză de culoare neagră. Părul ei lung și argintiu era pieptănat drept, accentuând aspectul serios, însă ochii îi sclipeau jucăuș.

— Ați cunoscut-o pe nepoata mea.

Grette Neal se exprima cu ușurință în engleză, însă accentul danez era evident. Spre deosebire de cel al nepoatei sale.

Gray își plimbă privirea de la femeia în vârstă palidă la chipul oacheș al nepoatei. Nu exista nici un fel de asemănare, însă Gray nu comentă nimic. Avea probleme mult mai importante de clarificat.

— Da, ne-am cunoscut, admise Gray. De fapt, se pare că azi m-am întâlnit de două ori cu nepoata dumneavoastră.

— Ah, curiozitatea Fionei o să-i creeze mari probleme la un moment dat.

Critica lui Grette fu îndulcită de un zâmbet.

— V-a înapoiat portofelul?

Fruntea lui Gray se încreți. Își pipăi buzunarul de la spate. Era gol. Fiona își vârî mâna într-un buzunar lateral al rucsacului și scoase un portofel din piele maro.

Gray îl înhăță cu repeziciune. Își aminti cum fata se lovise de el în timp ce se ducea să ia cafea. Fusese mai mult decât un gest grosolan datorat grabei.

— Vă rog să n-o luați ca pe ceva personal, îl asigură Grette. Acesta este modul ei de a da bună ziua.

— I-am verificat toate actele, spuse Fiona ridicând din umeri.

— Atunci te rog să-i înapoiezi tânărului și pașaportul, Fiona.

Gray își verifică și celălalt buzunar. Dispăruse. Pentru numele lui Dumnezeu!

Fiona îi aruncă micul carnetel cu vulturul american pe copertă.

— Asta-i tot? întrebă Gray, pipăindu-se în jos.

Fiona ridică din umeri.

— Încă o dată, vă rog să scuzați exuberanța nepoatei mele. Câteodată devine exagerat de protectoare.

Gray se holbă la cele două femei.

— Ar putea cineva să-mi explice ce se întâmplă?

— Ați venit să vă interesați de Darwin *Bibel*, spuse Grette.

— Biblia, traduse Fiona.

Grette dădu din cap spre nepoata ei. Trecerea involuntară la limba maternă trăda în mod clar o anume îngrijorare.

— Reprezintă un cumpărător care ar putea fi interesat, spuse Gray.

— Da. Știm. Și v-ați petrecut toată ziua de ieri punând întrebări cu privire la articole suplimentare scoase la vânzare la Licitația Ergenschein?

Gray păru surprins.

— Suntem o comunitate mică de bibliofili aici în Copenhaga. Veștile circulă foarte repede.

Gray se încruntă. Și se gândise c-ar fi trebuit să fie mai discret.

— Investigația dumneavoastră amănunțită a fost cea care m-a ajutat să mă decid să înscriu Biblia lui Darwin la licitație, întreaga comunitate este ațâțată de interesul crescând față de tratatele științifice din epoca victoriană.

— Oferind o oportunitate optimă de a o vinde, interveni Fiona pe un ton cam ferm, ca și cum ar fi vrut să pună definitiv capăt unei discuții recente, purtate în contradictoriu. Am întârziat peste o lună cu chiria pentru apartament...

Cuvintele ei fură curmate dintr-o fluturare a mâinii.

— A fost o decizie dificilă. Biblia a fost cumpărată de tatăl meu în 1949. El a păstrat cu sfințenie acest volum. În el există semnături ale unor membri din familia Darwin, care merg până la a zecea generație înaintea ilustrului Charles. Însă Biblia prezintă și un interes istoric. L-a însoțit în călătoria

făcută de el în jurul lumii la bordul HMS *Beagle*. Și nu știu dacă știți sau nu, însă Charles Darwin a luat la un moment dat în considerație ideea de a intra la seminar. În această Biblie, o să găsiți juxtapunerea omului religios cu omul de știință.

Gray dădu din cap. În mod evident, femeia încerca să-l facă să fie curios. Oare asta era o mișcare tactică prin care să-l determine să se repeadă la licitație? Pentru a obține cel mai bun preț? Indiferent cum stăteau lucrurile, Gray putea să folosească asta în avantajul său.

— Și motivul pentru care m-a urmărit Fiona? întrebă el.

Pe chipul lui Grette începu să se vadă oboseala.

— Îmi cer scuze din nou că v-a sâcâit. După cum v-am mai spus, în ultima vreme, s-a înregistrat un interes sporit față de obiectele de colecție din epoca victoriană și este o comunitate mică. Cu toții știm că tranzacțiile au fost făcute... hai să spunem... dacă nu pe piața neagră, atunci în mod sigur pe cea gri.

— Am auzit și eu niște zvonuri în sensul ăsta, recunosc el timid, sperând că va reuși să afle și mai multe informații.

— Au existat niște cumpărători care s-au hotărât să nu mai plătească prețurile licitate sau au plătit cu bani iliciți, cu cecuri neacoperite, *et cetera*. Fiona nu încerca decât să-mi protejeze interesele. Și câteodată merge prea departe, revenind la niște deprinderi pe care mai bine le lăsa în urmă.

Femeia ridică dojenitor o sprânceană înspre nepoata ei.

Brusc, Fiona găsi că scândurile podelei de lemn merită un interes deosebit.

— Acum un an, un domn și-a petrecut o lună întreagă căutând prin dosarele mele de proveniență, unde sunt înregistrați foștii proprietari. Dădu din cap sugestiv spre peretele plin de fișete și documente. Și asta numai pentru a plăti acest privilegiu cu o carte de credit furată. A manifestat un interes deosebit pentru Biblia lui Darwin.

— Așa că orice măsură de precauție e bine-venită, spuse Fiona, subliniind asta din nou.

— Știți cine era domnul acesta? întrebă Gray.

— Nu, însă mi l-aș aminti dacă l-aș vedea din nou. Un individ ciudat, palid la față, se agită Fiona. Însă o investigație a fraudei condusă de către bancă l-a urmărit din Nigeria până în Africa de Sud. Doar atât s-a putut afla. Jegosul ăla nenorocit și-a acoperit urmele.

Grette se încruntă.

— Atenție la limbaj, tânără domnișoară.

— Și care-a fost motivul unei asemenea investigații amănunțite pentru o plată neacoperită? întrebă el.

Fiona găsi din nou fascinante scândurile din pardoseală.

Grette se uită lung la nepoata sa.

— Are dreptul să afle.

— Mutti... Fiona scutură din cap.

— Ce să aflu?

Fiona îi aruncă o privire, apa se uită în altă parte.

— O să le spună celorlalți și o să obținem jumătate de preț.

Gray ridică o mână.

— Pot să fiu discret.

Grette îl studie, mijind din ochi.

— Însă puteți fi sincer... asta mă întreb, dr. Sawyer.

Gray se simți scrutat de ambele femei. Oare acoperirea sa era pe cât de sigură spera el? Greutatea privirilor lor insistente, combinate, îi înțepeniră spatele.

Grette vorbi într-un final:

— Ar trebui să știți. La scurt timp după ce domnul acela palid a fugit cu cunoștințele acumulate aici, a avut loc o spargere la magazin. Nu s-a furat nimic, însă vitrina de prezentare în care în mod normal țineam Biblia lui Darwin a fost forțată și deschisă. Din fericire pentru noi, Biblia și cele mai valoroase articole ale noastre se păstrează într-un seif din podea pe durata nopții. În plus, poliția a răspuns în mod prompt la alarmă, izgonindu-i pe spărgători. Autorul spargerii nu a fost descoperit, însă noi știm cine a venit după ea.

— Dobitocul naibii... murmură Fiona.

— Începând din noaptea aceea, păstrăm Biblia într-o cutie sigură de depozit de la o bancă din apropiere. Cu toate astea, ne-au mai vandalizat de două ori numai anul acesta. Au dezactivat cumva alarma, iar locul a fost luat la puricat de fiecare dată.

— Cineva căuta Biblia, spuse Gray.

— Așa bănuim și noi.

Gray începu să înțeleagă. Ceea ce le făcea să dorească să se debaraseze de Biblie nu era doar câștigul de bani, ci și posibilitatea de a se elibera de această povară. Cineva voia Biblia, iar în cele din urmă această încercare putea să escaladeze și să se recurgă la mijloace și mai violente pentru a intra în posesia ei. Iar această amenințare putea să planeze și asupra noului cumpărător.

Gray o studie pe Fiona cu coada ochiului. Prin tot ce făcea, nu voia decât să-și protejeze bunica, să protejeze siguranța lor financiară. Observă văpaia din privirea ei chiar și acum. Evident, fata ar fi preferat ca bunica ei să fi rămas mult mai reticentă.

— Biblia ar putea fi în siguranță într-o colecție particulară din America, spuse Grette. S-ar putea ca asemenea probleme să nu traverseze și ele Oceanul Atlantic.

Gray dădu din cap aprobator, citind în spatele cuvintelor ei dorința de a-l convinge.

— Ați aflat vreodată ce l-a apucat pe străin să alerge după Biblie? întrebă el.

Acum fu rândul lui Grette să-și mute privirea undeva în zare.

— O asemenea informație nu poate decât să facă Biblia mult mai valoroasă pentru clientul meu, insistă el.

Ochii lui Grette se întoarseră rapid spre el. Într-un fel sau altul, ea știa că în spatele cuvintelor lui se ascundea o minciună. Îl studie din nou, cumpănind și gândindu-se la

ceva mai mult decât la adevărul din vorbele lui, scormonind mai adânc.

În acel moment, Bertal intră târșându-și picioarele în birou, cu nasul întins nerăbdător spre biscuiții de ceai de lângă ibricul de pe masă, după care se duse lângă Gray și se prăbuși pe scândurile din podea cu un suspin. Își puse botul pe vârful bocancului lui Gray, părând să se simtă în largul lui în prezența acestui străin din magazinul lor.

Ca și cum asta ar fi fost de ajuns, Grette oftă, închise ochii și, dincolo de orice reticență, se mai înmuie.

— Nu știu sigur. Sunt doar niște supoziții.

— Mă mulțumesc cu orice puteți să-mi spuneți.

— Străinul a venit aici ca să caute informații despre o bibliotecă vândută bucată cu bucată după război. De fapt, patru dintre aceste cărți sunt scoase la licitația din după-amiaza asta. Jurnalul lui de Vries, o copie a tezelor lui Mendel și două texte scrise de fizicianul Max Planck.

Gray își dădu seama că era aceeași listă pe care o avea și el în carnetel. Erau chiar articole care atrăseseră în mod special atenția.

— Cine le cumpăra și de ce?

— Puteți să-mi mai spuneți și altceva despre această colecție veche? Există vreo informație importantă privind proveniența ei?

Grette se ridică în picioare și se îndreptă spre dosarele sale.

— Am chitanța originală de la tranzacția făcută de tatăl meu în 1949. Pe ea apare numele unui sat și al unei mici proprietăți. Dați-mi voie să văd dacă pot s-o gădesc.

Intră în raza de lumină care pătrundea prin fereastra din spate și deschise complet un sertar din zona de mijloc.

— Nu pot să vă dau originalul, însă mi-ar face plăcere s-o pun pe Fiona să vă facă o fotocopie.

În timp ce femeia în vârstă frunzărea prin dosarele ei, Bertal își înalță nasul de pe bocancul drept al lui Gray, lăsând în urmă o dâră consistentă de salivă. Un mârâit pe o tonalitate scăzută se auzi dinspre câine.

Însă nu era îndreptat spre Gray.

— Iat-o.

Grette se întoarce ținând în mână o foaie de hârtie îngălbenită vârată într-o folie de plastic protectoare.

Gray îi ignoră brațul întins și își concentrează atenția asupra degetelor de la picioarele femeii. O umbră subțire intersectă rapid raza de lumină sub care stătea Grette.

— La pământ!

Gray se aruncă spre canapea, întinzându-se spre bătrână.

În spatele lui, Bertal lătră brusc, cu putere, aproape acoperind zgomotul sticlei sparte.

Gray, care încă se mai întindea după femeie, ajunsese prea târziu. Nu putu decât să prindă cadavrul lui Grette Neal, în timp ce partea frontală a feței femeii dispăruse într-un șuvoi de sânge și oase, împușcată din spate de un lunetist aflat de partea cealaltă a ferestrei.

Gray îi prinse corpul inert și îl împinse în jos pe canapea. Fiona țipă.

Prin geamul din spate făcut țândări, răsunară două pocnituri distincte, concomitent cu zgomotul de sticlă spartă. Două cutii de tablă neagră zburară în birou, lovind peretele îndepărtat și zdrăngănind pe jos, lovindu-se cu putere.

Gray sări de pe canapea, lovind-o pe Fiona cu umărul. O împinse cu totul afară din birou și imediat după colț.

Câinele se chină să vină după ei.

Gray o cără pe jumătate pe Fiona în spatele unei dulap de cărți care să le ofere adăpost, în timp ce două detunături identice despica biroul, distrugând peretele în urma unei explozii incandescente de ipsos și așchii de lemn.

Dulapul de cărți căzu peste ei, lovindu-se de cel vecin și aplecându-se, rămânând astfel într-un echilibru precar. Gray o adăposti pe Fiona sub el.

Deasupra capetelor, hârțile izbucniră în flăcări și de sus începu să curgă cenușă incandescentă.

Gray văzu bătrânul câine. Se mișcase prea încet, șchiopătând din cauza labei bolnave. Șocul îl izbise pe bietul animal de peretele îndepărtat. Nu mai mișca. Blana îi fumea.

Gray se puse în fața Fionei să nu vadă asta.

— Trebuie să ieșim de-aici.

Trase trupul fetei aflate în stare de șoc de sub dulapul de cărți aplecat deasupra lor. Jumătatea din spate a magazinului era deja plină de flăcări și fum. Din duzele anti-incendiu de

deasupra izbucniră jeturi de apă caldută. Prea puțină și prea târziu. Nu cu atât de multe materiale inflamabile la îndemână.

— Să ieșim prin față! o îndemnă el.

O porni înainte, clătinându-se, împreună cu ea.

Prea încet.

În fața lor, grilajul de securitate căzu cu putere în jos, blocând ușa și geamul. Gray observă umbre, din ce în ce mai puțin clare, dispuse de fiecare parte a grilajului. Mai mulți indivizi înarmați. Gray își aruncă privirea înapoi. Un zid învolburat de flăcări și fum umplea partea din spate a magazinului.

Erau prinși în capcană.

11:57 P.M.

WASHINGTON, D.C.

Monk moțăia, într-o stare situată undeva între beatitudine și somn. El și Kat se mutaseră de pe pardoseala băii în pat pe măsură ce pasiunea se transformase în șoapte dulci și mângâieri încă și mai dulci. Cearșafurile și pilotele erau încă răsucite în jurul trupurilor lor goale; nici unul din ei nu era gata să se desprindă de celălalt, nici fizic și nici în orice alt fel.

Degetul lui Monk urmări curba sânului lui Kat, alene, într-un gest mai mult liniștitor decât erotic. Arcul fin al piciorului ei îi dezmiarda ușor gamba.

Totul era perfect.

Nimic nu putea să distrugă asta...

Un sunet puternic năvăli brusc în cameră, făcându-i pe amândoi să se încordeze.

Se auzea de la marginea patului, din locul în care Monk își aruncase pantalonii de trening... sau, mai degrabă, de acolo de unde îi fuseseră smulși în grabă. Pager-ul încă mai era prins de betelia elastică. Știa că trecuse dispozitivul pe vibrații când se întorsese de la alergarea de seară. Un singur gen de apel reușea să treacă de acest mod.

Apelul de urgență.

De partea opusă a patului, de pe noptieră, un al doilea pager trâmbița zgomotos un apel identic.

Al lui Kat.

Se ridicară amândoi în capul oaselor, încrucișându-și privirile îngrijorate.

— Centrul de Comandă, zise Kat.

Monk întinse mâna și își înșfacă pager-ul, trăgându-și și pantalonii de trening odată cu el. Îi confirmă spusele.

El își coborî picioarele pe podea și se întinse după telefon. Kat veni lângă el, trăgând un cearșaf ca să-și acopere sânii dezgoliți, ca și cum ar fi fost necesară o urmă de decență pentru a suna la sediul central de comandă. El formă

numărul de la Sigma Force pe linia directă. Apelul îi fu preluat imediat.

— Doamnă căpitan Bryant? răspuse Logan Gregory.

— Nu, domnule. Sunt Monk Kokkalis. Însă Kat... doamna căpitan Bryant este aici cu mine.

— Am nevoie să vă întoarceți amândoi imediat la punctul de comandă.

Logan îl puse succint la curent cu ce se întâmplase.

Monk ascultă, dând din cap aprobator.

— Plecăm acum, termină el și închise.

Kat îi întâlni privirea, cu sprâncenele ridicate.

— Care-i treaba?

— Probleme.

— Cu Gray?

— Nu. Sunt sigur că el e bine, spuse Monk trăgându-și pantalonii. Probabil că petrece niște momente minunate cu Rachel.

— Și-atunci...?

— E vorba de directorul Crowe. S-a întâmplat ceva în Nepal. Nu prea avem detalii. Ceva legat de-o molimă.

— A raportat directorul Crowe așa ceva?

— Despre asta-i vorba. Ultimul său raport a fost acum trei zile, însă o furtună a întrerupt toate căile de comunicații. Așa că n-a fost un mare motiv de îngrijorare. Însă furtuna s-a încheiat și tot n-a venit nici un raport. Iar acum circulă zvonuri legate de molimă, moarte și răzmeriță. Posibil un atac al rebelilor.

Ochii lui Kat se măriră.

— Logan cheamă pe toată lumea la punctul de comandă.

Kat coborî rapid din pat și se întinse după propriile haine.

— Oare ce-ar putea să se întâmple acolo?

— Nimic bun, asta-i al dracului de sigur.

9:22 A.M.

COPENHAGA, DANEMARCA

— Există vreo cale să ajungem sus? întrebă Gray.

Fiona se uită lung la grilajul închis, țintuită locului, cu ochii largi, fără să clipească...

Gray citi semnele șocului care o cuprinsese pe fată.

— Fiona... Gray veni lângă ea și aproape își lipi fața de a ei, umplându-i câmpul vizual. Fiona, trebuie să scăpăm de incendiu.

În spatele ei, valul de foc se răspândea cu repeziciune, alimentat de grămezile de cărți uscate și rafturile de pin rupte de pe pereți. Flăcările urcaseră în sus și se întindeau spre tavan. Fumul se învolbura și se rostogolea de-a lungul acoperișului. Duzele anti-incendiu continuau să împrăște apă caldută asupra focului ce lua proporții, adăugând și aburi la perdeaua de fum toxic.

Căldura se intensifica la fiecare respirație. Cu toate astea, în momentul în care Gray îi luă mâinile Fionei, o simți dârdâind, tremurând din toate încheieturile. Însă măcar

atingerea lui o făcu în cele din urmă să-și ațintească privirea asupra lui.

— Există vreo cale să ajungem sus? La un alt etaj?

Fiona își aruncă privirea în sus. O perdea de fum ascundea plăcile de tablă din tavan.

— Sunt niște camere. Un pod...

— Da. Perfect. Putem să ajungem acolo?

Ea scutură din cap, la început ușor, apoi mult mai ferm, revenindu-și în fața pericolului.

— Nu. Singurele scări sunt... și făcu semn cu mâna abia perceptibil spre foc. La capătul clădirii.

— Pe-afară.

Ea dădu aprobator din cap. Cenușa se rotea în jurul lor în vârtejuri învăpăiate pe măsură ce valul de foc avansa.

Gray înjură în tăcere. Trebuie să fi existat cândva o scară interioară, înainte ca incinta să fie împărțită în magazinul de jos și camerele de deasupra. Însă acum nu mai era. Era nevoit să improvizeze.

— Aveți un topor pe-aici? întrebă el.

Fiona clătină din cap.

— Dar o rangă? Ceva cu care să deschizi lăzile sau cutiile?

Fiona se încordă și încuviință din cap aprobator.

— Lângă casa de marcat.

— Stai aici.

Gray porni cu grijă de-a lungul peretelui din stânga. Acesta îi asigura cea mai liberă cale de acces pe unde să se

întorcă la masa dispusă în centru. Flăcările nu ajunseseră atât de rapid și acolo.

Fiona veni după el.

— Ți-am spus să rămâi în spate.

— Știu unde este nenorocita aia de rangă, îi răspunse ea pe un ton repezit.

Gray recunoscuse teroarea dincolo de furia ei, însă era o ameliorare a șocului care-i blocase mâinile și picioarele mai înainte. Plus că se potrivea cu furia lui. Împotriva lui însuși. Era suficient de rău că fata îl urmărise mai devreme, însă acum permisesese să fie prins în capcană de niște asasini necunoscuți. Fusesse prea distras de gândul că avea să se vadă cu Rachel, abordase prea relaxat misiunea aceasta, iar acum nu doar propria viață era în pericol.

Fiona trecu în fața lui, cu ochii înroșiți și tușind de la fum.

— E-acolo.

Fata se aplecă peste masă, se întinse în spatele ei și trase o rangă de oțel, lungă, de culoare verde.

— Hai să mergem.

El o luă primul înapoi spre flăcările ce avansau rapid. Își scoase puloverul de lână și i-l dădu în schimbul răngii.

— Udă puloverul ăsta. Îmbibă-l bine la duza aia de stropire, și-i arată cu ranga. Și pe-al tău la fel.

— Ce-ai de gând să...?

— Încerc să improvizez o scară ca să ajungem sus.

Gray se urcă pe una dintre scările mobile de lângă rafturile de cărți cățărându-se cu dificultate. Fumul fremăta

deasupra feței lui. Aerul de sus ardea. Gray împinse ranga într-o bucată de tablă din tavan. Aceasta era ușor dislocată și împinsă într-o parte. După cum sperase, acoperișul magazinului era sprijinit de grinzi în consolă. Ascundea podeaua din grinzi și scânduri a etajului de deasupra.

Gray urcă până la partea superioară a scării și se cățăără pe ultimele rafturi ale bibliotecii. Se sui deasupra. Folosindu-se de poziția în care se afla, îndesă ranga între două scânduri. Întră adânc între ele. Propti ranga și trase. Bara de oțel sfâșie lemnul vechi. Cu toate acestea, abia dacă reuși să scobească o gaură ca de șoarece.

Cu ochii lăcrimându-i și usturându-l, se aplecă în jos. Izbucni într-o tuse sfâșietoare. Nu era bine. Avea să fie o cursă între ranga din mână și fumul din jur. Gray își aruncă rapid privirea înapoi spre foc. Creștea în intensitate. Fumul se îngroșa și mai mult.

N-avea să izbutească niciodată în ritmul ăsta.

O mișcare îl făcu să se uite rapid în jos. Fiona se cocoțase pe scară. Găsise o eșarfă, o îmbibase cu apă și o înfășurase ca un bandit în partea de jos a feței, o deghizare care se potrivea mânășă.

Ridică puloverul lui din lână ud learcă. Se udase și ea, părând că intrase la apă asemenea unui cățeluș plouat. Gray realizează că era mai tânără de șaptesprezece ani, cât îi dăduse el mai devreme. N-avea cum să aibă mai mult de cincisprezece. Ochii îi erau înroșiți din cauza panicii, însă

străluceau plini de speranță, ca și cum ar fi avut încredere oarbă în el.

Gray ura când cineva făcea asta... căci funcționa întotdeauna.

Își legă mânecile puloverului în jurul gâtului și lăsă ca restul să îi atârne pe spate. Trase o bucată de lână plină de apă ca să-și acopere gura și nasul, protejându-se cât de cât de aerul amestecat cu cenușă.

Cu apa curgându-i pe partea din spate a cămășii, Gray îngenunche din nou, gata să atace grinzile încăpățânate de deasupra. Simți prezența Fionei. Și responsabilitatea.

Gray cercetă spațiul dintre tavanul suspendat și grinzile de susținere pentru a depista alte mijloace de scăpare. De jur împrejur, țevile și cablurile se încrucișau la întâmplare, adăugate în mod clar, bucată cu bucată, după ce clădirea cu două niveluri fusese împărțită în magazinul de jos și apartamentul de sus. Noile renovări păreau de proastă calitate, diferența dintre măiestria Lumii Vechi și neglijența construcțiilor moderne fiind evidentă.

În timp ce căuta, Gray descoperi o breșă în dispunerea uniformă a scândurilor și a grinzilor de sus. O secțiune de aproape un metru pătrat, delimitată de un cadru întăritor mai gros. Gray înțelese imediat despre ce era vorba. Nu se înșelase. Cadrul marca o deschidere în locul pe unde trecuse cândva scara interioară care dădea spre etajul de deasupra.

Însă cât de rezistentă fusese lucrarea de obturare a deschiderii?

Putea afla într-un singur mod.

Gray se împinse în călcâie, se ridică pe bibliotecă și o luă ca un gimnast la bârnă în direcția deschiderii cu cadru. Era la numai câțiva metri mai încolo – însă ducea spre interiorul magazinului, spre incendiu.

— Unde te duci? îl întrebă Fiona, din vârful scării.

Gray nu putea să-i explice. Fumul înecăcios se îngroșa cu fiecare pas făcut. Se făcuse cald ca într-un cuptor deschis. În cele din urmă, ajunsese la secțiunea de rafturi de sub casa scării obturată.

Uitându-se în jos, Gray văzu că rafturile de jos ale dulapului ardeau deja mocnit. Ajunsese la marginea deja expusă a focului.

Nu avea timp de pierdut.

Chircindu-se și luându-și elan, izbi cu ranga în sus.

Vârful intră cu ușurință prin panoul de lemn mai subțire. Nu era făcut decât dintr-un material fibrolemnos și din plăci de vinil. De proastă calitate, după cum sperase. Slavă Domnului pentru lipsa de profesionalism a muncitorilor din zilele noastre.

Gray trase de rangă, învârtind-o ca pe manivela unei mașini în timp ce dogoarea devenea tot mai insuportabilă. Curând, formă o deschizătură suficient de largă ca să se strecoare prin ea.

Gray aruncă ranga prin deschizătură. Aceasta zăngăni undeva deasupra.

Se întoarse spre Fiona și-i făcu semn s-o ia spre el.

— Poți să te urci pe rafturi și să...?

— Am văzut cum ai ajuns acolo.

Se cățără pe bibliotecă.

Un pocnet de jos îi atrase atenția lui Gray. Biblioteca se cutremură sub el.

Oh...

Greutatea sa și rafturile incendiate de jos șubrezeau cu repeziciune locul unde se cocoțase. Ajunse la gaură și se săltă pe jumătate în sus, ușurând astfel greutatea ce apăsa pe raft.

— Grăbește-te, o îndemnă el pe fată.

Cu brațele întinse în lateral pentru a-și menține echilibrul, Fiona se deplasa încet de-a lungul părții superioare a dulapului de cărți. Era aproape la un metru distanță.

— Grăbește-te, repetă el.

— Te-am auzit din prima...

Cu o trosnitură răsunătoare, porțiunea de bibliotecă de sub Gray se prăbuși. Se apucă și mai strâns de marginile găurii în timp ce aceasta se răsturnă într-o parte, sfărâmându-se în flăcări. Un val nou de căldură, cenușă și flăcări se înalță imediat.

Fiona țipă în timp ce partea unde se afla ea se clătină, însă rezistă pentru moment.

Atârnând în brațe, Gray strigă la ea:

— Întinde-te spre mine. Apucă-te de umerii mei.

Fiona nu avu nevoie de alte încurajări căci rafturile se clătinau sub ea. Sări și îl lovi cu putere, cu brațele strânse în jurul gâtului său, cu picioarele lipite în jurul taliei lui.

Aproape că-l smulse din locul în care se ținea. Pendulă pentru a-și recăștiga echilibrul.

— Poți să te cațeri pe mine și să te strecuri prin gaură? întrebă el încordându-se.

— Cred... cred că da.

Rămase atârnată încă un moment, fără să se miște.

Marginile rugoase ale găurii îi sfâșiau degetele.

— Fiona...

Ea tremură lipită de el, după care reuși să ajungă în spatele lui. Odată pornită, se cățără rapid, proptindu-și un picior în cureaua lui și apoi împingându-i-se în umăr. Trecu prin gaură cu agilitatea unei maimuțe.

Dedesubt, se dezlănțui vâlvătaia focului ce cuprinsese cărțile și rafturile suspendate.

Fără să mai zăbovească, Gray se trase cu putere în sus după ea, târându-se prin gaură și întinzându-se pe podea. Se afla în mijlocul unui hol. Camerele se întindeau și în stânga și în dreapta.

— Focul a ajuns și aici sus, șopti Fiona, ca și cum i-ar fi fost frică să nu atragă atenția flăcărilor.

Ridicându-se în picioare, Gray văzu licărul flăcării din jumătatea din spate a apartamentului. Fumul năpădise și aceste holuri, fiind chiar mai gros decât la parter.

— Haide, spuse el.

Cursa încă nu se încheiase.

Gray porni grăbit de-a lungul holului, îndepărtându-se de incendiu. Se opri la una dintre ferestrele de sus acoperite

cu panouri de lemn. Se uită printre două stîngii. În depărtare se auzeau sirene. Lumea se adunase pe strada de dedesubt: spectatori și curioși. Și, cu siguranță, printre ei se aflau unul sau poate doi indivizi înarmați.

Gray și fata ar fi fost expuși dacă încercau să iasă afară pe geam.

La rîndul său, Fiona studie și ea mulțimea.

— N-o să ne lase să plecăm, nu-i așa?

— Atunci o să ieșim pe cont propriu.

Gray se întoarce și se uită cu atenție în sus. În minte îi veni imaginea ferestrei de la frontonul podului pe care o văzuse mai devreme din stradă. Trebuiau să ajungă la acoperiș.

Fiona îi înțelese intenția.

— Există o scară pliabilă în camera de-alături, explică ea și o luă înainte. Veneam din când în când să citesc aici sus când Mutti...

Vocea Fionei se întrerupse, iar cuvintele i se stinseră.

Gray știa că fata nu va putea trece mult timp peste moartea bunicii ei. O cuprinse cu brațul în jurul umărului, însă ea se scutură și îndepărtă.

— Chiar aici, spuse ea și intră în ceea ce trebuie să fi fost cândva o cameră de zi.

Acum nu mai erau aici decât câteva lăzi mari din lemn și o canapea jerpelită.

Fiona îi arată o frînghie uzată ce atârna din tavan, atașată la o trapă din plafon.

Gray o trase în jos și imediat o scară de lemn pliabilă alunecă spre podea.

El se sui primul, urmat de Fiona.

Podul era neterminat: doar izolația, grinzile, căpriorii și rahat de șobolani. Singura lumină răzbătea printr-o pereche de lucarne. Una dădea înspre strada din față, cealaltă spre aleea din spate. Fumul subțire umplea spațiul, însă până acum flăcările nu-și făcuseră apariția.

Gray se hotărî să încerce fereastra din spate. Aceasta dădea spre vest, lăsând acoperișul în umbră la ora asta. În plus, acea parte a casei era cuprinsă de flăcări. Era posibil ca atacatorii lor să fie mai puțin atenți la ea.

Gray țopăi de pe o grindă pe alta. Putea să simtă căldura ce venea de jos.

O porțiune de izolație ardea deja mocnit cu fibra de sticlă topindu-se.

Odată ajuns la fereastră, Gray cercetă ce se afla dedesubt. Panta acoperișului era de așa natură încât nu putea să vadă în curtea interioară din spatele magazinului. Iar dacă el nu putea să-i vadă, atunci nici ei nu puteau să-l vadă pe el. Mai mult decât atât, fumul se învoldura de la geamurile sparte de jos, oferindu-le o acoperire suplimentară.

Brusc, focul putea fi în avantajul lor.

Cu toate astea, Gray trase cu precauție zăvorul ferestrei, apoi o deschise larg. Așteptă. Nici o împușcătură. Acum sirenele puteau fi auzite apropiindu-se de strada pe care se afla magazinul.

— Lasă-mă să mă duc primul, îi șopti Gray Fionei. Dacă-i totul în regulă...

Un tunet înfundat bubui în spatele lor.

Amândoi se întoarseră. O limbă de foc țâșni din izolația care ardea mocnit, înălțându-se trosnind și fumegând. Nu mai aveau timp.

— Vino după mine, spuse Gray.

Se strecură pe geam, rămânând cât mai jos posibil. Afară pe acoperiș se simțea o răcoare plăcută, iar aerul, foarte curat după fumul sufocant din interior.

Însuflețit de gândul iminentei salvări, Gray testă țiglele de pe acoperiș. Panta era abruptă, însă avea o priză foarte bună cu bocancii din picioare. Cu grijă, se putea merge și pe acoperiș. Se îndepărtă de adăpostul pe care i-l conferea fereastra și se îndreptă spre coama acoperișului. În față, spațiul dintre casele dispuse în șir era mai mic de un metru. Ar fi trebuit să poată sări distanța asta.

Mulțumit, se întoarse la fereastră.

— OK, Fiona... ai grijă.

Fata își scoase iute capul afară, se uită în jur, după care se strecură afară pe acoperiș. Rămase ghemuită, aproape în patru labe.

Gray o aștepta.

Te descurci foarte bine.

Ea își aruncă privirea spre el. Din neatenție, nu văzu o țigla crăpată. Vârful piciorului îi intră în gaură. Țigla se făcu

țândări, iar ea își pierdu echilibrul. Căzu pe burtă – și începu să alunece.

Se chinui să se agațe cu degetele de la mâini și de la picioare, însă iară nici un rezultat.

Gray se întinse după ea. Degetele lui nu apucară decât aerul din jur.

Viteza ei crescuse pe măsură ce aluneca pe deasupra țiglelor. Alte țigle se sparseră în încercarea ei frenetică de a-și stopa căderea. Bucățile de ceramică spartă zăngăneau rostogolindu-se în fața ei, transformându-se într-o adevărată avalanșă de țigle.

Gray se întinse pe burtă și se lipi de acoperiș. Nu putea să facă nimic ca să o ajute.

— Jgheabul de scurgere! strigă după ea, renunțând la orice măsuri de prevedere. Apucă-te de jgheab!

Ea păru surdă la cuvintele lui, râcâind cu degetele de la mâini, dislocând și mai multe țigle cu picioarele. Se lovi în lateral și începu să se rostogolească. Îi scăpă un strigăt prelung.

Primele țigle sparte începură să cadă peste marginea acoperișului. Gray le auzi cum se fac țândări de caldarâmul curții interioare de dedesubt, pocnind ca un foc de artificii.

După care urmă și Fiona, prăbușindu-se peste marginea acoperișului, cu brațele fluturându-i incontolabil.

Și dispăru.

CAPITOLUL 3

UKUFA

10:20 A.M.

REZERVAȚIA NATURALĂ HLUHLUWE-UMFOLOZI
ZULULAND, AFRICA DE SUD

La aproximativ nouă mii cinci sute de kilometri și un continent distanță de Copenhaga, un jeep decapotabil se hurducăia printr-o regiune sălbatică din Africa de Sud.

Căldura era deja înăbușitoare, pârjolind savana și ducând la apariția unor miraje sclipitoare. În oglinda retrovizoare, întinderea de pământ se cocea la soare, presărată ici-colo cu hățișuri țepoase și tufișuri solitare. Chiar în față apărură un delușor, decorat cu straturi compacte de acacia noduroase și copaci scheletici specifici acestei regiuni.

— Acesta este locul, doctore? întrebă Khamisi Taylor, răsucind de volan pentru a trece peste albia unui pârâu uscat, stârnind în urmă un nor de praf ca o coadă de cocoș.

Își aruncă privirea spre femeia de lângă el.

Dr. Marcia Fairfield, pe jumătate ridicată din scaunul din dreapta al pasagerului, își ținea o mână încleștată pe

marginea parbrizului ca să-și mențină echilibrul. Îi făcu semn cu celălalt braț.

— Pe lângă, spre marginea de vest. Acolo-i o groapă adâncă.

Khamisi schimbă viteza și viră brusc la dreapta. Dată fiind calitatea sa de paznic în rezervația naturală Hluhluwe-Umfolozi, trebuia să respecte protocolul. Braconajul era o încălcare gravă a acestuia – însă și o realitate crudă. Îndeosebi în zonele mai izolate ale parcului.

Până și oamenii de același neam cu el, din tribul zulu, urmau câteodată tradiția și vechile practici. Ceea ce făcea necesară chiar și amendarea unora dintre vechii prieteni ai bunicului său. Bătrânii îi găsiseră o poreclă, un cuvânt în zulusă care se traducea ca „Grăsanul”. Porecla nu era foarte rușinoasă, însă Khamisi știa că exista un curent de antipatie și aversiune față de el. Îl considerau mai puțin bărbat pentru că acceptase slujba unui alb, adică să-și câștige existența jupuindu-i pe alții. În plus, se cam înstrăinase de locurile acestea. Tatăl lui îl luase în Australia când avea doisprezece ani, după moartea mamei sale. Își petrecuse o bună bucată din viață în suburbiile orașului Darwin de pe coasta nordică a Australiei și chiar studiasă doi ani la universitatea din Queensland. Acum, la douăzeci și opt de ani, se întorsese, după ce făcuse rost de o slujbă sigură de paznic de vânătoare – pe de-o parte, datorită educației sale, iar pe de alta, legăturilor sale cu triburile de aici.

„Să-și câștige existența jupuindu-i pe alții.”

— Poți să mergi mai repede de-atât? îl îndemnă pasagera sa.

Dr. Marcia Fairfield, o femeie cu păr înspicat, biolog la Cambridge, era o persoană extrem de respectată, implicată încă de la început în proiectul *Operation Rhino* fiind adesea numită Jane Goodall a rinocerilor. Lui Khamisi îi plăcea să lucreze cu ea. Poate doar pentru lipsa de pretenții și falsitate pe care o transmitea, pornind de la haina de safari decolorată până la părul argintiu ce-i atârna la spate strâns într-o coadă simplă.

Sau poate doar pentru pasiunea de care dădea dovadă. Ca acum.

— Dacă femela a murit la naștere, s-ar putea ca puiul ei să mai fie încă în viață. Însă pentru cât timp? Lovi cu pumnul în marginea parbrizului. Nu putem să-i pierdem pe-amândoi.

În calitatea sa de paznic de vânătoare, Khamisi înțelegea.

Încă din 1970, populația de rinoceri negri scăzuse cu nouăzeci și șase la sută aici în Africa. Rezervația Hluhluwe-Umfoloji căuta să remedieze acest lucru, așa cum făcuse cu populația de rinoceri albi. Toate eforturile de conservare în parcul acesta erau îndreptate în special în această direcție.

Fiecare rinocer negru în parte era important.

— Nu am găsit-o decât datorită cipului, continuă dr. Fairfield. Am depistat-o din elicopter. Însă, dacă naște, n-avem cum să-i urmărim puiul.

— Puiul n-o să stea aproape de mama lui? întrebă Khamisi.

El însuși fusese martor la ceva similar. Cu doi ani în urmă, doi pui de leu fuseseră găsiți ghemuiți și lipiți de pântecele rece al mamei lor, împușcată de un braconier pentru care vânătoarea era un sport.

— Știi care-i soarta orfanilor. Carcasa animalului mort vă atrage prădători. Dacă puiul mai este prin jur, mânjit cu sângele de la naștere...

Khamisi încuviință dând din cap. Acceleră și urcă pe panta stâncoasă. Partea din spate a mașinii aluneca pe pietriș, însă el continuă să meargă.

La coborâș, dealul era străbătut de niște viroage adânci, traversate de cursuri de apă curgătoare. Aici vegetația se îndesea: smochini, mahon Natal și copaci nyala. Era una dintre cele câteva zone „ude” ale parcului și, de asemenea, una dintre cele izolate, aflată destul de departe de obișnuitele poteci ale vânatului și trasee ale turiștilor. Numai cei care dețineau permis aveau voie să traverseze această secțiune sub limitări stricte: numai pe durata zilei, fără a rămâne peste noapte. Teritoriul se întindea cât vedeai cu ochii spre granița vestică a parcului.

Khamisi scrută orizontul în timp ce cobora jeepul ușor de pe panta îndepărtată. La un kilometru și jumătate distanță, un gard împărțea terenul în două. Gardul negru înalt de trei metri separa parcul de un domeniu privat din vecinătate.

Asemenea rezervații beneficiau adesea de o graniță comună cu un parc, oferindu-le turiștilor înstăriți o experiență și mai intimă.

Însă aceasta nu era un domeniu privat oarecare.

Parcul Hluhluwe-Umfolozi fusese fondat în 1895, fiind cea mai veche rezervație din Africa. La fel, și domeniul privat învecinat era cel mai vechi. Terenul acesta se afla în proprietatea unei familii de dinaintea înființării parcului, deținut de o dinastie încă prezentă în Africa de Sud, clanul Waalenberg, una dintre familiile de buri cunoscute din secolul al șaptesprezecelea. Acest domeniu era cât un sfert din mărimea parcului. Se spunea că pe pământurile sale se găseau din belșug o mulțime de specii de animale sălbatice. Și nu era vorba doar de cele cinci specii mari – elefantul, rinocerul, leopardul, leul și bivolul african, ci și de animale de pradă și de prada acestora pentru fiecare tip în parte: crocodilul de Nil, hipopotamul, ghepardul, hiena, gnuul, șacalul, girafa, zebra, antilopa de apă cu coarne elipsoidale, kudu, impala, antilopa de mlaștină, mistrețul sălbatic, babuinul. Se mai spunea că domeniul Waalenberg adăpostise în necunoștință de cauză o turmă de okapi, o specie foarte rară, cu mult înainte ca această rudă a girafei să fi fost descoperită în 1901.

Însă întotdeauna circulaseră zvonuri și povești asociate cu domeniul Waalenberg. Parcul era accesibil doar cu elicopterul sau cu un avion de mici dimensiuni. Drumurile care cândva duceau spre parc fuseseră de mult timp redede sălbăticiunilor. Singurii vizitatori, și ei foarte puțini, erau demnitari importanți din întreaga lume. Se spunea că însuși Teddy Roosevelt vânașe odată pe domeniu și chiar că

organizase sistemul național de parcuri din Statele Unite după chipul și asemănarea domeniului Waalenberg.

Khamisi ar fi dat orice să-și petreacă o zi acolo, însă această onoare îi revenea numai paznicului-șef de la Hluhluwe. Un tur al proprietății Waalenberg era un privilegiu de care te bucurai odată ce obțineai această funcție, dar chiar și atunci erai nevoit să dai o declarație sub semnătură prin care te obligai să păstrezi secretul. Khamisi spera ca într-o bună zi să-și realizeze acest obiectiv înalt.

Însă nu prea credea că asta avea să se întâmple vreodată.

Nu, dată fiind pielea lui neagră.

Faptul că era zulus și educația poate că-l ajutaseră să obțină slujba aceasta, însă, chiar și după abolirea apartheidului, tot mai rămăseseră niște limite. Mentalitățile vechi dispăreau foarte greu – și pentru negri și pentru albi. Cu toate acestea, poziția sa era un pas înainte. Una dintre moștenirile triste ale apartheidului consta în faptul că o întreagă generație de copii ai tribului fuseseră puțin educați la școală, sau chiar deloc, suferind din pricina sancțiunilor, a segregăției și a atmosferei sociale agitate. O generație pierdută. Așa că el face tot ce-i stătea în puteri: deschidea orice uși putea să deschidă și le ținea deschise pentru cei care aveau să vină după el.

Era dispus să joace rolul „Grăsanului“, dacă de asta era nevoie.

Între timp...

— Acolo! strigă dr. Fairfield, făcându-l pe Khamisi să tresară și să revină înapoi la drumul sinuos nemarcat. Ia-o la stânga la baobabul de la baza dealului.

Khamisi reperă giganticul copac preistoric. Florile albe imense atârnav trist în capătul ramurilor. În stânga copacului, terenul scădea în altitudine, coborând într-o depresiune în formă de bol. Khamisi surprinse cu privirea luciul de apă al unui mic iaz aproape de fund.

Un ochi de apă pentru adăpatul animalelor sălbatice.

Asemenea surse de apă se găseau pretutindeni în parc,, unele naturale, altele artificiale. Erau cele mai bune locuri în care să studiezi flora și fauna sălbatică – și de asemenea cele mai periculoase locuri de traversat pe jos.

Khamisi frână și opri lângă copac.

— O să trebuiască să mergem pe jos de-aici.

Dr. Fairfield dădu aprobator din cap. Se întinseseră amândoi după carabine. Deși amândoi își dedicaseră viața protecției mediului, erau de asemenea familiarizați cu pericolul omniprezent în savană.

După ce se dădu jos din mașină, Khamisi își puse pe umăr carabina cu două țevi de calibru mare, un .465 Nitro Holland & Holland Royal. Cu ea puteai opri un elefant furios. În vegetația deasă, o prefera oricărei alte puști.

Începură să coboare panta, înțepându-se în iarba înaltă și tufișurile pline de spini. Deasupra capului, coronamentul copacilor îi proteja de soare, însă crea o umbră deasă

dedesubt. Khamisi remarcă liniștea apăsătoare. Nici un țipăt de maimuță.

Nici un cântec de pasăre. Doar bâzâitul insectelor.

Lângă el, dr. Fairfield verifica ecranul unui receptor GPS mobil. Îi arată cu o mână încotro să o ia.

Khamisi urmă direcția indicată de ea, pe marginea apei cu trestii. Îl izbi un miros putrefacție. Nu după mult timp descoperi și sursa.

Femela de rinocer negru trebuie să fi cântărit în jur de o mie cinci sute de kilograme. Un specimen de mărimea unui monstru.

— Dumnezeule! exclamă dr. Fairfield printr-o batistă pe care o ținea strâns peste nas și gură. Când Roberto a depistat rămășițele din elicopter...

— Întotdeauna e mai rău la sol, spuse Khamisi.

O luă către carcasa extrem de umflată. Era întinsă pe partea stângă. Muștele se ridicară într-un nor negru la apropierea lor. Pânțelele fusesse despicate complet. Intestinele erau revărsate afară, balonate de la gaz. Părea imposibil ca toată grămada asta să fi intrat vreodată în abdomenul animalului. Alte organe erau întinse peste mizeria de jos. O dâră sângerie indica locul unde o delicată anume fusesse târâtă în frunzișul dens dimprejur.

Muștele se așezară la loc.

Khamisi păși peste o bucată mușcată de ficat roșu. Piciorul din spate părea să fi fost aproape smuls din șold. Cât de puternice trebuie să fi fost niște falei ca să facă așa ceva...

Până și un leu matur ar fi avut ceva de furcă.

Khamisi se învârti în cerc până când ajunse la cap.

Una din urechile butucănoase ale rinocerului fusese smulsă, iar grumazul era sfârtecat cu sălbăticie. Ochii negii lipsiți de viață se holbau la Khamisi, prea largi, ca și cum ar fi fost înghețați de spaimă. Și buzele erau rânjite parcă de teroare sau de agonie. Limba lată ieșea în afară, iar sub ea era o baltă de sânge. Însă nimic din toate acestea nu era important.

El știa ce trebuie să verifice.

Deasupra nărilor acoperite cu praf și spumă se încovoia un corn lung, proeminent și perfect.

— În mod clar nu poate fi vorba de un braconier, spuse Khamisi.

Cornul i-ar fi fost luat. Acesta era motivul principal pentru care populația de rinoceri era încă într-un declin rapid. Praful din corn de rinocer era vândut în piețele din Asia pentru tratarea disfuncțiilor erectile, o Viagra homeopatică.

Un singur corn valora o avere.

Khamisi își îndreptă corpul.

Dr. Fairfield era ghemuită lângă celălalt capăt al cadavru lui. Își pusese mânuși de cauciuc, sprijinindu-și pușca de corp.

— Nu pare să fi fătat. Așadar, n-avem nici un pui orfan.

Biologul înconjură din nou carcasa animalului până ajunse din nou la pântece. Se aplecă și, fără ca măcar să

tresară de scârbă, trase de un capăt al pântecelui sfârtecat și îș vâri mâna înăuntru.

El se întoarse într-o parte.

— De ce n-a fost carcasa curățată complet de necrofagi? se miră dr. Fairfield în timp ce examina leșul.

— E-o grămadă de mâncare, murmură el.

Khamisi privi în jur. Liniștea continua să-l apese, făcând căldura și mai greu de suportat.

Femeia își continuă examinarea.

— Nu cred că e vorba de asta. Cadavrul e-aici de noaptea trecută, în apropierea unei adăpători pentru animalele sălbatice. Dacă nu altceva, măcar abdomenul ar fi fost complet curățat de șacali.

Khamisi cercetă din nou cadavrul. Se uită la piciorul din spate sfâșiat, la grumazul sfârtecat. Un animal uriaș doborâse rinocerul. Și foarte rapid.

Îl trecură fiorii. Unde erau necrofagii?

Înainte să poată reflecta asupra acestui mister, dr. Fairfield spuse:

— Puiul a dispărut.

— Ce? spuse el și se uită în jur. Mi s-a părut c-ați spus că n-a fătat.

Dr. Fairfield se ridică în picioare, scoțându-și mănușile și recuperându-și arma.

Cu pușca în mână, biologul se îndepărtă de carcasă, cu privirea fixată în pământ. Khamisi observă că ea urmărea

dâra de sânge, acolo unde ceva fusese târât din pânțe, pentru a fi devorat în altă parte.

— Oh, Dumnezeule...

Bărbatul o urmă.

La marginea crângului, dr. Fairfield își folosi vârful armei ca să dea la o parte niște ramuri care atârnavă la înălțime mică, dezvăluind ceea ce fusese tras din pânțe.

Puiul de rinocer.

Corpul sfrijit fusese rupt în bucăți, ca și cum mai multe animale s-ar fi bătut pe el.

— Cred că puiul încă mai trăia când a fost sfâșiat, spuse dr. Fairfield, făcându-i semn spre sângele împrôscat. Bietul de el...

Khamisi se dădu înapoi, amintindu-și întrebarea de mai devreme a biologului. De ce nici un fel de necrofagi nu evisceraseră rămășițele? Vulturii, șacalii, hienele și chiar și leii.

Dr. Fairfield avea dreptate. Atât de multă mâncare nu ar fi fost, lăsată pradă muștelor și viermilor.

Nu avea nici o noimă.

În afară de cazul în care...

Inima lui Khamisi începu să bată cu putere.

În afară de cazul în care animalul de pradă era încă aici.

Khamisi își ridică arma. În umbra crângului, remarcă din nou liniștea grea și apăsătoare. Ca și cum până și pădurea părea intimidată de făptura care îl omorâse pe rinocer.

Se trezi adulmecând aerul din jur, ascultând, încordându-și privirea, nemișcat. Umbrele păreau să se adâncească peste tot în jurul lui.

Petrecându-și copilăria în Africa de Sud, Khamisi era foarte familiarizat cu superstițiile, cu zvonurile legate de monștrii care bântuiau și vânau prin jungle: *ndalawo*, un mâncător de oameni înfiorător din pădurile din Uganda; *mbilinto*, un hipopotam de mărimea unui elefant din zonele mlăștinoase din Congo; *mngwa*, un animal împlănit ce se ascundea printre cocotierii de pe coastă.

Însă câteodată până și legendele începeau să prindă viață în Africa. Așa cum fusese în cazul nsui-fisi. Era un monstru vărgat, mâncător de oameni, din Rhodesia, mult timp considerat personaj de poveste de către coloniștii albi... până când, câteva zeci de ani mai târziu, se descoperise că era o specie de ghepard, catalogat de zoologi drept *Acinonyx rex*.

În timp ce Khamisi cerceta jungla, își aminti de un alt monstru legendar, cunoscut de-a lungul întregii Africi. Purta mai multe nume: *dubu*, *lumbwa*, *kerit* sau *getet*. Numai simpla menționare a numelui acestuia provoca strigăte de teamă din partea nativilor. La fel de mare ca o gorilă, era un adevărat diavol recunoscut pentru iuțeala, viclenia și ferocitatea sa. De-a lungul secolelor, vânătorii – negri și albi – susținuseră că-l zăriseră în trecut. Toți copiii învățaseră să-i recunoască urletul caracteristic. Această regiune din Zululand nu făcea excepție.

— *Ukufa*... murmură Khamisi.

— Ai spus ceva? îl întrebă dr. Fairfield, încă aplecată, deasupra puiului mort.

Era numele pe care tribul Zulu îl dăduse monstrului, nume rostit în șoaptă în jurul focurilor din sate.

Ukufa.

Moarte.

Știa de ce îi venise în minte această bestie acum. Cu cinci luni în urmă, un bătrân a susținut că văzuse un *ukufa* în zonă. „*Jumătate fiară, jumătate demon, cu ochi de foc*“, susținuse bătrânul cu îndârjire. Numai cei de-o vârstă cu bătrânul crezuseră cu adevărat vorbele lui. Ceilalți, precum Khamisi, se prefăcuseră doar.

Însă aici, în umbra întunecată...

— Ar trebui să plecăm, spuse Khamisi.

— Însă nu știm ce-a omorât femela.

— N-au fost braconierii.

Asta era tot ce Khamisi avea nevoie sau trebuia să știe. Făcu semn cu pușca către jeep. Avea să-l cheme prin radio pe paznicul-șef, să raporteze problema și să se calmeze. Moarte cauzată de prădător. Nu de braconaj. Avea să lase carcasa animalului mort în seama devoratorilor de hoituri. Ciclul vieții.

Dr. Fairfield se ridică în picioare fără nici o tragere de inimă.

Undeva în dreapta, un strigăt prelungit sfârtecă liniștea junglei întunecate – „*hoo eeee oooo*“ – punctat de un urlet strident de moarte.

Khamisi începu să tremure în locul unde se afla. Recunoscu urletul și îl percepu nu atât cu capul, cât cu măduva oaselor. Ecoul acestuia îl trimitea în trecut la focurile de tabără de la mijlocul nopții, la poveștile terifiante și chiar și mai departe în trecut, la ceva atavic, din vremuri imemorabile de dinaintea apariției limbilor și a vorbirii, când viața se rezuma la instinct.

Ukufa.

Moarte.

Pe măsură ce urletul se estompa în depărtare, liniștea se așternu din nou greoaie deasupra lor.

Khamisi măsură în minte distanța dintre ei și jeep.

Trebuiau să se retragă, dar nu cuprinși de panică. O fugă pripită, sub imperiul fricii, nu avea decât să asmută setea de sânge a unui prădător.

Din junglă, se auzi un alt mârâit amenințător, feroce.

După care un altul.

Și altul.

Toate venind din direcții diferite.

În liniștea subită de după, Khamisi știu că nu aveau decât o singură șansă.

— Fugiți!

9:31 A.M.

COPENHAGA, DANEMARCA

Gray se întinse pe burtă pe țiglele de pe acoperiș, cu capul plecat, cu mâinile întinse în locul unde nu reușise să o prindă pe Fiona. Imaginea ei căzând peste marginea învăluită în fum a acoperișului îi pulsa dureros în minte. Inima îi bătea cu putere în piept.

„Oh, Doamne... ce-am făcut... ?”

Peste umăr, alte flăcări izbucniră din lucarna podului, însoțite de un val zgomotos de căldură și fum. În ciuda pericolului și a epuizării, trebuia să se miște.

Gray se sprijini în coate, după aceea în mâini, împingându-se în sus.

În lateral, pentru moment, focul conteni, retrăgându-se. În acest scurt răgaz, auzi voci dedesubt, insistente, abia perceptibile. De asemenea, undeva în apropierea lui... auzi un geamăt ușor.

Chiar dincolo de marginea acoperișului.

Fiona...?

Gray se lăsă la loc pe burtă și începu să alunece în mod controlat spre marginea acoperișului. Fumul se îngroșa din ferestrele sparte de dedesubt. Se folosi de perdeaua de fum ca să-și acopere apropierea.

Ajungând la marginea cu jgheab, își aruncă privirea în jos.

Chiar sub el, se afla un balcon din fier forjat... nu, nu un balcon. Platforma unei case a scării. A scărilor exterioare de care amintise Fiona.

Pe platformă zăcea fata cu mâinile și picioarele rășchirate.

Cu un al doilea geamăt năuc, Fiona se rostogoli și încercă să se tragă în sus, folosindu-se de pilonii de susținere ai balustradei.

Și alții îi observară mișcarea.

În curtea interioară de dedesubt, Gray zări doi indivizi. Unul stătea în mijlocul dalelor de piatră, cu o pușcă înălțată și sprijinită de umăr, căutând o poziție de tragere cât mai bună. Fumul negru țâșnea prin fereastra spartă a apartamentului, tăcând-o pe Fiona greu de reperat de către acesta. Lunetistul aștepta ca fata să-și scoată capul la vedere deasupra balustradei platformei.

— Stai jos, șuieră el înspre Fiona.

Ea aruncă o privire în sus. Pe frunte i se scurgea un firisor de sânge roșu aprins.

Cel de-al doilea individ înarmat se învârtea în cerc, ținând strâns cu ambele mâini un pistol negru. Țintea în direcția scărilor, intenționând să blocheze orice fel de tentativă de scăpare.

Gray îi făcu semn Fionei să rămână ghemuită, după care se rostogoli de-a lungul marginii acoperișului până când ajunse deasupra celui de-al doilea pistolar. Fumul involburat continuă să-l țină ascuns vederii. În bună măsură, atenția asasinilor rămăsese concentrată asupra scărilor. Odată ajuns în poziție, Gray așteptă. Apucă o țigla grea de pe acoperiș cu mâna dreaptă, una dintre cele pe care Fiona le dislocase în căderea ei.

Avea șansa unei singure lovituri.

Dedesubt, bărbatul, cu pistolul pregătit, își pusese un picior pe cea mai de jos treaptă a scării.

Gray se aplecă peste margine, cu brațul ridicat.

Fluieră brusc.

Individul cu pistolul se uită în sus, întorcându-și arma și lăsându-se într-un genunchi. Al dracului de rapid...

Însă gravitația era și mai rapidă.

Gray aruncă țigla. Aceasta se roti prin aer asemenea unui topor și îl lovi pe pistolar în fața înălțată. Individului îi țâșni sângele pe nas. Se prăbuși greu pe spate. Se lovi cu capul de dalele de piatră, săltând puțin și revenind, după care rămase nemișcat.

Gray se trase înapoi, rostogolindu-se spre Fiona.

Se auzi un strigăt dinspre individul cu pușcă.

Gray nu-și luă ochii de la el. Sperase că, dacă-i doboră partenerul, avea să-l pună pe fugă. Nu avusese un asemenea noroc. Pușcașul fugise în partea opusă, găsind un spațiu ferit lângă o ladă de gunoi, însă păstrându-și o bună poziție de tragere. Locul unde se adăpostise se afla în apropierea părții din spate a magazinului cuprins de flăcări, bucurându-se de avantajul fumului ce se înălța lângă geamul din apropiere.

Gray se întinse din nou după Fiona. Îi făcu semn cu mâna să stea la pământ. Încercarea de a o trage pe Fiona sus ar fi echivalat cu o moarte sigură. Amândoi ar fi fost expuși prea mult timp.

Astfel, nu le rămânea decât o singură opțiune.

Prinzându-se de jgheabul de scurgere cu o mână, Gray sări brusc și se balansă dintr-o parte în alta. Își dădu drumul pe platformă cu un zăngănit metalic, după care se ghemui și își feri capul.

O cărămidă de deasupra lui se făcu țandări.

Împușcătură de carabină.

Gray se întinse spre teaca de la gleznă și își scoase pumnalul.

Fiona se uită la el.

— Ge-o să fac...?

— Tu o să stai aici, ordonă el.

Gray își întinsese mâna spre balustrada de deasupra. Nu avea de partea lui decât elementul surpriză. Nici vestă antiglonț, nici altă armă cu excepția pumnalului său.

— S-o iei la fugă când îți spun, zise el. Cobori direct pe scări și sari peste gardul vecinului vostru. Fugi până dai de primul polițist sau pompier. Poți să faci asta?

Fiona îi întâlni privirea. Părea gata să riposteze, însă buzele îi rămaseră lipite în timp ce încuviința din cap.

— Bravo.

Gray își cumpănea pumnalul din mână. Din nou, avea doar o șansă. Trăgând aer în piept, Gray țâșni în sus, se apucă de balustradă și se aruncă peste ea. Apropiindu-se în cădere de dalele de piatră, făcu două lucruri în același timp.

— Fugi! strigă el și își aruncă pumnalul spre ascunzătoarea lunetistului.

Nu spera să-l omoare, ci doar să-i distragă atenția suficient de mult timp ca să se apropie de individ. O pușcă nu avea mari șori de izbândă într-o confruntare de la mică distanță.

În timp ce ateriza, băgă de seamă două lucruri.

Unul bun și unul rău.

Auzea pașii Fionei răsunând pe scara metalică.

Fugea.

Asta era de bine.

În același timp, Gray își privea pumnalul zburând prin aerul plin de fum, lovind lada de gunoi și căzând. Nici pe departe la țintă.

Asta era de rău.

Trăgătorul se ridică imperturbabil de la locul său, cu pușca pregătită, îndreptată direct spre pieptul lui Gray.

— Nu! țipă Fiona ajunsă la baza scărilor.

Trăgătorul nici măcar nu zâmbi în timp ce apăsa pe trăgaci.

11.05 A.M.

REZERVAȚIA NATURALĂ HLUHLUWE-UMFOLOZI
ZULULAND, AFRICA DE SUD

— Fugiți! repetă Khamisi.

Dr. Fairfield nu mai avu nevoie de alt îndemn. O luară la goană în direcția jeepului lor. Ajungând la adăpătoarea animalelor, Khamisi îi făcu semn lui Fairfield să o ia înainte.

Ea trecu în grabă prin păpurișul înalt – însă nu înainte să-i întâlnească pe tăcute privirea fixă. Ochii ei străluceau de spaimă, la fel ca ai lui.

Indiferent ce creaturi urlaseră în pădure, păreau mari, uriașe și ațâțate de recenta ucidere. Khamisi își aruncă privirea înapoi la carcasa sfâșiată a rinocerului. Monștri sau nu, nu mai avea nevoie de alte informații referitoare la ce s-ar putea ascunde în labirintul pădurii stufoase, al șuvoaielor gătuite și viroagelor umbroase.

Întorcându-și din nou capul, Khamisi o urmă pe femeie. Se uita tot timpul înapoi peste umăr, cu urechile ciulite la maximum pentru a prinde orice sunet care să-i indice că erau urmăriți. Ceva se lovi cu putere de luciul de apă din apropiere. Khamisi ignoră zgomotul. Provenea de la ceva mic. Mult prea mic. Creierul său se chinui să înlăture detaliile neesențiale, trecând prin sită bâzâitul insectelor și foșnetul trestiiilor. Se concentrează numai asupra semnalelor de pericol adevărate. Tatăl lui Khamisi îl învățase cum să vâneze când avea doar șase ani, vorbindu-i despre semnele pe care trebuia să le aibă în vedere când urmărea prada.

Numai că, acum, el era cel vânat.

Un fâlfâit panicat de aripi îi atrase atenția vizual și auditiv.

O mișcare bruscă.

În stânga, undeva în depărtare.

Pe cer.

O singură pasăre se avântă în aer, scoțând un țipăt strident.

Ceva o speriasese.

Ceva aflat în mișcare.

Khamisi se apropie de dr. Fairfield în momentul în care ieșeau din păpuriș.

— Grăbiți-vă, șopti el, cu simțurile încordate.

Dr. Fairfield își lungi gâtul și-și roti carabina. Respira greu și era albă ca varul. Khamisi îi urmări privirea. Jeepul lor era parcat sus pe coamă, la umbra baobabului de la marginea râpei adânci. Panta părea mai abruptă și mai lungă decât atunci când o coborâseră.

— Continuați să mergeți, o îndemnă el.

Aruncându-și privirea înapoi, Khamisi zări o căprioară roșcată, ageră, țâșnind din pădure și croindu-și calea spre panta îndepărtată, ridicând praful.

După care dispăru.

Trebuiau să-i urmeze exemplul.

Dr. Fairfield urca panta. Khamisi o urmă, pășind rapid într-o parte, fixându-și arma cu două țevi spre pădurea din spatele lor.

— N-au omorât ca să se hrănească, bolborosi cu răsuflarea întretăiată dr. Fairfield.

Khamisi scrută încâlceala întunecată a pădurii. Oare cum de știa că femeia avea dreptate?

— Nu foamea i-a îmboldit, continuă biologul, vrând parcă să-și accentueze panica. Abia dacă au mâncat ceva. Ca

și cum au ucis din plăcere. Asemenea unei pisici domestice care vânează un șoarece.

Khamisi lucrase cu animale de pradă. Nu așa se manifestau în lumea reală. Lei, după ce se hrăneau, arareori se dovedeau a fi o amenințare, de obicei lenevind relaxați, astfel încât te puteai chiar și apropia de ei, firește, la o anumită distanță. Un animal de pradă sătul nu ar fi sfâșiat în bucăți un rinocer, nu i-ar fi smuls puiul din pânțece doar așa, de distracție.

Dr. Fairfield își continuă litania, ca și cum pericolul actual ar fi fost un puzzle de rezolvat:

În lumea animalelor domestice, pisica bine hrănită este cea care vânează *mult* mai des. Ea are energia și timpul necesar unui asemenea joc.

Joc?

Khamisi se cutremură.

— Continuați să mergeți și-atât, spuse el, nevrând să audă mai mult.

Dr. Fairfield încuviință din cap, însă cuvintele biologului răsunau în mintea lui Khamisi. Ce fel de animal de pradă omoară doar așa, de distracție? Bineînțeles că exista un răspuns evident.

Omul.

Însă aici nu era mâna vreunui om.

Din nou, o mișcare îi atrase privirea lui Khamisi. Doar pentru un moment scurt, surprinse cu coada ochiului o siluetă difuză care se deplasa în spatele lizierei pădurii

întunecate. Dispăru asemenea unui fum alb în momentul în care își; concentrează atenția asupra punctului cu pricina.

Își aduse aminte de cuvintele bătrânului din tribul zulu.

„Jumătate fiară, jumătate demon...”

În ciuda căldurii, pielea i se răci. Mări pasul, aproape izbindu-se de femeia mai în vârstă în timp ce urca panta. Roca argiloasă instabilă și pământul nisipos îi alunecau de sub picioare. Însă aproape că ajunseseră în vârful pantei. Jeepul se afla la numai treizeci de metri distanță.

După care dr. Fairfield alunecă.

Se lăsă într-un genunchi și căzu pe spate, lovindu-se de Khamisi.

El făcu un pas împleticit în spate, nu reuși să-și rezeme piciorul și se prăbuși la rândul lui pe spate. Unghiul pantei și avântul involuntar îl făcu să se răstoarne. Se rostogoli până la jumătatea pantei înainte să se oprească în cele din urmă folosindu-și călcâiele și patul armei.

Dr. Fairfield încă mai era acolo unde căzuse, cu ochii măriți de spaimă, ațintiți în jos.

Nu la el.

La pădure.

Khamisi se răsuci și se ridică în picioare; glezna îi pârâi, j scrântită, poate chiar fracturată. Se uită în jur și nu văzu nimic, dar își ridică pușca.

— Fugiți! țipă el. Lăsase cheile în contact. Fugiți!

O auzi pe dr. Fairfield chinându-se să-și recapete echilibrul și să se ridice în picioare.

De la marginea pădurii, se auzi un alt urlet de animal, prelung și sacadat.

Khamisi ochi pe nevăzute și apăsă pe trăgaci. Bubuitura i puștii sale răsună în jur. Dr. Fairfield țipă în spatele lui, luată prin surprindere. Khamisi speră că zgomotul speriașe și creatura ce stătea la pândă acolo.

— Duceți-vă la jeep! zbieră el. Duceți-vă! Nu mai așteptați!

El stătea în picioare, lăsându-și greutatea astfel încât să menajeze glezna rănită. Continuă să-și țină arma îndreptată în sus. Peste pădure se așternuse din nou liniștea.

Își dădu seama că dr. Fairfield ajunsese în vârful pantei.

— Khamisi... strigă ea înapoi.

— Luați jeepul!

Riscă să-și arunce privirea înapoi, uitându-se peste umăr.

Dr. Fairfield se întoarse de pe marginea coamei și o porni spre mașină. Deasupra ei, îi atrase atenția o mișcare în ramurile baobabului. Câteva dintre florile albe care atârnavă din pom se legănară ușor.

Nu sufla pic de vânt.

— Marcia! strigă el. Nu...!

Un urlet sălbatic izbucni chiar în spatele lui, acoperindu-i restul cuvintelor.

Dr. Fairfield se întoarse jumătate de pas în direcția lui.

Nu...

O pată estompată și întunecată sări din coroana umbroasă a copacului gigantic. O lovi pe femeie și amândoi

dispărură rapid din câmpul vizual. Khamisi auzi țipătul înfiorător al femeii, însă sunetul fu înăbușit într-o clipită.

Se lăsă din nou liniștea.

Khamisi se întoarse din nou cu fața spre marginea pădurii.

Moartea era și deasupra, și dedesubt.

Nu avea decât o șansă.

Ignorând durerea din gleznă, Khamisi o luă la fugă.

În josul pantei.

Pur și simplu se lăsă purtat de gravitație. Era mai mult o cădere liberă decât o alergare rapidă. Se întoarse în fugă la baza dealului, de-abia ținându-se pe picioare. Ajungând la bază, își îndreptă arma înspre pădure și trase o a doua împușcătură cu pușca cu țevă dublă.

Buuum.

Nu avea nici o șansă să-i sperie și să-i alunge pe cei care îi vânau. Nu căuta decât să-și mai lungească puțin viața. Reculul carabinei îl ajută să-și mențină echilibrul în timp ce panta începea să se niveleze. Continuă să alerge, cu glezna arzându-i, cu inima bubuind.

Localiză sau poate că abia percepu mișcarea a ceva mare chiar la marginea pădurii. O umbră ușoară.

„Jumătate fiară, jumătate demon...”

Deși încă nevăzut, cunoștea adevărul.

Ukufa.

Moarte.

„Nu astăzi... se rugă el, nu astăzi.”

Khamisi alergă printre tulpinile de papură – și dispăru
subit în ochiul de apă.

9:32 A.M.

COPENHAGA, DANEMARCA

Țipătul Fionei întrerupse detunătura carabinei
trăgătorului!

Gray se răsuci, sperând să scape de glonțul fatal. În timp
ce se întorcea, o siluetă mătăhăloasă ieși în forță prin
rămășițele geamului magazinului plin de fum.

Probabil că trăgătorul surprinsese aceeași mișcare cu o
fracțiune de secundă înaintea lui Gray, suficient ca să-și
modifice ținta și să-l rateze la mustață.

Gray simți căldura traiectoriei glonțului pe sub brațul
stâng.

Continuă să se învârtă ca să iasă din bătaia puștii.

De la geam, silueta masivă sări pe deasupra lăzii de gunoi
și se repezi la trăgător.

— Bertal! strigă Fiona,

Saint Bernard-ul mișos, ud learcă, își înfipse colții în
antebrațul pușcașului. Atacul subit îl prinse pe bărbat cu
garda jos. Individul căzu pe spate și dispăru în spatele lăzii
de gunoi. Pușca îi zăngăni pe dalele de piatră.

Gray sări ca să o prindă.

Auzi un schelălăit de câine chiar lângă mâna sa. Înainte ca Gray să poată reacționa, asasinul țâșni în picioare. Îi propti lui Gray un călcâi de bocanc în umăr, îl izbi de pietre și sări peste el.

Gray se întoarce într-o parte, îndreptând carabina de-abia capturată spre el. Însă tipul era agil ca o gazelă. Fâlfâind un treni de culoare neagră, sări peste gardul de piatră al unei grădini și dispăru cu repeziciune. Gray îi auzi pașii în jos pe alee.

— Nenorocitul...

Fiona veni în fugă spre Gray. Ținea un pistol în mână.

— Celălalt bărbat... bâigui ea făcând semn undeva înapoia ei. Cred că-i mort.

Gray își puse pușca pe umăr și îi luă pistolul din mână. Ea nu se opuse, mult prea preocupată de altceva.

— Bertal...

Câinele ieși la iveală, clătînându-se slăbit, cu blana pârjolită într-o parte.

Gray își aruncă din nou privirea către magazinul incendiat. Cum de supraviețuise bietul de el? Gray își aminti ultimul loc în care îl văzuse pe câine: aruncat de primele bombe în peretele din spate, unde rămăsese inconștient.

Fiona îmbrățișă animalul cu blana plină de apă.

Probabil că dulăul aterizase sub o duză de stropire anti-incendiu.

Ea ridică fața Saint Bernard-ului, stând cu nasul lipit de botul acestuia.

— Bun băiat.

Gray era de acord. Îi rămânea dator lui Bertal.

— O să-ți iau câtă cafea Starbucks vrei, prietene, îi promise printre dinți.

Lui Bertal îi tremurau picioarele. I se înmuiară de tot, după care animalul se prăbuși pe pietre. Doza de adrenalină care îl susținuse pe bietul animal, câtă fusese ea, începea să se termine.

Undeva din stânga, ajunseră până la ei niște voci ce strigau ceva în daneză. Un jet de apă pulverizată se ridică în sus. Pompierii se apropiau din cealaltă parte a magazinului.]

Gray nu mai putea zăbovi.

— Trebuie să plec.

Fiona se ridică în picioare. Își mută rapid privirea de la Gray la câine.

— Rămâi cu Bertal, o sfătui el, făcând un pas în spate. Du-l la un doctor.

Privirea fixă a Fionei se ascuți.

— Iar tu o să pleci așa, pur și simplu...

— Îmi pare rău.

Era un răspuns neconvingător după toate ororile la care fusese supusă: uciderea bunicii sale, arderea până la temelii a magazinului lor, scăparea la mustață.

Însă el nu știa ce altceva să spună și nu avea timp să explice mai mult.

Se întoarse și se îndreptă spre zidul grădinii din spate.

— Așa, spală putina, ce-ți pasă, prăpăditule! strigă Fiona după el.

Gray încălecă gardul cu fața arzându-i.

— Așteaptă!

El o zbughi la vale pe alee. Ura faptul că o abandona, însă nu avea de ales. Ei îi era mai bine acolo. Printre pompieri paramedici și polițiști, avea să se simtă la adăpost, protejată. Unde urma să se ducă acum Gray nu era loc pentru o fată de cincisprezece ani. Cu toate acestea, fața continua să-l ardă. În străfundul sufletului său nu putea să nege o motivație mult mai egoistă: pur și simplu era bucuros să scape de ea, de responsabilitate.

Nu mai conta... o făcuse și cu asta, basta.

O luă rapid în jos pe alee. Își îndesă pistolul la brâu, în betelia pantalonilor, și scoase toate cartușele din pușcă. Odată încheiată această operațiune, vârî pușca în spatele unei grămezi de cherestea. Ar fi bătut prea tare la ochi dacă ar fi păstrat-o. Își îmbracă din mers puloverul. Trebuia să renunțe la hotelul la care se cazase și să-și schimbe identitatea. Decesele de-aici aveau să fie investigate. Era timpul să lase personajul dr. Sawyer să moară.

Însă înainte de asta, mai avea ceva de făcut.

Își scoase telefonul mobil dintr-un buzunar de la spate și apăsă tasta care forma automat numărul de la punctul central de comandă. După câteva momente, era conectat cu Logan Gregory, coordonatorul misiunii operative.

— Avem o problemă aici, spuse Gray.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu știu ce se petrece, dar miza e mult mai mare decât am crezut noi inițial. Suficient de mare încât să provoace moarte înjur.

Gray îi dădu pe scurt raportul. Urmă o pauză îndelungată.

Logan vorbi într-un final, cu vocea tensionată.

— Atunci cel mai bine e să contramandăm misiunea asta până când vom avea mai multe resurse pe teren.

— Dacă aștept întăriri, o să fie prea târziu. Licitația are loc peste câteva ore.

— Acoperirea ta nu mai există, *Commander Pierce*.

— Nu sunt sigur că-i așa. Actorii principali implicați știu că sunt doar un cumpărător american care pune prea multe întrebări. N-o să încerce nimic la vedere. O să participe o grămadă de oameni la eveniment, iar casa de licitații a luat măsuri stricte de securitate. Încă mai pot să cercetez locul și probabil să stabilesc câteva indicii cu privire la cine sau ce se află cu adevărat în spatele acestei povești. După aceea, o să dispar și o să rămân nevăzut până când primesc întăriri.

În plus, Gray voia să pună mâna pe Biblie, fie și numai ca să-și arunce o privire.

Logan vorbi:

— Nu cred că-i indicat să faci asta. Potențialele riscuri atârnă mai greu în balanță decât potențialele câștiguri. Îndeosebi în cazul unei operațiuni executate de unul singur.

Răspunsul lui Gray deveni mai nervos, mai virulent.

— Așadar, nemernicii ăștia încearcă să mi-o tragă... Iar tu vrei să stai cu mâinile în sân?

— *Commander*.

Degetele lui Gray se crispară pe telefon. În mod clar Logan își petrecuse prea mult timp împingând hârtii la sediul Sigma. Logan făcea treabă bună în calitate de coordonator al unei misiuni operative de cercetare, însă aceasta nu mai era nicidecum o misiune de strângere de date și informații. Se transformase într-o operațiune tipică pentru Sigma Force. Iar dacă lucrurile stăteau așa, Gray voia să se poată baza pe cineva care se pricepea cu adevărat.

— Poate c-ar trebui să-l implicăm și pe directorul Crowe în chestiunea asta, propuse Gray.

Urmă o altă pauză prelungită. Probabil că spusese ceva nepotrivit. Nu intenționase să-l insulte pe Logan, să treacă peste capul lui, însă câteodată pur și simplu nu știi când să te dai deoparte.

— Mă tem că pentru moment asta ar fi imposibil, *Commander* Pierce.

— De ce?

— Momentan, directorul Crowe este în Nepal, fără mijloace de comunicare.

Gray se încruntă.

— În Nepal? Ce caută în Nepal?

— *Commander*, dumneata l-ai trimis acolo.

— Poftim?

După care lui Gray îi pică fisa.

Apelul venise cu o săptămână în urmă.

De la un prieten vechi.

Gray își aminti de ceva ce se întâmplase în trecut, în primele zile după angajarea în Sigma Force. Asemenea tuturor agenților Sigma, Gray avea un trecut în cadrul Forțelor Speciale; se înrolase în armată la optsprezece ani și se alăturase Ranger-ilor la douăzeci și unu. Însă, după ce fusese trimis îi fața curții marțiale pentru lovirea unui ofițer superior, Gray fusese recrutat de Sigma Force, direct de la Leavenworth. Cu toate acestea, își păstrase anumite rezerve. Existase un motiv bun ca să-l lovească pe ofițerul acela. Incompetența lui dusesse la moartea inutilă a mai multor copii în Bosnia, însă furia lui Gray avea rădăcini și mai adânci. Avea probleme cu autoritatea, probleme ce izvorau din relațiile mai vechi pe care le avea cu tatăl său. Și deși acele sentimente nu fuseseră complet eliminate, avusese nevoie de un om înțelept care să îi arate calea cea bună.

Acel om fusese Ang Gelu.

— Vrei să spui că directorul Crowe se află în Nepal datorită prietenului meu, călugărul budist?

— Painter știa cât de important este omul acesta pentru tine.

Gray se opri din mers și se băgă undeva la umbră.

Își petrecuse numeroase luni studiind cu călugărul din Nepal, în paralel cu antrenamentul specific pe care-l făcuse pentru Sigma. De fapt, prin Ang Gelu reușise Gray să-și dezvolte propriul plan de pregătire, unic, de la Sigma. Gray

fusesse foarte repede atras de studiile de biologie și fizică, o dublă specializare, însă Ang Gelu îi ridicase lui Gray nivelul de cunoaștere, instruindu-l cum să caute echilibrul în toate. Armonia contrariilor opuse. Taoistul yin și yang. Unu și zero.

O asemenea capacitate de introspecție îl ajutase în cele din urmă pe Gray să se confrunte cu demonii trecutului.

În copilărie, se simțise întotdeauna prins în capcană între lucruri opuse. Deși mama lui predase la un liceu catolic, insufându-i lui Gray valori profunde spirituale, era și un biolog pasionat, discipol al teoriei evoluționiste și rațiunii.

Prețuia la fel de mult metodele științifice ca și propria religie.

Și pe urmă, mai era și tatăl lui: un galez care trăia în Texas, un petrolist aspru care rămăsese cu un handicap la mijlocul vieții și trebuise să-și asume rolul de nevestă casnică.

Drept urmare, existența lui devenise dominată de încercarea de a-și compensa handicapul și de furie.

Așa tată, așa fiu.

Până când Ang Gelu îi arătase lui Gray o altă cale.

O cale de mijloc între contrarii. Nu era o cale scurtă. Se întindea la fel de mult în trecut cât și în viitor. Gray încă se mai lupta să răzbească.

Însă Ang Gelu îl ajutase pe Gray să facă primii pași. Îi era dator vândut călugărului pentru asta. Așa că atunci când apelul de ajutor ajunsese la Gray în urmă cu o săptămână, nu dorise să-l ignore. Ang Gelu îi dăduse de veste despre

existența, unor dispariții misterioase, maladii ciudate, toate într-o regiune anume de lângă granița cu China.

Călugărul nu știuse cui să se adreseze. Guvernul din Nepal era prea concentrat asupra rebelilor maoiști. Iar Ang Gelu știa că Gray făcea parte dintr-un nebulos lanț de comandă a operațiunilor executate sub acoperire. Așa că apelase la Gray pentru ajutor. Însă, cum i se încredințase misiunea din Danemarca, Gray îi pasase problema lui Painter Crowe.

Vechea aruncare a pisicii în ograda altcuiva...

— N-am intenționat decât ca Painter să trimită un agent operativ mai tânăr, izbucni Gray, neîncrezător. Să verifice ce se întâmplă acolo. Cu certitudine, mai existau și alții care...

Logan îl întrerupse:

— Aici era cam liniște.

Gray abia își reținu un oftat. Știa ce voise Logan să spună. Aceeași acalmie la nivelul amenințărilor globale îl adusese și pe Gray în Danemarca.

— Așadar, s-a dus el?

— Îl știi pe director. Vrea întotdeauna să se implice în chestiile dubioase, spuse Logan, oftând exasperat. Iar acum a apărut o problemă. O furtună a blocat comunicațiile pentru câteva zile, însă și acum, după ce vremea s-a îmbunătățit, tot n-am primit nici o veste de la el. În schimb, prin diverse canale, au ajuns la noi tot felul de zvonuri. Povești precum cele relatate de prietenul tău. Boală, suferințe, decese, posibil

chiar niște atacuri ale rebelilor în regiune. Numai că toate acestea escaladează.

Gray înțelese acum încordarea pe care o resimțise în vocea lui Logan.

Se părea că nu doar misiunea lui Gray mergea prost.

„O nenorocire nu vine niciodată singură.”

— O să ți-l trimit pe Monk, spuse Logan. El și căpitanul Bryant sunt în drum spre mine. Monk poate să ajungă acolo în zece ore. Stai la adăpost până atunci.

— Însă licitația o să se termine...

— *Commander* Pierce, ai primit niște ordine.

Gray vorbi repezit, vocea sugrumându-i-se din nou.

— Domnule, am montat deja niște camere de luat vederi miniaturale la punctele de intrare și de ieșire ale casei de licitație. Ar fi o mare pierdere să le ignorăm.

— În regulă. Monitorizează camerele de luat vederi dintr-o locație sigură. Înregistrează totul. Însă nimic mai mult. Ai înțeles, *Commander*?

Gray se zbârli, însă Logan nu prea avea ce face. Toate din cauza unei favori care i se făcuse lui Gray. Așa că avea puține motive să obiecteze.

— Foarte bine, domnule.

— Să-mi raportezi după licitație, adăugă Logan.

— Am înțeles.

Legătura telefonică se întrerupse.

Gray continuă să meargă pe străzile lăturalnice din Copenhaga, atent la tot ce se întâmplă în jur. Însă era cuprins de îngrijorare.

Pentru Painter, pentru Ang Gelu...

Ce mama naibii se petrecea în Nepal?

CAPITOLUL 4

LUMINILE FANTOMĂ

11:18 A.M.

HIMALAYA

Și ești sigură că Ang Gelu a fost ucis? întrebă Painter, aruncând o privire în urmă.

Îi răspunse cu o încuviințare din cap.

Lisa Cummings își terminase povestea, în care-i relatase tot ce se întâmplase din momentul când fusese luată din mijlocul echipei de alpiniști pe Everest pentru a cerceta boala apărută la mănăstire. Îi spusese despre ororile ce urmaseră aceluia moment inițial: nebunia, exploziile, lunetistul.

Painter revăzu încă o dată povestea în minte în timp ce coborau tot mai mult în pivnița adâncă de sub mănăstire. Labirintul îngust de piatră nu fusese construit pentru cineva de statura lui. Trebuia să meargă cât putea de aplecat. Cu toate astea, atingea cu creștetul mănunchiurile de ienupăr atârinate la uscat. Plantele aromatice erau folosite pentru a face bețe ceremoniale pentru templul aflat deasupra, templu care se transformase acum într-un rug ceremonial uriaș, care ardea fumegând sub cerul strălucitor al amiezii.

Fără nici o armă, fugiseră în pivniță pentru a scăpa de flăcări. Painter se oprise numai un moment, suficient cât să înșface un poncho greu și o pereche de cizme îmblănite dintr-o cămăruță cu haine. Așa cum era îmbrăcat acum, arăta ca un Indian Pequot, chiar dacă era numai pe jumătate. Nu-și amintea nimic unde îi fuseseră duse hainele și lucrurile pe care le avusese.

Ultimele trei zile se evaporaseră din viața lui.

Ca și cinci kilograme.

În timp ce-și trăgea rasa pe el mai devreme, observase cât de proeminente îi deveniseră coastele. Chiar și umerii îi păreau mai osoși. Nu scăpase complet de boala de aici. Însă măcar începea să-și recapete puterile.

Era absolut necesar.

În special cu un asasin în libertate.

Painter auzise rafale ocazionale deasupra lor în timp ce alergau. Acolo se afla un lunetist care omora pe oricine încerca să iasă din mănăstirea incendiată. Dr. Cummings i-l descrisese pe atacator. Un singur om. Cu siguranță mai erau și alții. Oare erau rebeli maoiști? Nu avea nici un sens. Ce rost putea să aibă acest măcel?

Cu o lanternă mică în mână, Painter deschidea drumul.

Dr. Cummings îl urma îndeaproape.

Painter aflase că era medic american și că făcea parte dintr-un grup care avea de gând să escaladeze Everestul. Din când în când, arunca o privire înspre ea, cântărind-o. Avea o constituție athletică, picioare lungi, părul blond strâns în

coadă. Și obraji roșii din cauza vântului. Era și extrem de speriată. Se ținea aproape de el, tresărind la fiecare explozie ce se auzea răzleț, înăbușit, în furtuna de foc de deasupra capetelor lor. Părea că avea o voință suficient de puternică încât să-și impună și să reușească să facă față oricărui șoc.

Însă pentru cât timp?

Văzu cum îi tremurau degetele în timp ce dădea la o parte un mănunchi de iarbă atârnat la uscat. Merseră mai departe. Pe măsură ce coborau în adâncul pivniței, aerul devenea din ce în ce mai parfumat de la plantele agățate aici: rozmarin, artemisia, rododendron de munte, khenpa. Toate pregătite pentru a fi transformate în bețișoare parfumate.

Lama Khemsar, starețul mănăstirii, îl învățase pe Painter menirea fiecăreia dintre sutele de ierburi: pentru purificare, pentru păstrarea energiei divine, pentru alungarea gândurilor care împiedică concentrarea, chiar și pentru tratarea astmului și a răcelii obișnuite. Însă, în momentul de față, Painter nu voia să-și amintească decât cum se ajungea la ușa din spate a pivniței. Pivnița făcea legătura între toate clădirile din ansamblul mănăstirii. Călugării foloseau tunelurile din pivniță în timpul iernii, când erau căderi masive de zăpadă, pentru a trece pe dedesubt de la o structură la alta.

Inclusiv până la șopronul aflat la marginea ansamblului. Era destul de departe de flăcări și destul de ferit vederii.

Dacă puteau ajunge până acolo... și apoi să scape mergând înspre satul aflat undeva mai jos...

Trebuia să contacteze sediul central de comandă al Sigma.
Îi treceau prin minte planuri care de care mai întortocheate, la fel ca și culoarul prin care se deplasau.

Painter se rezemă cu mâna de peretele pivniței, încercând să se îndrepte.

Era amețit.

— Te simți bine? întrebă doctorița venind lângă el.

El inspiră adânc de câteva ori înainte să răspundă. Deseori când se trezea, se simțea dezorientat. Însă asta părea să se întâmple din ce în ce mai rar, sau era doar impresia lui pur subiectivă?

— Ce s-a petrecut acolo sus? întrebă doctorița.

Îi luă lanterna minusculă din mână era de fapt a ei, din trusa medicală – și i-o îndreptă spre ochi.

— Nu știu... nu sunt sigur... dar trebuie să mergem mai departe.

Painter încercă să se desprindă de perete, dar ea îl împinse la loc punându-i palma pe piept și examinându-i în continuare ochii.

— Nistagmus foarte pronunțat, șopti ea încruntându-se și coborând lanterna.

— Ce?

Ea îi dădu un termos cu apă rece și-i făcu semn să se așeze pe un balot de fân. El nu se opuse. Balotul era tare ca piatra.

— Ochii tăi au un nistagmus orizontal, o mișcare involuntară a pupilelor. Ai suferit o lovitură la cap?

— Nu cred. E grav?

— Greu de spus. Poate fi din cauza unui suferințe a ochiului sau ceva la creier. Din cauza unei comotii cerebrale, a sclerozei multiple sau a unei simple lovituri la cap. Dată fiind și amețea, aş spune că a fost afectat aparatul vestibular. Poate în urechea internă. Poate în sistemul nervos central. Cel mai probabil nu e o stare permanentă.

Rosti ultimele cuvinte cu tonul cel mai natural din lume.

— Ce vrei să spunei prin cel mai probabil, dr. Cummings?

— Spune-mi Lisa, îl îndemna ea, părând că încearcă să-i distragă atenția.

— Bine. Lisa. Deci, se poate să rămân așa?

Ea privi într-o parte.

— Am nevoie de analize. Îmi trebuie mai multe informații, spuse ea. Poate c-ai putea să începi prin a-mi povesti cum s-au petrecut toate astea.

El înghiți hulpav niște guri bune de apă. Ar fi vrut să poată. Încercă din răspuțeri să-și amintească până ce simți o durere ascuțită în spatele ochilor. Ultimele zile erau întru totul învăluite în ceață.

— Mă aflu într-unul dintre satele de mai jos. Într-o noapte, au apărut lumini ciudate undeva pe munte. Eu nu am văzut artificiele. Până m-am trezit eu, dispăruseră. Însă când s-a făcut dimineață, toți cei din sat au început să se plângă de dureri de cap și de grețuri. Inclusiv eu. L-am întrebat pe unul dintre bătrânii satului despre lumini. Mi-a

spus că apăreau din când în când, de câteva generații încoace. Lumini fantomă. Despre care se spunea că sunt făcute de spiritele rele ale munților.

— Spiritele rele?

— Mi-a arătat locul unde se vedeau luminile. Undeva sus, într-o zonă îndepărtată a muntelui, formată din chei adânci și cascade de gheață care ajungeau până la granița cu China. Foarte greu de traversat. Mănăstirea se află pe un vârf de munte care dă înspre acest teritoriu al nimănu.

— Deci mănăstirea s-a aflat și mai aproape de luminile astea?

Painter dădu din cap.

— Toate oile au murit în mai puțin de douăzeci și patru de ore. Unele au căzut acolo unde se aflau. Altele s-au izbit cu capul de bolovani iar și iar. Eu m-am întors a doua zi, cu o durere îngrozitoare de cap și vomitând întruna. Lama Khemsar mi-a dat să beau niște ceai. Asta-i ultimul lucru pe care mi-l amintesc. Mai luă o înghițitură din termos și oftă. Asta s-a întâmplat acum trei zile. M-am trezit. Eram încuiat într-o cameră. A trebuit să dărâm ușa ca să ies.

— Ai avut noroc, spuse femeia luându-și înapoi termosul.

— Cum așa?

Ea-și încrucișă strâns brațele, într-un gest protector.

— Ai avut noroc că ai fost departe de mănăstire. Se pare că simptomele au fost cu atât mai grave cu cât oamenii s-au aflat mai aproape de lumini.

Se uită în sus ca și cum ar fi vrut să vadă ceva prin pereții de deasupra ei.

— Poate că a fost o formă de iradiere. N-ai spus că granița chineză nu e departe? N-o fi fost un test nuclear?

Și Painter își pusese exact aceeași întrebare cu câteva zile înainte.

— De ce dai din cap? întrebă Lisa.

Painter nu realizase că o făcea. Își duse palma la frunte.

Lisa se încruntă.

— Nu mi-ai spus ce faci dumneata aici, domnule Crowe.

— Spune-mi Painter.

Zâmbi în colțul gurii.

— Ea nu se arată impresionată.

El cântări cât de mult să-i spună. Date fiind circumstanțele, probabil că era mai bine să fie cinstit. Sau cel puțin cât de cinstit putea să fie.

— Lucrez pentru guvern, într-o structură numită DARPA. Noi...

Ea-l întrerupse ridicând degetul, stând în continuare cu brațele încrucișate.

— Știu ce este DARPA, divizia de cercetare și dezvoltare în domeniul militar a Statelor Unite. Am avut un grant de cercetare cu ei la un moment dat. Ce treabă au ei aici?

— Ei bine, se pare că tu nu ești singura pe care a adus-o Ang Gelu aici. A contactat organizația noastră acum o săptămână. Pentru a investiga zvonurile care circulau despre boala misterioasă de aici. Eu pur și simplu venisem la fața

locului să evaluez ce fel de specialiști trebuiau trimiși în zonă – doctori, geologi, militari – când au început furtunile. Nu plănuisem să rămân aici izolat atâta timp.

— Și ai reușit să elimini vreo ipoteză?

— După primele discuții, m-am temut că poate rebelii maoiști din zonă au intrat cumva în posesia unor reziduuri nucleare și că le-au transformat într-un fel de bombă. Asta apropo de ce spuneai tu despre chinezi. Așa că am făcut tot felul de teste pentru diverse forme de radiații în timp ce așteptam să se termine furtunile. Nu mi-a apărut nimic neobișnuit.

Lisa se uita la el cu atenție, ca și cum ar fi studiat o insectă ciudată.

— Dacă aș putea să te duc la un laborator, zise ea pe un ton profesionist, poate că am afla niște răspunsuri.

Deci nu-l vedea ca pe o insectă, ci ca pe un cobai.

Măcar era undeva mai sus pe scara evoluției.

— În primul rând, trebuie să scăpăm cu viață de aici, spuse Painter, readucând-o la realitatea de aici.

Ea aruncă o privire înspre tavanul pivniței. Trecuse ceva timp de când nu se mai auzise vreo împușcătură.

— Poate o să creadă că toți sunt morți. Așa că dacă am rămâne pur și simplu aici...

Painter se împinse în balot și se ridică.

— Din descriere ta, a reieșit că atacul de aici a fost metodic. Plănuit în avans. Cu siguranță, deci, știi despre pivnițele astea. Așa că o să vină la un moment dat să caute și

aici. Nu putem decât să sperăm că vor aștepta până se sting flăcările.

Lisa încuviință din cap.

— Atunci trebuie să mergem mai departe.

— Și să ieșim de aici. Putem s-o facem, o asigură el. Se sprijini cu o mână de perete ca să-și mențină echilibrul. Putem s-o facem, repetă el, mai mult pentru sine însuși de data asta decât pentru ea.

Porniră.

După câțiva pași, Painter se simți mai bine.

Bine.

Ieșirea nu putea fi prea departe.

Ca și când ar fi confirmat asta, o briză de aer adie pe coridor, mișcând mănunchiurile de ierburi uscate care foșniră deasupra lor. Painter simți boarea în față. Îl făcu să înghețe în loc. Era instinctul lui de vânător – în parte datorat pregătirii în domeniul operațiilor speciale și în parte moștenirii sale native: Se întoarce și o apucă pe Lisa de cot, făcându-i semn să tacă.

Stinse lanterna.

Undeva în față, ceva greu lovi podeaua, iar sunetul răsună pe întregul coridor. Bocanci. O ușă se trânti. Nu mai adie nimic.

Acum mai era cineva acolo.

— — —

Asasinul se strecură în pivniță. Știa că mai rămăseseră oameni aici. Câți? Își puse pușca pe umăr și-și scoase pistolul Heckler & Koch MK23. Își dăduse deja jos mănușile de exterior, rămânând doar cu cele fără degete. Stătu neclintit, ciulind urechile.

Un zgomot slab, târșâit.

Retrăgându-se.

Cel puțin doi... poate trei.

Întinzându-se, trase după el chepengul care se deschidea în șopronul de deasupra. Briza rece muri deasupra lui cu un ultim fâșâit slab, iar întunericul îl învălui complet. Scoase o pereche de ochelari cu infraroșii și aprinse o mică lampă cu lumină ultravioletă pe care o avea fixată pe umăr. Coridorul din fața lui sclipi în diferite nuanțe de verde-argintiu.

Exact lângă el, peretele era acoperit în întregime de rafturi cu diverse conserve și borcane de miere sigilate cu ceară. Alunecă pe lângă ele, mișcându-se încet, fără zgomot. Nu avea de ce să se grăbească. Celelalte ieșiri existente nu dădeau decât în mijlocul prăpădului. Îi împușcase pe toți ceilalți călugări care mai avuseseră suficientă rațiune în mințile încețoșate ca să fugă din calea flăcărilor.

Își făcuse pomană ucigându-i pe toți.

După cum știa foarte bine.

Clopotul bătuse prea tare.

Fusese un accident. Așa cum se petrecuseră prea multe în ultima vreme.

De-o lună încoace, observase agitație în rândurile celorlalți de la Granitschloß. Chiar și înainte de accident. Ceva pusese castelul pe jar, ceva ce se putea vedea cu ochiul liber chiar și din locurile îndepărtate unde-și ducea el traiul singuratic. Nu-și bătuse capul cu asta. De ce l-ar fi interesat?

Apoi accidentul... și totul devenise problema lui.

Să le repare greșeala.

Fiind unul dintre puținii *Sonnekönige* rămași în viață, era de datoria sa. În halul asta decăzuseră Cavalerii Soarelui – și ca număr, și ca statut, slăbiți și prigonți, anacronici și un motiv de rușine. Nu mai era mult până ce avea să piară și ultimul dintre ei.

Mai bine.

Însă cel puțin el își făcuse datoria pe ziua de azi. Se putea întoarce la coliba lui după ce curăța și pivnița asta. Tragedia de la mănăstire avea să fie pusă pe seama rebelilor maoiști. Cine altcineva în afară de maoiștii atei ar fi atacat o mănăstire fără nici un fel de importanță strategică?

Ca să se asigure că nu va exista nici un semn de întrebare, până și muniția pe care o folosea era aceeași cu a rebelilor. Inclusiv gloanțele din pistol.

Cu arma pregătită, trecu pe lângă un rând de butoaie de stejar descoperite. Grâu, secară, făină, chiar și mere uscate, Pășea cu atenție, precaut, pentru a anticipa orice posibil atac. Era adevărat că toți călugării aveau mințile rătăcite, dar chiar și nebunii puteau da dovadă de viclenie când erau puși în situații extreme.

În fața lui, coridorul o făcea la stânga. Se lipi de peretele din dreapta. Se opri ca să asculte, ciulind urechile și încercând să prindă cel mai ușor zgomot de pas și își ridică ochelarii cu infraroșu.

Întuneric beznă.

Își coborî din nou ochelarii pe ochi, iar coridorul i se înfățișă înaintea ochilor în nuanțe verzui. Fără îndoială avea să dea cu ochii de orice posibili adversari care pândeau în întuneric înainte ca aceștia să-l poată vedea. Nu aveau pe unde să scape. Trebuiau să treacă de el pentru a ajunge la singura porțiță de ieșire sigură.

Se strecură după colț.

Chiar în mijlocul coridorului se afla un balot de fân, într-o poziție nefirească, de parcă ar fi fost mutat în grabă. Cercetă culoarul care se întindea în fața lui. Alte butoaie. Din plafon atârnavă o mulțime de mănunchiuri de ierburi puse la uscat.

Nici o mișcare. Nici un sunet.

Întinse un picior peste balotul din drum și pași de partea cealaltă.

Sub tocul bocancului trosni o crenguță uscată de ienupăr.

Coborî instantaneu privirea. Podeaua era acoperită în întregime cu o mulțime de crengi.

O capcană.

— Acum!

Apucă să privească în sus în momentul în care de deasupra lui țâșni o lumină orbitoare. Amplificată de

sensibilitatea ochelarilor, explozia de stele îl lovi în moalele capului, orbindu-l.

Blițuri de aparat foto.

Trase cu pistolul la nimereală.

Exploziile răsunară asurzitor în pivnița strâmtă.

Probabil că stătuseră culcați, în întuneric, ascultând, până în momentul în care pășise pe creanga uscată, trădându-și poziția, iar apoi se năpustiseră asupra lui. Se dădu îndărăt un pas, aproape prăbușindu-se peste balotul de fân.

Lăsându-se pe spate, trase următorul foc în sus.

Mare greșală.

Profitând de situație, cineva se aruncă asupra lui. Undeva jos. Lovindu-l în picioare și aruncându-l peste balot. Se izbi cu spatele de podeaua de piatră. Simți ceva înfigându-i-se în coapsă. Zvâcni din genunchi cu putere, ceea ce provocă un geamăt din partea atacatorului.

— Hai! urlă atacatorul, imobilizându-i brațul cu pistolul. Fugi!

Atacatorul său vorbea în engleză. Nu era călugăr.

O a doua siluetă sări peste trupurile lor, o simplă umbră în ceață, după cum reuși el să deslușească cu vederea-i care începea să-i revină. Auzi pași retrăgându-se în direcția chepengului ce dădea în șopron.

— *Scheisse!*, înjură el.

Se smuci înainte, aruncându-l pe bărbatul de deasupra lui într-o parte ca pe o păpușă de cârpă.

Sonnekönige nu erau oameni ca toți ceilalți. Atacatorul său se izbi de perete, își recâștigă echilibrul și încercă să o ia după celălalt. Însă lui îi reveni rapid vederea, ajutată de luminița care se retrăgea. Furios, îl apucă pe atacator de gleznă și-l trânti la pământ.

Bărbatul îl lovi cu celălalt picior, nimerindu-l în cot.

Gemând, apăsă cu degetul mare un nerv din spatele tendonului lui Ahile. Omul țipă. Știa cât de dureroasă era ciupitura aceea. Ca și cum ți-ai fi fracturat glezna. Îl ținea în continuare pe bărbat de picior.

În momentul în care se îndreptă, simți cum se învârte pământul cu el. Brusc toată puterea păru să i se scurgă din vene ca aerul dintr-un balon spart. Simți o arsură undeva în partea superioară a coapsei. Acolo unde fusese înjunghiat. Se uită în jos. Nu, nu înjunghiat. În coapsa lui rămăsese înfiptă o seringă, cu pistonul apăsat până la capăt.

Fusese drogat.

Atacatorul său se răsuci și reuși să scape din strânsoarea-i slăbită, rostogolindu-se și aruncându-se înainte.

Nu putea să-l lase să scape.

Ridică pistolul – care acum i se păru greu ca o piatră de moară – și trase după el. Glonțul ricoșă din podea. Din ce în ce mai slăbit, mai trase o dată, dar bărbatul ieșise deja din câmpul lui vizual.

Auzi pașii atacatorului îndepărtându-se.

Nemaiputând să se țină pe picioare, se lăsă în genunchi; își simțea inima bătându-i cu putere în piept. O inimă de

două ori mai mare decât una obișnuită. Însă firească pentru un Sonnekönige.

Inspiră adânc de câteva ori în timp ce metabolismul său se obișnuia cu drogul.

Sonnekönige nu erau oameni ca toți ceilalți.

Încet, încet se ridică în picioare.

Avea o treabă de terminat.

Asta era menirea pentru care se născuse.

Să îndeplinească ordinele.

Painter trânti chepengul.

— Ajută-mă, te rog, spuse el șchiopătând.

Simțea o durere ascuțită în tot piciorul. Arătă înspre o stivă de lăzi.

— Pune-le pe chepeng.

Trase lada de deasupra. Prea grea pentru a putea fi cărată se izbi de podea cu un puternic zornăit metalic. Nu știa ce se afla în lăzi, doar că erau grele, al dracului de grele.

Trase cutia peste chepeng.

Lisa se luptă cu a doua. El i se alătură, apucând-o pe a treia împreună, le traseră pe toate peste chepeng.

— Încă una, spuse Painter.

Lisa se uită la grămada de lăzi de pe chepeng.

— Nu trece nimeni prin alea.

— Încă una, insistă Painter, gâfâind și schimonosindu-se de durere. Ai încredere în mine.

O traseră amândoi pe ultima. Doar împreună reușiră să o ridice și să o pună deasupra celorlalte de pe chepeng.

— Drogurile o să-l scoată din circulație ore întregi, rosti Lisa.

Îi răspunse un foc de armă. Un cartuș de pușcă perforă lăzile de pe chepeng și se înfipse într-una dintre grinzile șopronului.

— Cred că ar fi bine să mai solicit o opinie, spuse Painter, trăgând-o de acolo.

— I-ai băgat tot midazolamul... sedativul?

— Bineînțeles.

— Atunci cum...?

— Nu știu. Și în momentul ăsta nici nu-mi pasă.

Painter o conduse către ușa deschisă a șopronului. Se uitară după alți posibili lunetiști și o rupseră la fugă. În stânga, totul de transformase într-un morman de lemn și piatră fumegând. Flăcări mocnite se avântau spre cerul din ce în ce mai jos.

Culmea din fața lor nu se mai vedea din cauza norilor de culoarea granitului.

— Taski a avut dreptate, murmură Lisa, trăgându-și pe cap gluga jachetei.

— Cine?

— O călăuză din tribul Șerpa. Ne-a avertizat că astăzi va fi o altă furtună.

Painter urmări flăcările care se răsuceau spre nori. Fulgi mari de zăpadă începură să cadă din cer, amestecându-se cu o ploaie neagră de cenușă lucitoare. Foc și gheață. Era un

serviciu funerar potrivit pentru cei doisprezece călugări care trăiseră în mănăstirea asta.

Amintindu-și de oamenii cumsecade care sălășluiseră aici, pe Painter îl cuprinsese furia. Cine putea să fie atât de lipsit de inimă încât să măcelărească niște călugări?

Nu știa cine, însă cu siguranță înțelegea de ce.

Boala de aici.

Ceva mersese prost – și acum cineva încerca să acopere greșeala.

O explozie îi întrerupse șirul gândurilor. Ușa șopronului explodează în flăcări și fum. Capacul unei lăzi fu aruncat în curte,

Painter apucă brațul Lisei.

— Ce-a făcut, s-a aruncat în aer? întrebă Lisa, holbându-se uimită la șopron.

— Nu. Doar chepengul. Haide. Flăcările n-o să-l rețin prea mult.

Painter o luă înainte peste pământul înghețat, ocolind carcasele înghețate de oi și capre. Găsiră drumul spre ieșirea din țarc.

Ninsoarea se înteți. Ceea ce într-o anumită măsură era binecuvântare. Painter purta numai o rasă groasă de lână și bocanci îmblăniți. Nu era prea bine echipat împotriva viscolului. Dar măcar zăpada proaspăt căzută le putea acoperi urmele și-i putea face mai puțin vizibili.

El o luă înainte, spre o potecă ce trecea peste o culme cobora înspre un sat, satul pe care-l vizitase el cu câteva zii în urmă.

— Uite! spuse Lisa.

Sub ei, o coloană de fum se înălța spre cer, o versiune mai mică a celei pe care o lăsaseră în spate.

Satul...

Painter își încleștă pumnii.

Deci nu numai mănăstirea trebuia ștersă de pe fața pământului. Și colibebele împrăștiate mai jos fuseseră lovite de grenade. Atacatorii nu aveau de gând să lase nici un martor în viață.

Painter ieși de pe cărarea ce traversa culmea. Era pre expusă.

Cu siguranță, cărarea avea să fie supravegheată și al atacatori se puteau afla încă acolo jos.

Se îndreptă din nou spre ruinele fumegânde ale mănăstiri

— Unde mergem? întrebă Lisa.

Painter arată undeva dincolo de flăcări.

— Pe teritoriul nimănu.

— Dar nu acolo...?

— Da, acolo au fost văzute luminile ultima oară, îi confirmă el. Însă terenul acela accidentat este și locul potrivit în care putem să ne pierdem urma. Să găsim adăpost. Să ne facem un culcuș și să așteptăm să treacă furtuna. Să așteptăm până vor veni ceilalți să cerceteze cauza focului și a fumului.

Painter se uită lung la coloana groasă de fum. Cu siguranță era vizibilă de la kilometri întregi. Un semnal de fum, ușa cum folosiseră odinioară strămoșii săi indieni. Însă exista oare cineva care să-l vadă? Ridică ochii și mai sus, înspre nori. Încercă să pătrundă cu privirea dincolo de ei, spre cerul deschis de deasupra. Se rugă să-și dea seama cineva de pericol.

Până atunci...

N-avea decât o variantă.

— Hai să mergem.

1:25 A.M.

WASHINGTON, D.C.

Monk traversă Capitol Plaza cu Kat alături. Mergeau împreună în pas vioi, animați nu atât de sentimente pozitive, cât de iritare.

— Aș prefera să așteptăm, spuse Kat. E mult prea devreme. S-ar putea întâmpla orice.

Monk îi simțea mirosul suav de iasomie. Făcuseră în grabă un duș împreună după telefonul primit de la Logan Gregory, mângâindu-se reciproc în abur, îmbrățișându-se apoi, ca un ultim gest de intimitate. Însă, după aceea, în timp ce se șterseseră și se îmbrăcaseră, pragmatismul începuse să se interpună între ei cu fiecare închidere de fermoar și de

nasture. Realitatea se instala încetul cu încetul, domolindu-le pasiunea la fel de mult ca răcoarea nopții.

Monk îi aruncă o privire.

Kat purta pantaloni bleumarin, o bluză albă și o jachetă cu blazonul U.S. Navy pe spate. Emanând un aer de profesionistă, arăta la fel de spilcuită ca și pantofii ei negri de piele din picioare. În schimb, Monk purta adidași negri Reebok, blugi închiși la culoare și un pulover pe gât de culoare bej, iar pe cap o șapcă de baseball cu însemnele Chicago Cubs.

— Până când o să știu cu siguranță, continuă Kat prefera să păstrăm tăcerea cu privire la sarcină.

— Ce vrei să spui cu „Până când o să știu cu siguranță?”! Până când o să știi cu siguranță dacă vrei copilul? Până când o să fii sigură în legătură cu noi?

Discutaseră aprins tot drumul de la apartamentul lui Kat până la Logan Circle, un fost han victorian transformat în bloc de apartamente și aflat în apropierea clădirii Capitoliului. În noaptea aceasta, scurta plimbare făcută pe joi părea interminabilă.

— Monk...

El se opri. Întinse o mână, după care o lăsă în jos. Cu toate astea, se opri și ea.

El o privi drept în ochii.

— Spune-mi, Kat.

— Vreau să fiu sigură că sarcina... nu știu... că ține. Să fie mai avansată înainte să spun cuiva.

Ochii ei scânteiară în lumina lunii, aproape în lacrimi.

— Iubito, tocmai de-asta ar trebui să le spunem tuturor. Veni mai aproape de ea și îi puse o mână pe burtică. Ca să protejăm ce crește aici.

Ea se întoarse, cu mâna lui în jurul taliei ei.

— Și pe deasupra poate c-ai avut dreptate. Cariera mea... poate că nu-i momentul potrivit.

Monk oftă.

— Dacă toți copiii ar fi născuți numai la momentul potrivit, lumea ar fi un loc mult mai gol.

— Monk, nu ești corect. Nu-i vorba de cariera ta.

— Pe naiba, nu e. Nu crezi că un copil o să-mi schimbe viața, opțiunile mele de-aici încolo? Schimbă totul.

— Exact. Asta mă sperie cel mai mult.

Se lipi de el. Monk o cuprinse în brațe.

— O să trecem prin asta împreună, îi șopti el. Îți promit.

— Cu toate astea, aș prefera să păstrăm totul sub tăcere... cel puțin câteva zile. Nici măcar n-am fost la un doctor. Poate că testul de sarcină este greșit.

— Câte teste ai încercat?

Ea se lipi și mai mult de el.

— Ei bine?

— Cinci, îi șopti ea.

— Cinci? se miră el nereușind să-și rețină amuzamentul din voce.

Ea îl lovi ușor în coaste. Îl duru.

— Nu face mișto de mine.

El o simți după voce că zâmbește. Își încolăci brațele strâns în jurul ei.

— Bine. Pentru moment o să fie secretul nostru.

Ea se întoarse în brațele lui și îl sărută, nu apăsător, nu pasional, ci doar în semn de mulțumire. Se separară, însă degetele le rămăseseră încleștate în timp ce-și continuară drumul.

În față, luminat puternic, se afla destinația lor: castelul Smithsonian. Crenelurile din gresie roșie, turnurile și turlele străluceau în întuneric, ca o bornă de hotar anacronică în comparație cu orașul bine organizat din jur. În timp ce clădirea principală găzduia centrul de informații al Institutului Smithsonian, un fost adăpost antibombardament abandonat fusese transformat în centru de comandă al Sigma, unde se afla și sediul DARPA al oamenilor de știință ai armatei în inima grupului de muzee și laboratoare de cercetare de la Smithsonian.

Degetele lui Kat alunecară din ale lui în momentul în care se apropiară de castel.

Monk o studie, încă măcinat de griji.

În ciuda discuției lor, o simți în continuare neliniștită. Era oare și altceva, în afară de copil?

„Până când o să știu sigur.“

Ce să știe sigur?

Monk fu chinuit de îngrijorare tot drumul până la birourile subterane ale Sigma. Însă, odată ajunși, scurta prezentare a situației făcută de Logan Gregory, directorul

interimar al Sigma, adăugă o nouă serie de motive de îngrijorare.

Zona este afectată de furtună, iar deasupra întregului Golf al Bengalului sunt prezente furtuni cu descărcări electrice, le explică Logan, din spatele unui birou.

Un șir de monitoare LCD de calculator se întindeau de-a lungul unui perete. Pe două dintre ele se puteau citi diverse informații. Unul prezenta date meteo în timp real de la un satelit de deasupra Asiei.

Monk îi pasă lui Kat o fotografie făcută de satelit.

— Sperăm din toată inima să primim vești înainte de răsăritul soarelui, continuă Logan. Ang Gelu a plecat în zori în Nepal pentru a aduce cu elicopterul personal medical la mănăstire. Au încercat să zboare în timpul pauzei dintre furtuni. E încă devreme. Acolo e abia amiază acum. Așa că trag nădejde că o să avem în curând informații suplimentare.

Monk și Kat făcură un schimb rapid de priviri. Fuseseră informați pe scurt despre investigația desfășurată de directorul organizației. Painter Crowe rămăsese fără mijloace de comunicare de trei zile încoace. După înfățișarea istovită a lui Logan Gregory și ochii adânciți în orbite, reieșea clar că rămăsese treaz toată perioada. Își purta obișnuitul costum albastru, însă era ușor mototolit la coate și genunchi, ceea ce însemna, practic, o ținută neîngrijită pentru locțiitorul la comanda Sigma. Părul blond țepos și pielea bronzată îi dădeau întotdeauna un aer tineresc, însă în noaptea aceasta, semnele celor patruzeci și ceva de ani erau evidente: ochi

umflați, paloare cadaverică și o pereche de cute între ochi la fel de adânci ca Marele Canion.

— Ce știm despre Gray? întrebă Kat.

Logan lovi ferm cu palma dosarul, punând astfel punct chestiunii anterioare. Eficient ca întotdeauna, scoase un al doilea dosar și îl deschise.

— Acum o oră s-a înregistrat o tentativă de omor la adresa *Commander*-ului Pierce.

— Poftim? întrebă Monk aplecându-se în față, puțin cam brusc. Și-atunci ce-i cu toate rapoartele alea privind starea vremii?

— Calmează-te. E-n siguranță și așteaptă întăriri, spuse Logan și le prezintă rapid succesiunea evenimentelor din Copenhaga, inclusiv cum supraviețuise Gray. Monk, am făcut toate aranjamentele ca să i te poți alătura *Commander*-ului Pierce. Avem un avion în așteptare în Dulles, programat să decoleze în nouăzeci și două de minute.

Monk trebui să-l creadă pe cuvânt. Nici măcar nu se uitase la ceas.

— Doamnă căpitan Bryant, continuă Logan, întorcându-se spre Kat. Pe durata interimatului, aș vrea să te țin aici ca să monitorizăm situația din Nepal. Am luat legătura cu ambasada noastră din Katmandu. O să ne folosim de experiența dumată în domeniul informațiilor interne și externe.

— Bineînțeles, domnule.

Brusc, Monk se bucură că Kat avansase în ierarhia informațiilor. Avea să fie mâna dreaptă a lui Logan pe durata acestei crize. El, unul, prefera să o știe aici, în siguranță, la adăpost sub castelul Smithsonian, decât afară pe teren. Avea un motiv în minus pentru care să-și facă griji.

Văzu că acum Kat se uită la el. Avea o privire ușor mânioasă, ca și cum ar fi putut să-i citească gândurile. El își păstră expresia impasibilă.

Logan se ridică în picioare.

— Atunci o să vă las pe amândoi să vă pregătiți.

Le deschise ușa biroului său, dându-i practic afară.

De îndată ce ușa se închise în urma lor, Kat îl apucă de braț, deasupra cotului, strângând cu putere.

— Te duci în Danemarca?

— Da, și ce?

— Cum rămâne...?

Îl trase în toaleta femeilor. Era goală la acea oră târzie.

— Cum rămâne cu copilul?

— Nu înțeleg. Ce-are a face...?

— Dacă ți se întâmplă ceva?

El clipi, privind-o pieziș.

— N-o să mi se întâmple nimic.

Ea îi ridică mâna cealaltă, scoțându-i la iveală proteza.

— Vezi bine că nu ești indestructibil.

El își lăsă mâna în jos, ascunzând-o pe jumătate la spate.

Roși.

— E o operațiune simplă. O să-l ajut pe Gray până își termină treaba acolo. Adică până apare și Rachel în oraș. Mai mult ca probabil o să fiu dădaca lor. După aceea o să mă întorc cu primul zbor.

— Dacă e atât de lipsită de importanță, lasă pe altcineva să se ducă. Pot să-i spun lui Logan că am nevoie de ajutorul tău aici.

— De parcă o să creadă așa ceva.

— Monk...

— Mă duc, Kat. Tu ești cea care vrea să păstreze tăcerea cu privire la sarcină. Eu, unul, vreau s-o urlu în gura mare lumii întregi. Oricum, fiecare avem niște îndatoriri. Tu pe-ale tale. Eu pe-ale mele. Și, crede-mă, n-o să fiu nechibzuit, o asigură el, punându-i o mână pe burtă. O să-mi apăr fundul pentru noi trei.

Ea îi acoperi mâna cu a ei și oftă.

— Ei bine, e un fund al naibii de drăguț.

El îi zâmbi. Ea îi zâmbi la rândul ei larg, însă el remarcă oboseala și îngrijorarea din ochii ei. Nu avea decât un răspuns pentru asta.

Se lipi de ea, atingându-și buzele și îi șopti printre ele.

— Îți promit.

— Ce-mi promiți? întrebă ea, trăgându-se ușor înapoi.

— Totul, răspunse el și o sărută apăsător.

Și vorbea serios.

— Poți să-i spui lui Gray, îi zise ea când se desprinseră în cele din urmă din îmbrățișare. Atâta timp cât îl pui să jure că o să păstreze secretul.

— Pe bune? întrebă el cu ochii strălucind, care mai apoi se îngustară. De ce?

Ea se îndreptă în spatele lui spre oglindă, dar nu înainte de a-l plesni peste fund.

— Vreau ca și el să aibă grijă de fundul tău.

— E-n regulă. Însă nu cred că el o să încerce să mă lovească la fel.

Ea scutură din cap și își studie fața în oglindă.

— Ce-o să mă fac cu tine?

El se duse în spatele ei și o cuprinse de talie.

— Ei bine, potrivit spuselor domnului Gregory, mai am nouăzeci și două de minute la dispoziție.

12:15 P.M.

HIMALAYA

Lisa îl urma grăbită pe Painter. Cu agilitatea unei capre negre, acesta mergea înainte în josul unei pante abrupte, pline de bolovani și acoperite de o suprafață înșelătoare de pietriș înghețat. Deasupra lor, zăpada cădea, învăluindu-i într-un nor gros, mișcător, care le reducea vizibilitatea la câteva zeci de centimetri și crea o lumină cenușie, ciudată.

Valea adâncă în care coborâseră se întindea în partea opusă direcției vântului.

Cu toate acestea, era imposibil să scape de frigul pătrunzător de afară. Deși era îmbrăcată cu jacheta de furtună și avea mănuși, tremura. Chiar dacă mergeau de mai puțin de o oră, dogoarea mănăstirii în flăcări era o amintire îndepărtată. Simțea pielea feței care îi rămăsese expusă aspră și arsă de vânt.

Cu siguranță Painter o ducea și mai rău. Își trăsese pe el o pereche de pantaloni groși și niște mănuși de lână cu un deget, pe care le luase de la unul dintre călugării morți. Însă nu avea glugă pe cap, doar un fular legat peste jumătatea inferioară a feței. Respira împrăștiind vălătuci de abur în aerul înghețat.

Trebuiau să găsească un adăpost.

Și cât mai curând.

Painter îi dădu mâna după ce ea alunecă pe o porțiune extrem de abruptă și o ținu strâns lângă el. Ajunseseră pe fundul văii. Se unduia în depărtare, mărginită de pereți abrupti.

Zăpada proaspătă se depusese deja aici, ajungând cam de douăzeci și cinci de centimetri grosime.

Avea să fie greu de mers în continuare fără bocanci de zăpadă.

Ca și cum i-ar fi ghicit îngrijorarea, Painter îi arătă înspre una dintre laturile strâmtorii înguste. Acolo, exista o protuberanță, un perete ieșit cumva în afară, oferind astfel

adăpost împotriva furtunii. Porniră într-acolo, înotând prin nămeți.

Odată ajunși sub lespede, totul li se păru mai ușor.

Ea aruncă o privire înapoi. Urmele pașilor lor se umpleau deja cu zăpadă proaspătă. În câteva minute aveau să dispară. Deși cu siguranță acest aspect avea să-i ajute să scape de orice urmăritori, îi dădea o senzație teribilă de neliniște. Era ca și cum urmele propriei lor existențe fuseseră șterse de pe fața pământului.

Se întoarse.

— Ai idee unde mergem?

Se trezi vorbind în șoaptă – nu atât de teamă să nu-și dezvăluie prezența, cât din cauza vuietului intimidant al furtunii.

— Așa și așa, răspunse Painter. Teritoriile astea de graniță nu au fost cartografiate în detaliu. Multe dintre ele nu au fost niciodată călcate de picior omenesc. Își flutură un braț. Când am ajuns aici, am studiat câteva fotografii făcute din satelit, însă nu sunt utile. Terenul este prea accidentat. Ceea ce face foarte dificilă orice încercare de monitorizare.

Mai făcură câțiva pași.

Apoi Painter îi aruncă o privire în urmă.

— Știi că în 1999 au descoperit aici Shangri-La?

Lisa îl privi cu atenție. Nu-și dădea seama dacă zâmbea în spatele ularului, încercând să-i risipească frica.

— Shangri-La... ca Orizontul pierdut?

Își amintea filmul și cartea. Un paradis utopic pierdut, înghețat în timp în Himalaya.

Întorcându-se cu spatele, el continuă să meargă și începu să-i explice.

— Doi exploratori de la National Geographic au descoperit niște chei extrem de adânci în munții Himalaya, la câteva sute de kilometri sud de locul acesta, adăpostite sub un pinten muntos, un loc care nu apărea pe hărțile făcute din satelit. Pe fundul acestor chei se afla un paradis subtropical. Cascade, brazi și pini, pajiști acoperite cu rododendroni, pâraie mărginite de pajiști de trifoi și diferite tipuri de conifere. Un peisaj verde, sălbatic și plin de viață, înconjurat din toate părțile de gheață și zăpadă.

— Shangri-La?

El ridică din umeri.

— Asta așa, ca o dovadă că știința și sateliții nu dezvăluie întotdeauna ce vrea să ascundă universul.

De-acum deja le clănțăneau dinții. Chiar și simplul efort de a vorbi le tăia răsuflarea și irosea căldură. Trebuiau să-și găsească propriul Shangri-La.

Merseră mai departe în liniște. Ninsoarea se înteeți și mai tare.

După alte zece minute, ajunseră într-un loc în care valea vira brusc într-o parte transformându-se într-o potecă îngustă și sinuoasă.

Ajungând în colțul respectiv, protuberanța care-i protejase până atunci se termină.

Se opriră în loc, uitându-se disperați la ce urma.

Poteca îngustă și sinuoasă cobora abrupt de aici, devenind din ce în ce mai largă și mai deschisă. În fața lor cădea un vâl de zăpadă care umplea pământul. Printre palele de vânt ce-i loveau din când în când, văzură în depărtare, sub ei, o vale largă și adâncă.

Nicidecum Shangri-La.

În fața lor se înălțau o mulțime de stânci zimțate, acoperite de gheață și bătute de viscol, prea abrupte să poată fi traversate fără frânghii. Un pârâu se rostogolea prin peisajul accidentat, formând o mulțime de cascade de mare înălțime, acum înghețate complet, parcă încremenite în timp.

Dincolo de el, ascunse de zăpadă și ceață înghețată, se întindeau niște chei adânci, cărora din locul acesta nu li se vedea fundul. Capătul lumii.

— Găsim noi o cale să coborâm de aici, spuse Painter clănțănind din dinți.

Se avântă din nou în ghearele furtunii. Cufundându-se în zăpadă până deasupra gleznelor și apoi deasupra gambelor, Painter încercă să-i croiască o potecă pentru a-l urma.

— Stai, spuse ea.

Își dădea seama că nu avea cum să mai reziste prea mult. O adusese până aici, însă nu aveau echipamentul necesar pentru a merge mai departe.

— Uite-aici.

Îl conduse spre peretele stâncii. Era un loc cât de cât mai adăpostit.

— Unde...? încercă el să întrebe, însă nu putu să continue din cauza clănțănitului incontrollabil.

Ea arată către locul unde pârâul înghețat trecea peste culmea de deasupra.

Taski Șerpașul îi învățase diferite modalități de supraviețuire în inima muntelui. Fusesse una dintre cele mai serioase lecții ale sale. Găsirea unui adăpost.

Știa pe de rost care erau cele mai bune cinci locuri în care să caute.

Lisa traversă până în locul unde cascada de gheață ajungea la nivelul lor. După cum i se spusese, căută porțiunea în care stânca neagră se unea cu gheața albă-albăstruie. Din câte le povestise călăuza, topirea zăpezilor vara transforma cascadele din Himalaya în torente puternice, în stare să sape în piatră locașuri adânci. Și până la sfârșitul verii, apa se retrăgea încet și apoi îngheța la loc, adesea lăsând un spațiu gol în urmă.

Ușurată, văzu că nici această cascadă nu făcea excepție de la regulă.

Îi mulțumi în gând lui Taski și tuturor strămoșilor lui.

Lovi cu cotul o bucată de gheață până căzu, lărgind o gaură neagră între gheață și perete. Dincolo de ea se deschidea o mică peșteră.

Painter i se alătură.

— Stai să ne asigurăm că nu e nici un pericol.

Întorcându-se pe o parte, se strecură înăuntru și dispăru.

Un moment mai târziu, se aprinse o rază care lumină cascada.

Lisa se uită prin deschizătură.

Painter se afla la câțiva pași mai încolo, cu lanterna în mână. Mătură cu raza de lumină mica nișă.

— Pare să fie în regulă. Ar trebui să putem să ne adăpostim aici o perioadă.

Lisa se împinse ca să i se alătore. Feriți de vânt și zăpadă, deja li se părea mai cald.

Painter stinse lanterna. Nu era nevoie de o sursă de lumină.

Peretele de gheață părea să absoarbă lumina zilei pe care furtuna o lăsa să treacă și chiar o amplifică. Cascada înghețată împrăștia înjur scânteii de lumină.

Painter se întoarse cu fața la ea, cu ochii lui extraordinar de albaștri, asortați perfect cu gheața strălucitoare. Îi cercetă fața căutând urme de degerături. Mușcătura viscolului îi făcuse pielea roșie ca focul. Ea îi remarcă trăsăturile de amerindian. Contrastând puternic cu ochii albaștri.

— Mulțumesc, spuse Painter. Probabil că prin asta ne-ai salvat viețile.

Ea ridică din umeri privind în altă parte.

— Îți rămăsesem datoare.

Cu toate astea, în ciuda cuvintelor sale nepăsătoare, ceva din ea se înmuie auzind cuvintele lui de mulțumire – chiar mai mult decât s-ar fi așteptat.

— De unde ai știut cum să găsești...? Ultimele cuvinte ale lui Painter se pierdură într-un strănut puternic. Hapciu!

Lisa își scutură rucsacul de pe umăr.

— Destul cu întrebările. Amândoi trebuie să ne încălzim.

Își desfăcu trusa medicală și scoase o pătură termoizolantă. În ciuda aparentei sale subțirimi, materialul din care era făcută avea să rețină nouăzeci la sută din căldura pe care o radia corpul său. Și nu conta numai pe căldura corpului.

Scoase un radiator catalitic compact, piesă esențială în bagajul unui alpinist.

— Stai jos, îi ordonă lui Painter, întinzând pătura pe piatra rece.

Epuizat, el nu se opuse.

Ea i se alătură și trase pătura peste amândoi, formând un fel de cocon.

În interior, apăsă butonul de aprindere electrică al radiatorului Coleman Sport-Cat. Dispozitivul fără flacără funcționa cu un mic cilindru de butan care ținea paisprezece ore. Folosindu-l cu grijă, intermitent, împreună cu pătura termoizolantă, puteau să reziste două sau trei zile.

Painter tremura lângă ea în timp ce radiatorul începea să se încălzească.

— Scoate-ți mănușile și bocancii, spuse ea făcând același lucru. Încălzește-și mâinile deasupra radiatorului și masează-ți degetele de la mâini și de la picioare, nasul, urechile.

— Ca să n... nu... de... degere.

Ea dădu din cap.

— Pune cât de mult material textil poți între tine și piatră ca să limitezi pierderile de căldură prin contact.

Se dezbrăcă și umplură culcușul cu mesada de fulgi și lână a jachetei.

Curând, locul deveni aproape plăcut.

— Am câteva batoane energizante, spuse ea. Și putem să topim zăpadă ca să avem apă.

— Ca un soldat adevărat pregătit pentru supraviețuire, comentă Painter puțin mai sigur pe sine, simțind cum îi revine optimismul pe măsură ce se încălzeau.

— Însă nimic din toate astea nu va opri un glonț, spuse ea.

Se uită la el, aproape nas în nas sub pătură.

Painter oftă și dădu din cap. Erau apărați de frig, dar nu și de pericole. Furtuna, o amenințare mai înainte, acum oferea o anumită protecție. Dar ce avea să fie mai târziu? Nu avea comunicații, nici arme...

— O să rămânem ascunși, spuse. Cine a incendiat mănăstirea n-o să poată să ne găsească. Să sperăm că o să vină echipaje la bordul unor elicoptere de salvare. Ne putem semnaliza prezența cu dispozitivul fosforescent pe care l-am văzut în rucsacul tău. Și să sperăm că salvatorii vor ajunge la noi înaintea celorlalți.

El se întinse și îi strânse ușor genunchiul. Ea aprecie faptul că nu-i spusese nici o vorbă de încurajare care să o amăgească și că nu încercase să îndulcească amarul situației

în care se aflau. Mâna ei pipăi după a lui și o apucă strâns. Era o încurajare suficientă.

Rămaseră tăcuți, fiecare pierdut în gândurile lui.

— Cine crezi că sunt? Întrebă ea încet în cele din urmă.

— Habar n-am. Dar l-am auzit pe bărbat înjurând când m-am aruncat asupra lui. În germană. M-am simțit ca și cum m-aș fi lovit de un tanc.

— Germană? Ești sigur?

— Nu sunt sigur de nimic. Probabil un mercenar. În mod evident, avea pregătire militară.

— Stai, spuse Lisa.

Se răsuci ca să-și ia rucsacul.

— Aparatul meu.

Painter se ridică în capul oaselor slăbind strânsoarea deasupra unui colț de pătură. O trase în interior mai bine ca să închidă deschizătura.

— Crezi că s-ar putea să ai o poză cu el?

— Ca să pornească blițul intermitent, am setat aparatul de fotografiat să tragă cadru după cadru. Când este setat astfel, aparatul digital prinde cinci cadre pe secundă. Nu știu ce a reușit să capteze.

Se întoarse, butonând aparatul.

Umăr lângă umăr, se holbară la micul ecran LGD de pe spatele aparatului. Ea ajunsese la ultimele fotografii făcute. Cele mai multe erau încețoșate, însă, pe măsură ce treceau de la una la alta, era ca și cum priveau reluarea cu încetinitorul a filmării evadării lor: reacția surprinsă a asasinului, brațul lui

ridicat instinctiv pentru a-și proteja ochii, focul pe care-l trăsesese în timp ce ea se ghemuise în spatele butoiului, momentul în care Painter se aruncase asupra lui.

Câteva fotografii surprinseseră porțiuni dispartate ale chipului bărbatului. Punând bucățile una lângă alta, obținură o imagine cât de cât clară: un păr blond aproape alb, o frunte de brută, o bărbie proeminentă. Ultima fotografie fusese probabil făcută în momentul în care ea sărise peste Painter și asasin. Prinsese o imagine de aproape a ochilor lui, cu ochelarii cu infraroșu căzuți pe o ureche. În ei ardea o furie sălbatică, accentuată și de pupilele roșii în lumina blițului.

Lisei îi veni în minte imaginea lui Relu Na, ruda îndepărtată a lui Ang Gelu, cel care îi atacase cu o seceră. Ochii călugărului nebun ardeau exact la fel.

Simți cum i se face pielea de găină, și de data asta fără nici o legătură cu frigul.

Mai observă ceva la ochii lui.

Nu aveau aceeași culoare.

Unul era de un albastru înghețat și strălucea.

Celălalt era alb stins.

Poate că era din cauza modului în care căzuse lumina blițului...

Lisa apăsă săgeata care dădea imaginile înapoi și navigă printre fotografiile de la început. Merse la ultima fotografie stocată în memoria aparatului înaintea celor făcute în pivniță, înfățișa un perete mângălit cu sânge. Uitase că o făcuse.

— Ce-i aia? întrebă Painter.

Ea îi relatase deja trista poveste a starețului mănăstirii, Lama Khemsar.

— Asta scria bătrânul călugăr pe perete. Părea să fie același set de semne. Iar și iar.

Painter se apropie și mai tare de ecran.

— Poți să mărești imaginea?

Ea făcu întocmai, deși odată cu mărirea dispărea ceva din claritatea imaginii.

Painter se încruntă.

— Nu sunt semne tibetane sau nepaleze. Uite cât de ascuțite sunt. Seamănă mai mult cu runele nordice sau ceva de genul acesta.

— Crezi?

— Poate.

Painter se lăsă pe spate gemând obosit.

— Oricum ar fi, te face să-ți pui întrebarea dacă Lama Khemsar știa mai multe decât lăsa să se vadă.

Lisa își aminti ceva ce nu apucase să-i spună lui Painter.

După ce bătrânul călugăr și-a tăiat gâtul, pe pieptul lui am găsit scrijelit un simbol. Nu m-am gândit prea mult la el considerându-l tot un semn de nebunie sau o coincidență. Însă acum nu mai sunt chiar așa de sigură.

— Cum arăta? Poți să-l desenezi?

— Nu e nevoie. Era o svastică.

Painter ridică uimit din sprâncene.

— O svastică?

— Cred că da. Oare e posibil să-și fi amintit ceva din trecut și să scoată la iveală o traumă adânc îngropată în memoria lui?

Lisa îi spuse povestea rudei lui Ang Gelu. Cum Relu Na fugise de la rebelii maoiști, traumatizat de cruzimea lor neînchipuită cu care tăiau cu secera brațele și picioarele țăranilor nevinovați. Apoi Relu Na făcuse exact același lucru în momentul în care-și pierduse mințile și ieșise la iveală trauma emoțională pe care o suferise.

Când termină, Painter se încruntă.

Lama Khemsar avea cam șaptezeci și cinci de ani. Asta înseamnă că era adolescent în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Deci e posibil. Naziștii trimiseseră expediții de cercetare în Himalaya.

— Aici? De ce?

Painter ridică din umeri.

— Se spune că Heinrich Himmler, șeful SS-ului, era obsedat de științele oculte. A studiat textele vedice străvechi din India, de acum mii de ani. Nenorocitul a ajuns să creadă că munții ăștia au fost odinioară leagănul rasei ariene originale. A trimis aici expediții în căutare de dovezi. Bineînțeles a că îi cam lipsea o doagă.

Lisa îi zâmbi.

— Și totuși, poate că bătrânul Lama a avut câteva întâlniri nefericite cu una dintre acele prime expediții. Poate că le-a fost și călăuză sau ceva de genul acesta.

— Poate. Însă nu vom ști niciodată. Indiferent ce secrete avea, au murit odată cu el.

— Poate că nu. Poate că asta încerca să facă acolo, în camera lui. Să scoată la iveală ceva oribil. Subconștientul său încerca să se debaraseze de vinovăție dezvăluind ce știa.

— Sunt mulți de poate. Painter se frecă pe frunte. Mai am eu unul. Poate că erau doar niște aiureli.

Lisa nu avea nici un argument ca să-l contrazică. Oftă, simțindu-se din ce în ce mai sfârșită, pe măsură ce se estompa efectul adrenalinei.

— Te-ai încălzit?

— Da, mulțumesc.

Ea închise radiatorul.

— Trebuie să economisim butanul.

El încuviință din cap abia înăbușindu-și un căscat adânc.

— Ar trebui să dormim puțin, spuse ea. Să facem cu rândul.

— — —

Câteva ore mai târziu, Painter se trezi tresărind. Cineva îl zgâlțâia. Se ridică în capul oaselor din locul unde se cuibărise lângă perete. Afară era întuneric. Peretele de gheață din fața lui era la fel de negru ca și stânca.

Măcar se părea că furtuna se mari domolise.

— Ce s-a întâmplat?

Lisa desfăcuse pătura într-o parte.

Ridică un braț și șopti.

— Stai.

El se dădu mai aproape de ea, alungând orice urmă de somn. Stătu așa cam o jumătate de minut. Nu se întâmplă nimic. Într-adevăr, furtuna se părea, că cedase. Vuietul vântului dispăruse. Dincolo de hruba în care se aflau ei, o liniște înghețată se așternuse peste culmi și văi. Își încordă auzul ca să deslușească orice zgomot nelalocul lui.

Cu siguranță, ceva o speriasse pe Lisa.

Îi putea simți groaza. Practic o emana prin fiecare por al trupului ei încordat.

— Lisa, ce s-a...?

Brusc, peretele de gheață sclipi luminându-sc puternic, ca și cum pe cerul de afară s-ar fi aprins artificii. Nu se auzea nici un zgomot. Razele măturară cascadele înghețate și trecură mai departe. Apoi gheața se întunecă din nou.

— Luminile fantomă... șopti Lisa și se întoarse către el.

Lui Painter îi veni numaidecât în minte ce se petrecuse cutrei nopți în urmă. Când începuseră toate astea. Boala, satul, nebunia din mănăstire. Își aminti ce spusese mai devreme Lisa. Aproximativ de luminile ciudate era direct proporțională cu gravitatea simptomelor.

Iar acum ei se aflau în inima ținuturilor blestemate.

Mai aproape ca oricând.

În timp ce Painter își continua veghea, cascada înghețată
sclipi din nou în lumina aceea strălucitoare și mortală.
Luminile fantomă apăruseră din nou.

CAPITOLUL 5

CEVA PUTRED

6.12 P.M.

COPENHAGA, DANEMARCA

Nimic nu începe la timp în Europa?

Gray se uită la ceasul de la mână.

Licitația fusese inițial programată să înceapă la ora cinci fix.

Poate că trenurile și autobuzele erau suficient de eficiente ca să-ți potrivești ceasul după orarul lor, însă când venea vorba de programul unor evenimente, nimeni nu mai știa nimic. Trecuse de ora șase. Se convenise apoi ca licitația să înceapă în jur de 6.30, pe fondul întârzierilor din traficul aerian către Copenhaga provocate de o furtună pe Marea Nordului.

Ofertanții încă mai soseau.

Înainte de apusul soarelui, Gray se postase în balconul de la etajul al doilea al hotelului Scandic Webers. Acesta se afla peste drum de Casa de Licitații Ergenschein, o clădire modernă cu patru etaje, care aducea mai mult a galerie de artă decât a casă de licitații, construită în stilul danez

minimalist, numai din sticlă și lemn alb. Licitația urma să aibă loc în subsolul casei.

Și, cu puțin noroc, în curând.

Gray căscă și se întinse.

Mai devreme, trecuse pe la hotelul de lângă Nyhavn la care se cazase inițial, își strânsese rapid echipamentul de supraveghere, achitase și predase cheile de la cameră. Sub un nou nume, cu o nouă carte de credit Master Card, se înregistrase la acest hotel. De aici se bucura de o imagine panoramică asupra Pieței Centrale a orașului Copenhaga, iar de la balconul camerei, putea să audă râsetele îndepărtate ale oamenilor și muzica unuia dintre cele mai vechi parcuri de distracții din lume, Tivoli Gardens.

Avea în față un laptop deschis, iar alături un hot dog pe jumătate mâncat, cumpărat de la un vânzător ambulant. Singura lui masă pe ziua aceea. În ciuda zvonurilor, viața unui agent operativ nu însemna doar cazinouri în Monte Carlo și restaurante bune. Cu toate astea, era un hot dog foarte gustos, deși costase aproape cinci dolari americani.

Imaginea de pe ecranul laptopului tremura, în timp ce camera de luat vederi cu senzori de mișcare făcu o serie rapidă de fotografii. Prinsese deja în cadru imaginea a mai bine de douăzeci de participanți: bancheri scortoși, europeni disprețuitori, un trio format din indivizi cu cefe de taur îmbrăcați în costume lucioase ce aveau parcă aplicată pe frunte ștampila de mafiot, o femeie scundă și îndesată cu aer de profesoară și un grup de parveniți îmbrăcați în alb cu

niște șepci asemănătoare celor de marinar. Bineînțeles că aceștia din urmă vorbeau engleza americană. Destul de zgomotos.

Clătină din cap.

Era imposibil să-și mai facă apariția prea mulți oameni.

O limuzină lungă de culoare neagră trase în fața casei de licitație. Din ea coborâră două personaje. Cei doi erau înalți și zvelți, îmbrăcați în costume negre Armani. Un el și o ea. El avea la gât o cravată albastru-deschis. Ea purta o bluză de mătase de culoare asemănătoare. Amândoi erau tineri, având cel mult în jur de douăzeci și cinci de ani. Însă se mișcau de parcă ar fi fost mai în vârstă. Poate că de vină era părul lor albit artificial, aranjat aproape identic, scurt, lipit parcă de scalp, care-i făcea să arate ca niște staruri de cinema din epoca filmului mut din anii douăzeci. Înfățișarea și comportamentul le dădea o eleganță și o suplețe fără vârstă. Nu zâmbeau, dar nici nu etalau un aer glacial. Chiar și în imaginile de pe camerele de luat vederi, ochii lor străluceau ușor șagalnici.

Portarul le ținu ușa deschisă.

Amândoi înclinară din cap – din nou nu foarte călduros, doar ca un semn de mulțumire față de gestul omului. Dispărură înăuntru. Portarul intră după ei, întorcând o plăcuță, în mod clar, acesta fusese ultimul cuplu, și pesemne întârzierea lor reprezentase motivul pentru care începerea licitației fusese amânată.

Cine erau cei doi?

Își reținu curiozitatea. Primise niște ordine de la Logan Gregory.

Revăzu fotografiile ca să se asigure că avea imagini clare ale fiecărui participant în parte. Mulțumit, salvă fișierul pe un stick de memorie și îl vârî în buzunar. Acum tot ce mai avea de făcut era să aștepte să se încheie licitația. Logan trăsese niște sfori ca să facă rost de o copie a listei cu articolele scoase la vânzare și cu numele ofertanților care reușeau să le achiziționeze. În mod cert, o parte din ele aveau să fie pseudonime, însă informațiile urmau să fie transmise celor din divizia americană antiterorism și, în cele din urmă, celor de la Europol și de la Interpol. Era posibil ca Gray să nu ajungă niciodată să afle ce se întâmplase cu adevărat aici.

Și nici motivul pentru care fusese atacat. Și nici motivul pentru care Grette Neal fusese ucisă.

Gray se forță să-și descleșteze pumnii. Întreaga după-amiază se chinuise să facă asta, însă acum se calmase și ajunsese să accepte constrângerile la care îl supunea Logan. N-avea nici cea mai vagă idee despre ceea ce se petrecea cu adevărat acolo, iar să acționeze în pripă ar fi însemnat să provoace moartea altor oameni.

Cu toate astea, se simțea copleșit de vinovăție. Își petrecuse cea mai mare parte a după-amiezii fâțându-se de colo-colo prin camera de hotel. Ultimele zile îi reveniseră în minte iar și iar, la nesfârșit.

Dacă ar fi fost mai atent de la început... dacă și-ar fi luat mai multe măsuri de precauție...

Telefonul îi vibră în buzunar. Îi scoase și se uită la numărul de la care era apelat. Slavă Domnului Deschise clapeta telefonului, se ridică în picioare și se duse la balustrada balconului.

— Rachel... mă bucur că m-ai sunat.

— Ți-am primit mesajul. Totul e în regulă?

În vocea ei simți atât neliniștea de natură personală, cât și curiozitate profesională. Nu făcuse decât să-i lase un mesaj scurt pe telefonul mobil, avertizând-o asupra faptului că întâlnirea lor va trebui amânată. Nu intrase în detalii. În ciuda relației lor, în ecuație erau implicate și probleme privind siguranța misiunii.

— Sunt bine. Însă Monk e-n avion în drum spre mine. O să ajungă aici puțin după miezul nopții.

Eu tocmai am ajuns în Frankfurt, spuse Rachel. Mă pregăteam pentru zborul spre Copenhaga. Mi-am verificat mesajele după ce-am aterizat aici.

— Încă o dată, îmi pare rău...

— Așadar, ar trebui să mă întorc?

Se temea s-o implice în vreun fel în toate astea.

— Ar fi cel mai bine. O să trebuiască să reprogramăm totul. Probabil că, dacă lucrurile se calmează aici, o să reușesc să dau o fugă până la Roma să-ți fac o vizită înainte să mă întorc în State.

— Mi-ar plăcea s-o faci.

El îi simți dezamăgirea din voce.

— O să mă revanșez, spuse el, sperând că era o promisiune pe care să o poată respecta.

Ea oftă – nu de iritare, ci înțelegătoare. Nu erau naivi în legătură cu relația lor la distanță. Două continente, două cariere.

Însă erau dornici să o continue... să vadă unde ar putea să ducă.

— Sperasem că vom avea șansa să stăm de vorbă, șopti Rachel.

Știa ce voia să spună, deslușind înțelesul mai profund din spatele cuvintelor ei. Trecuseră prin multe împreună, văzuseră ce era bun și rău în celălalt și, cu toate astea, în ciuda distanței, nici unul din ei nu voia să renunțe. De fapt, amândoi știau că era momentul să discute următorul pas.

Scurtarea distanței dintre ei.

Probabil că era unul dintre motivele pentru care stătuseră atâta timp separați de la ultima întâlnire. Un fel de recunoaștere tacită a faptului că amândoi aveau nevoie de timp de gândire. Acum era timpul să dea cărțile pe față.

Să meargă mai departe sau nu.

Însă oare el avea un răspuns? O iubea pe Rachel. Era gata să-și întemeieze o familie cu ea. Vorbiseră chiar și de copii. Cu toate astea... ceva îl neliniștea. Aproape că îl făcea să se simtă ușurat că amânaseră întâlnirea de-aici. Nu era frică. Și atunci ce era?

Poate că *ar fi* mai bine să stea de vorbă.

— O să ajung la Roma, rosti el. Îți promit.

— O să te fac să te ții de promisiune. O să bag la cuptor să fie calzi și niște *vermicelli alla panna* de la Uncle Vigor's.

El simți cum tensiunea din vocea ei se mai domolește.

— Mi-e dor de tine, Gray. Noi...

Următoarele cuvinte fură întrerupte de claxonul strident al unei mașini.

Gray își aruncă privirea în jos pe stradă. Dedesubt, cineva o luase la fugă peste benzile de circulație, fără să-i pese de traficul din jur. O femeie într-o haină de cașmir și rochie lungă până la glezne, cu părul strâns în coc. Gray aproape că nu o recunoscuse. Nu până în momentul în care îl înjură pe șoferul care o claxonase.

Fiona.

Ce mama naibii făcea fata aici?

— Gray...? o auzi pe Rachel în ureche.

Spuse în grabă:

— Îmi pare rău, Rachel... trebuie să plec.

Închise, băgându-și telefonul mobil în buzunar.

Jos, Fiona se grăbi spre ușa casei de licitații și o împinse cu putere. Gray se întoarse rapid la laptopul său. Camera de luat vederi surprinse imaginea fetei prin ușa de sticlă. Se certa cu portarul. În cele din urmă, bărbatul în uniformă se uită pe o hârtie pe care ea i-o vârase în mâini, își schimbă expresia feței și îi făcu semn cu mâna să intre.

Fiona trecu pe lângă el ca din pușcă și dispăru. Imaginea de pe camera de luat vederi se întunecă.

Gray își plimbă privirea între laptop și stradă.

„*Fir-ar să fie...*“

Logan nu avea să fie deloc fericit. Nu era adeptul acțiunilor pripite.

Cu toate acestea, ce-ar face Painter Crowe?

Gray se întoarse în cameră și-și dezbracă rapid hainele de stradă. Costumul lui era întins pe pat. Pregătit în caz de urgență.

În mod sigur Painter n-ar sta cu mâinile în sân.

10:22 P.M.

HIMALAYA

Trebuie să ne păstrăm calmul, spuse Painter. Stai aici.

În fața lor, luminile fantomă continuară să se aprindă și să se stingă, reci și tăcute, aprinzând cascada înghețată într-o văpaie de scânteii și apoi pierind în neant. În întunericul ce se lăsă apoi, peștera părea și mai rece, și mai neagră.

Lisa se ghemui lângă el. Mâna ei o găsi pe a lui și o apucă într-o strânsoare sălbatică.

— De-aia nu s-au deranjat să ne dea de urmă, șopti ea cu răsuflarea întretăiată de spaimă. De ce să se lupte cu furtuna asta dacă puteau foarte bine să aprindă din nou luminile alea blestemate și să ne iradieze? De ele nu ne putem ascunde.

Painter își dădea seama că avea dreptate. Dacă înnebuneau, n-aveau nici cea mai mică șansă de scăpare. Într-o stare de inconștiență ca aceea, peisajul înșelător din jur și

frigul crâncen aveau să-i ucidă la fel de sigur ca orice glonț bine țintit de vreun lunetist.

Însă refuza să-si piardă speranța.

Dura câteva ore până se instala nebunia. Nu avea de gând să irosească orele acelea. Dacă puteau ajunge undeva unde să primească ajutor, poate că exista ceva care să facă reversibil efectul luminilor.

— Scăpăm noi și din asta, spuse el în lipsă de ceva mai bun.

Remarca nu reuși decât să o enerveze.

— Cum?

Se întoarse spre el în timp ce luminile se aprinseră din nou, împrăștiind în grotă scânteieri de diamant. În ochii Lisei nu se citea chiar groaza pe care și-o imaginase el. Se vedea că-i era teamă – și pe bună dreptate – însă ceva din privirea ei rămăsese dur și neclintit, tot ca strălucirea diamantului.

— Nu mă lua ca pe proști, îl admonestă Lisa, trăgându-și mâna din mâna lui. Asta-i tot ce-ți cer.

Painter dădu din cap.

Dacă se bazează pe radiații sau, mă rog, ce-i aia, ca să ne ucidă, înseamnă că nu supraveghează munții cu foarte multă atenție. Odată furtuna sfârșită, putem să...

Liniștea iernii fu spulberată de o rafală de armă.

Painter prinse privirea Lisei.

Părea că vine din apropiere.

Ca dovadă, câteva gloanțe se înfipseră în peretele de gheață. Painter și Lisa se dădură înapoi, ghemuindu-se și mai

mult și aruncând pătura de pe ei. Se traseră înspre partea din spate a micuței peșteri. Nu aveau pe unde să iasă.

Painter observase și altceva.

Lumina fantomă nu se atenuase așa cum se întâmplase înainte. Cascada înghețată era în continuare strălucitoare, învăluită în razele acelea mortale. Lumina rămăsese pe loc, țintuindu-i.

Se auzi tunând printr-o portavoce.

— Painter Crowe! Știm că tu și femeia sunteți ascunși acolo!

Vocea poruncitoare aparținea unei femei. Și avea și un anumit accent.

— Iesiti afară! Cu mâinile sus!

Painter o apucă pe Lisa de umăr, strângând-o într-un gest cât se putea de liniștitor.

Rămâi aici.

Îi arată hainele pe care și le scosese făcându-i semn să și le pună. Își trase și el bocancii și se apropie de deschizătura din gheață. Își iți capul afară.

După cum se întâmpla adesea în zonele înalte, furtuna încetase la fel de repede cum se iscase. Cerul negru era plin de stele strălucitoare. Calea Lactee se arcuia deasupra văii neclintite, împietrite în zăpadă și gheață, învăluite ici-colo în ceață argintie.

Mult mai aproape, lumina unui reflector sfâșia întunericul, cu raza îndreptată exact pe cascada înghețată. Cam la cincizeci de metri de ei, pe o culme mai joasă, se afla

o siluetă învăluită în ceață, călare pe un snowmobil și manevrând reflectorul. Era unul obișnuit, posibil cu lampă de xenon, judecând după intensitate și nuanța albastruie a luminii.

Nu era nici o misterioasă lumină fantomă.

Painter se simți ușurat. Oare asta fusese lumina aceea? Niște simple vehicule care se apropiau? Painter numără cinci. Numără și siluetele îmbrăcate în jachete albe, împrăștiate pe culmile inferioare și de-o parte și de alta a locului unde se afla el. Toți erau înarmați.

Neavând încotro – dar și extrem de curios – Painter ieși din peșteră cu mâinile ridicate. Omul aflat cel mai aproape, o huidumă, veni lângă el cu pușca ridicată. Peste pieptul lui Painter trecu o rază de lumină. O cătare cu laser.

Neînarmat, Painter n-avea de ales decât să rămână nemișcat. Cântări ce șanse avea să încerce să-i smulgă arma bărbatului de lângă el.

Nu prea multe.

Painter prinse privirea bărbatului.

Un ochi de-un albastru înghețat, celălalt alb stins.

Asasinul de la mănăstire.

Își aminti forța ieșită din comun a bărbatului. Nu, nu avea prea multe șanse. Și în plus, având în vedere câți oameni erau aici, ce ar fi putut face chiar dacă reușea?

De după umărul bărbatului, o siluetă păși în lumină. O femeie.

Poate aceeași care folosise portavocea puțin mai devreme. Se întinse și, cu un singur deget, împinse arma asasinului, forțându-l s-o coboare. Painter se îndoia că vreun bărbat ar fi avut forța să facă asta.

Când femeia veni mai în față, Painter o studie în lumina strălucitoare și înghețată a reflectorului. Probabil avea puțin sub patruzeci de ani. Părul negru până la umeri, ochii verzi. Era îmbrăcată cu o jachetă albă groasă cu glugă cu blană pe margini. Silueta nu i se ghicea deloc sub jachetă, însă părea zveltă și se mișca cu pași elastici.

— Dr. Anna Sporrenberg, se prezentă ea și-i întinse mâna.

Painter se holbă la mânășa întinsă spre el. Dacă ar fi tras-o

Înspre el, i-ar fi pus un braț în jurul gâtului și ar fi încercat să o ia ostatică...

Privirea asasinului din spatele ei îl făcu să renunțe. Se întinse și strânse mâna femeii. Cum nu-l împușcaseră încă, putea cel puțin să fie politicos. Le va face jocul dacă asta avea să-l țină în viață. Trebuia să se gândească și la Lisa.

— Domnule director Crowe, spuse ea. Se pare că de câteva ore toate serviciile de informații caută să afle vești despre dumneavoastră.

Expresia lui Painter nu se schimbă. Nu vedea nici un motiv pentru care să încerce să-și ascundă identitatea. Poate chiar ar fi putut să profite de pe urma ei.

— În cazul acesta, știți până unde vor merge ca să mă găsească.

— *Natürlich*, încuviință ea din cap, trecând la germană. Dar n-aș conta pe succesul căutărilor lor. Între timp, trebuie să vă rog s-o luați pe tânără și să veniți cu mine.

Painter se dădu un pas înapoi.

— Dr. Cummings nu are nimic de-a face cu toate astea. E pur și simplu un medic care a dorit să ajute niște bolnavi. Nu știe nimic.

— O să vedem curând cât de adevărat este ceea ce spuneți.

Deci asta era, limpede ca lumina zilei. Erau în viață deocamdată, numai pentru ce se bănuia că știau. Și tot ce știau avea să li se smulgă cu forța, în chinuri și sânge. Painter se gândi să acționeze acum. Să termine cu toate astea. Să aibă parte de o moarte rapidă, în locul unei agonii lungi și chinuitoare. Deținea prea multe informații importante ca să riște să-i fie smulse prin tortură.

Însă nu era aici de unul singur. Îi veni în minte imaginea Lisei încălzindu-și mâinile într-ale lui. Atâta vreme cât erau în viață, mai exista o speranță.

Li se alăturară alți paznici. Lisa fu obligată să iasă din peșteră cu armele ațintite spre ea.

Îi conduseră la snowmobile.

Lisa îi prinse privirea, iar în ochii ei citi teamă.

Era hotărât să o apere indiferent ce presupunea asta.

Anna Sporrenberg veni lângă ei în timp ce erau legați.

— Înainte să pornim, dați-mi voie să vorbesc pe șleau. Nu vă putem da drumul. Cred că înțelegeți asta. Nu vă voi da

speranțe deșarte. Însă pot să vă promit un sfârșit ușor și lipsit de dureri.

— Așa cum au avut călugării, spuse Lisa pe un ton răstit. Am văzut câtă milă ați avut de ei.

Painter încercă să prindă privirea Lisei. Nu era momentul să-și înfrunte inamicii. Evident, nenorociții ucideau fără să clipească. Prin urmare, amândoi trebuiau să joace rolul prizonierilor cooperanți.

Prea târziu.

Anna se întoarse și o privi pe Lisa ca și cum ar fi văzut-o prima oară. Vocea femeii sună mai puțin rece.

— Chiar *a fost* milă, dr. Cummings. Îl fulgeră cu privirea pe asasinul care stătea în continuare pregătit lângă ei. Nu știți nimic despre boala care a lovit mănăstirea. Despre ce orori i-ar fi așteptat pe călugări. Noi știm. Moartea lor nu a fost o crimă, ci eutanasiere.

— Și cine v-a dat dreptul să o faceți? întrebă Lisa.

Painter se apropie de ea și mai tare.

— Lisa, poate că...

— Nu, domnule Crowe. Anna veni lângă Lisa. Cine ne-a dat dreptul, spui? Experiența, dr. Cummings. Experiența. Crede-mă când îți spun... moartea lor a fost o binecuvântare, nu un act de cruzime.

— Și moartea celor care m-au adus aici cu elicopterul? Și asta a fost o binecuvântare?

Anna oftă ca și cum ar fi costat-o un efort deosebit să spună ceea ce spunea.

— A fost o alegere dificilă pe care a trebuit să o facem. Munca noastră de aici este prea importantă.

— Dar noi? strigă Lisa în timp ce femeie se întorcea să plece. O să avem parte de o injecție nedureroasă dacă cooperăm. Dar dacă refuzăm să cooperăm?

Anna o luă înspre snowmobil.

— Nu o să vă zdrobim degetele, dacă la asta vă referiți. O să folosim doar droguri. Nu suntem niște barbari, dr. Cummings.

— Nu, sunteți doar niște naziști! scuipă Lisa înspre ea. Am văzut svastica!

— Nu fiți naivă. Nu suntem naziști. Anna le aruncă o privire calmă în timp ce încăleca snowmobilul. Nu mai suntem.

6:38 P.M.

COPENHAGA, DANEMARCA

Gray traversă în grabă strada, îndreptându-se spre casa de licitații.

Ce mama naibii era în capul Fionei să dea buzna aici după tot ce se întâmplase?

Grija pentru siguranța ei atârna ca o povară. Însă Gray mai trebui să admită și că sosirea ei neașteptată îi oferea scuza de care avea nevoie. Să participe personal la licitație. Indiferent cine erau cei care incendiaseră magazinul, o

omorâseră pe Grette Neal și încercaseră să-l omoare și pe el... urmele lor conduceau aici.

Gray ajunse pe trotuar și încetini. Razele piezișe ale soarelui în amurg transformau ușa casei de licitații într-o oglindă argintie. Își verifică ținuta, o adevărată operă de artă vestimentară. Costumul, un Armani de culoare bleumarin cu dungulițe fine, îi venea ca turnat, însă cămașa albă apretată era prea strânsă la guler.

Își îndreptă cravata galben pal.

Nu era tocmai greu de observat. Însă trebuia să joace rolul unui cumpărător care urma să achiziționeze ceva pentru un bogat om de afaceri american.

Împinse ușa și intră în casa de licitații. Holul era decorat în stil pur scandinav, ceea ce însemna o lipsă totală de decorațiuni: lemn alb, pereți de sticlă și aproape nimic altceva. Singurul obiect de mobilier era un scaun subțire, sculptat, poziționat lângă o măsuță de mărimea unui timbru poștal. Pe masă se afla un ghiveci cu un singur fir de orhidee. Tulpina sa subțire ca o trestie sprijinea în vârf o floare anemică, o combinație de maro și roz.

Portarul bătu ușor cu țigra în ghiveci și o luă spre Gray cu o expresie morocănoasă.

Gray băgă mâna într-un buzunar și scoase invitația. Pentru obținerea acesteia fusese nevoie să se depună o garanție de un sfert de milion de dolari în contul casei de licitații, dovedind astfel că prezumtivul cumpărător posedă banii necesari pentru un asemenea eveniment exclusivist.

Portarul îi verifică invitația, dădu aprobator din cap și se duse spre un șnur gros de catifea care bloca niște scări late ce coborau spre nivelul de jos. Ridică șnurul și îi făcu semn lui Gray să treacă.

La baza scărilor, un set de uși batante dădeau înspre camera principală unde avea loc licitația. Doi paznici flancau intrarea. Unul ținea un detector de metale tip baston. Gray îi dădu voie să-l verifice, ridicându-și mâinile în sus. Observă camerele video postate de fiecare parte a pragului. Măsurile de securitate erau satisfăcătoare. De îndată ce primul termină, celălalt paznic apăsă pe un buton și, cu un bâzâit, ușa se deschise larg.

Fu întâmpinat de un murmur de voci. Recunoscu limbile italiană, olandeză, franceză, arabă și engleză. Se părea că toată lumea se adunase aici pentru licitație.

Gray intră. Fură aruncate câteva priviri în direcția lui, însă marea majoritate a participanților își menținură atenția concentrată asupra vitrinelor de sticlă aliniată de-a lungul pereților. Angajații casei de licitații, îmbrăcați în haine negre identice, stăteau în spatele tejghelei, ca într-un magazin de bijuterii. Purtau mănuși albe și îi ajutau pe participanți să studieze obiectele oferite la vânzare.

Un cvartet de coarde cânta în surdină într-un colț. Câțiva chelneri circulau neobosit, oferind invitaților pahare înalte de șampanie.

Gray se duse să se înregistreze la un birou alăturat și primi o paletă numerotată. Avansă în interiorul încăperii. Un

număr mare de ofertanți luaseră deja loc. Gray localizează perechea care provocase întârzierea licitației, tânărul și tânăra palizi la față, vedetele de film mut. Stăteau pe rândul din față. Femeia avea în poală o paletă de licitare. Bărbatul se aplecă spre partenera sa și îi șopti ceva. Era un gest ciudat de intim, intensificat probabil și de gâtul arcuit al femeii, lung și mlădios, ușor ridicat de parcă ar fi așteptat o sărutare.

Ochii ei licăriră spre Gray în timp ce el se deplasa pe culoarul central. Privirea ei insistă puțin asupra lui și apoi se mută într-o parte.

Nici un semn de recunoaștere.

Gray își continuă propria cercetare, ajungând în partea din față a încăperii, unde se înălțau scena și podiumul. Se întoarse încet într-un cerc complet. Nu văzu și nu percepu nici o amenințare vizibilă la adresa sa.

De asemenea, nu văzu nici urmă de Fiona.

Unde era?

Se îndreptă agale spre una dintre vitrinele de sticlă și apoi spre marginea îndepărtată. Asculta cu jumătate de ureche conversațiile din jur. Trecu pe lângă un asistent care ținea în sus, cu grijă, o carte voluminoasă îmbrăcată în piele deasupra unei vitrine de prezentare pentru un domn corpulent. Individul se aplecase interesat, cu o pereche de ochelari de vedere atârnați neglijent pe vârful nasului.

Gray observă această carte specială.

Un tratat despre fluturi cu desene făcute de mână, datat în jurul anului 1884.

Continuă să meargă de-a lungul culoarului. De îndată ce ajunse din nou lângă ușă, se trezi față în față cu femeia prost îmbrăcată pe care o filmase mai devreme. Ținea întins un plic mic de culoare albă. Gray îl acceptă, chiar înainte să se întrebe ca ar putea să conțină. Femeia nu păru interesată de nimic altceva și se îndepărtă.

Gray simți un iz de parfum pe plic.

Ciudat.

Folosi unghia de la degetul mare ca să rupă sigiliul și să scoată o bucată de foaie împăturită, scumpă, după filigran. Pe ea erau câteva cuvinte scrise îngrijit.

PÂNĂ ȘI BREASLA ȘTIE CĂ-I MAI BINE SĂ SE FEREASCĂ DECÂT SĂ SE APROPIE PEA MULT DE FLACĂRA ASTA.

PĂZEȘTE-ȚI SPATELE.

PUPICI

Bilețelul nu era semnat. Însă în partea de jos, desenat cu cerneală purpurie, era simbolul unui mic dragon încovoiat. Gray căută cu cealaltă mână în zona gâtului, acolo unde atârna un dragon de argint asemănător, pe care îl primise de la un adversar.

Seichan.

Ea era agent operativ în slujba Breslei, un cartel dubios de celule teroriste care-și încrucisase drumurile cu Sigma Force în trecut. Gray simți cum i se ridică părul pe ceafă. Se

întoarse și se uită atent prin încăpere. Femeia prost îmbrăcată care îi înmânase biletul dispăruse.

Își aruncă din nou privirea asupra biletului.

Un avertisment.

Mai bine mai târziu decât niciodată....

Însă cel puțin Breasla nu era implicată de data asta. Desigur, dacă Seichan putea fi crezută...

De fapt, Gray era dispus să ia de bun ceea ce-i spusese.

Exista o anumită onoare și în rândul răufăcătorilor, cam așa se zicea.

O ușoară agitație îi atrase atenția.

Un domn înalt traversă sala de licitația spre o ușă din spate. Impunător și extrem de prezentabil în smochingul său, personajul cu pricina era respectatul domn Ergenschein, care juca rolul de adjudecător al licitației. Își trecu palmele ca să-și aranjeze părul negru, tratat cu ulei – în mod clar vopsit. Pe trăsăturile sale cadaverice avea întipărit un zâmbet, ca și cum l-ar fi desprins dintr-o carte.

Cea care reprezenta motivul evident al disconfortului său îl urma. Sau mai degrabă era condusă de un paznic care o ținea strâns de braț.

Fiona.

Era roșie la față. Buzele ei palide erau strâns lipite într-o expresie de groază.

Era furioasă.

Gray se îndreptă spre ei.

Ergenschein o luă spre marginea sălii. Avea în mână un obiect împachetat într-o bucată de piele moale de căprioară. Se îndreptă spre vitrina centrală din fața sălii. Fusesse goală până atunci. Un membru al personalului deschise dulapul, iar Ergenschein despachetă cu grijă obiectul și-l puse în cutie.

Băgând de seamă apropierea lui Gray, judecătorul își frecă mâinile – îi ieși în întâmpinare, după care își împreună degetele ca și cum s-ar fi rugat. În spatele lui, un asistent încuie dulapul.

Gray observă ce obiect fusese pus înăuntru.

Biblia lui Darwin.

Fiona făcu ochii mari când îl văzu pe Gray.

El o ignoră și se duse amenințător spre Ergenschein.

— E vreo problemă aici?

— Bineînțeles că nu, domnule. Tânăra doamnă este escortată până la ieșire. Nu are invitație la această licitație.

Gray își scoase propria invitație.

— Cred că mi se permite să fiu însoțit de cineva. Își întinse cealaltă mână spre Fiona. Mă bucur să văd că a ajuns deja aici. Am fost reținut într-o conferință telefonică cu cumpărătorul meu. Am abordat-o pe tânăra domnișoară Neal mai devreme ca să mă interesez de o vânzare făcută în particular. Vânzarea unui articol anume.

Gray dădu din cap spre Biblia lui Darwin.

Ergenschein suspină parcă din întregul corp, a tristețe profundă.

— O tragedie incendiul acela. Însă mi-e teamă că Grette Neal și-a înscris articolul la casa de licitație. Fără o contramandare din partea avocatului răposatei, mi-e teamă că articolul trebuie să fie scos la licitație. Aceasta este legea.

Fiona se trase din mâna paznicului, cu o mânie criminală în ochi.

Ergenschein nici nu o băgă în seamă.

— Mi-e teamă că o să trebuiască să licitați dumneavoastră în persoană, domnule. Scuzele mele, însă am mâinile legate.

— În cazul acesta, în mod sigur nu v-ar deranja ca domnișoara Neal să rămână cu mine. Să mă ajute dacă o să vreau să inspectez articolele scoase la licitație?

— Cum doriți.

Zâmbetul lui Ergenschein se transformă într-o scurtă privire încruntată. Făcu un semn vag din mână spre paznic.

— Însă trebuie să stea cu dumneavoastră tot timpul. Și, în calitate de invitată a dumneavoastră, vă asumați responsabilitatea pentru ea.

Fiona fu eliberată. În timp ce Gray o conducea spre partea din spate a încăperii, observă că paznicul îi însoțea. Se părea că își câștigaseră un bodyguard propriu și personal.

Gray o așează pe Fiona pe ultimul rând. Sună un clopoțel, anunțând că licitația avea să înceapă într-un minut. Scaunele începură să se ocupe, în marea majoritate în partea din față. Gray și Fiona aveau rândul din spate numai pentru ei.

— Ce faci aici? întrebă el în șoaptă.

— Îmi iau Biblia înapoi, spuse ea cu un dispreț evident. Sau cel puțin încerc să o fac.

Se prăbuși în scaun, cu mâinile încrucișate peste geanta de piele.

În partea din față a sălii, Ergenschein se sui pe podium și prezentă câteva chestiuni administrative. Tranzacțiile și procedurile legale aveau să se desfășoare în limba engleză. Aceasta era cea mai comună limbă în rândul clientelei internaționale a licitației. Ergenschein insistă asupra regulilor de vânzare, a taxei impuse de casa de licitații și a modalităților de plată, și chiar a etichetei specifice. Cea mai importantă regulă era aceea că nu aveai voie să licitezi decât de zece ori mai mult decât valoarea depozitului depus.

Gray ignoră marea majoritate a poliloghiei, continuând să discute cu Fiona, ceea ce atrase câteva priviri nemulțumite din partea celor din rândul din față.

— Te-ai întors după Biblie? De ce?

Fata nu făcu decât să-și strângă brațele și mai mult.

— Fiona...

Ea se întoarse furioasă spre el.

— Fiindcă era a lui Mutti! rosti ea cu ochii în lacrimi. Au omorât-o pentru ea. N-o să-i las s-o aibă.

— Pe cine?

Ea dădu din mână spre sală.

— Nu știu. Pe javrele care au omorât-o. Am de gând să pun mâna pe ea și să-i dau foc.

Gray oftă și se lăsă pe spate. Fiona voia să se răzbune. Voia să-i rănească pe asasini. Gray nu o condamna... Însă reacțiile ei necugetate nu aveau decât să ducă și la uciderea ei.

— Biblia este a noastră. Ar trebui să pot s-o iau înapoi, spuse ea cu vocea tremurândă.

Clătină din cap și își șterse nasul.

Gray o cuprinse cu brațul.

Ea se crispă, dar nu se trase înapoi.

În partea din față a sălii licitația începuse. Paletele se ridicau și erau lăsate în jos. Articolele veneau și dispăreau pe rând. Cel mai bun dintre toate avea să fie ținut la urmă. Gray observă cine și ce cumpăra. Băgă de seamă în mod special cine erau cei care licitau până la final pentru articolele notate în carnetelul său, cele trei prezentând un interes special: legile geneticii ale lui Mendel, fizica lui Planck și jurnalul lui de Vries cu însemnări despre mutațiile genetice.

Toate fuseseră adjudecate de perechea de vedete de film mut.

Identitatea lor rămăsese necunoscută. Gray îi auzi pe ceilalți participanți la licitație șușotind. Nimeni nu știa cine erau. În schimb, vedeau paleta de licitare ridicându-se întruna.

Numărul 002.

Gray se aplecă spre Fiona.

— Îi recunoști pe cumpărătorii ăia? I-ai văzut vreodată în magazinul vostru?

Fiona se îndreptă în scaun, se uită la ei preț de un minut întreg, după care se rezemă la loc de spătar.

— Nu.

— Dar pe altcineva?

Ea ridică din umeri.

— Fiona, ești sigură?

— Da! se răsti ea. Sunt a naibii de sigură!

Replica aceasta atrase niște priviri și mai exasperate.

În sfârșit, se ajunsese și la ultimul articol. Biblia lui Darwin fu scoasă din vitrina încuiată și dusă asemenea unei relicve religioase spre un șevalet care se afla sub un spot luminos special, cu halogen. Nu impresiona prin nimic: piele neagră jerpelită și pătată, fără măcar un titlu sau inscripție pe copertă. Putea fi orice jurnal vechi.

Fiona își îndreptă și mai mult corpul. În mod clar, acesta era motivul care o ținuse în scaun tot acest timp. Îi apucă pe Gray de încheietura mâinii.

— Chiar ai de gând să licitezi pentru ea? întrebă ea, cu speranța începând să mijească în ochii ei strălucitori.

Gray se încruntă la ea – după care își dădu seama că nu era absolut deloc o idee rea. Dacă ceilalți erau în stare să facă moarte de om ca s-o aibă, atunci poate că descoperirea și el vreun indiciu, ceva, în tot acest castel de cărți de joc. De altminteri, își dorea foarte mult să arunce o privire asupra ei. Iar Sigma Force vărsase 250 000 de euro în contul deschis aici la casa de licitații. Asta însemna că putea să liciteze până

la 2,5 milioane. Dublu față de suma maximă estimată pentru Biblie. Dacă va câștiga, putea să-și studieze achiziția în voie.

Cu toate acestea, își aminti avertismentul lui Logan Gregory. Deja încălcase ordinele pentru a veni după Fiona aici. Nu îndrăznea să se implice și mai serios de-atât.

Simți privirea Fionei ațintită asupra lui.

Dacă începea să liciteze, avea să pună viețile amândurora în pericol, transformându-i în ținte sigure. Și ce se întâmpla dacă avea să piardă licitația? Riscul nu s-ar fi justificat deloc. Nu fusese suficient de nesăbuit pe ziua de azi?

— Doamnelor și domnilor, de la cât să începem licitația ultimului articol de astăzi? întrebă Ergenschein ca să-i impresioneze pe cei din jur. Să începem de la o sută de mii? Ah, da, avem o sută de mii... și de la un nou licitator. Minunat. Numărul 144.

Gray își lăsă paleta în jos, cu toți ochii îndreptați asupra lui, acum hotărât să meargă mai departe.

Lângă el, Fiona zâmbea cu gura până la urechi.

— Și dublăm suma licitată, anunță Ergenschein. Două sute de mii – de la numărul 002!

Vedetele din epoca filmului mut.

Gray simți cum toată încăperea își concentrează din nou atenția asupra sa, inclusiv perechea din față.

Era prea târziu ca să mai dea înapoi. Își ridică paleta din nou.

Licitația continuă încă zece minute tensionate. Sala de licitații rămase plină. Nimeni nu părăsise încăperea, dorind

să vadă cui avea să-i fie vândută Biblia lui Darwin. Se înregistra un curent de susținere favorabil lui Gray. Mult prea mulți dintre cei prezenți acolo fuseseră scoși din cursă de numărul 002. Și pe măsură ce suma licitată ajunsese la două milioane, cu mult peste suma maximă estimată, murmure pline de entuziasm făcură înconjurul sălii.

Se resimți alt val de entuziasm când o persoană care licita prin telefon intră în cursă, însă numărul 002 oferi mai mult, iar acesta nu mai reacționează în nici un fel.

Însă o făcu Gray. *Două milioane trei sute*. Palmele lui Gray începură să transpire.

— Două milioane patru sute de la numărul 002! Doamnelor și domnilor, vă rog să vă așezați la locurile dumneavoastră.

Gray și mai ridică încă o dată paleta.

— Două milioane cinci sute.

Gray știa că ajunsese la fundul șicului. Nu mai putea să facă nimic decât să se uite cum numărul 002 se ridică din nou, de neoprit, implacabil, neîndurător.

— Trei milioane, rosti tânărul domn palid, obosit de acest joc.

Se ridică în picioare și își aruncă privirea spre Gray, ca și cum ar fi vrut să vadă dacă avea curajul să răspundă și acestei provocări.

Gray își atinsese limita. Chiar dacă ar fi vrut, nu putea să liciteze mai mult. Mâna îi rămase jos pe paletă. Gray scutură din cap, recunoscându-se învins.

Celălalt se aplecă spre el, ca de la un adversar la altul. Își duse ușor degetele la o pălărie imaginară. Gray observă o pată albastră pe mâna dreaptă a individului, între degetul mare și arătător. Un tatuaj. Însoțitoarea sa, despre care până la momentul respectiv Gray își dăduse seama că era sora mai mică a tânărului, sau poate chiar sora geamănă, avea același semn pe mâna stângă.

Gray își fixă tatuajul în minte, socotind că poate era un indiciu care avea să-l ajute să le descopere identitatea.

Șirul gândurilor îi fu întrerupt de adjudecător.

— Și se pare că numărul 144 a renunțat! spuse Ergenschein. Alte oferte. O dată, de două ori, de trei ori.

Ridică ciocănelul de lemn, îl ținu sus un moment de suspans, după care îl lovi de marginea podiumului.

— Adjudecat!

Licitația încheiată fu salutată de niște aplauze politicoase.

Gray știa că acestea ar fi fost mult mai însuflețite dacă el ar fi câștigat. Cu toate astea constată surprins că cineva bătea din palme lângă el.

Fiona.

Ea îi zâmbi larg.

— Hai să ieșim de-aici.

Se alăturară fluxului de oameni care se îndreptau spre ușa. La plecare, Gray primi compasiunea și părerile de rău ale altor câțiva licitatori.

În curând ajunseră afară în stradă. Toți o luară care încotro.

Fiona îl târî după ea până la o patiserie din apropiere, un local în stil franțuzesc, cu draperii din bumbac cu model floral și mese din fier forjat. Fata alese un loc lângă o vitrină plină cu *choux à la creme*, prăjituri cu glazură, ecleruri de ciocolată și *smørrebrød*, omniprezentele tartine daneze.

Ea ignoră bunătățile, zâmbind larg și debordând de-o veselie ciudată.

— De ce ești atât de fericită? întrebă Gray în cele din urmă. Am pierdut licitația.

Gray se așeză cu fața la geam. Trebuiau să-și păzească spatele. Cu toate astea, spera că acum, odată Biblia vândută, pericolul avea să scadă.

— Le-am tras-o! explică Fiona. I-am adus până la trei milioane. Nemaipomenit!

— Nu cred că banii înseamnă atât de mult pentru ei.

Fiona își scoase acul de păr și își scutură părul desfăcut.

Acum părea cu zece ani mai tânără. Avea în continuare în ochi o privire amuzată și ușor malițioasă.

Gray simți deodată un gol în stomac.

— Fiona, ce-ai făcut?

Ea își puse geanta pe masă, o înclină spre el și o deschise larg. El se aplecă în față.

— Oh, Dumnezeuule... Fiona...

În geantă era un volum cu coperte din piele uzată.

Arăta la fel ca Biblia lui Darwin care abia fusese vândută.

— Asta-i cea adevărată? întrebă el.

— I-am suflat-o de sub nas idiotului ăluia chior din camera din spate.

— Cum...?

— Un truc vechi. Mi-a luat o zi întreagă să găsesc o Biblie de mărimea și forma potrivite. Bineînțeles că după aia a trebuit să-i modific puțin aspectul. Apoi, n-a fost nevoie decât de multe lacrimi și țipete și puțină derută... Ridică din umeri. A fost simplu ca bună ziua.

— Dacă deja aveai Biblia, de ce m-ai mai pus să licitez...? Brusc își dădu seama. Te-ai folosit de mine.

— Ca să-i fac pe nemernicii ăia să cheltuiască trei milioane pentru o făcătură de doi bani!

— O să descopere în curând că nu-i cartea adevărată, spuse Gray, din ce în ce mai îngrozit.

— Îhî, însă intenționez să fiu de mult plecată până atunci.

— Unde?

— O să merg cu tine, spuse Fiona și își închise geanta brusc.

— Nu prea cred.

— Ți-aduci aminte când Mutti ți-a spus despre biblioteca aceea vândută și împrăștiată? Din care provine Biblia lui Darwin?

Gray știa la ce se referea. Grette Neal îi sugerase că cineva reconstruia biblioteca unui mare om de știință. Voia să-i facă o copie după chitanța originală în baza căreia se făcuse vânzarea, însă după aceea fuseseră atacați, iar aceasta se pierduse în flăcări.

Fiona se bătu ușor cu degetul în frunte.

— Am adresa întipărită chiar aici. Îi întinse mâna. Deci?

Încruntându-se, el dădu să i-o strângă. Ea își trase mâna înapoi nemulțumită.

— Da, sigur. Întinse mâna din nou și își întoarse palma. Vreau să-ți văd pașaportul adevărat, șmechere. Crezi că nu pot să depistez un fals când îl văd.

El îi întâlni privirea. Ea îi furase pașaportul mai devreme. Acum avea o expresie fermă, nefiind dispusă să mai facă vreun compromis. Încruntându-se, în cele din urmă își vârî mâna într-un buzunar secret al costumului și își scoase pașaportul adevărat.

Fiona îi citi numele.

— Grayson Pierce, și i-l aruncă înapoi pe masă. Mă bucur să te cunosc... Într-un final.

El își recuperează pașaportul.

— Deci Biblia. De unde provine?

— N-o să-ți spun decât dacă mă iei cu tine.

— Nu fi ridicolă. Nu poți să vii cu mine. Nu ești decât o copilă.

— O copilă cu Biblia lui Darwin.

Gray se săturase de șantajul ei. Putea să înhațe Biblia oricând dorea, însă nu putea să spună același lucru și despre informațiile deținute de ea.

— Fiona, să știi că asta nu-i un joc.

Ea îl țintui cu privirea, părând brusc mult mai matură.

— Și crezi că nu știu asta? spuse ea, înverșunată și rece. Unde erai când au luat-o pe Mutti a mea într-un sac? Într-un nenorocit de sac!

Gray închise ochii. Atinsese un punct sensibil, însă refuza să se lase înduplecat.

— Fiona, îmi pare rău, bâigui el cu o voce găuită. Însă ceea ce-mi ceri este imposibil. Nu pot să te iau...

Explozia zgâlțâi patiseria asemenea unui cutremur. Geamul mare din față zăngăni, farfuriile se lovira între ele. Fiona și Gray se ridicară și se duseră la fereastră. Fumul se înălța peste drum, fumegând și tulburând cerul întunecat. Flăcările dansau și se înălțau de pe partea distrusă a unei clădiri de peste drum.

Fiona se uită rapid la Gray.

— Lasă-mă să ghicesc, spuse ea.

— Camera mea de hotel, recunosc eu el.

— Ne-au luat-o, deci, cu mult înainte.

11:47 P.M.

HIMALAYA

Capurați de nemți, Painter se afla în spatele Lisei într-o sanie trasă de unul dintre snowmobile. Mergeau de peste o oră, legați unul de altul și de sanie cu fâșii de plastic. Măcar sania era încălzită.

Cu toate astea, încerca să stea cât mai ghemuit peste Lisa, adăpostind-o cât putea de bine cu propriul corp. Ea se lăsase pe spate lipindu-se de el. Era tot ce puteau face. Aveau încheieturile legate de sanie de-o parte și de alta.

În fața lor, asasinul se afla pe locul din spate al snowmobil-ului care îi trăgea. Era întors spre ei, cu arma ațintită asupra lor și nescăpându-i nici un moment din ochii lui de culori diferite. Anna Sporrenberg pilota vehiculul, primul din grupul lor.

Un grup de foști naziști.

Sau de naziști *reformați*.

Sau ce mama dracului erau.

Painter lăsă la o parte chestiunea asta. Avea lucruri mai importante de deslușit în momentul de față.

Și anume cum să supraviețuiască.

Pe drum, Painter își dădu seama cât de ușor le fusese să-i descopere pe el și pe Lisa în peștera în care se aflau. Cu ajutorul razelor infraroșii. În peisajul înghețat, singurul punct cald fusese ușor de depistat, dezvăluind locul unde se ascuseseră.

Asta ar fi făcut imposibilă și orice încercare a lor de a fugi pe oriunde în locurile acestea.

Continuă să cântărească lucrurile cu un singur țel în minte.

Să evadeze.

De o oră încoace, caravana de snowmobile străbătea noaptea înghețată. Vehiculele erau prevăzute cu motoare electrice și alunecau pe zăpadă aproape fără zgomot. În liniște, cele cinci snowmobile traversară labirintul cu o ușurință ce vădea o îndelungată practică, plutind parcă peste culmi, afundându-se în văi abrupte și măturând podurile de gheață.

Încercă pe cât posibil să memoreze drumul. Însă epuizarea și complexitatea traseului îl derutau. În plus, începuse din nou să-l doară capul. Țiuitul în urechi revenise la fel, și dezorientarea, și amețeala. Trebuia să recunoască faptul că simptomele nu cedau. La fel cum trebuia să recunoască faptul că habar nu avea unde se afla.

Îndreptându-și spatele, se uită la cerul nopții.

Deasupra lui, stelele străluceau reci.

Poate avea cum să-și fixeze poziția.

În timp ce se holba la cer, brusc i se păru că punctele luminoase încep să se învârtă. Își mută privirea simțind o durere ascuțită în spatele ochilor.

— Te simți bine? îi șopti Lisa peste umăr.

Painter mormăi ceva cu respirația întretăiată, senzația de greață fiind prea puternică pentru a avea curaj să deschidă gura.

— Din nou e vorba de nistagmus, își răspunse singură.

Un mârâit aspru din partea asasinului îl înăbuși orice dorință de a continua.

Painter îi fu recunoscător. Închise ochii și încercă să respire adânc, așteptând să-i treacă.

În cele din urmă îi trecu.

Deschise ochii în momentul în care caravana ajungea pe marginea unui platou de stâncă și încetini până se opri de tot. Painter se uită înjur. Nu era nimic aici. În dreapta, platoul era străpuns de o culme de gheață. Începuse să ningă din nou.

De ce se opriseră?

În fața lor, asasinul se ridică de pe locul lui.

Anna i se alătură. Întorcându-se, uriașul vorbi cu femeia în germană.

Painter își încordă auzul și reuși să prindă ultimele cuvinte ale asasinului.

— ... ar trebui pur și simplu să-i omorâm.

Cuvintele nu fuseseră rostite cu vehemență, ci pur și simplu ca un lucru care trebuia făcut.

Anna se încruntă.

— Trebuie să aflăm mai multe, Gunther. Femeia aruncă o privire înspre Painter. Știi ce probleme am avut în ultima vreme. Dacă el a fost trimis aici... dacă știe ceva care să poată pune capăt situației?

Painter habar nu avea despre ce era vorba, însă n-avea nimic împotriva ca ei să persiste în credința lor eronată. În special dacă asta însemna că puteau rămâne în viață.

Asasinul însă clătină din cap.

— Nu ne va aduce decât neazuri. E ceva la el care-mi spune asta.

Dădu să se întoarcă, fără a mai aștepta vreun răspuns, ca și cum pentru el discuția era încheiată.

Anna îl opri atingându-l ușor pe obraz, cu tandrețe, cu recunoștință... și poate cu ceva mai mult.

— *Danke, Gunther.*

El se întoarse, dar nu suficient de rapid ca Painter să nu observe străfulgerarea de durere din ochii bărbatului. Asasinul înotă prin zăpadă până la culmea înghețată și dispăru printr-o crăpătură din peretele de stâncă. O secundă mai târziu, prin deschizătură răbufni un nor de abur însoțit de o lumină bruscă și strălucitoare – care dispăru la fel de repede precum apăruse.

O ușă deschizându-se și închizându-se.

În spatele lui, unul dintre paznici mormăi ceva printre dinți pe un ton batjocoritor, o insultă auzită numai de cei aflați foarte aproape de el.

Leprakönige.

Regele lepros.

Painter observase că paznicul așteptase până ce uriașul pe nume Gunther fusese suficient de departe ca să-l audă. Nu îndrăznise să-i spună asta în față. Însă judecând după profilul adus de spate al asasinului și comportamentul lui brutal, Painter era de părere că i se mai spusese astfel.

Anna se urcă pe snowmobil. Un alt paznic înarmat luă locul asasinului în spatele ei, cu arma îndreptată spre cei doi. Porniră din nou la drum.

Poteca se răsucea înconjurând un pinten de piatră și cobora abrupt într-o strâmtoare și mai adâncă din munte. În față nu se vedea decât o mare de ceață înghețată, ascunzând vederii ce era dedesubt. O creastă muntoasă prelungă înconjura marea de ceață de-o parte și de alta ca o pereche de mâini strânse într-un gest protector.

Coborârea cu luminile aprinse în vasta întindere de ceață, încercând s-o străpungă. Imediat, vizibilitatea scăzu la câțiva metri. Stelele dispărură.

Apoi, brusc, întunericul se adânci, în momentul în care pătrunseră în umbra crestei muntoase. Însă, în loc să se răcească, aerul deveni în mod evident mai cald. Pe măsură ce-și continuau coborâșul, observară că zăpada lăsa să se vadă petice de pietriș. În jurul bolovanilor clipocea apă.

Painter își dădu seama că se aflau cu siguranță într-un loc cu activitate geotermală localizată. Izvoare fierbinți, deși rare și cunoscute în bună măsură numai de populația indigenă, se găseau în multe locuri din Himalaya. Create de presiunea intensă exercitată de platoul continental indian, se considera că astfel de locuri fierbinți cu izvoare termale ar fi stat la baza legendelor despre Shangri-La.

Cum stratul de zăpadă se subțiasse, caravana trebui să abandoneze snowmobilele. Odată parcate, Painter și Lisa fură eliberați din sania în care călătoriseră, ridicați în picioare

și li se legară mâinile. El rămase aproape de Lisa. Ea-i întâlni privirea și în ochii ei citi aceeași îngrijorare care-l frământa și pe el.

Unde mama dracului se aflau?

Înconjurați de jachete albe și de puști, parcurseră restul drumului pe jos. Zăpada de sub bocancii lor se transformă în pietriș ud. Curând apărură niște trepte săpate în piatră pe care șiroia zăpada topită. În fața lor, ceața omniprezentă se subția și chiar dispărea pe alocuri.

După câțiva pași, din penumbra din față apărură o stâncă adăpostită de culmea muntoasă. O uriașă grotă naturală, însă nici urmă de paradis – numai granit negru și de pe care picura apă.

Mai degrabă un iad decât Shangri-La.

Lisa se împiedică în urma lui. Painter o prinse cât de bine putu, dat fiind faptul că avea mâinile legate. Însă înțelese ce provocase ezitarea ei.

În fața lor, din vâlul de ceață se ivi un castel.

Sau mai precis *jumătate* de castel.

Pe măsură ce se apropiau, Painter recunoscă forma de fațadă tăiată stângaci în partea din spate a grotii. Două turnuri gigantice cu creneluri străjuiau masiva parte centrală, în spatele ferestrelor groase de sticlă se vedeau lumini.

— *Granitschloß*, anunță Anna și îi conduse către o intrare arcuită, de două ori mai înaltă decât el, flancată de cavaleri uriași de granit.

La intrare se afla o ușa grea de stejar decorată cu ținte și întărită cu bucăți de fier negru. Însă, când ajunseră aproape de ea, ușa se săltă probabil cu ajutorul unor scripeți, ridicându-se cu ușurință ca un pod mobil.

Anna o luă înainte.

— Veniți. A fost o noapte lungă, *ja*?

Painter și Lisa, cu armele ațintite asupra lor, trebuiră să o urmeze. El studie fațada fortificată, parapetii și ferestrele arcuite. Peste tot, granitul negru era plin de apă și zăpadă topită care picura și se scurgea încontinuu. Apa semăna cu un izvor de țitei negru, ce dădea senzația că tot castelul se dizolva în fața ochilor lor, topindu-se la loc în peretele de stâncă în care fusese săpat.

Luminile strălucitoare ce se vedeau în spatele unora dintre ferestre dădeau castelului o strălucire diabolică, amintindu-i de o pictură a lui Hieronymus Bosch. Artistul din secolul al cincisprezecelea se specializase în întruchipări ciudate ale iadului. Dacă ar fi fost posibil ca Bosch să fi sculptat porțile infernului, cu siguranță ar fi arătat ca acest castel.

Neavând de ales, Painter o urmă pe Anna și trecu pe sub intrarea arcuită a castelului. Privi în sus, căutând cuvintele despre care Dante spusese că se aflau sculptate deasupra intrării în infern.

„Lăsați orice speranță, voi ce intrați aici.”

Cuvintele nu se aflau acolo, dar ar fi putut la fel de bine să fi fost.

„Lăsați orice speranță...”

Cam așa stăteau lucrurile.

8:15 P.M.

COPENHAGA, DANEMARCA

În timp ce ecoul exploziei de la hotel se pierdea în depărtări, Gray o apucă pe Fiona de braț și o scoase în grabă pe o ușă laterală a patiseriei franțuzești. Se îndreptă spre o alee învecinată, croindu-și drum printre clienții adunați pe terasa de pe trotuar.

În depărtare se auziră sirene.

Se părea că astăzi pompierii din Copenhaga aveau o zi plină.

Gray ajunse la colțul aleii, departe de fum și haos, trăgând-o și pe Fiona după el. O cărămidă se crăpă lângă urechea lui, după care urmă un zgomot de ricoșeu zgomotos. Un foc de armă. Întorcându-se în loc, o împinse cu putere pe Fiona pe alee și se lăsă în jos. Cercetă cu atenție strada să dea de trăgător.

Și o văzu.

Aproape de ei.

La jumătatea de cvartal mai încolo, pe cealaltă parte a străzii.

Era femeia cu părul alb-blond de la licitație. Numai că acum purta un trening negru, mulat pe corp. De asemenea,

mai făcuse rost de un accesoriu nou, la modă. Un pistol cu amortizor. Îl ținea în jos pe lângă genunchi, îndreptându-se rapid spre locul unde se afla el. Își atinse urechea și-și mișcă buzele.

Folosea o stație radio.

În timp ce femeia ajunsese sub un stâlp de iluminat stradal, Gray își dădu seama de greșeala lui. Nu era aceeași femeie de la licitație. Aceasta avea părul mai lung. Și era mai suptă la față.

O soră mai în vârstă a perechii de mai devreme.

Gray se trase într-o parte.

Se aștepta ca Fiona să fi ajuns la jumătatea aleii, dar nu era decât la cinci metri în spate, călare pe un scuter Vespa de culoare verzuie, cu pete de rugină.

— Ce fa..?

— Fac rost de ceva cu care să plecăm de-aici.

Avea geanta deschisă și aruncă o șurubelniță înapoi în ea.

Gray ajunsese rapid lângă față.

— N-avem timp de pierdut cu conectatul firelor.

Fiona se uită rapid la el peste umăr, în timp ce cu degetele meșterea pe orbește ceva la contact. Răsuci două fire, iar motorul bubui, tuși și porni.

— Fir-ar să fie...

Era bună – însă existau limite în care să te încrezi.

Gray îi făcu semn cu mâna să treacă în spate.

— O să conduc eu.

Fiona ridică din umeri și se lasă să alunece pe scaunul din spate. Gray încălecă motocicleta, ridică cricul și accelerează motorul. Menținând farul stins, demară în jos pe aleea întunecată. Sau mai degrabă se târî.

— Haide odată, spuse el.

— Bag-o în a doua, îl sfătui Fiona. Și pe urmă, imediat în a treia. Trebuie să le calci ca să scoți fulgii din rablele astea vechi.

— N-am nevoie să conducă cineva și din scaunul din spate.

Cu toate astea, Gray se conformă, acționând schimbătorul și trecând într-o viteză superioară. Scuterul țâșni precum un mânz speriat. Porniră abrupt de-a lungul aleii, făcând slalom printre tomberoanele de gunoi.

Sirenele urlau în urma lor. Se uită rapid în spate. O mașină de pompieri vuia dincolo de intrarea pe alee, cu luminile colorate revărsându-se în jur, în încercarea de a contracara explozia. Înainte ca Gray să-și întoarcă privirea, surprinse o siluetă întunecată, reliefată pe fundalul mai luminos al stâlpilor de iluminat.

Femeia care trăsesse mai devreme.

Mai accelerează puțin, schimbând brusc direcția și ocolind un container înalt de construcții, plasându-l între el și femeie. Dacă mergea de-a lungul zidului, avea să iasă de-aici direct de pe alee.

La capătul opus, o stradă îndepărtată strălucea ca un far călăuzitor.

Era singura lor șansă.

Concentrându-și privirea înainte, văzu cum o a doua siluetă întunecată îi intră în raza vizuală și se oprește. Farurile unei mașini în trecere îi transformă părul blond într-unul argintiu. Încă un frate. Bărbatul purta un treci lung de culoare neagră. Își dădu într-o parte poalele și scoase o armă.

Probabil că femeia îi comunicase prin radio să pună la cale un atac surpriză.

— Țin-te bine! strigă Gray.

În timp ce bărbatul ridică arma cu o mână, Gray observă eșarfa din jurul celuilalt braț, bandajul de la încheietura mâinii până la cot. Deși fața acestuia era neclară, învăluită în umbră, Gray știa cine le bloca acum calea de scăpare.

Era individul care o omorâse pe Grette Neal.

Încă mai avea rănille provocate de mușcăturile lui Bertal, acum bandajate.

Arma era îndreptată spre Gray.

Nu mai aveau timp.

Gray răsuci brusc mânerul scuterului și făcu motocicleta să derapeze și să scoată fum, aplecându-se într-o parte și în alta, îndreptându-se țintă spre atacator.

Arma explodează cu o detunătură înăbușită, acompaniată de o trosnitură și de zgomotul de pietriș lovind cu putere cadrul unei uși din apropiere.

Fiona țipă scurt, înspăimântată.

Însă aceasta fu singura împușcătură a bărbatului. Se trase rapid din calea motocicletei care rula nebunește. Odată ieșit din aleea întunecată, Gray stopă derapajul controlat al motocicletei, apăsând tare pe accelerator, cu un scrâșnet de cauciuc pe ciment. Bruscă scuterul și-l băgă rapid în trafic, întâmpinat de un claxonat cumplit din partea unui șofer enervat cu un Audi.

Gray merse tot înainte.

Fiona își mai slăbi strânsoarea.

Gray trecu pe lângă mașinile care mergeau mai încet, crescând viteza pe măsură ce drumul începea să coboare abrupt în față. La bază, bulevardul se înfunda într-o stradă străjuită de copaci. Gray frână pentru curba strânsă. Motocicleta refuză să se supună. Aruncă o privire în jos. Un cablu se bălăngănea lângă roata din spate a scuterului.

Cablul de frână.

Probabil că derapajul de mai devreme îl dislocase.

— Încetinește! îi strigă Fiona la ureche.

— Nu mai avem frâne! îi răspuse el. Ține-te bine!

Gray înecă motorul, după care se strădui să reducă inerția motocicletei schimbându-i direcția dintr-o parte în alta și patinând, asemenea un schior în coborâre. Târî roata din spate pe toată lungimea unei curbe, scoțând fum din cauciucuri.

Ajunseră la colț, cu o viteză în continuare prea mare.

Gray trase de scuter într-o parte, metalul scoțând scânteii incandescente. Motocicleta alunecă de-a lungul intersecției, trecând prin fața unui camion cu platformă.

Urlet de claxoane. Scrâșnet de frâne.

După care se izbiră de bordură.

Motocicleta se întoarce brusc pe partea cealaltă. Gray și Fiona zburară prin aer.

Șirul de tufișuri de pe marginea drumului le atenua căderea pe asfalt, însă cu toate acestea aterizară rostogolindu-se de-a curmezișul trotuarului și oprindu-se la baza unui zid de cărămidă. Ridicându-sc în picioare, Gray se apropie de Fiona dintr-o parte.

— Ești bine?

Ea se ridică în picioare, mai mult nervoasă decât rănită.

— Am dat două sute de euro pe rochia asta.

Rochia ei avea o ruptură lungă pe-o parte. O prinse cu o mână și se aplecă să-și recupereze geanta.

Costumul Armani al lui Gray arăta și mai rău. Era sfâșiat la un genunchi, iar partea dreaptă a hainei arăta de parcă fusese frecată cu o perie de sârmă. Însă, în afară de câteva julituri, erau nevătămați.

Traficul curgea rapid pe lângă locul accidentului lor.

Fiona o luă înainte.

Aici mai tot timpul au loc accidente cu motoretele Vespa. Și sunt furate la fel de des. Dreptul de proprietate asupra unui scuter în Copenhaga este relativ. Ai nevoie de unul?

înhață unul. Lasă-l în urmă pentru următorul tip care are nevoie de el. Nimănui nu-i pasă.

Însă cuiva îi păsa.

Un scrâșnet de roți le atrase atenția. Un autoturism negru intră în viteză pe stradă la două cvartale mai în spate. Mașina gonea în direcția lor. Era prea întuneric ca să-l identifice pe șofer sau pe pasageri. Farurile erau îndreptate ca niște sulite spre ei.

Gray o împinse pe Fiona în grabă spre trotuarul străjuit de copaci, căutând să se adăpostească într-o zonă și mai întunecată. Un zid înalt de cărămidă încadra această parte a străzii. Nici un fel de clădiri, nici un fel de alei. Doar întinderea acestui zid înalt. De partea cealaltă a zidului, se auzea un amestec vesel de instrumente de suflat și cu coarde.

În spatele lor, autoturismul încetini lângă scuterul Vespa avariat, căutând înjur.

Fără îndoială că fuga lor la bordul scuterului fusese raportată.

— Pe-aici, îi spuse Fiona.

Agățându-și geanta pe umăr, îl conduse spre o bancă de parc întunecată și se cocoță pe ea, după care, folosindu-se de spătarul acesteia pe post de proptea, sări și se apucă de una dintre crengile copacului de deasupra. Își făcu balans în sus, agățându-se cu picioarele de ramură.

— Ce faci?

Copiii străzi fac asta tot timpul. Întrare gratuită.

— Ce?

— Haide.

Ducându-și mâinile una în fața celeilalte, o luă de-a lungul crengii groase în timp ce aceasta se apleca peste zidul de cărămidă. Își dădu drumul de partea cealaltă și dispăru.

— Fir-ar să fie.

Autoturismul începu să se pună din nou în mișcare rulând de-a lungul străzii.

Fără nici o altă alternativă, Gray urmă exemplul Fionei. Se sui pe bancă și sări în sus. Muzica venea în valuri de dincolo de zid, interesantă și magică în noaptea întunecată. De îndată ce atârână de creangă răsturnat, își înălță capul peste zid.

De partea cealaltă se întindea un tărâm de basm plin de felinare strălucitoare, palate în miniatură și carusele care se învârteau.

Grădinile Tivoli.

Parcul de distracții de la început de secol se afla în centrul orașului. De la înălțimea la care se afla, Gray văzu lacul din mijlocul parcului. Suprafața sa ca o oglindă reflecta mii de felinare și becuri electrice. Întinzându-se spre exteriorul parcului, potecile încadrate cu flori dădeau spre pavilioane luminate cu lămpi, diferite *montagne russe* din lemn, carusele și roți verticale uriașe. Vechiul parc era mai puțin un Disneyland și mai mult un parc intim de cartier.

Gray se târî de-a lungul crengii, până dincolo de zid.

Fiona îl aștepta dedesubt făcându-i semne cu mâna. Stătea în spatele unei magazii utilitare.

Gray își dădu drumul la picioare și se bălângăni ținându-se doar în mâini.

O bucată de scoartă sări în aer chiar lângă mâna lui dreaptă. Șocat, își dădu drumul și căzu, cu brațele arcuite pentru a-și păstra echilibrul. Ateriză cu putere pe un strat de flori, însă pământul moale îi atenuă căderea. În partea exterioară a zidului, se auzi un motor bârâind și o portieră trântită cu putere.

Fuseseră depistați.

Cu o grimasă, Gray i se alătură Fionei. Ea avea ochii larg deschiși. Auzise împușcătura. Fără să spună nimic, o rupseră la fugă spre centrul Grădinilor Tivoli.

CAPITOLUL 6

RĂȚUȘCA CEA URÂTĂ

1:22 A.M.

HIMALAYA

Mult după miezul nopții, Lisa se scufunda în aburul fierbinte din baia cu ape termale minerale. Putea închide ochii și să-și imagineze că se află într-un salon de îngrijire european scump. Ceea ce se afla în cameră întregia imaginea unui astfel de stabiliment de mare clasă: prosoape și halate de bumbac gros egiptean, un pat imens înălțat pe patru

picioare masive acoperit de o grămadă de pături și pilote din puf de douăzeci și cinci de centimetri grosime. Pe pereți atârnavu tapiserii medievale, iar pe jos podelele de piatră erau acoperite de rogojini turcești.

Painter era în camera de alături, ațâțând focul în șemineu.

Se aflau împreună în această mică și plăcută celulă.

Painter îi spusese Annei Sporrenberg că erau prieteni din State. O minciună utilă, pentru a evita să fie despărțiți.

Lisa nu-l contrazisese.

Nu dorise să rămână singură aici.

Deși apa avea doar câteva grade sub temperatura de fierbere, Lisa tremura. Ca medic, își dădea seama de apariția simptomelor de șoc pe măsură ce dispărea efectul adrenalinei care o susținuse până acum. Își aminti cum se repezise la nemțoaică. Ce mama naibii fusese în capul ei? Ar fi putut să-i împuște pe loc pe amândoi.

Și tot timpul ăsta, Painter rămăsese calm. Chiar și acum, se simțea mai bine auzindu-l rostogolind alt buștean în foc, un gest familiar de grijă care-i oferea încredere și alinare. Probabil că era sfârșit. Bărbatul făcuse deja baie în cada masivă, nu atât din motive de igienă, cât mai ales ca măsură împotriva degerăturilor. Lisa îi observase petele albe de pe vârful urechilor și insistase să se scufunde el primul în apa fierbinte.

Îmbrăcată mai gros, ea rezistase mai bine călătoriei.

Cu toate acestea, se cufundă cu totul în cadă, băgându-și și capul sub apă, lăsând doar părul să-i plutească la

suprafață. Apa trecu parcă prin ea, încălzindu-i toate țesăturile. Nervii i se întinseră la maximum. Nu trebuia decât să inhaleze apă, să o lase să-i invadeze plămâni și să se înece. N-ar fi fost decât un moment de panică și pe urmă totul s-ar fi terminat. Toată frica, toată tensiunea. Putea din nou să fie propria stăpână, să ia înapoi ce-i răpiseră cei care o țineau prizonieră.

Doar o respirație...

— Mai stai mult în baia aia?

Cuvintele răzbătură înfundat prin apă, rostite parcă de la mare distanță.

— Ne-au adus masa de seară.

Lisa se mișcă, ieșind din mijlocul aburului cu apa siroindu-i pe față și din păr.

— O să... Imediat sunt gata.

— Nu-i nevoie să te grăbești, strigă Painter din camera principală.

Îl auzi punând alt buștean pe foc.

Fusese țintuit la pat timp de trei zile, apoi urmasse confruntarea din pivniță, călătoria până aici... cu toate astea, mergea mai departe. Ceea ce-i dădea și ei speranțe. Poate că era doar un act de disperare, însă simțea în el o mare tărie de caracter.

În timp ce se gândea la el, își dădu seama că în sfârșit se opri din tremurat.

Ieși din baie cu pielea aburindă și se șterse. Într-un cârlig atârna un halat gros. Îl mai lăsă acolo încă un moment.

Lângă o chiuvetă antică se afla o oglindă enormă. Avea suprafața puțin aburită, însă silueta ei goală era vizibilă. Își întoarse piciorul nu pentru a-l admira într-un gest narcisist, ci pentru a studia vânătăile care-l acopereau. Durerea ascuțită pe care o simțea în gambe îi aduceau aminte de un aspect esențial.

Era încă în viață.

Aruncă o privire spre cadă.

Nu avea să le dea satisfacție. Trebuia să reziste.

Își puse halatul. După ce și-l strânse în jurul taliei, trase zăvorul greu de fier și deschise ușa. În camera de alături era mai cald. O supapă prin care venea abur făcuse atmosfera din cameră acceptabilă, însă focul aprins de curând în cămin dădea o căldură plăcută. Flacăra micuță făcea lemnul și să trosnească vesel, răspândind în cameră o strălucire blândă, palpătoare. Câteva lumânări puse lângă pat, singura sursă de lumină în afară de foc, întregeau atmosfera aproape casnică.

În cameră nu exista nici o sursă de electricitate.

În timp ce-i aducea aici, Anna Sporrenberg le explicase cu mândrie că cea mai mare parte din curentul electric era generată de apele termale, pornind de la proiectul vechi de o sută de ani al inginerului german născut în Franța, Rudolf Diesel, care apoi inventase motorul diesel. Cu toate acestea, electricitatea nu trebuia irosită și curentul electric era folosit numai în anumite părți ale castelului.

Nu și aici.

Painter se întoarse când intră ea. Ea observă cum i se uscaser părul, dezordonat, dându-i o alură de puștan stăpân pe sine. Desculț și într-un halat la fel cu al ei, turna o fiertură aburindă în două căni de piatră.

— Ceai de iasomie, spuse el și îi făcu semn să se așeze pe o canapea mică în fața focului.

Pe o măsuță se afla un platou: brânzeturi uscate, pâine neagră, felii de carne friptă de vită, muștar și un bol de coacăze însoțit de un mic urcior cu frișca.

— Ultima masă? întrebă Lisa, încercând în zadar să pară nepăsătoare.

Urmas să fie interogați a doua zi dis-de-dimineată.

Painter se așeză și bătu cu palma lângă el pe canapea indicându-i să se alăture.

Se așeză.

În timp ce el tăia pâinea, luă o bucată argintie de brânză cheddar iute. O miroși și o puse la loc. Nu-i era foame.

— Ar trebui să mănânci ceva, o sfătui Painter.

— De ce? Ca să am mai multă putere când ne vor droga?

Painter rulă o felie de carne și și-o vârî în gură. Mestecă în timp ce vorbea.

— Nimic nu e sigur. Dacă am învățat ceva în viață, asta e că nimic nu e sigur.

Ea scutură neîncrezătoare din cap.

— Adică ce vrei să spui? Pur și simplu să sperăm că totul va fi bine?

— Eu, personal, prefer să am un plan.

Ea îl măsură cu privirea.

— Și ai?

— Da, un plan simplu. Nu chiar unul care să implice arme, grenade și explozii.

— Atunci ce?

El înghiți bucata de friptură și se întoarse spre ea.

— Ceva ce am descoperit că a funcționat în surprinzător de multe situații.

Ea aștepta un răspuns.

— Adică?

— Să spunem adevărul.

Ea se lăsă pe spate cu umerii căzuți.

— Minunat.

Painter luă o felie de pâine, o unse cu un muștar gros și-i puse deasupra o bucată de cheddar. Î-o întinse.

— Mănâncă.

Oftând, ea i-o luă din mână, mai mult pentru a-i face pe plac.

Painter mai făcu una și pentru el.

— De exemplu, eu sunt directorul unei divizii a DARPA numită Sigma. Misiunea noastră este aceea de: a investiga amenințările la adresa Statelor Unite prin intermediul unor echipe de foști militari din Forțele Speciale. Reprezentăm brațul cel puternic al DARPA pe teren.

Lisa ronțai marginea sandviciului prinzând puțin muștar proaspăt și iute.

— Ne putem aștepta la vreo acțiune de salvare din partea acestor militari?

— Mă îndoiesc. Nu, dat fiind timpul avut la dispoziție. O să dureze câteva zile întregi până să descopere că trupul meu nu se găsește printre ruinele mănăstirii.

— Atunci nu văd cum...

Painter ridică o mână, mai mușcă o bucată zdravă din sandvici și mormăi mestecând-o.

— Totul este să spunem adevărul. Să le prezentăm lucrurile așa cum sunt. Să vedem ce se întâmplă. Ceva a atras atenția oamenilor din Sigma asupra acestui loc. Relatările privind niște boli misterioase. După ce au operat neștiuții atâția ani, ce-a fost cu scăpările astea din ultimele luni? Personal, nu prea cred în coincidențe. Am auzit-o pe Anna vorbind cu soldatul asasin. S-a referit la existența unei probleme. Ceva ce i-a luat prin surprindere și i-a destabilizat. Cred că scopurile noastre nu sunt chiar atât de diferite pe cât par. Poate că putem să cooperăm.

— Și atunci o să ne lase în viață? Întrebă ea pe jumătate în râs, însă neputând să-și ascundă speranța din voce.

Mușcă din sandvici pentru a-și ascunde stânjeneala.

— Nu știu, spuse el cu sinceritate. Atâta vreme cât ne dovedim utili. Dacă am putea câștiga măcar câteva zile... asta ar spori șansele de a fi salvați sau de a se schimba cumva situația.

Lisa mesteca încet, cugetând la spusesele lui. Se trezi că nu mai avea nimic în mână. Și îi era în continuare foame. Împărțiră bolul de coacăze după ce turnară frișca peste ele.

Se uită la Painter cu alți ochi. În el nu era numai forța dată de încăpățănare. În spatele ochilor acelora albaștri se afla o minte brici și mult bun-simț. Ca și cum ar fi știut la ce gândea, el îi aruncă o privire rapidă. Ea se întoarse la farfuria de mâncare.

Își terminară în liniște masa, sorbind din ceai. Cu burta plină, se simțeau acum prea epuizați până și pentru a mai vorbi. În plus, ei îi făcea bine liniștea, de care se bucura împreună cu el. Îl auzea respirând. Îi simțea mirosul proaspăt de piele curată.

În momentul când își termină ceaiul îndulcit cu miere, observă că Painter își freca tâmpla dreaptă strângând dintr-un ochi. Îl apucase din nou durerea de cap. Nu voia să se joace de-a doctorul și să înceapă să se poarte ca atare, să-l neliniștească, însă îl examina cu atenție.

Îi tremurau degetele de la cealaltă mână. Observă ușoara vibrație a pupilelor lui în timp ce se uita în gol înspre focul care dădea să se stingă.

Painter vorbise despre adevăr, dar oare voia să audă adevărul despre starea în care se afla? Crizele păreau din ce în ce mai frecvente. Și, într-un fel, era suficient de egoistă să se teamă nu doar pentru sănătatea lui, ci și pentru raza fragilă de speranță care-și făcuse loc în sufletul ei. Avea nevoie de el.

Lisa se ridică.

— Ar trebui să dormim. Probabil că mai e foarte puțin până în zori.

Painter mârâi, dar încuviință din cap. Se ridică și el. Ea trebui să-l apuce de braț căci se clătină ușor.

— N-am nimic, spuse el.

Halal adevăr.

Îl conduse spre pat și trase păturile la o parte.

— Eu o să dorm pe canapea, se împotrivi el.

— Nu te prosti. Urcă-te. Nu e momentul acum să ne facem griji în legătură cu ce se cuvine și ce nu. Suntem prizonierii unor naziști.

— *Foști* naziști.

— Da, mare scofală!

Cu toate astea, oftă și se urcă în pat cu halat cu tot. Ea înconjură patul și se urcă și ea după ce suflă în lumânări.

Umbra deveni mai deasă, dar puținele flăcări rămase în cămin aruncau o lumină ușoară și plăcută asupra obiectelor din cameră. Lisa nu știa dacă ar fi putut suporta un întuneric deplin.

Se cuibări sub pături, trăgându-le până la bărbie. Lăsase un spațiu între ei și se întinsese cu spatele la Painter. Probabil că el îi simțise teama și se răsuci ca să se uite la ea.

— Dacă e să murim, murmură Painter, măcar o să murim împreună.

Ea înghiți în sec. Nu erau tocmai cuvintele liniștitoare pe care sperase să le audă, însă, în mod ciudat, o făceau să se

simtă mai bine. Ceva din tonul lui, promisiunea din spatele cuvintelor reușiră să facă ceea ce n-ar fi reușit un milion de asigurări formale.

Avea încredere în ele.

Se dădu mai aproape de el, își strecură mâna într-a lui și își împletiră degetele, fără urmă de conotație sexuală, pur și simplu ca doi oameni care aveau nevoie de o atingere. Îi trase brațul pe deasupra ei.

El îi strânse mâna, liniștitor.

Ea se înghesui și mai mult în el, iar el se răsuci ca s-o poată ține mai strâns.

Lisa închise ochii, neașteptându-se să adoarmă.

Însă, în brațele lui, în cele din urmă reuși.

10:39 P.M.

COPENHAGA, DANEMARCA

Gray se uită la ceasul de la mână.

Se ascundeau de peste două ore. El și Fiona rămăseseră într-o cameră de serviciu a unui circuit numit *Minen*, sau Mina. Era un loc de distracție de modă veche de tip animatronic², unde minivagoneții se învârteau și treceau pe lângă animale din desene animate, asemănătoare unor cârțițe în echipament de miner, care lucrau în niște imitații de

² Tehnologie care folosește sisteme electronice pentru operarea diferitelor manechine sau păpuși.

cariere subterane. Același refren muzical continua să cânte la infinit, varianta acustică de tortură a picăturii chinezești.

La scurt timp după ce dispăruseră în mulțimea din Grădinile Tivoli, Gray și Fiona se suiseră într-un vagonet al vechiului circuit, jucându-și rolul de tată și fiica. Însă, la prima întoarcere nesupravegheată, coborâseră din vagonetul lor și se strecuraseră într-o cămăruță de serviciu aflată în spatele unei uși batante, având pe ea un semn de pericol electric. Neterminând circuitul, Gray nu putea decât să-și imagineze sfârșitul: cârțile instalate confortabil în paturi de spital, suferind de afecțiuni pulmonare datorate exploatării cărbunelui.

Sau cel puțin așa spera.

Refrenul vesel în olandeză continuă pentru a mia oară. Poate că nu era la fel de rău ca *It's-a-Small-World* specific circuitului de la Disneyland, însă ocupa îndeaproape locul doi.

În spațiul mic și înghesuit, Gray avea Biblia lui Darwin deschisă în poală. Parcurgea paginile, una câte una, la lumina unei lanterne, căutând orice fel de indiciu care să justifice importanța care i se dădea. Capul îi vibra de la sunetul muzicii.

— Ai vreo armă, ceva? întrebă Fiona ghemuită într-un colț, cu brațele încrucișate. Dacă ai, împușcă-mă acum.

Gray oftă.

— Nu mai avem decât o oră.

— N-o să rezist atât niciodată.

Planul era să aștepte până când se închidea parcul. Acesta nu avea decât o singură ieșire oficială, însă Gray era sigur că toate ieșirile erau deja supravegheate. Singura lor șansă era să încerce să scape în timpul exodului în masă al mulțimii de la miezul nopții. Încercase să obțină confirmarea sosirii lui Monk la aeroportul din Copenhaga, însă fierul și cuprul din vechea clădire bruiiau semnalul telefonului celular. Trebuiau să ajungă la aeroport.

— Ai aflat ceva din Biblie? întrebă ea.

Gray scutură din cap. Era fascinant să vadă linia descendentă a familiei desenată în interiorul copertei, un fel de arbore genealogic personal al familiei lui Darwin. Însă altminteri, din paginile parcurse până acum, foile sfărâmițoase și fragile nu ofereau nici un indiciu. Tot ceea ce descoperise erau câteva semne fără nici un înțeles, asemănătoare unor hieroglife. Aceleași semne repetate întruna, în mai multe poziții și forme diferite.

Gray își aruncă rapid privirea spre carnetelul său. Își notase simbolurile așa cum apăreau, scrise pe marginile Bibliei – de mâna lui Charles Darwin sau a unui proprietar ulterior, nu știa sigur.

Își împinse carnetelul ușor spre Fiona.

— Ți se pare ceva cunoscut?

Fiona oftă și se aplecă în față, desfăcându-și brațele încrucișate. Se holbă la simbolurile de pe hârtie.

— Niște scurmături făcute de păsări, spuse ea. Nimic care să merite să faci moarte de om.

Gray își dădu ochii peste cap, însă se abținu să comenteze. Starea de spirit a Fionei se înrăutățea. Îi prefera pornirea răzbunătoare și furia fățișă. Odată cu încarcerarea lor aici, părea că-și interiorizase sentimentele. Gray bănuia că își concentrase toată durerea și energia în șiretlicul la care recursese ca să obțină Biblia, micul ei act de răzbunare împotriva ucigașului bunicii sale. Iar acum, în întuneric, începea să revină la realitate.

El ce putea să facă?

Luând un stilou și folosind o bucată de hârtie, căută niște modalități de a o menține ancorată în prezent. Desenă alt simbol, micul tatuaj de pe dosul mâinii bărbatului de la licitație.

I-o întinse ușor.

— Dar de ăsta ce zici?

Cu un oftat chiar mai puternic, mai dramatic, ea se aplecă din nou în față ca să se uite atent. Scutură din cap.

— Un trifoi cu patru foi. Nu știu. Ce se presupune că repre... stai...

Luă carnetelul și se uită mai de aproape. Făcu ochii mari.

— Am mai văzut chestia asta!

— Unde?

— Pe-o carte de vizită, spuse Fiona. Numai că nu era ca asta, ci mult mai conturată.

Îi luă stiloul și începu să deseneze.

— A cui carte de vizită?

— A bouului care a venit acum câteva luni și-a căutat prin registrele noastre. Tipul ăla care s-a făcut că ne plătește cu cartea aia de credit falsă, spuse Fiona continuând să deseneze. Unde ai văzut-o?

— Era tatuată pe mâna bărbatului care a cumpărat Biblia.

Fiona mârâi.

— Știam eu! Așadar, în spatele tuturor acestor lucruri se află același nemernic. Mai întâi încearcă s-o fure. Pe urmă încearcă să-și acopere urmele omorând-o pe Mutti și arzând magazinul până la temelii.

— Îți amintești numele de pe cartea de vizită? întrebă Gray.

Fiona scutură din cap.

— Numai simbolul. Căci l-am recunoscut.

Ea îi împinse desenul în față. Era un desen mult mai detaliat al tatuajului, înfățișând o structură mai alambicată a simbolului.

Gray bătu ușor în pagina cu pricina.

— Ai recunoscut simbolul ăsta?

Fiona dădu aprobator din cap.

— Fac colecție de insigne. Bineînțeles că nu puteam să le port cu hainele astea prostești.

Gray își aminti de puloverul ei cu glugă, cel cu care o văzuse prima oară îmbrăcată, împopoțonat cu insigne de toate formele și mărimile.

— Am trecut printr-o fază celtică, explică Fiona. Era singura muzică pe care o ascultam, iar majoritatea insinelor aveau motive celtice.

— Și simbolul de-aici?

— Se numește Pătratul Pământului sau Crucea Sfântului Hans. Se presupune că are rolul de a proteja, făcând apel la cele patru colțuri ale pământului pentru a-ți da putere, spuse ea, bătând ușor în cercurile în formă de frunze de trifoi. Asta-i motivul pentru care câteodată este denumit și nod protector. Menit să te protejeze.

Gray se concentrează, dar nu găsi nici o semnificație acestui indiciu.

— De-aia i-am spus lui Mutti să aibă încredere în individul ăla, spuse Fiona, lăsându-se brusc pe spate.

Vocea îi coborî până deveni o șoaptă imperceptibilă, ca și cum i-ar fi fost frică să vorbească.

— Nu i-a plăcut de el. De la prima vedere. Însă, când am văzut asta pe cartea lui de vizită, mi-am închipuit că trebuie să fie un tip ca lumea.

— N-aveai de unde să știi.

— Mutti știa! replică ea tăios. Iar acum e moartă. Din cauza mea.

Sentimentul de vină și suferința răzbăteau din tonul vocii ei.

— Prostii, spuse Gray, dându-se mai aproape și cuprinzând-o cu brațul. Indiferent cine-s oamenii ăștia, au fost al naibii de hotărâți încă de la început. Știi bine asta. Ar fi găsit ei o modalitate să obțină informațiile alea de la voi din magazin. N-ar fi acceptat nici un fel de refuz. Dacă n-ai fi convins-o pe bunica ta să-i lase să caute prin registrele voastre, era posibil să vă omoare pe loc pe amândouă.

Fiona se lipi strâns de el.

— Bunica ta...

— Nu era bunica mea, îl întrerupse ea brusc.

Gray își dăduse și el seama de asta, însă păstrase tăcerea, lăsând-o pe Fiona să vorbească.

— M-a prins când am încercat să fur niște lucruri din magazinul ei. Acum doi ani. Însă n-a chemat poliția. În schimb mi-a făcut o supă. De pui cu orez.

Gray nu avea nevoie să vadă prin întunericul din jur ca să știe că Fiona zâmbea ușor.

— Țsta era felul ei de-a fi. Ajuta mereu copiii străzii. Lua în casă animalele fără stăpân.

— Ca pe Bertal.

— Și pe mine, spuse ea după care rămase tăcută o bună bucată de timp. Părinții mei au murit într-un accident de mașină. Erau imigranți pakistanezi. Din Punjab. Aveam o casuță în Waltham Forest din Londra, chiar și o grădină. Urma să ne luăm un câine. După care... după care ei au murit.

— Îmi pare rău, Fiona.

— Unchiul și mătușa mea m-au luat... doar ce sosiseră din Punjab.

Altă pauză lungă.

După o lună, el a început să vină noaptea în camera mea.

Gray închise ochii. Dumnezeu sfinte...

— Așa că am fugit... am trăit pe străzile din Londra câțiva ani, însă am dat de belea când m-am înhăitat cu cine nu trebuia. A trebuit să fug din nou. Așa că am plecat din Anglia și am pornit-o cu rucsacul în spate prin Europa. Descurcându-mă cum am putut. Și-am ajuns aici.

— Iar Grette te-a luat la ea.

— Iar acum și ea e moartă, spuse cu aceeași voce vinovată. Poate că n-aduc decât ghinion.

Gray o trase pe Fiona și mai strâns spre el.

— Am văzut cum se uita la tine. Faptul că ai intrat în viața ei n-a fost deloc un ghinion. Ea chiar te-a iubit.

— Ș... știu.

Fiona își întoarse fața într-o parte. Umerii i se cutremurară din cauza hohotelor înăbușite.

Gray nu făcu altceva decât să o strângă puternic în brațe. În cele din urmă ea se întoarse și își îngropă fața în umărul lui. Acum era rândul lui Gray să se lupte cu sentimentul de vinovăție. Grette fusese o femeie atât de generoasă, grijulie și cu instincte atât de bune, îngăduitoare și amabilă. Iar acum era moartă. Și el avea partea lui de vină ce atârna în această balanță. Dacă ar fi acționat cu mai multă precauție... dacă ar fi fost mai puțin neglijent cu investigația asta...

Și iată costul neglijenței sale.

Plânsul în hohote al Fionei continuă.

Chiar dacă această crimă și incendiere fuseseră planificate fără nici o legătură cu ancheta lui de ageamiu, Gray își judecă acțiunile pe care le întreprinsese după aceea. Fugise, abandonând-o pe Fiona în acel haos, lăsând-o pradă propriei dureri. Își aminti strigătele ei – la început mânioase, iar după aceea rugătoare.

Nu se oprise.

— Nu mai am pe nimeni acum, plânse Fiona în costumul lui.

— Mă ai pe mine.

Ea se trase înapoi, cu ochii în lacrimi.

— Și tu o să pleci.

— Iar tu o să vii cu mine.

— Dar ai spus...

— Nu contează ce-am spus.

Gray știa că fata nu mai era în siguranță aici. Avea să fie eliminată, dacă nu pentru a pune mâna pe Biblie, atunci pentru a i se închide gura. Știa prea multe. Ca și...

— Ai spus în treacăt că știi adresa de pe chitanța în baza căreia s-a vândut Biblia.

Fiona se holbă la el cu o suspiciune vădită. Hohotele ei de plâns încetaseră. Se trase înapoi și se uită la el, întrebându-se dacă nu cumva compasiunea pe care i-o arăta el era un vicleșug merit s-o facă să-i spună ce știa. Acum, el îi înțelegea prudența, învățată pe vremea când trăia pe străzi.

Gray știa că era mai bine să nu o preseze.

— Am un prieten care vine aici cu un avion privat. Ar trebui să aterizeze la miezul nopții. Putem să luăm legătura cu el și să zburăm oriunde. Poți să-mi spui unde va trebui să mergem de îndată ce vom fi la bord.

Gray îi întinse o mână, gata să bată palma.

Cu un ochi scrutător, Fiona îi acceptă mâna întinsă.

— De acord, spuse ea.

Gray făcuse câteva greșeli până acum, însă era un început. Ea trebuia să fie ținută departe de pericole și avea să fie în siguranță de îndată ce urca la bordul avionului. Putea să rămână la bord, sub pază, în timp ce el și Monk aveau să continue investigația mai departe.

Fiona îi împinse carnețelul înapoi cu toate simbolurile acelea mângălite pe hârtie.

— Doar așa, ca să știi... trebuie să mergem la Paderborn, în centrul Germaniei. O să-ți dau adresa exactă îndată ce vom ajunge acolo.

Gray consideră concesia pe care i-o făcuse ca pe o mică dovadă de încredere.

— E suficient.

Ea încuviință din cap.

Ajunseseră la o înțelegere.

— Acum singurul lucru pe care mi l-aș dori să-l faci e să oprești muzica asta idioată, adăugă ea cu un geamăt obosit.

Ca la un semn, nesfârșita melodie încetă. Bâzâitul constant al mașinăriei și pocnetul vagonetilor pe deasupra șinelor încetară și ele. În tăcerea brusc instaurată, niște pași răsunară afară lângă ușa îngustă.

Gray se ridică în picioare.

— Stai în spatele meu, îi șuieră el printre dinți.

Fiona luă Biblia și o îndesă în geantă. Gray înșfacă o bară metalică pe care o găsisese mai devreme.

Ușa se deschise și o lumină strălucitoare le luci în ochi.

Bărbatul se răsti cu asprime, speriat. Vorbea în daneză:

— Ce faceți voi doi aici?

Gray își îndreptă poziția corpului și lăsă țeava în jos. Fusesse pe punctul de a-l îmbrânci cu ea pe bărbatul îmbrăcat în salopetă de lucru.

— Circuitul e închis, spuse bărbatul, dându-se într-o parte. Ieșiți de-aici înainte să-i chem pe cei de la pază.

Gray se conformă. Muncitorul îl privi mânios în momentul în care trecu pe lângă el. Știa cum părea totul. Un bărbat în vârstă cu o adolescentă ascunși în debaraua unui parc de distracții.

— Ați pățit ceva, domnișoară? întrebă lucrătorul.

Probabil că-i observase ochii umflați de plâns, hainele rupte.

— Suntem bine, spuse ea agățându-și mâna de brațul lui Gray și ridicându-și puțin șoldurile. A plătit în plus pentru cursa *asta*.

Bărbatul se încruntă dezgustat.

— Ușa din spate este chiar acolo, spuse el, indicându-le un semn de ieșire cu neon. Să nu vă mai prind pe-aici. E periculos să umblați aiurea pe-aici.

Nu la fel de periculos ca afară. Gray o luă înainte spre ușă și o împinse ca să iasă. Se uită la ceasul de la mână. Era trecut puțin de ora unsprezece. Parcul avea să rămână deschis încă o oră. Poate că trebuiau să încerce să scape acum.

Când dădură colțul clădirii, li se păru că această secțiune a parcului era pustie. Nu era de mirare că circuitul fusese închis mai devreme.

Gray auzi muzică și veselie din direcția lacului.

— Toată lumea se adună pentru paradă, spuse Fiona. Cu ea se închide parcul, împreună cu focurile de artificii.

Gray se rugă ca focurile de artificii din seara aceea să nu se încheie cu oameni sângerând și țipând. Cercetă împrejurimile din imediata lor apropiere. Felinarele risipeau

întunericul nopții. Lalele umpleau parcelele de flori până la refuz. Potecile și avanscenele erau puțin populate. Erau prea expuși.

Gray reperă o pereche de agenți de pază ai parcului, un bărbat și o femeie, care se îndreptau cam prea hotărât în direcția lor. Oare lucrătorul de la mentenanță le-o luase înainte și alertase în cele din urmă paza?

— E timpul să dispărem din nou, spuse Gray și o trase pe Fiona în direcția opusă paznicilor care se apropiau în grabă.

Se îndreptară spre locul unde se aduna mulțimea. Pășeau rapid, mergând pe sub copaci ca să rămână la adăpost de orice privire. Ca doi vizitatori nerăbdători să vadă parada.

Trecură de aleile grădinii și intrară în piața centrală cu lacul său întins, strălucitor de la toate luminile și felinarele pavilioanelor și de palatele înconjurătoare. Chiar de undeva din față izbucniră urale în momentul în care primul dintre vehiculele decorate ale paradei pătrunse în piață. Era înalt cât trei etaje, reprezentând o sirenă pe o stâncă, împodobită cu lumini albastre de culoarea azurului și a smaraldului. Dădea dintr-un braț în semn de bun venit. Celelalte vehicule apăruă rapid din spate, încărcate de lumini și păpuși animate, înalte de cinci metri. Flautele șuierau voioase, tobele duduiau.

— Parada lui Hans Christian Andersen, spuse Fiona. Sărbătoresc două sute de ani de la nașterea scriitorului. El este sfântul protector al orașului.

Gray merse împreună cu ea spre mulțimea aliniată de-a lungul rutei paradei din jurul lacului central. Reflectat în apa liniștită, un șuvoi gigantic și incandescent de lumină țâșni pe cer, acompaniat de un răpăit sonor. Cascade ireale de raze scânteietoare șuierară și se încolăciră în spirale pe cerul întunecat al nopții.

Apropiindu-se de capătul mulțimii adunate la paradă, Gray scruta cercetător tot ce era în jur. Căuta orice persoană albă la față îmbrăcată în negru. Însă asta era Copenhaga. Fiecare a cincea persoană era blondă. Iar negrul, după câte se părea, era la modă în acest sezon în Danemarca.

Inima lui Gray bubuia la unison cu tobele. Zgomotul artificiilor îl lovi în piept și îi făcu timpanele să vibreze. Însă în cele din urmă ajunseră la mulțimea adunată.

Chiar deasupra lor, pârâi și explodă o altă jerbă orbitoare, împrăștiind o ploaie de foc în jur.

Fiona se împiedică.

Gray o prinse, cu urechile țiuindu-i.

În timp ce ecoul exploziei se îndepărta, Fiona se uită fix la el, în stare de șoc. Își ridică o mână de lângă corp. O întinse spre el, în timp ce Gray o trase în mulțime.

Avea palma plină de sânge.

4:02 A.M.

HIMALAYA

Painter se trezi în întuneric; focul se stinsese complet. Cât dormise? Fără ferestre, era imposibil să-și dea seama de trecerea timpului. Însă simțea că nu se scursese prea mult.

Ceva îl trezise.

Se mișcă și dădu de un cot.

Pe partea cealaltă a patului, Lisa se trezise și ea și se uita spre ușă.

— Ai simțit...?

Camera se cutremură violent. În depărtare se auzi zgomotul puternic al unei explozii pe care-l simțiră până în măduva oaselor.

Painter dădu păturile la o parte.

— Sunt probleme.

Arată înspre hainele curate care le fuseseră puse la dispoziție de gazdele lor. Se îmbrăcă repede: lenjerie de corp cu mâneci lungi și pantaloni de flanel, niște jeansi uzați și pulovere groase.

De partea cealaltă a camerei, Lisa aprinse lumânările de lângă pat. Își trase în picioare o pereche de bocanci solizi, bărbatești, de piele. Așteptară tăcuți... preț de vreo douăzeci de minute, ascultând cum mișcarea și zgomotele de jos se liniștesc treptat.

Amândoi se suiră la loc în pat.

— Ce crezi că s-a întâmplat? șopti Lisa.

Undeva răsunară ecourile unor comenzi răstite.

— Nu știu... dar cred că vom afla curând.

De partea cealaltă a ușii groase de stejar se auziră bocanci tropăind pe coridorul de piatră.

Painter se ridică în capul oaselor ciulind urechile.

— Vin încoace, spuse el.

Ca o confirmare, imediat se auzi o bătaie care aproape smulse ușa din țâțâni. Ridicând o mână, Painter o avertiză pe Lisa să nu facă nici o mișcare și se dădu și un pas în spate. Se auzi un zăngănit puternic și bara metalică solidă fu îndepărtată.

Ușa se deschise de perete. În încăpere pătrunseră patru bărbați, toți cu puștile ațintite asupra lor. Întră și un al cincilea. Semăna puțin cu asasinul pe nume Gunther. Un bărbat uriaș, cu gât gros, umeri puternici și o claie de păr argintiu pe cap. Purta niște pantaloni largi vârați în niște cizme negre ce-i ajungeau până la jumătatea coapsei și o cămașă maro ce se potrivea cu ansamblul.

Cu excepția faptului că nu avea nici o banderolă neagră cu o svastică pe braț, arăta exact ca un militar din trupele de asalt naziste.

Sau mai degrabă cu un *fost* militar din trupele de asalt naziste.

Avea tenul la fel de palid ca și Gunther, numai că era ceva în neregulă cu fața lui. Partea stângă era căzută ca și cum ar fi suferit un accident cerebral. Brațul stâng îi tremură ca al unui paralytic în momentul când arătă înspre ușă.

— *Kommen mit mir!* spuse el răstit.

Li se ordona să iasă de acolo. Liderul uriaș al grupului se întoarse și o porni cu pas grăbit, de parcă orice posibilitate de împotrăvire din partea lor ar fi fost pur și simplu de neconceput. Pe de altă parte, puștile din spatele lor erau o garanție suplimentară în acest sens.

Painter dădu din cap înspre Lisa. Ea i se alătură și ieșiră urmași de cei patru paznici. Holul era îngust, săpat în piatră, abia suficient de larg pentru două persoane. Singurele surse de lumină erau lanternele atașate de puștile paznicilor care aruncau umbre înaintea lor. Era mai rece în hol decât în cameră, însă departe de a fi frig.

Nu merseră prea mult. Painter bănuie că se îndreptau spre intrarea în castel. Avea dreptate. Auzi chiar în depărtare vântul șuierând. Probabil că afară începuse din nou furtuna.

În fața lor, paznicul uriaș ciocăni într-o ușă de lemn. Un răspuns înăbușit îl încurajă să deschidă. Un val de lumină și o boare caldă se revărsară pe hol.

Paznicul intră și ținu ușa.

Painter o conduse pe Lisa în cameră și se uită înjur. Părea să fie un birou combinat cu o bibliotecă rustică. Era înalt de două etaje și toți cei patru pereți erau acoperiți cu rafturi pline de cărți. Nivelul superior era înconjurat de un balcon de fier, masiv și fără decorațiuni. Singura cale de acces sus era o scară abruptă.

Sursa căldurii din încăperea era un șemineu mare de piatră în care ardea un foc zdravăn. Deasupra lui se afla pictura în

ulei a unui neamț în uniformă care părea că-i cântărește cu o privire rece.

— Bunicul meu, spuse Anna Sporrenberg, observând unde se uita Painter.

Se ridică din spatele unui birou sculptat uriaș. Și ea era îmbrăcată cu blugi închiși la culoare și un pulover. Din câte se părea, cam asta era ținuta potrivită în castel.

— A preluat castelul după război.

Le făcu semn înspre niște fotolii așezate în semicerc în fața focului.

Painter îi observă cearcănele adânci. Arăta ca și cum n-ar fi dormit deloc. De asemenea, își dădu seama că mirosea a fum, cam cum mirosea cordita.

Interesant.

Painter îi întâlni privirea în momentul când se apropie și ea de fotoliile masive. Simți un fior rece pe șira spinării. În ciuda epuizării, ochii ei erau strălucitori și pătrunzători. Painter recunoscuse în ei privirea calculată și vicleană a cuiva aflat la pândă. Trebuia să aibă mare grijă. Și ea părea că-l cântărește la fel de atent, făcându-l să se simtă ca și cum ar fi fost sub lupă.

Ce naiba se petrecea aici?

— *Setzen Sie, bitte*, spuse ea făcând semn cu capul înspre fotolii.

Painter și Lisa se așezară unul lângă celălalt. Anna alese un fotoliu din fața lor. Paznicul rămase lângă ușă cu brațele încrucișate. Painter știa că ceilalți patru așteptau afară.

Mătură cu privirea întreaga încăpere căutând posibile căi de scăpare. Mai era doar o singură legătură cu exteriorul, o fereastră de sticlă groasă, obscură, traversată de bare de fier de sus până jos.

Pe acolo era imposibil să evadeze.

Painter își îndreptă din nou atenția spre Anna. Poate că exista o altă modalitate să iasă de acolo. Anna se arăta rezervată, însă fuseseră chemați acolo cu un scop.

Avea nevoie de cât de multă informație era posibil, însă trebuia să se ocupe de asta cu multă dibăcie. Observă asemănarea dintre Anna și bărbatul din tablou.

Putea începe de-aici.

— Ai spus că bunicul tău a preluat castelul, spuse Painter, căutând răspunsuri, dar menținându-se pe un teren solid. Cine l-a deținut înaintea lui?

Anna se lăsă pe spate, în mod evident ușurată să poată petrece un moment de tihnă în fața focului. Cu toate astea, se vedea că era în continuare atentă, așa cum stătea cu mâinile încrucișate în poală și cum își muta privirea de la el la Lisa și înapoi la el.

— *Granitschloß* are o istorie lungă și întunecată, domnule Crowe. Știți ceva despre Heinrich Himmler?

— Loctiitorul lui Hitler?

— *Ja*. Șeful SS-ului. Un măcelar nebun.

Pe Painter îl surprinse caracterizarea. Oare era o capcană? Simți că intraseră într-un joc. Numai că nu știa mișcările pe care trebuia să le facă... cel puțin nu încă.

Anna continuă.

— Himmler se credea reîncarnarea regelui Heinrich, un rege german al saxonilor din secolul al zecelea. Credea chiar și că primea mesaje telepatice de la el.

Painter dădu din cap.

— Am auzit că era interesat de tot ce ținea de ocultism.

— Chiar obsedat. Anna ridică din umeri. Era o pasiune pe care o împărtășeau mulți în Germania. Asta ca să ne întoarcem la Madame Blavatsky, cea care a inventat termenul de arian. Pretindea că obținuse cunoștințe secrete în timpul studiilor pe care le făcuse la o mănăstire budistă. Se presupunea că niște maeștri secreți o învățaseră cum oamenii decăzuseră de la statutul lor de rasă superioară și într-o bună zi aveau să evolueze din nou până la acest stadiu.

— Renumita rasă pură, spuse Painter.

— Exact. Un secol mai târziu, Guido von List a amestecat spusele ei cu elemente de mitologie germană, ajungând la concluzia că această rasă ariană mitică era de origine nordică.

— Și poporul german a înghițit toată povestea pe nemestecate, spuse Painter încercând să-i întindă o nadă.

— De ce n-ar fi făcut-o? După înfrângerea pe care am suferit-o în Primul Război Mondial, o astfel de idee era extrem de flatantă. A fost preluată și îmbrățișată rapid într-o mulțime de așezăminte oculte din Germania. Societatea Thule, Societatea Vril, Ordinul Noilor Templieri.

— Și din câte îmi amintesc eu, Himmler însuși făcea parte din Societatea Thule.

— Da, *Reichsführer*-ul credea cu tărie în mitologia aceasta. Chiar și în puterea magică a runelor nordice. De asta a ales runele duble *sig*, fulgerele gemene, pentru a reprezenta ordinul înființat de el, de preoți războinici, *Schutzstaffel*, *SS*-ul. A ajuns la convingerea, după ce a studiat opera lui Madame Blavatsky, că Himalaya a fost locul în care a apărut inițial rasa ariană și că aici avea să apară din nou.

Pentru prima oară, vorbi și Lisa.

— Deci Himmler chiar a trimis expediții în munții Himalaya.

Schimbă o privire cu Painter. Vorbiseră despre asta mai devreme. Deci nu erau chiar atât de departe de adevăr. Însă Painter încă se mai întreba ce semnificații avea răspunsul criptic al Annei.

„Nu suntem naziști. Nu mai suntem.”

O încurajă pe femeie să vorbească, atâta vreme cât era dispusă să o facă. Simțea că undeva trebuia să fie o chestie aranjată, însă habar nu avea în ce direcție se îndrepta. Nu-i plăcea să bâjbâie în întuneric, însă nu o arăta în nici un fel.

— Deci până la urmă, ce căuta Himmler aici? Întrebă el. Vreun trib pierdut al arienilor? Vreun Shangri-La al bărbaților albi și puternici?

— Nu chiar. Sub pretextul unei expediții de cercetare antropologică și zoologică, Himmler a trimis membri din *SS* pentru a căuta *dovezi* ale existenței unei rase superioare de mult apuse. Era convins că avea să găsească urme ale vechii rase aici. Și, deși nu a găsit nimic, a devenit tot mai

înverșunat, transformând hotărârea în nebunie. Când a început să construiască un sediu central al SS-ului în Germania, castelul Wewelsburg, a construit și imaginea lui în oglindă, trimițând pentru asta aici o mie de oameni condamnați la muncă silnică în lagărele de concentrare germane. A trimis și o tonă de aur în lingouri. Ga să nu avem probleme cu resursele. Ceea ce s-a și întâmplat, cu ajutorul investițiilor înțelepte.

— Dar de ce să construiască aici? întrebă Lisa.

Painter își dădu seama.

— Credea că rasa ariană se va ridica din nou din munții aceștia. Voia să le construiască prima cetate.

Anna dădu din cap, ca și cum ar fi cedat un punct într-un meci.

— În plus, credea că maștrii ascunși care transmiseseră învățăturile lor lui Madame Blavatsky erau încă în viață. Voia să le construiască un sediu puternic, un loc important în care să adune la un loc toate cunoștințele și experiența lor.

— Și maștrii ăștia ascunși au ieșit vreodată la iveală? întrebă Painter ironic.

— Nu. Dar a apărut bunicul meu la sfârșitul războiului. Și a adus cu el ceva miraculos, ceva ce putea transforma în realitate visul lui Himmler.

— Adică? vru să știe Painter.

Anna scutură din cap.

— Înainte să ne continuăm discuția, trebuie să-ți pun o întrebare. Și aș aprecia un răspuns sincer.

Painter se încruntă din cauza schimbării bruște a abordării.

— Știi că nu pot să-ți promit asta.

Pentru prima oară, Anna zâmbi.

— Apreciez chiar și acest răspuns sincer, domnule Crowe.

— Deci, care e întrebarea? Întrebă el curios.

Cu siguranță, aici era cheia problemei.

Anna îl privi lung.

— Te simți rău? Mi-e foarte greu să-mi dau seama. Pari limpede la minte.

Painter făcu ochii mari. Nu se așteptase la întrebarea asta.

Înainte să poată răspunde, interveni Lisa.

— Da.

— Lisa... Încercă Painter să o întrerupă.

— O să-și dea seama oricum. Nu trebuie să fii medic ca să realizezi. Lisa se întoarse către Anna. Prezintă tulburări la nivelul sistemului vestibular, nistagmus și dezorientare.

— Și migrene însoțite de imagini trecătoare care apar brusc în fața ochilor?

Lisa încuviință.

— Da, așa mă gândeam și eu.

Se lăsă pe spate. Informațiile păreau că o liniștiseră pe femeie.

Painter se încruntă. De ce oare?

Lisa insistă.

— Care e cauza? Cred că noi... că el are dreptul să știe.

— Pentru asta trebuie să ne continuăm discuția, însă în momentul de față tot ce pot să vă spun este ce se va întâmpla cu el.

Ce se va întâmpla?

— Va muri peste trei zile. În chinuri groaznice.

Painter se forță din toate puterile să nu reacționeze în nici un fel.

Lisa rămase la fel de neclintită și întrebă pe un ton profesionist, de medic.

— Există vreun remediu?

Anna aruncă o privire către Painter și apoi se uită din nou la Lisa.

— Nu.

11:18 P.M.

COPENHAGA, DANEMARCA

Trebuia s-o ducă pe fată într-un loc sigur, să o vadă un doctor. Gray simți sângele care se prelingea din rana Fionei trecându-i prin cămașă, în timp ce o sprijinea, cu un braț petrecut în jurul taliei ei.

Era mare înghesuială. Blițurile accentuau starea de nervozitate a lui Gray. Melodiile și versurile reverberau dincolo de lac, în timp ce parada își continua defilarea. Păpuși animate gigantice apăreau amenințătoare, la înălțime, bălângănindu-se ușor pe deasupra capetelor mulțimii.

Focurile de artificii continuau să bubuie și să explodeze deasupra lacului.

Gray ignoră tot ce era înjur. Continua să meargă aplecat, uitându-se după cel care o împușcase pe Fiona. Aruncă o privire la rana ei. Deși părea doar o julitură, sângera și avea nevoie de îngrijire medicală. Era albă la față de durere.

Împușcătura venise din spate. Asta însemna că trăgătorul trebuie să se fi aflat printre copaci și tufișuri. Avuseseră noroc că ajunseseră la mulțimea adunată. Cu toate acestea, odată localizați, probabil că urmăritorii lor se regrupaseră. În mod sigur unii dintre ei se amestecaseră deja printre spectatori.

Se uită la ceasul de la mână. Patruzeci și cinci de minute până la închiderea parcului.

Gray avea nevoie de un plan... un alt plan. Nu mai puteau să aștepte miezul nopții ca să scape odată cu mulțimea care avea să se îndrepte buluc spre ieșire. Ar fi fost descoperiți până atunci. Trebuiau să plece acum.

Însă zona de parc cuprinsă între terenul de defilare și ieșire era aproape pustie de vreme ce toți vizitatorii se adunaseră în jurul lacului. Dacă încercau să se avânte nebunește înspre ieșire, aveau să fie expuși din nou, surprinși pe teren deschis. Și în mod sigur poarta parcului era și ea supravegheată.

Lângă el, Fiona își ținea o mână pe rană. Sângele i se scurgea încet printre degete. Privirea ei o întâlnește pe a lui, panicată.

— Și-acum ce facem? îi șopti ea.

Gray o îndemnă să meargă mai departe. Îi venise o idee. Era periculoasă, însă nu prudența avea să-i scoată din parc. O întoarse pe Fiona spre el.

— Trebuie să-mi umplu mâinile de sânge.

— Ce?

El făcu semn spre bluza ei.

Încruntându-se, ea își ridică marginea bluzei.

— Ai grijă...

El șterse cu blândețe sângele care i se scurgea din rană. Ea se crispă și lăsă să-i scape un icnet ușor.

— Îmi pare rău, spuse el.

— Ai degetele reci ca gheața, murmură ea.

— Ești bine?

— O să trăiesc.

Asta era și ideea.

Imediat o să te iau în brațe, îi zise Gray.

— Ce-ai de gând...?

Doar să fii gata să țiți când îți spun.

Ea își încreți nasul derutată, însă dădu aprobator din cap.

El așteptă momentul potrivit. Flautele și tobele începură să cânte undeva în depărtare. Gray o ghidă pe Fiona în direcția porților principale. Dincolo de un grup de copii de școală, Gray observă un personaj îmbrăcat într-un trenchi, cu brațul atârnat într-o eșarfă, ucigașul lui Grette. Acesta își croia drum printre adolescenți, scrutând tot ce mișca înjur.

Gray se amestecă într-un grup de nemți care cântau o baladă pe acordurile flautelor și ale tobelor. În momentul în care melodia se termină, focurile de artificii izbucniră într-un vuiet intens de explozii sonore.

— Acum, spuse Gray, lăsându-se în jos.

Își mânji fața cu sânge și o luă pe Fiona în brațe. Apoi își dresе vocea și strigă în daneză:

— Bombă!

Pârâiturile exploziilor întrerupseră urletul din rărunchi.

— Țipă, îi șopti el Fionei la ureche.

El își ridică fața din nou, murdară de sânge. Exact în momentul acela, Fiona țipă agonizând în brațele sale.

— Bombă! urlă Gray din nou.

Fetele oamenilor se întoarseră în direcția lui. Focurile de artificii bubuiră. Sângele proaspăt îi lucea pe obraji. La început nimeni nu se mișcă. După care, asemenea unui val de maree, fiecare persoană se dădu înapoi, lovindu-se de cea din spate. Strigăte și țipete confuze se înălțară în aer. Și mai multă lume începu să se retragă.

Gray se ținu după oamenii care se retrăgeau, rămânând printre cei mai panicați.

Fiona țipa și se zvârcolea. Dădea dintr-o mână, cu degetele pline de sânge.

Confuzia și dezordinea se răspândiră cu iuțea fulgerului. Urletul lui Gray avusese efect imediat, după atacurile de la Londra și din Spania. O mulțime de oameni

începură și ei să țipe „Bombă!” Semnalul se împrăștie prin mulțime ca un ecou, purtat din gură în gură.

Asemenea unei turme agitate de vite, cei din mulțime se rotiră, lovindu-se cu putere unii de ceilalți. Claustrofobia accentua teama și neliniștea. Focurile de artificii se stinseră deasupra, însă deja țipete înfricoșate răsunau acum de-a lungul rutei pe care se desfășura parada. Numaidecât ce o persoană o zbughea la fugă, alte două o luau din loc, din reflex, numărul lor crescând exponențial. Picioarele loveau ritmic pavajul, retrăgându-se și îndreptându-se spre ieșire.

O picătură devenea o revărsare de valuri.

Cursa spre ieșirea din parc începuse.

Gray se lăsă purtat de valul de oameni, cu Fiona în brațe. Se rugă ca nimeni să nu fie călcat în picioare. Însă până acum panica fusese moderată. Odată cu încheierea bubuiturilor focurilor de artificii, confuzia pusese stăpânire pe mulțime mai degrabă decât groaza. Cu toate acestea, fluxul de oameni continua să se reverse spre poarta principală.

Gray o lăsă pe Fiona jos, eliberându-și mâinile. Își șterse fața cu mâneca costumului Armani. Fiona rămase lângă el, cu o mână ținându-se strâns de cureaua lui ca să nu se piardă de el în mijlocul masei mari de oameni.

Poarta apăru în față.

Gray dădu din cap spre ea.

— Dacă se întâmplă ceva...*fugi*. Nu te oprești absolut deloc.

— Nu știu dacă o să pot. Mă doare ca naiba aici într-o parte.

Acum Gray observă că ea șchiopăta, ușor aplecată într-o parte.

Mult în față, Gray îi zări pe agenții de pază încercând să controleze mulțimea care ieșea prin porți, pentru a nu fi nimeni strivit. Uitându-se cu atenție, Gray remarcă o pereche de paznici care stăteau de-o parte, fără să se implice în menținerea ordinii. Un tânăr și o tânără. Amândoi cu părul blond, alb ca zăpada. Cumpărătorii de la casa de licitații. Deghizați, acum păzeau porțile. Amândoi aveau pistoalele în tocuri, și-și țineau palmele pe ele, în așteptare.

Pentru o fracțiune de secundă, ochii femeii îi întâlniră pe ai lui, acolo, în mulțime. Însă după aceea ea își mută privirea. După care reveni rapid. Îl recunoscuse.

Gray se trase înapoi în mulțime, luptându-se cu fluxul de oameni.

— Ce-i? întrebă Fiona, împinsă în spatele lui.

— Înapoi. Trebuie să găsim altă cale.

— Cum?

Gray începu să se tragă încet spre margine, înotând parcă împotriva unui curent puternic. Era prea greu să o ia direct înapoi. În scurt timp, se eliberă din vârtoare. În jurul lui nu se mai agita decât o mână de oameni, un mic vârtej într-un curent mult mai mare.

Aveau nevoie de o acoperire mai bună.

Gray văzu că ajunseseră la marginea rutei, acum pustii, pe care se desfășurase parada. Vehiculele decorate se opriseră, cu luminile încă sclipind, însă iară nici o muzică. Se părea că panica se răspândise și în rândul șoferilor acestor vehicule.

Își abandonaseră carele alegorice și fugiseră. Până și agenții de pază se duseseră spre porți.

Gray zări portiera deschisă de la cabina unuia dintre mașini.

— Pe-aici, spuse el.

O trase pe Fiona din mulțime și o luă la fugă spre vehiculul decorat. Deasupra cabinei se înălța o păpușă gigantică iluminată care reprezenta o rață lăbărțată cu un cap supradimensionat. Gray recunoscuse personajul. Din povestea lui Hans Christian Andersen *Rățușca cea urâtă*.

Ajunseră sub una din aripile ridicate și luminate cu becuri galbene licărind, care în mod clar era menită să fâlfâie. Gray o ajută pe Fiona să se urce în cabină, așteptându-se să fie împușcat în spate în orice moment. Se cocoță și el după ea și închise portiera, trăgând-o cât mai discret posibil.

În momentul în care își aruncă privirea afară prin parbriz, se feliță.

Din mulțime își făcu apariția un individ îmbrăcat în negru. Ucigașul lui Grette. Nu se mai deranjase să-și ascundă pușca. Toată atenția oamenilor fusese dirijată spre partea din față a parcului. Acesta dădu roată mulțimii care se retrăgea, uitându-se lung spre lac și circuitul de paradă.

Gray și Fiona se ghemuiră.

Bărbatul trecu la câțiva metri de ei și continuă să meargă de-a lungul șirului de vehicule abandonate.

— A fost cât pe ce, șopti Fiona. Ar trebui să...

— Șșșt.

Gray îi apăsă un deget pe buze. Atinse cu cotul o manetă. Ceva țiui în bordul mașinii.

— Oh, fir-ar să fie...!

Difuzoarele încorporate în macheta de deasupra izbucniră:

MAC, MAC, MAC... MAC, MAC, MAC...

Rățușca cea urâtă se trezise la viață.

Și toată lumea știa asta.

Gray se ridică. La treizeci de metri distanță, individul înarmat se întoarse cu fața spre ei.

Acum nu mai aveau unde să se ascundă.

Deodată, motorul mașinii dudu. Aruncându-și privirea într-o parte, o văzu pe Fiona stând în capul oaselor și acționând schimbătorul de viteze.

— Am găsit cheia în contact, explică ea și băgă în viteză.

Vehiculul se mișcă brusc în față, bălăngănindu-se.

— Fiona, lasă-mă...

— Tu ai condus ultima dată. Și uite unde am ajuns, spuse ea mergând direct spre individul înarmat cu pușcă. În plus, îi sunt datoare nemernicului ăștia.

Așadar, îl recunoscuse și ea. Pe cel care o omorâse pe bunica ei. Băgă în viteza a doua înainte ca bărbatul să apuce

să-și ridice arma. O luă hotărât spre el, fără să-i pese de amenințare.

Gray căută o modalitate de a-i fi de ajutor, uitându-se atent prin cabină.

Erau atât de multe manete...

Asasinul trase.

Gray se dădu înapoi, însă Fiona smucise deja de volan într-o parte, anticipându-i mișcarea. Un colț al parbrizului se transformă într-o plasă de păianjen, cu o gaură largă în mijloc. Fiona trase brusc de volan înapoi, încercând să treacă peste bărbat.

Din cauza mișcării bruște, vehiculul, având o greutate apreciabilă deasupra, rămase suspendat pe două roți.

— Țin-te bine! strigă Fiona.

Vehiculul reveni pe toate cele patru roți, însă astfel îi asigură bărbatului un moment în plus ca să sprinteze spre stânga. Era al naibii de rapid, pregătindu-și deja pușca, plănuiind să tragă de-aproape prin geamul lateral în timp ce vehiculul avea să treacă pe lângă el.

Nu mai aveau timp să manevreze și să iasă din bătaia puștii.

Concentrându-și din nou atenția asupra șirului de manete, Gray o apucă pe cea mai din stânga. Avea sens. Trase de ea în jos. Mecanismele acționară. Aripa Răzuștei, ridicată în urmă cu o secundă, fâlfâi, lăsându-se în jos. Îl lovi pe individ în gât, agățându-l dintr-o parte, rupându-i șira spinării. Bărbatul fu ridicat de la sol și aruncat cât colo.

— Du-te înspre porți! o îndemnă Gray.

Rățușca cea Urâtă dăduse pentru prima oară de gustul sângelui.

MAC, MAC, MAC... MAC, MAC, MAC...

Aționarea sirenei vehiculului le eliberă o potecă în față.

Oamenii se dădeau grăbiți într-o parte. Paznicii erau împinși în spate de mulțime. Chiar și cei deghizați. Poarta de serviciu amplasată imediat lângă intrarea principală, deschisă larg mai devreme pentru a reduce îmbulzeala, era deschisă și acum.

Fiona o luase într-acolo.

Rața intră în forță prin ea, rupându-și aripă stângă, cea aducătoare de moarte. Cabina se cutremură, iar ei ieșiră pe carosabil. Fiona se îndepărta în viteză.

— Întorci la primul colț, îi spuse Gray, arătându-i pe unde.

Ea se supuse, încetinind în curbă ca o profesionistă.

Rățușca dădu colțul în mare grabă. După încă două viraje, Gray o îndemnă să încetinească.

— Nu putem continua să mergem cu chestia asta, spuse el. Bate prea tare la ochi.

— Crezi? replică Fiona, aruncându-i o privire rapidă și scuturând exasperată din cap.

Gray găsi o cheie franceză lungă într-o trusă de unelte. Punând-o să oprească în vârful unui deal, îi făcu semn Fionei să coboare. Băgând în viteză, Gray apăsă pe ambreiaj, blocă acceleratorul cu cheia și sări din cabină.

Rățușca cea Urâtă o luă din loc, cu luminile revărsându-se în zare, lovind accidental mașinile parcate în timp ce cobora dealul în viteză. Indiferent unde avea să oprească în cele din urmă, locul accidentului avea să distragă atenția oricăror indivizi care i-ar fi putut urmări.

Gray se îndreptă în direcția opusă. Deocamdată ar fi trebuit să fie în siguranță. Se uită la ceasul de la mână. Aveau o grămadă de timp să ajungă la aeroport. Și la Monk. Avionul acestuia urma să aterizeze curând.

Fiona șchiopăta lângă el, uitându-se din când în când peste umăr.

În spatele lor, Rățușca trâmbița în noapte.

MAC, MAC, MAC... MAC, MAC, MAC...

— O să-mi lipsească, spuse Fiona.

— Și mie.

4.35 A.M.

HIMALAYA

Painter stătea lângă șemineu. Se ridicase din fotoliu când îi fusese pronunțată condamnarea la moarte.

Paznicul uriaș făcuse trei pași spre ei când Painter se ridicase în picioare, însă Anna îl reținuse cu o fluturare de mână.

— *Nein, Klaus. Alles ist ganz recht.*

Painter așteaptă ca paznicul, Klaus, să se întoarcă la locul lui de lângă ușă.

— Nu există tratament?

Anna scutură din cap.

— V-am spus adevărul.

— Atunci de ce Painter nu prezintă aceleași semne de nebunie ca și călugării? întrebă Lisa.

Anna se uită la Painter.

— Erai departe de mănăstire, *ja*? În satul de mai jos. Așadar, gradul de expunere a fost mai mic. Astfel, în locul degenerării neurologice rapide, treci printr-un proces de deteriorare mai lentă și mai generalizată a întregului organism. Însă condamnarea la moarte rămâne. Anna citi probabil ceva pe fața lui. Nu există tratament, însă există o șansă de a încetini procesul de deteriorare. De-a lungul anilor, experimentând pe animale, am ajuns la câteva soluții care par promițătoare. Îți putem prelungi viața. Sau cel puțin puteam.

— Ce vrei să spui? întrebă Lisa.

Anna se ridică.

— De-asta v-am chemat aici. Ca să vă arăt.

Făcu semn din cap înspre paznic, Klaus, care deschise ușa.

— Urmați-mă. Și poate vom găsi o modalitate să ne fim de folos unii altora.

Painter îi întinse Lisei o mână, în timp ce Anna o lua înainte. Ardea de curiozitate. Simțea că era atât o capcană, cât și o rază de speranță.

Ce momeală putea fi mai bună?

Lisa se aplecă înspre el ridicându-se.

— Ce se petrece aici? îi șopti ea la ureche.

— Nu sunt sigur.

Aruncă o privire spre Anna care vorbea cu Klaus.

„Poate vom găsi o modalitate să ne fim de folos unii altora.”

Painter plănuise să-i propună același lucru Annei, chiar discutase despre asta cu Lisa mai devreme, să negocieze pentru viețile lor, să câștige timp. Oare cineva trăsese cu urechea? Oare erau microfoane în cameră? Sau pur și simplu lucrurile se înrăutățiseră atât de mult încât aveau absolută nevoie de cooperarea lor?

Acum era îngrijorat.

— Probabil că are legătură cu explozia pe care am auzit-o, spuse Lisa.

Painter dădu din cap. Cu siguranță avea nevoie de mai multe informații. Deocamdată încerca să nu se îngrijoreze din cauza sănătății lui... dar era dificil, din moment ce o altă migrenă începuse să îl chinuie undeva în spatele ochilor, coborând până la măsele, amintindu-i la fiecare zvâcnet de boala de care suferea.

Anna le făcu semn să o urmeze. Klaus se dădu înapoi. Nu părea deloc mulțumit. Însă, pe de altă parte, Painter nu apucase să vadă cum arăta omul când era mulțumit. Și, dintr-

un motiv sau altul, spera să nici nu aibă ocazia. Ceea ce-l făcea fericit pe omul acesta cu siguranță erau urletele de durere și vărsarea de sânge.

— Dacă sunteți amabili să mă însoțiți, spuse Anna cu o politețe rece.

O luă înspre ușă, flancată de doi dintre ceilalți paznici. Klaus îi urma pe Lisa și Painter, secondat de alți doi bărbați înarmați.

Se îndreptau într-o altă direcție decât cea care ducea la confortabila celulă. După ce cotiră de câteva ori, se treziră într-un tunel drept, mai larg decât toate celelalte și care părea că duce chiar în inima muntelui. Era luminat de un șir de becuri electrice, aliniat și acoperite de mici rețele de sârmă de-a lungul peretelui. Era primul semn de civilizație.

Mergeau de-a lungul coridorului.

Painter observă că aerul începuse să miroasă a fum. Și mirosul devenea din ce în ce mai puternic și înțepător pe măsură ce avansau. Își îndreptă din nou atenția spre Anna.

— Deci știi ce mi-a provocat boala asta, zise el.

— Da, după cum am mai spus, a fost un accident.

— Ce fel de accident? insistă el.

— Nu e ușor să-ți dau un răspuns. Totul merge mult înapoi în negurile istoriei.

— La vremurile când erați naziști?

Anna îi aruncă o privire.

— La apariția vieții pe planeta asta.

— Pe bune? se miră Painter. Chiar atât de lungă e povestea asta? Nu uita că mai am doar trei zile la dispoziție.

Ea îi zâmbi din nou și scutură din cap.

— În cazul acesta o să sar direct la momentul în care bunicul meu a ajuns prima oară la *Granitschloß*. La sfârșitul războiului. Știi ceva despre vremurile tulburi de atunci? Despre haosul din Europa după prăbușirea Germaniei?

— Da, toți se grăbeau să pună mâna pe ceva.

— Și nu numai pe pământul și resursele germane, ci și pe cercetările noastre științifice. Forțele Aliate au trimis diferite grupuri rivale de savanți și militari ca să scoțoască toată Germania în căutarea unor tehnologii secrete. Era la îndemână și gratis pentru toată lumea. Anna se încruntă încurcată. Așa se spune în engleză?

Painter și Lisa încuviințară amândoi din cap.

— Numai Marea Britanie a trimis cinci mii de militari și civili, sub numele de cod T-Force. Forța Tehnologiei. Scopul oficial pe care-l anunțaseră era acela de a împiedica jefuirea și vandalizarea locurilor unde se găsea tehnologie germană, în timp ce tocmai *jefuirea și vandalizarea* erau scopul lor real, concurând pentru asta cu americanii, rușii și francezii. Știți cine a fost fondatorul britanic al T-Force?

Painter scutură din cap. N-avea cum să nu facă o comparație între Sigma Force și echipele britanice de la sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial. Jefuitori de tehnologie. Iar fi plăcut să discute despre asta cu fondatorul Sigma, Sean McKnight. Dacă ar mai fi fost în viață.

— Cine era conducătorul lor? întrebă Lisa.

— Un gentleman pe nume Ian Fleming.

Lisa pufni neîncrezătoare.

— Scriitorul care l-a creat pe James Bond?

— Unul și același. S-a spus că și-a construit personajul pornind de la trăsăturile unora dintre oamenii din echipa sa. Asta ca să vă faceți o idee despre hotărârea și exuberanța acestor jefuitori.

— Învingătorul ia toată prada de război, cită Painter ridicând din umeri.

— Poate. Însă datoria bunicului meu era să protejeze cât de mult și de bine putea acea tehnologie. Era ofițer în *Sicherheitsdienst*.

Se uită la Painter, ca și cum i-ar fi testat cunoștințele.

Deci jocul nu se sfârșise. El era pregătit pentru a răspunde provocării

— *Sicherheitsdienst* era grupul de luptători de comando implicați în evacuarea comorilor germane: obiecte de artă, aur, antichități și tehnologie.

Ea încuviință din cap.

— În ultimele zile ale războiului, în timp ce rușii treceau granițele de est, bunicul meu a primit o misiune *top secret*, cum îi spuneți voi, americanii. Și-a primit ordinele de la Heinrich Himmler însuși, înainte ca *Reichsführer*-ul să fie capturat și să se sinucidă.

— Și care au fost ordinele astea? întrebă Painter.

— Să îndepărteze, să protejeze și să distrugă orice dovadă a existenței unui proiect cu nume de cod *Cronos*. Esența proiectului era un dispozitiv numit simplu *die Glocke*. Sau *Clopotul*. Laboratorul de cercetare era îngropat adânc sub pământ, într-o mină abandonată din Munții Sudeți. El habar nu avea care era scopul acestui proiect, dar în cele din urmă l-a aflat. Aproape că l-a distrus atunci, însă promise niște ordine.

— Deci a reușit să fugă cu Clopotul. Cum?

— Existau două planuri în rezervă pentru a fi puse în aplicare. Unul era să fugă înspre nord, prin Norvegia, celălalt era să o ia spre sud, prin Adriatică. Pe ambele rute existau agenți care urmau să-i ajute. Bunicul a optat să meargă spre nord. Himmler îi vorbise despre *Granitschloß*. A ajuns aici cu un grup de savanți naziști, dintre care unii erau faimoși în lagăre. Cu toții aveau nevoie de un loc unde să se ascundă. În plus, bunicul meu avea să le ofere un proiect căruia foarte puțini savanți ar fi putut să-i reziste.

— *Clopotul*, concluzionă Painter.

— Exact. Oferea ceva ce mulți savanți din vremea aceea căutaseră să obțină cu alte mijloace.

— Adică ce?

Anna oftă și se întoarse să-i arunce o privire lui Klaus.

— Perfectiunea.

Rămase tăcută câteva momente, cufundată în propria tristețe.

În fața lor, coridorul se termină în cele din urmă. O pereche de uși de fier gigantice se deschideau la capătul lui. Dincolo de prag, o scară săpată grosolan cobora în spirală în inima muntelui. Era săpată în piatră, însă treptele se roteau în jurul unei coloane centrale de oțel, de grosimea unui trunchi de copac. O porniră în jos în jurul lui.

Painter privi în sus. Coloana străpungea vârful acoperișului și mergea mai departe, în sus... poate chiar ieșind undeva pe coasta muntelui. Un paratrăsnet, gândi el. Simțea și că aerul începuse să miroasă a ozon, mai puternic acum decât fumul.

Anna observă obiectul atenției sale.

— Folosim axul acesta pentru a descărca energia în exces și a o extrage din munte.

Îi arată undeva deasupra.

Painter se ridică pe vârfuri. Își aduse aminte de luminile fantomă despre care se vorbea în zonă. Oare aceasta să fie sursa lor? Și a luminilor și, poate, și a bolii?

Încercând să-și înăbușe furia, Painter se concentra asupra scărilor. Durerea de cap devenise mai puternică, iar mersul în cerc în jos îi agravase starea de amețală din ce în ce mai accentuată. Căutând să-și abată gândurile de la asta, continuă conversația:

— Să revenim la povestea Clopotului. Ce făcea acesta?

Anna tresări, trezindu-se brusc din reverie.

— La început nu știa nimeni. Cercetările dovediseră că era o sursă nouă de energie. Unii credeau chiar că putea fi o

mașină a timpului rudimentară. De aceea numele ei de cod era *Cronos*.

— Călătorii în timp? se miră Painter.

— Trebuie să-ți amintești, explică Anna, că naziștii se aflau la ani-lumină distanță față de alte națiuni în materie de tehnologie. Acesta a fost motivul pentru care după război a urmat un val atât de mare de piraterie științifică. Dar dă-mi voie să merg puțin înapoi. În prima jumătate a secolului, se aflau în competiție două sisteme teoretice: teoria relativității și teoria cuantică. Și, deși acestea nu se contraziceau neapărat una pe cealaltă, chiar și părintele relativității, Einstein, vorbea despre aceste două teorii ca fiind incompatibile. Teoriile divizaseră comunitatea științifică în două tabere. Și știm de ce parte se concentrase cea mai mare parte a lumii occidentale.

— Teoria relativității a lui Einstein.

Anna dădu din cap.

— Ceea ce a condus la divizarea atomului, la bombe și la energia nucleară. Lumea întregă s-a transformat în *Proiectul Manhattan*. Totul pornind de la opera lui Einstein. Naziștii au pornit pe alt drum, dar nu cu mai puțină hotărâre. Aveau și ei un echivalent al Proiectului Manhattan, însă unul fundamentat în cealaltă tabără teoretică. Teoria cuantică.

— De ce să pornească pe drumul acesta? întrebă Lisa.

— Pentru un motiv foarte simplu. Anna se întoarse spre ea. Pentru că Einstein era evreu.

— Cum?

— Nu uitați contextul în care se petrecea totul. Einstein era evreu. În ochii naziștilor, asta diminuea considerabil valoarea descoperirilor sale. În locul acestora, naziștii au pus mare preț pe descoperirile în fizică ale unor savanți germani pursânge, considerând lucrările acestora mai valoroase. Naziștii și-au bazat propriul Proiect Manhattan pe lucrările unor savanți precum Werner Heisenberg și Erwin Schrödinger, și mai ales ale lui Max Planck, părintele teoriei cuantice. Toți aveau rădăcini solide în Patria Mamă. Așa că naziștii au început să realizeze aplicații practice bazate pe mecanică cuantică, lucruri care astăzi sunt considerate extrem de inovatoare. Savanții naziști considerau că se putea obține o sursă de energie pornind de la experimente cu modele cuantice. Ceea ce se realizează abia astăzi. Știința modernă o numește energia punctului zero.

— Punctul zero?

Lisa aruncă o privire spre Painter.

El dădu din cap, fiind familiarizat cu conceptul științific.

— Când se răcește ceva până la temperatura de zero absolut – aproape trei sute de grade sub zero grade Celsius – toată mișcarea atomică încetează. Totul se oprește. Punctul zero al naturii. Cu toate acestea, energia persistă chiar și în momentul acela. Undeva există o radiație ce nu ar trebui să fie acolo. Prezența energiei nu a primit explicații satisfăcătoare pornind de la teorii tradiționale.

— Dar teoria cuantică o face, spuse Anna hotărât. Aceasta permite mișcarea chiar și atunci când materia este înghețată până la oprirea absolută.

— Cum e posibil așa ceva? întrebă Lisa.

— La zero absolut, particulele nu se pot mișca în sus, în jos, înspre stânga sau înspre dreapta, însă, potrivit mecanicii cuantice, pot ieși și pătrunde înapoi în *existență*, producând energie. Ceea ce se numește energia punctului zero.

— Pot ieși și pătrunde înapoi în existență? se miră Lisa ușor neîncrezătoare.

Painter prelua frâiele discuției.

— Fizica cuantică are anumite ciudățenii. Însă, deși conceptul pare nebunesc, energia este reală. Înregistrată în laboratoare. Pretutindeni în lume, savanții caută modalități de a ajunge la această energie aflată la baza întregii existențe. Ea oferă o sursă de putere infinită, nelimitată.

Anna dădu din cap.

— Iar naziștii făceau experiențe cu această energie cu fervoarea savanților voștri care se ocupau de Proiectul Manhattan.

Ochii Lisei se lărgiră.

— O sursă nelimitată de putere. Dacă ar fi descoperit-o, asta ar fi schimbat cu siguranță cursul războiului.

Anna ridică o mână ca s-o corecteze.

— Cine spune că *nu* au descoperit-o? Există documente care arată că în ultimele luni ale războiului, naziștii au obținut progrese remarcabile. Proiecte cu nume *Feuerball* și

Kugelblitz. Despre care se pot găsi detalii în arhivele neclasificate ale T-Force din Marea Britanie. Însă descoperirile au venit prea târziu. Locurile unde se făceau cercetările au fost bombardate, savanții au fost uciși și rezultatele muncii lor au fost furate.

Tot ce a mai rămas de pe urma lor a fost folosit de diverse națiuni în proiecte strict secrete.

— Dar nu și Clopotul, spuse Painter, aducând discuția înapoi la punctul său inițial.

Îi era prea greață ca să se poată concentra asupra tuturor acestor divagații.

— Nu și Clopotul, încuviință Anna. Bunicul meu a reușit să scape cu inima Proiectului Cronos, rezultat din cercetările privind energia punctului zero. Proiectul a primit un nume nou de la bunicul meu. *Schwarze Sonne*.

— Soarele Negru, traduse Painter.

— *Sehr gut*.

— Dar Clopotul ăsta? spuse Painter. Ce făcea?

— A fost cel care te-a îmbolnăvit, răspuse Anna. Te-a afectat provocând probleme la nivelul cuantic, acolo unde nu poate ajunge nici o pastilă și nici un remediu.

Painter aproape că se împiedică de o treaptă. Avea nevoie de timp să digere informația. „*Probleme la nivelul cuantic*.” Ce însemna asta?

Ultimele trepte le apărură în față, blocate de două bariere făcute din grinzi de lemn și păzite de alți doi bărbați înarmați. Deși încă șocat de ceea ce auzise, Painter observă

piatra arsă de-a lungul acoperișului ultimei răsuciri a spiralei pe unde coborâseră.

În fața lor se deschidea o nișă adâncă. Painter nu vedea prea departe înăuntrul ei, însă putea simți căldura. Toate suprafețele erau înnegrite. Sub prelate zăceau un șir de siluete ghemuite. Cadavre.

Aici era zona exploziei pe care o auziseră mai devreme.

Dintre ruine apăru un om, negru de cenușă, însă îl recunoscuse numaidecât. Era Gunther, paznicul masiv care arsese mănăstirea. Se părea că oamenii de aici culegeau ceea ce semănaseră.

Foc pentru foc.

Gunther trecu bariera. Anna și Klaus i se alăturară. Studiindu-i pe Klaus și pe Gunther, Painter observă o anumită asemănare între cei doi uriași – nu neapărat în ce privea aspectul fizic, cât mai ales în purtarea aspră, ciudată, greu de definit.

Gunther dădu din cap înspre Klaus.

Acesta abia dacă se uită la el.

Anna își aplecă ușor capul înspre Gunther, vorbind repede în nemțește. Painter nu putu să deslușească nimic în afara unui singur cuvânt. Suna la fel în germană și în engleză.

Sabotaj.

Deci nu toate mergeau ca pe roate în Castelul de Granit. Oare exista un trădător aici? Și dacă da, cine era acesta? Și

care era scopul lui? Oare le era prieten sau era doar un alt dușman?

Privirea lui Gunther se opri asupra lui Painter. Buzele i se mișcară, însă Painter nu pricepu ce spunea. Anna scutură dezaprobator din cap. Ochii lui Gunther se îngustară, însă se supuse.

Painter știa că avea să fie eliberat.

Aruncându-i o ultimă privire pătrunzătoare, Gunther făcu stânga-mprejur și o luă înapoi înspre ruinele înnegrite.

Anna se întoarse.

— Asta am vrut să vă arăt.

Întinse brațul spre locul distrus.

— Clopotul, spuse Painter.

— A fost distrus. Un act de sabotaj.

Lisa privi dezastrul.

— Și acest Clopot a fost cel care l-a îmbolnăvit pe Painter.

— Și cel care deținea singura șansă de a-l trata.

Painter studie locul devastat.

— Nu aveți o copie a Clopotului? întrebă Lisa. Sau nu puteți face altul?

Anna scutură ușor din cap.

— Una dintre componentele cheie nu poate fi duplicată. Xerum 525. Nici acum, după șaiszeci de ani, nu am reușit să-i descoperim formula.

— Deci fără Clopot nu există vindecare, conchise Painter.

— Însă s-ar putea să existe o șansă... dacă ne ajutăm reciproc. Anna întinse mâna. Dacă putem coopera... vă dau cuvântul meu.

Painter se întinse aproape prăbușindu-se înspre ea și-i apucă mâna. Cu toate astea, ezită. Simțea că existau lucruri pe care nu le știa. Ceva ce Anna lăsase nerostit. Toate vorbele ei... toate explicațiile. Toate erau menite să le abată atenția. La urma urmei, de ce erau dispuși să-i ofere târgul ăsta?

Atunci avu o revelație.

Știa.

— Accidentul... spuse el.

Simți degetele Annei fremătând în mâna lui.

— Nu a fost un *accident*, nu-i așa?

Își aminti cuvântul pe care-l prinsese.

— A fost tot un sabotaj.

Anna dădu din cap.

— La început am crezut că a fost un accident. Din când în când aveam probleme cu valurile necontrolate de energie. Care creau probleme în funcționarea Clopotului. Nimic important. Eliberarea energiei declanșa câteva îmbolnăviri în jur. Din când în când câteva decese.

Painter trebui să se abțină ca să nu scuture din cap. „*Nimic important*“, spusese Anna. Bolile și decesele fuseseră suficient de *importante* pentru ca Ang Gelu să transmită un semnal internațional cerând ajutor și aducându-l pe el aici.

Anna continuă:

Însă acum câteva nopți, cineva s-a jucat cu setările în timpul unui test de rutină al Clopotului. Ceea ce a crescut exponențial randamentul producției de energie.

— Și a iradiat mănăstirea și satul.

— Exact.

Painter strânse mai tare mâna Annei. Părea că aceasta voia să se desprindă. El nu era dispus să-i dea drumul. În continuare evita să-i dezvăluie tot adevărul. Însă Painter era conștient de adevăr la fel cum era de durerea care-i sfredelea capul. Era explicația ofertei de cooperare.

— Însă nu au fost afectați numai sătenii și călugării, spuse Painter. Au fost afectați și toți cei de aici. Cu toții sunteți la fel de bolnavi ca și mine. Nu suferiți de procesul de degenerare neurologică rapidă pe care am văzut-o la mănăstire, ci de acela de deteriorare corporală mai lentă care mă afectează și pe mine.

Ochii Annei se îngustară, studiindu-l – cântărind cât de mult să-i spună – și în cele din urmă încuviință din cap.

— Noi am fost parțial la adăpost aici, am fost protejați într-o oarecare măsură. Am reușit să trimitem cea mai mare parte a radiațiilor produse de Clopot în sus, afară.

Painter își aminti luminile fantomă pe care le văzuse dansând pe crestele munților. Ca să îndepărteze pericolul, nemții iradiaseră toată zona înconjurătoare, inclusiv mănăstirea din apropiere. Însă nici savanții de aici nu reușiseră să scape neafecțați.

Anna îi prinse privirea fără să clipească, fără urmă de părere de rău.

— Acum suntem cu toții condamnați la aceeași moarte.

Painter se gândi ce variante avea. Nici una. Deși nici una din părți nu avea încredere în cealaltă, erau cu toții în aceeași barcă, așa că puteau la urma urmei să se apropie. Strângându-i mâna cu putere, o scutură încheind astfel pactul.

Sigma și naziștii la un loc.

PARTEA a II-a

CAPITOLUL 7

MAMBA NEAGRĂ

5.45 A.M.

REZERVAȚIA NATURALĂ HLUHLUWE-UMFOLOZI
ZULULAND, AFRICA DE SUD

Khamisi Taylor stătea în picioare în fața biroului paznicului-șef. Cu spatele înțepenit, aștepta, în timp ce Gerald Kellogg termina de citit raportul lui preliminar despre tragedia din ziua trecută.

Singurul sunet din încăpere era scârțâitul unui ventilator suspendat în tavan, care se învârtea ușor.

Khamisi purta niște haine de împrumut, pantalonii fiind prea lungi, iar cămașa prea strâmtă. Însă măcar erau uscate. După ce-și petrecuse toată ziua și noaptea în iazul cu apă caldă, cufundat până la umeri în adâncitura noroioasă, cu brațele înțepenite de durere pe pușca pregătită de tragere, era recunoscător pentru hainele călduroase și pământul solid de sub picioare.

În plus, aprecia la adevărata valoare și lumina zilei. Prin geamul din spate al biroului, zorii colorau cerul într-un trandafiriu prăfuit. Lumea își făcea din nou apariția din întuneric. Supraviețuise. Era în viață, încă nu putea să accepte pe deplin asta. În cap încă îi mai răsunau urletele scoase de *ukufa*.

Foarte aproape de el, paznicul-șef, Gerald Kellogg, își freca absent mustața stufoasă roșcată-cafenie în timp ce continua să citească. Soarele dimineții i se răsfrângea pe scăfârlia cheală, dându-i un luciul de un roz strălucitor. În cele din urmă se uită în sus, holbându-se la el peste ochelarii de citit în formă de semilună cocoțată pe nas.

— Și ăsta-i raportul pe care intenționezi să mi-l dai să-l pun la dosar, domnule Taylor? întrebă paznicul-șef Kellogg lovind cu un deget în hârtia galbenă. Un animal de pradă necunoscut cu coamă. Asta-i tot ce poți să spui despre ce a omorât-o și târât-o în pădure pe doamna doctor Fairfield?

— Domnule, n-am putut să văd clar animalul. Era ceva mare și cu blană albă. După cum am raportat.

— Probabil că o leoaică, spuse Kellogg.

— Nu, domnule... n-a fost un leu.

— Cum poți să fii sigur? N-ai spus mai înainte că nu l-ai văzut?

— Da, domnule... ce am vrut să spun, domnule... a fost că ceea ce am văzut nu semăna cu nici un animal de pradă din savana africană.

— Și-atunci ce era?

Khamisi rămase tăcut. Știa foarte bine că nu era cazul să aducă în discuție *ukufa*. La lumina unei zile obișnuite, zvonurile despre monștri nu aveau decât să provoace ironie. S-ar fi spus că era doar un sălbatic superstițios.

— Așadar, o creatură a atacat-o și a târât-o pe dr. Fairfield, un animal pe care nu l-ai văzut suficient de clar ca să-l identifiți...

Khamisi dădu ușor din cap.

— ...și cu toate astea, ai fugit și te-ai ascuns în adăpătoarea pentru animale? continuă Gerald Kellogg și mototoli raportul. Cum crezi că se va reflecta asta asupra serviciului nostru de-aici? Unul dintre angajații noștri permite ca o femeie de șaiszeci de ani să fie omorâtă, în timp ce el fuge și se ascunde. Cu coada între picioare, fără ca măcar să știe ce a fost acolo.

— Domnule, acest mod de interpretare nu este corect...

— Corect? bubui vocea paznicului-șef, suficient de tare cât să fie auzită în camera învecinată, unde întregul personal fusese chemat ca urmare a urgenței apărute. Cât de *corect* este că trebuie să-i contactez pe cei din familia doamnei dr. Fairfield și să-i anunț că mama sau bunica lor a fost atacată și mâncată în timp ce unul dintre paznicii mei – unul dintre paznicii mei *înarmați* a fugit și s-a ascuns?

— Nu puteam să fac absolut nimic.

— Doar să-ți salvezi propria piele...

Khamisi auzi cuvântul nerostit și care fusese omis în mod intenționat.

Să-ți salvezi propria piele *neagră*.

Gerald Kellogg nu fusese încântat să-l angajeze pe Khamisi. Familia paznicului avea legături cu vechea conducere a țării, iar el ocupase diferite funcții datorită relațiilor și legăturilor sale. Mai era încă membru în Clubul Oldavi, exclusiv pentru albi, unde încă să mai făceau aranjamente de natură economică, chiar și după căderea apartheidului. Deși legi noi fuseseră adoptate oficial, barierele sociale fuseseră depășite în cadrul guvernului și se formaseră sindicate, afacerile erau tot afaceri în Africa de Sud. Familia De Beerse încă mai deținea minele de diamante. Familia Waalenberg încă mai deținea cea mai mare parte din tot restul.

Schimbarea avea să se facă lent.

Poziția lui Khamisi era un pas mic, o porțiță pe care el intenționa s-o țină deschisă și pentru generația următoare. Așa că își păstră un ton calm al vocii.

— Sunt sigur că de îndată ce anchetatorii vor cerceta locul, vor confirma că a fost singurul lucru pe care l-am putut face.

— Oare așa vor face, domnule Taylor? Am trimis o grămadă de oameni acolo, la o oră după ce elicopterul de căutare și salvare te-a găsit după miezul nopții tăvălindu-te în apa aia nămolosă. Au raportat acum cincisprezece minute. Au găsit carcasa rinocerului mort, aproape jupuită de șacali și de hiene.

— Nici urmă de puiul despre care ai raportat tu. Și cel mai important aspect, nici urmă de dr. Fairfield.

Khamisi scutură din cap, căutând argumente care să demonteze aceste acuzații. În minte i se derula rapid veghea lui prelungită în adăpătoare. Ziua păruse a nu se mai termina, însă noaptea fusese și mai rău. Odată cu apusul soarelui, Khamisi așteptase să fie atacat. În schimb însă, auzise scheunatul hienelor și urletele șacalilor care coborau în vale, însoțite de mârâiturile și zbieretele furioase ale animalelor ce se încăierau între ele pentru a câștiga supremația asupra hoiturilor.

Prezența acestor animale care se hrăneau cu mortăciuni aproape că îl făcuseră pe Khamisi să creadă că era în siguranță și să încerce să fugă la jeep. Dacă șacalii și hienele, o prezență obișnuită aici, se întorseseră, atunci poate că *ukufa* plecase.

Cu toate astea, nu se mișcase din loc.

Încă îl mai bântuia imaginea recentă a ambuscadei în care fusese atrasă dr. Fairfield.

— În mod sigur au mai fost și alte urme, spuse el.

— Au mai fost.

Khamisi se luminează la față. Dacă avea dovada...

— Au mai fost niște urme de leu, spuse Kellogg. Două femele adulte. Exact cum am mai zis mai devreme.

— Leoaice?

— Da. Cred că aveam câteva fotografii ale acestor creaturi ciudate pe undeva pe aici. Poate c-ar fi mai bine să le

studiezi, astfel încât să le poți identifica pe viitor. Asta având în vedere tot timpul liber pe care o să-l ai la dispoziție.

— Domnule?

— Ești suspendat, domnule Taylor.

Khamisi nu putu să-și rețină o expresie șocată. Știa că dacă ar fi fost vorba de un alt paznic... oricare alt paznic *alb*... s-ar fi bucurat de mai multă îngăduință, de mai multă încredere. Însă nu și el, care avea pielea unui sălbatic, a unui membru de trib. Știa foarte bine că nu era cazul să riposteze. N-ar fi făcut decât să înrăutățească lucrurile.

— Fără salariu, domnule Taylor. Până când se va definitiva o anchetă completă.

„O anchetă completă.” Khamisi știa cum avea să se încheie aceasta.

— Și mi s-a cerut din partea poliției locale să te informez că nu ai voie să părăsești zona. De asemenea, se va stabili dacă a fost sau nu vorba de neglijență în serviciu.

Khamisi își închise ochii.

În ciuda faptului că soarele răsărea, coșmarul refuza să se sfârșească.

— — —

Zece minute mai târziu, Gerald Kellogg se mai afla încă în spatele mesei de lucru, biroul său fiind acum gol. Își trecu o palmă transpirată peste creștetul capului, ca și cum ar fi lustruit un măr. Gustul amar pe care-l simțea pe buze refuza

să dispară. Noaptea fusese interminabilă și trebuise să stingă atât de multe vâlvățai. Și încă mai avea o mie de detalii de care să se ocupe: să se descurce cu mass-media, să discute cu familia biologului, inclusiv cu partenera doctoriței Fairfield.

Kellogg scutură din cap gândindu-se la această ultimă problemă. Dr. Paula Kane avea să se dovedească cea mai mare belea. Știa că termenul de „parteneriat” dintre cele două femei în vârstă depășise tărâmul profesional. Paula Kane fusese cea care făcuse presiuni noaptea trecută pentru a trimite elicopterul de căutare și salvare după ce dr. Fairfield nu se mai întorsese acasă din sălbăticie.

Trezit în miez de noapte, Gerald făcuse apel la prudentă. Nu era ceva neobișnuit ca zoologii să înnopteze în zonele de interes. Ce-l făcuse să se dea jos din pat fusese locul unde se dusesse dr. Fairfield cu unul dintre paznicii săi. Spre granița nord-vestică a parcului. Nu prea departe de proprietatea și domeniul privat al familiei Waalenberg.

O căutare în zona aceea necesita supravegherea și controlul său imediat.

Avusese o noapte agitată și fusese nevoie de acțiuni rapide și coordonare, însă totul aproape se rezolvase, iar duhul se întorsese în lampa lui proverbială.

Cu excepția unei ultime chestiuni de care mai trebuia să se ocupe.

Nu mai avea nici un motiv să o amâne.

Ridică receptorul telefonului și formă numărul privat. Așteaptă să i se răspundă, bătând ușor cu pixul într-un carnetel.

— Raportează, veni un răspuns succint după ce i se făcu legătura.

— Tocmai am terminat întrevederea cu el.

— Și?

— N-a văzut nimic... nimic clar.

— Ce înseamnă asta?

— Susține c-a surprins frânturi de imagini. Nimic care să poată fi identificat.

Urmă o perioadă lungă de tăcere.

Gerald deveni din ce în ce mai agitat.

— Raportul său va fi modificat. Lei. Asta va fi concluzia la care se va ajunge. O să împușcăm câțiva de ochii lumii și o să încheiem problema asta într-o zi sau două. Omul, între timp, a fost suspendat.

— Foarte bine. Știi ce trebuie să faci.

Kellogg se opuse ideii.

— A fost suspendat. N-o să îndrăznească să facă valuri. L-am speriat destul de bine. Nu cred...

— Exact. Nu trebuie să crezi. Ai primit niște ordine. Fă să pară c-a fost un accident.

Legătura telefonică se întrerupse.

Kellogg puse receptorul în furcă. Atmosfera din cameră era înăbușitoare în ciuda aerului condiționat și a

ventilatorului care se învârtea încet. Nimic nu făcea cu adevărat față căldurii sufocante a savanei.

Însă nu temperatura era cea care îi provocase broboanele de transpirație care i se rostogoleau pe frunte.

„Ai primit niște ordine.”

Iar el știa foarte bine că nu era cazul să nu le respecte, își aruncă rapid privirea la carnetul de pe birou. Fără să-și dea seama, desenase în timp ce vorbea la telefon, o reacție la neliniștea pe care i-o trezea bărbatul de la celălalt capăt al firului.

Gerald mângăli în grabă ceva deasupra, rupse hârtia din carnet și o făcu bucățele. Nici o dovadă. Niciodată. Asta era regula. Iar el primise niște ordine.

„Fă să pară c-a fost un accident.”

4:50 A.M.

LA 12 300 METRI ALTITUDINE

DEASUPRA GERMANIEI

— O să aterizăm peste o oră, anunță Monk. Poate c-ar trebui să mai tragi un pui de somn.

Gray se întinse. Bâzâitul redus al avionului Challenger 600 îl adormise, însă mintea sa nu încetase să proceseze

evenimentele ultimei zile, încercând să pună cap la cap piesele acestui puzzle. Avea Biblia lui Darwin deschisă în față.

— Fiona cum se simte? întrebă el.

Monk dădu din cap spre canapeaua din spatele avionului. Fiona era tolănită sub o pătură.

— A adormit într-un final. Doborâtă de analgezice. Copilei ăsteia nu-i tace gura o clipă.

Vorbise întruna de când cei doi ajunseseră la aeroportul din Copenhaga. Gray îl alertase pe Monk prin telefon, iar el aranjase ca o mașină particulară să-i aducă în siguranță la avion, care tocmai era alimentat cu combustibil. Logan se ocupase de toate problemele de natură diplomatică și de vize.

Cu toate astea, Gray nu răsuflesse ușurat până când Challengerul nu își ridicase trenul de aterizare și se înălțase în aer.

— Dar rana de glonț?

Monk ridică din umeri și se prăbuși într-un scaun de alături.

— E doar o zgârietură. OK, o zgârietură destul de adâncă și de urâtă. O s-o doară ca naiba în zilele următoare. Însă cu niște antiseptic și cu un bandaj o să se simtă perfect peste vreo două zile. Gata să jefuiască și mai mulți oameni.

Monk se bătu ușor pe haină, ca să se asigure că portofelul lui mai era acolo.

— Nu l-a furat decât așa, ca să-ți dea binețe, spuse Gray.

Își ascunse un zâmbet obosit. Grette Neal îi explicase același lucru ieri. Dumnezeu, oare totul se întâmplase doar ieri?

În timp ce Monk se îngrijise de Fiona, Gray îi dăduse raportul lui Logan. Directorul interimar nu fusese fericit să afle despre aventura care urmasse licitației... o licitație la care lui Gray i se interzisese să participe. Cu toate acestea, răul fusese făcut. Din fericire, încă mai avea stick-ul de memorie cu fotografiile participanților, inclusiv ale perechii cu părul blond ca gheața. I le trimisese pe toate lui Logan, împreună cu copii ale unor pagini din Biblie și cu notițele sale. Îi trimisese până și desenele tatuajului în formă de trifoi pe care-l văzuse pe mâinile atacatorilor din noaptea trecută. O echipă de asasini blonzi necunoscuți.

Logan și Kat aveau să încerce la rândul lor să stabilească cine se afla în spatele întregii afaceri. Logan solicitase deja niște informații de la autoritățile din Copenhaga. Acestea nu raportaseră nici un deces în parc. Se părea că trupul asasinului pe care îl doborâseră dispăruse. Așa că fuga lor din Tivoli Gardens nu provocase ceva mai serios decât vânătăi și zgârieturi vizitatorilor care se înghiontiseră la ieșire. Nici o rană gravă... În afara celei produse unui vehicul de paradă.

Se uită la Monk cum își verifică buzunarul de la pantaloni.

— Inelul e tot acolo? întrebă Gray, înțepându-și prietenul.

— N-ar fi trebuit să-l fure și pe ăsta.

Gray trebui să recunoască meritele Fionei. Ce era al ei era al ei: era iute de mână.

— Așadar, ai de gând să-mi spui ce-i cu cutiuța aia cu inel în ea? întrebă Gray, închizând Biblia lui Darwin.

— Voiam să-ți fac o surpriză cu el...

— Monk, nu știam că ții la mine atât de mult.

— Las-o baltă! Vreau să zic că intenționez să-ți spun când consideram eu de cuviință, nu... nu fiindcă domnișoara Copperfield aici de față l-a scos dintr-o pălărie.

Gray se lăsă pe spate, cu fața spre Monk, cu brațele încrucișate.

— Deci ai de gând s-o ceri în căsătorie. Nu știu ce să zic... doamna Kat Kokkalis. N-o să accepte niciodată.

— Și eu m-am gândit că n-o s-o facă. Am cumpărat drăcia asta în urmă cu două luni. Încă n-am găsit momentul potrivit să i-l dau.

— Mai degrabă, n-ai reușit să-ți aduni tot curajul.

— Da, poate și asta.

Gray se întinse și îl bătu ușor pe Monk pe genunchi.

— Ea te iubeste, Monk. Nu-ți mai face griji.

Monk îi zâmbi ca un școlar. O expresie care nu prea i se potrivea. Cu toate astea, Gray îi citi în ochi cât de profunde îi erau sentimentele. Dar și un licăr de teamă nedisimulată. Monk se frecă la îmbinarea dintre proteză și ciotul rămas din braț. În ciuda bravadei sale, fusese marcat de mutilarea pe care o suferise cu un an în urmă. Atenția pe care i-o acordase Kat reușise în bună măsură să-l aline și să-l vindece, mai

mult decât orice îngrijire din partea doctorilor. Cu toate acestea, tot rămăsese cu un sentiment profund de nesiguranță.

Monk deschise cutiuța de catifea neagră și se uită lung la inelul de logodnă cu diamant de trei carate.

— Poate c-ar fi trebuit să iau un diamant mai mare... mai ales acum.

— Cum adică?

Monk îi aruncă rapid o privire. Pe față îi radia o nouă expresie... Iar cea mai bună modalitate de a o descrie era ca un licăr de speranță.

— Kat este însărcinată.

Gray se ridică în picioare, surprins.

— Ce? Cum?

— Cred că știi *cum*, răspunse Monk.

— Hristoase... felicitări, îngăimă el, tulburat de aflarea unei asemenea vești. Vreau să spun... păstrați copilul.

Monk ridică dintr-o sprânceană.

— Bineînțeles, adăugă repede Gray, scuturând din cap după prostia pe care o spusese.

— E încă devreme, spuse Monk. Kat nu vrea să știe nimeni... mi-a spus că e-n regulă să-ți spun și ție.

Gray dădu aprobator din cap, având nevoie de timp ca să asimileze noutățile primite. Încercă să și-l imagineze pe Monk tată și fu surprins cât de ușor i se păru s-o facă.

— Dumnezeuule, e minunat!

Monk închise brusc cutiuța inelului.

— Dar tu?

Gray se încruntă.

— Dar eu ce?

— Tu și Rachel. Ce-a spus când ai sunat-o să-i povestești despre isprăvile tale din Tivoli Gardens?

Gray se încruntă.

Monk făcu ochii mari.

— Gray...

— Ce e?

— N-ai sunat-o, nu?

— N-am crezut că...

— Lucrează la carabinieri. Așa că-ți dai seama c-a auzit de un posibil atac terorist în Copenhaga. Și de nebunul care a strigat „Bombă!” într-un parc de distracții aglomerat și a plecat la plimbare cu un vehicul de paradă. Cu siguranță i-a trecut prin cap că tu ai fost implicat.

Monk avea dreptate. Ar fi trebuit s-o sune imediat.

— Grayson Pierce, ce-o să mă fac cu tine? spuse Monk scuturând cu tristețe din cap. Când ai de gând s-o lași în pace pe fata aia?

— Ce vrei să spui?

— Hai să fim serioși. Mă bucur că tu și Rachel vă simțiți bine împreună, însă unde duce de fapt toată treaba asta?

Gray se oțărî:

— Nu că ar fi treaba ta, însă exact asta aveam de gând să discutăm aici, înainte să înceapă toată nebunia.

— Ce noroc pe tine!

— Știi ceva, inelul ăla de logodnă pe care-l ții în buzunar de două luni nu te transformă în expert în relații sentimentale.

Monk își ridică defensiv ambele palme în sus.

— Bine, bine... Îmi retrag vorbele... n-am vrut decât să spun că...

Gray nu-l lăsa să scape așa ușor.

— Ce?

— Că nu vrei cu-adevărat o relație.

Atacul frontal îl luă prin surprindere.

— Ce spui tu acolo? Eu și Rachel am făcut tot ce ne-a stat în putință să facem să meargă relația asta. O iubesc pe Rachel. Și știi bine asta.

— Știi c-o iubești. N-am spus niciodată altceva. Doar că nu vrei o relație cu ea, spuse Monk numărând trei lucruri pe degete. Prin asta înțelegând o soție, o ipotecă pentru o casă și copii.

Gray doar scutură din cap.

— Cu Rachel nu faci altceva decât să te bucuri de un fel de primă întâlnire prelungită.

Gray căută o replică, ceva, însă Monk lovise prea aproape de țintă. Își aminti cum avusese nevoie să-și învingă o anumită jenă de fiecare dată când se întâlneau cu Rachel, o stinghereală interpusă între ei peste care trebuise să treacă înainte să poată fi restabilită o intimitate mai profundă. Ca la o primă întâlnire.

— De cât timp ne cunoaștem? îl întrebă Monk.

Drept răspuns, Gray flutură a lehamite din mână.

— Și în tot intervalul ăsta de timp câte prietene stabile ai avut?

Monk formă din degete un mare zero.

— Și-acum uită-te pe cine ai ales pentru prima ta relație serioasă.

— Rachel este o femeie minunată.

— Da, este. Și cred că-i foarte bine că în sfârșit ai început să te deschizi mai mult. Însă, omule, aici vorbim despre faptul că ai pus între voi niște bariere imposibil de trecut.

— Ce bariere?

— Ce zici de blestematul de Ocean Atlantic, de exemplu? Care se interpune între tine și o relație completă, spuse Monk arătându-i cele trei degete. Soție, ipotecă, copii. Nu ești pregătit, continuă Monk. Vreau să spun că doar ce ți-am pomenit despre sarcina lui Kat și ai și făcut o față... Te-ai speriat de moarte. Și e vorba de copilul meu.

Gray își simți inima bubuindu-i cu putere. Se trezi respirând mai greu. Ca și cum ar fi primit o lovitură în stomac.

Monk oftă.

— Ai probleme, omule. Poate că-i vorba de ceva ce trebuie să rezolvi în relația dintre tine și taică-tău. Nu știu.

Din fericire Gray nu fu nevoit să-i dea un răspuns din pricina semnalului sonor care se auzi în sistemul de comunicații interne al avionului.

Pilotul raportă:

— Mai avem aproximativ treizeci de minute de zbor. O să începem coborârea în curând.

Gray își aruncă privirea afară pe hublou. Soarele se înălța spre est.

— Poate că o să încerc să mă întind puțin, murmură Gray spre hublou. Până aterizăm.

— Foarte bine.

Gray se întoarse spre Monk. Deschise gura să-i răspundă în vreun fel lui Monk, însă în nu reuși decât să rostească singurul adevăr pe care îl știa.

— Chiar o iubesc pe Rachel.

Monk își lăsă pe spate scaunul și se întinse pe-o parte mormăind.

— Știu. Și de-asta e-atât de greu.

7.05 A.M.

REZERVAȚIA NATURALĂ HLUHLUWE-UMFOLOZI

Khamisi Taylor își sorbea ceaiul în salonul micuț. Deși era foarte concentrat și îndulcit cu miere, nu simțea nici un gust.

— Și nu mai există nici o șansă ca Marcia să fie în viață? întrebă Paula Kane.

Khamisi scutură din cap. Nu se ferea de adevăr. Nu acesta fusese motivul pentru care venise aici după ce fusese muștruluit de paznicul-șef. Dorise să se retragă în locuința sa cu două camere de la marginea rezervației, acolo unde un șir

de case joase le fuseseră închiriate paznicilor din serviciul activ. Khamisi se întreba cât va mai putea să rămână în casa cu pricina dacă suspendarea sa avea să se transforma într-o concediere în toată regula.

Cu toate astea, nu se întorsese direct acasă. În loc de asta, condusesse până la jumătatea parcului spre o altă așezare de locuințe temporare, o mică enclavă unde oamenii de știință domiciliau atâta timp cât țineau banii din grantul lor de cercetare.

Khamisi fusese de mai multe ori în această casă colonială cu două etaje, văruiată în alb, mărginită de salcâmi gigantici și umbroși, cu o grădiniță și o curte interioară micuță prin care zburătăceau câteva găini. Cele două femei care locuiau aici păreau să nu rămână niciodată fără subvenții. De fapt, ultima oară când fusese aici, Khamisi venise să sărbătorească aniversarea a zece ani de când femeile lucrau în parc. În rândul comunității științifice, deveniseră un element de decor al Hluhluwe-Umfolozi întocmai ca și cele cinci animale mari din rezervația naturală.

Însă acum, din două nu mai rămăsese decât una.

Dr. Paula Kane stătea pe o canapea mică dincolo de măsuța joasă din fața lui Khamisi. Avea ochii în lacrimi, însă obrajii îi rămăseseră uscați.

— E-n regulă, spuse ea.

Privirea i se plimbă pe un perete plin de fotografii, o pano-ramă a unei vieți fericite. El știa că cele două fuseseră

împreună încă de când absolviseră facultatea la Oxford cu mulți ani în urmă.

— Nu-mi făcusem prea multe speranțe, continuă ea.

Era o femeie scundă, zveltă, cu un păr negru înspicat cu fire albe, tăiat drept până la umăr. Deși el știa că avea în jur de cincizeci și opt de ani, părea mai tânără cu zece. Își păstrase întotdeauna o anume frumusețe brută, radiind o încredere de sine ce depășea orice machiaj care ar fi putut s-o împodobească. Însă, în dimineața aceasta, arăta ștearsă, o umbră a ei înseși, sleită subit de vlagă. Părea că dormise în pantalonii ei kaki și în bluza albă largă.

Khamisi nu avea cuvinte care să-i aline durerea, nu putea decât să-i ofere compasiunea lui.

— Îmi pare rău.

Privirea Paulei reveni la el.

— Știu că tu ai făcut tot ce-ai putut. Am auzit discuțiile care s-au iscat. O femeie albă moare, dar un bărbat de culoare trăiește. Asta n-are cum să dea bine în anumite cercuri de aici.

Khamisi știa că făcea referire la paznicul-șef. Paula și Marcia se loviseră de prejudecățile bărbatului de multe ori. Cunoștea la fel ca toată lumea relațiile pe care le avea paznicul-șef și apartenența lui. Chiar dacă apartheidul fusese stârpit în orașele mari și mici, aici, în sălbăticie, mitul Marelui Vânător Alb încă mai deținea supremația.

— Moartea ei nu a fost vina ta, spuse Paula, citindu-i îngrijorarea de pe chip.

El se întoarse într-o parte. Aprecia faptul că ea era înțelegătoare, însă, în același timp, acuzațiile paznicului-șef îi zgândăriseră propriile sentimente de vinovăție. În mod rațional, știa că făcuse tot ce putuse pentru a o proteja pe dr. Fairfield. Însă el reușise să iasă din pădure. Ea, nu. Așa stăteau lucrurile.

Khamisi se ridică în picioare. Nu voia să o deranjeze mai mult de-atât. Venise să-și prezinte condoleanțele și să-i spună personal doamnei doctor Kane ce se întâmplase. Și o făcuse.

— Ar trebui să plec, zise el.

Paula se ridică în picioare și îl însoți până la ușa cu plasă împotriva insectelor. Îl opri cu o atingere ușoară înainte să iasă.

— Ce crezi c-a fost? întrebă ea.

El se întoarse spre ea.

— Ce a omorât-o? întrebă Paula.

Khamisi privi lung soarele dimineții, prea strălucitor ca el să vorbească despre monștri. În plus, i se interzisese să discute despre asta. Slujba lui era în joc.

Își aruncă rapid privirea în jos la Paula și îi spuse adevărul.

— N-a fost un leu.

— Și-atunci ce...?

— O să aflu.

Împinse ușa cu plasă și coborî scările. Camioneta lui mică și ruginită se cocea la soare. Se îndreptă spre ea, se sui în interiorul sufocant și o porni înapoi spre casă.

Pentru a suta oară în dimineața aceea resimțea teroarea zilei anterioare. Abia dacă auzea huruitul motorului peste ecoul răgetelor de vânătoare ale *ukufa*. Nu ale unui leu. Nu avea să creadă niciodată așa ceva.

Ajunse la șirul de căsuțe înghesuite, improvizate și fără aer condiționat. Casele adăposteau tot personalul care locuia aici în parc. Frână într-un nor de praf roșu lângă poarta din față a curții lui.

Extenuat, avea de gând să se odihnească timp de câteva ore.

După care avea să caute adevărul.

Deja știa de unde voia să-și înceapă investigația.

Însă asta trebuia să mai aștepte.

În timp ce se apropia de gardul curții din față, Khamisi observă că poarta era pe jumătate întredeschisă. Întotdeauna se asigura că o închidea cu zăvorul înainte să plece de acasă. Pe de altă parte, însă, când fuseseră raportate disparițiile de noaptea trecută, probabil că venise cineva aici ca să verifice dacă nu cumva era acasă.

Cu toate acestea, simțurile lui Khamisi nu erau adormite... nu din momentul în care auzise primul urlet în junglă. De fapt, se îndoia că simțurile sale aveau să se destindă vreodată.

Se strecură prin poarta întredeschisă. Văzu că ușa de la intrare părea să fie închisă. Mai văzu și corespondența care ieșea din cutia poștală, neatinsă. Urcă treptele, una cât una.

Urcă, dorindu-și să fi avut cel puțin un pistol sau cuțit la cingătoare.

Scândurile din podea scârțâiră. Sunetul nu era scos de picioarele lui, ci se auzea din interiorul casei.

Toate simțurile lui Khamisi îl îndemnară să o ia la fugă.

Nu din nou. Nu și de data aceasta.

Ajunse la verandă, se trase într-o parte și încercă încuietoearea ușii.

Era descuiată.

Apăsă pe clanță și deschise ușa larg. Aproape de partea din spate a casei, se auzi scârțâind o altă scândură din podea.

— Cine-i acolo? strigă el.

8:52 A.M.

HIMALAYA

— Vino să vezi asta.

Painter se trezi brusc din somn, intrând imediat în stare de alertă. Simțea o durere groaznică de cap, ca un pumnal în spatele ochilor. Se rostogoli din pat complet îmbrăcat. Nu realizase când adormise. El și Lisa se întorseseră în camera lor cu câteva ore în urmă, sub pază. Anna trebuia să se ocupe de anumite treburi și să trimită după niște lucruri pe care i le ceruse Painter.

— Cât am dormit? întrebă el în timp ce, încet-încet, durerea de cap păru că-l slăbește.

— Scuză-mă. N-am știut că dormi.

Lisa stătea turcește la masa din fața căminului. Pe masă erau împrăștiate o mulțime de hârtii.

— N-are cum să fi fost mai mult de cincisprezece... douăzeci de minute. Am vrut să-ți arăt asta.

Painter se ridică în picioare. Pentru o fracțiune de secundă simți pământul învârtindu-se cu el, însă apoi totul reveni la normal. Nu era bine. Traversă camera până la Lisa și se lăsă pe vine lângă ea.

Observă că avea aparatul de fotografiat acolo, așezat pe niște hârtii. Lisa ceruse să îi fie înapoiat Nikonul ca primă dovadă de cooperare din partea celor care-i luaseră prizonieri.

Îi strecură o foaie de hârtie.

— Uite.

Pe hârtie, Lisa desenase un șir de simboluri. Painter recunoscuse runele pe care Lama Khemsar le mâzgălise pe peretele chiliei. Probabil că ea le copiase de pe fotografia digitală. Painter văzu că fiecare simbol avea sub el câte o literă.

The image shows two lines of text. The top line consists of ten stylized, hand-drawn symbols that resemble a mix of letters and abstract shapes. The bottom line is the word "SCHWARZESONNE" written in a simple, blocky, uppercase font.

Era un simplu cod. Fiecare rună reprezenta o literă a alfabetului. După mai multe încercări, mi-a ieșit.

— *Schwarze Sonne*, citi el cu voce tare.

— Soarele Negru. Numele proiectului de aici.

Atunci, Lama Khemsar știa despre toate astea. Painter scutură din cap. Bătrânul budist avea într-adevăr legături aici.

Și în mod evident asta l-a traumatizat foarte tare.

Lisa îi luă hârtia.

— Probabil nebunia a deschis răni vechi. A adus suferințele trecute din nou la suprafață.

— Sau poate că Lama cooperase tot timpul acesta, păstrând mănăstirea ca un fel de avanpost de pază al castelului de aici.

— Dacă așa au stat lucrurile, uite unde l-a dus cooperarea asta, rosti Lisa cu subînțeles. Oare vom primi și noi o astfel de recompensă pentru cooperarea noastră?

— Nu avem de ales. E singura posibilitate de a rămâne în viață. Să le fim utili.

— Și după aceea? Când nu le vom mai fi utili?

Painter nu-i oferi false speranțe.

— O să ne omoare. Cooperarea noastră ne va folosi doar ca să câștigăm timp.

Painter observă că ea nu păruse descurajată la auzul adevărului rostit de el, ci, dimpotrivă, asta păruse să-i dea putere. Hotărârea luată o făcuse să-și îndrepte umerii.

— Atunci ce facem mai întâi? întrebă ea.

— Facem primul pas care trebuie făcut în orice conflict.

— Adică?

— Cunoaște-ți dușmanul.

— Cred că deja știi prea multe despre Anna și oamenii ei.

— Nu. Mă refeream că trebuie să descoperim cine se află în spatele exploziilor produse aici. Sabotorul... și cel pentru care lucrează. Aici se petrece ceva mult mai important decât pare la prima vedere. Acele prime acte de sabotaj – faptul că s-a umblat la mecanismele de control ale Clopotului, primele boli – au fost menite să ne aducă aici. Să stârnească niște fum. Să ne atragă aici cu zvonurile lor despre niște îmbolnăviri ciudate.

— Dar pentru ce ar face cineva asta?

— Ca să se asigure că grupul Annei e descoperit și anihilat. Nu ți se pare ciudat că inima tehnologiei, Clopotul, a fost distrus numai după ce am ajuns noi aici? Oare ce sugerează asta?

— Faptul că s-a dorit anihilarea proiectului Annei, fără însă a se dori ca partea esențială a tehnologiei să cadă în mâinile altcuiva.

Painter dădu din cap..

— Și poate că mai e ceva, ceva mai urât de-atât. Pentru că toate astea pot avea drept scop doar să ne pună pe o pistă greșită. Ca o mișcare rapidă și meșteșugită a mâinii unui prestidigitator. Privește aici în timp ce adevăratul truc se face acolo unde nu te uiți. Însă cine este misteriosul magician din culise? Care este scopul lui, ce vrea să obțină? Asta trebuie să aflăm noi.

— Și echipamentul electronic pe care i l-ai cerut Annei?

— Poate cu el reușesc să miros cine e șobolanul de aici. Dacă-l prindem în cursă pe sabotorul acesta, s-ar putea să obținem niște răspunsuri, să descoperim cine este cel care trage sforile.

O bătaie în ușă îi făcu pe amândoi să tresară.

Painter se ridică, încuietorea se descuie și ușa se dădu brusc de perete.

Anna intră grăbită împreună cu Gunther. Acesta se spălase pe față de cenușă. Faptul că nici un alt paznic nu-l urmă înăuntru arăta ce amenințare reprezenta bărbatul. Nici măcar nu era înarmat.

— M-am gândit că poate ați vrea să luați micul dejun cu noi, spuse Anna. Până terminăm de mâncat ar trebui să ajungă și echipamentul pe care l-ați solicitat.

— Tot? Cum? De unde?

Katmandu. De partea cealaltă a muntelui, avem un eliport adăpostit.

— Pe bune? Și nu v-a descoperit nimeni?

Anna ridică din umeri.

— Nu e nevoie de altceva decât să avem grijă să ne sincronizăm zborurile în funcție de mulțimea de excursii pentru vizitarea împrejurimilor și de echipele de alpiniști din zonă. Pilotul ar trebui să se întoarcă într-o oră.

Painter dădu din cap. Avea de gând să folosească la maximum ora aceea.

Culegând informații.

Orice problemă avea o soluție. Cel puțin așa spera el.

Ieșiră din cameră. Holurile de afară erau neobișnuit de plin de oameni. Se dusesese vorba. Toți păreau ocupați sau supărați sau pur și simplu le aruncau priviri crunte... ca și cum Painter și Lisa erau într-un fel sau altul responsabili pentru actul de sabotaj. Însă nici unul nu se apropie prea mult. Pașii apăsați ai lui Gunther le deschideau drumul. Cel care îi luase prizonieri era acum cel care-i proteja.

În sfârșit ajunseră la biroul Annei.

În fața focului fusese întinsă o masă lungă, încărcată cu platouri. Cârnați, pâine neagră, tocănițe, budinci, brânzeturi vechi, diverse soiuri de fructe de pădure, prune și felii de pepene.

— Urmează să ni se alăture vreo armată? întrebă Painter.

— Cel mai important lucru în zonele cu climă rece este să alimentezi în permanență cu combustibil și casa, și inima, explică Anna.

Se așezară. Își trecură platourile de la unul la altul. Ca o familie mare și fericită.

— Dacă există vreo speranță să se obțină un remediu, spuse Lisa, va trebui să știm mai multe despre acest Clopot al vostru. Istoria lui... cum funcționează...

Anna, posomorâtă după drumul făcut, se luminează la față. Care cercetător nu ar fi fost bucuros să vorbească despre descoperirile sale?

— Inițial a fost un experiment, pentru un generator de energie, începu ea. Un nou tip de motor. Clopotul a fost numit așa datorită formei recipientului în care se află, un vas

de ceramică de mărimea unui rezervor rotund de patru sute de kilograme, căptușit cu plumb. Înăuntru erau doi cilindri metalici, unul introdus în celălalt, care se învârteau în sensuri opuse. Anna le explică mișcarea folosindu-se de gesturi. Clopotul era plin și lubrifiat de un metal lichid asemănător cu mercurul. Care se numea Xerum 525.

Painter își amintea numele.

— Asta e substanța pe care ați spus că nu o puteți duplica.

Anna încuviință.

— Am încercat timp de câteva zeci de ani să inversăm procesul prin care se obținuse metalul lichid. Există elemente în compoziția sa care nu se pretează la nici un fel de teste. Știm, conține toriu și peroxizi de beriliu, dar cam asta e tot. Ceea ce ne este foarte clar e că acest Xerum 525 a fost un produs complementar, obținut prin cercetările naziștilor în legătură cu energia punctului zero. A fost produs într-un alt laborator, unul care a fost distrus imediat după război.

— Și nu ați găsit o cale să mai produceți altul? întrebă Painter.

Anna scutură din cap.

— Dar ce făcea Clopotul? întrebă Lisa.

— După cum v-am mai spus și înainte, era pur și simplu un experiment. Cel mai probabil, o altă încercare de a atinge energia infinită a punctului zero. Deși, în momentul în care cercetătorii naziști s-au aplecat mai cu atenție asupra lui, au observat că producea efecte ciudate. Clopotul emitea o

strălucire ușoară. Aparatele electrice aflate în jurul lui, chiar și cele de la o distanță uriașă, s-au scurtcircuitat. S-au raportat și câteva decese. Au urmat experimente suplimentare care au dus la perfecționarea dispozitivului și la construirea unui sistem de protecție împotriva acestor efecte. Experimentele s-au făcut în adâncurile unei mine abandonate. Nu s-au mai înregistrat decese, însă sătenii aflați la un kilometru distanță de mină s-au plâns de insomnii, amețeli și spasme musculare. Clopotul emitea anumite radiații. Interesul pentru el a crescut.

— Era privit ca o posibilă armă? încercă să ghicească Painter.

— N-aș putea să spun. Multe dintre observațiile scrise au fost distruse de șeful cercetătorilor. Însă știm cu siguranță că echipa inițială de savanți a expus acțiunii Clopotului tot felul de elemente din natură: ferigi, mucegaiuri, ouă, carne, lapte. Și o gamă variată de animale. Nevertebrate și vertebrate. Gândaci, șerpi, cameleoni, broaște râioase și, desigur, șoareci și șobolani.

— Dar animalul aflat în vârful lanțului trofic? întrebă Painter. Omul?

Anna dădu din cap.

— Mi-e teamă că da. Deseori aspectele morale sunt primele la care se renunță când e vorba despre progres.

Își pierduse complet interesul pentru ce se afla în fața ei în farfurie. Nu fiindcă subiectul ar fi dezgustat-o, ci dimpotrivă, pentru că era extrem de interesată.

Anna păru să sesizeze curiozitatea care o anima și-și îndreptă atenția înspre Lisa.

— Din nou, efectele au fost inexplicabile. Clorofila din plante dispărea, lăsându-le complet albe. În câteva ore se descompuneau într-un material unsuros. La animale, sângele li se coagula în vene. În țesuturi se forma o substanță cristalină care distrugea celulele din interior.

— Dă-mi voie să ghicesc, spuse Painter. Singurii care au rămas imuni au fost gândacii de bucătărie

Lisa se uită urât la el și apoi se întoarse spre Anna.

— Aveți idee care era cauza acestor efecte?

— Nu putem decât să facem presupuneri. Chiar și acum. Credem că în timp ce se învârte Clopotul creează un curent electromagnetic foarte puternic. Când este expusă la acest curent, substanța Xerum 525, produs complementar al cercetărilor anterioare privind punctul zero, generează o aură de energii cuantice ciudate.

Painter cântări totul în minte.

— Deci Xerum 525 este *sursa de combustibil*, iar Clopotul este *motorul*.

Anna dădu din cap.

— Transformând Clopotul într-un mixer uriaș, tună un alt glas.

Toți ochii se întoarseră spre Gunther. Tocmai mușca dintr-un cârnat. Era prima dată când se arăta interesat de conversație.

— O descriere simplistă, dar corectă, aprobă Anna. Imaginați-vă că punctul zero este un bol cu aluat pentru o prăjitură. Clopotul care se învâрте este ca un mixer ce este introdus în el și atrage energia cuantică înspre exterior, în lumea noastră, împrôșcând în jur tot felul de particule subatomice ciudate. Experimentele inițiale au fost încercări de a manipula viteza acestui mixer și astfel de a controla împrôșcările. Ca să nu se facă atâta mizerie. Și, pe lângă asta, să micșoreze efectele adverse suplimentare, cum ar fi procesul de degenerare. Și au reușit. Aceste efecte adverse treptat au dispărut și au fost înlocuite de ceva remarcabil.

Painter își dădu seama că aici era partea cea mai importantă.

Anna se aplecă înainte.

— În locul degenerării țesuturilor biologice, savanții naziști au început să observe îmbunătățiri. O înmulțire rapidă a mușgaiurilor. Ferigi gigantice. Reflexe mai rapide la șoareci și un grad de inteligență sporit la șobolani. Consecvența acestor rezultate nu putea fi pusă doar pe seama unor mutații întâmplătoare. Și se părea că, cu cât era mai evoluat organismul, cu atât mai mari erau beneficiile de pe urma expunerii.

— Și așa au urmat subiecții umani, spuse Painter.

— Nu uita cadrul istoric în care ne aflăm, domnule Crowe. Naziștii erau convinși că aveau să dea naștere următoarei rase superioare. Și aici aveau instrumentul prin care puteau s-o facă în decursul unei singure generații.

Aspectele morale nu contau. Țelul suprem trebuia atins. Crearea unei rase superioare tuturor celorlalte. Posibilitatea de a stăpâni întreaga lume.

Asta credeau naziștii. Și în acest scop au depus eforturi foarte mari pentru a aprofunda cercetările legate de Clopot. Însă n-au mai avut timp să-l finalizeze. Germania a căzut. Clopotul a fost evacuat pentru ca toate cercetările să fie continuate în secret. Era ultima mare speranță care rămăsese celui de-al Treilea Reich. Șansa ca rasa ariană să renască. Să se ridice și să ia în primire Pământul.

— Și Himmler a ales locul, spuse Painter. Undeva în adâncurile munților Himalaya. Ce nebunie!

Scutură din cap.

— De multe ori se întâmplă ca nebunia, și nu geniul, să fie cea care duce la progres. Cine altcineva decât un om nebun ar avea curajul să meargă atât de departe, să obțină ceea ce teoretic este imposibil? Și făcând asta să dovedească faptul că nimic nu este imposibil?

— Și uneori să inventeze astfel pur și simplu cea mai eficientă armă pentru a comite un genocid.

Anna oftă.

Lisa readuse discuția pe făgaș.

— Și ce s-a întâmplat la testele făcute pe oameni?

Avea tonul rece al unui profesionist.

Anna recunoscă un partener de discuție mai înclinat spre latura științifică.

— La adulți, efectele erau în continuare negative. În special cu cât gradul de expunere era mai mare. Însă cercetările nu s-au oprit aici. Când un fetus a fost expus în uter, unul din șase copii născuți după astfel de expuneri a prezentat îmbunătățiri considerabile. Modificările miostatinei din gene produceau copii cu mușchi mai dezvoltati. Au apărut și alte aspecte pozitive. O vedere mai ageră, o coordonare mână-ochi mai bună și niște rezultate uimitoare la testele de inteligență.

— Niște supercopii, spuse Painter.

— Dar, din păcate, astfel de copii rareori ajungeau să trăiască peste vârsta de doi ani, continuă Anna. La un moment dat începeau să degenereze, să devină din ce în ce mai palizi. În țesuturi li se formau cristale. Degetele de la mâini și de la picioare se necrozau și cădeau.

— Interesant, spuse Lisa. Cam la fel cum se întâmpla cu efectele secundare produse la prima serie de teste.

Painter îi aruncă o privire. Oare tocmai rostise cuvântul „*interesant*”? Privirea fascinată a Lisei era fixată asupra Annei. Cum putea rămâne atât de detașată? Apoi observă genunchiul stâng al Lisei bătăind sub masă. I-l atinse ca să o calmeze. Ea tremură la atingerea lui. În schimb, expresia de pe chip îi rămase aceeași. Painter realizează că tot interesul Lisei era mimat. Încearcă să-și suprime furia și groaza, permițându-i lui să pună în scenă povestea cu polițistul bun și polițistul rău. Atitudinea ei cooperantă îi dădea șansa de a condimenta acest interogatoriu cu o serie de întrebări mai dure, fără

îndoială extrem de importante pentru obținerea răspunsurilor de care aveau nevoie.

Painter îi strânse genunchiul, ca semn de recunoaștere a eforturilor pe care le făcea.

Lisa continuă să se prefacă.

— Ai spus că la unul din șase copii se observau aceste îmbunătățiri, chiar și pe termen scurt. Dar ceilalți cinci?

Anna dădu din cap.

— Se nășteau morți. Din cauza unor mutații fatale. Sau a morții mamelor. Rata mortalității era mare.

— Și cine erau toate mamele astea? întrebă Painter, dând glas indignării care mocnea în amândoi. Presupun că nu se ofereau voluntare.

— Nu ne judeca prea aspru, domnule Crowe. Știi care este gradul mortalității infantile în țara ta? E mai mare decât în unele țări din lumea a treia. Și ce beneficii se obțin de pe urma morților ăloră?

Doamne, Dumnezeule, nu putea vorbi serios. Era o comparație imposibilă.

— Naziștii aveau un scop pe care și-l urmau neabătut, spuse Anna. Cel puțin ei erau consecvenți.

Painter căută niște cuvinte crunte cu care s-o lovească, însă furia parcă îi legase limba.

Vorbi însă Lisa. Mâna ei o găsi pe a lui, aflată pe genunchiul ei, și o strânse.

— Bănuiesc că savanții aceștia au încercat să găsească modalități prin care să regleze Clopotul și astfel să elimine aceste efecte negative.

Bineînțeles. Însă până la încheierea războiului nu s-au făcut progrese prea mari. Se vorbește despre existența unui singur caz de succes deplin. Un copil aparent perfect. Înainte de acesta, toți copiii născuți după expunerea la Clopot prezentaseră anumite imperfecțiuni. Bucăți de piele depigmentată, o asimetrie a organelor, ochi de culori diferite.

Anna aruncă o privire înspre Gunther și apoi reveni.

— Însă copilul acesta părea să nu aibă nici un defect. Chiar și analiza rudimentară făcută genomului băiatului a dovedit că este fără cusur. Însă tehnicile folosite pentru obținerea acestui rezultat au rămas necunoscute. Șeful cercetătorilor a desfășurat acest ultim experiment în secret. Când bunicul meu s-a dus să evacueze Clopotul, șeful savanților s-a împotrivit și a distrus toate notițele pe care le făcuse în laborator. Copilul a murit curând după aceea.

— Din cauza efectelor secundare?

— Nu, fiica șefului cercetătorilor s-a aruncat în apă și s-a înecat împreună cu copilul.

— De ce?

Anna scutură din cap.

— Bunicul refuza să vorbească despre asta. După cum v-am spus, povestea poate foarte bine să fie doar o născocire.

— Cum se numea șeful cercetătorilor? întrebă Painter.

— Nu-mi amintesc. Pot să caut dacă vrei.

Painter ridică din umeri. Ce bine ar fi fost dacă ar fi avut acces la computerele Sigma. Își dădea seama că povestea bunicului nu era chiar completă.

— Și după evacuare? întrebă Lisa. Cercetările au continuat aici?

— Da. Deși izolați, am continuat să păstrăm legătura cu lumea științifică din afară. După război, savanții naziști s-au împrăștiat în cele patru vânturi, mulți intrând în proiecte strict secrete dezvoltate peste tot în lume. Europa. Uniunea Sovietică. America de Sud. Statele Unite. Erau ochii și urechile noastre peste tot, transmițându-ne informațiile de care aveam nevoie. Unii continuau să creadă în cauza noastră. Alții erau șantajați cu faptele lor din trecut.

— Așa că ați continuat.

O încuviințare din cap.

— În decursul următorilor douăzeci de ani, s-au făcut progrese importante. S-au născut supercopii care au trăit mai mult. Aici au fost crescuți ca niște prinți. Li s-a dat titiul de *Ritter des Sonnekönig*. Cavaleri ai Regelui Soare. Pentru a le marca proveniența din proiectul Soarele Negru.

— Ca într-o operă de Wagner, observă Painter ironic.

— Poate. Bunicului meu îi plăcea tradiția. Dar trebuie să vă spun că toți subiecții acestui experiment de aici de la *Granitschloß* au fost voluntari.

— Asta a fost o alegere morală? Sau a fost din cauză că nu aveți nici un evreu la îndemână în Himalaya?

Anna se încruntă fără să răspundă, ca și cum întrebarea nici măcar nu merita vreun comentariu. Continuă:

— Deși progresele erau evidente, o anumită degenerare continua să-i afecteze pe *Sonnekönige*. Instalarea simptomelor se manifesta în continuare în general în jurul vârstei de doi ani, dar erau mai ușoare. Procesul de degenerare acută s-a transformat într-unul cronic. Și odată cu creșterea longevității, a apărut un nou simptom: deteriorarea mentală. Paranoia acută, schizofrenia, psihoza.

Vorbi Lisa.

— Simptomele astea pe care le-ai menționat la urmă... seamănă cu ceea ce s-a întâmplat cu călugării de la mănăstire.

Anna dădu din cap.

— Totul depinde de gradul de expunere și de vârsta la care a avut loc. Copiii expuși în uter la un nivel controlat de radiații cuantice ale Clopotului prezentau semne de îmbunătățire urmate de o degenerare cronică ce dura toată viața. În timp ce adulți ca Painter și ca mine, expuși la cantități moderate de radiații necontrolate au fost afectați de o formă mai acută a aceluiași proces degenerativ, adică suferă un declin mai rapid, însă călugării, expuși la un grad mare de radiații au intrat imediat într-o stare de degenerare mentală.

Și *Sonnekönige*? spuse Painter.

La fel ca în cazul nostru, nu a existat nici un remediu pentru boala lor. De fapt, în timp ce Clopotul reprezintă o

posibilitate de ajutor în ceea ce ne privește, *Sonnekönige* sunt imuni la efectul Clopotului. Se pare că expunerea lor atât de timpurie îi face capabili să reziste oricărui alt contact cu Clopotul – și în sens pozitiv, și în sens negativ.

— Așa că atunci când au înnebunit...?

Painter își imaginează niște supraoameni descreierați colindând castelul și distrugând totul în calea lor.

— O astfel de situație ne puna în pericol siguranța. Testele pe oameni au fost în cele din urmă sistate.

Painter nu-și putu ascunde surprinderea.

— Ați abandonat cercetarea?

— Nu chiar. Testele pe oameni deveniseră deja o modalitate ineficientă de experimentare. Interpretarea rezultatelor dura prea mult. Au fost introduse elemente noi. Șoareci modificați genetic, țesut fetal crescut in vitro, celule stem. După ce genomul uman a fost descifrat, testarea ADN-ului a devenit o metodă mai rapidă de evaluare a progreselor. Ritmul cercetărilor a fost accelerat. Presupun că, dacă am relua proiectul *Sonnekönige* astăzi, am obține rezultate mult mai bune.

— Și atunci de ce nu ați mai încercat?

Anna ridică din umeri.

— În continuare șoarecii dau semne de demență. Ceea ce ne îngrijorează. Însă motivul esențial pentru care am renunțat la studiile pe oameni este acela că în ultimii zece ani interesele noastre au devenit preponderent științifice. Nu mai vrem să creăm o rasă nouă superioară. Nu mai suntem

naziști. Considerăm că de pe urma muncii noastre, odată perfecționate, poate beneficia întreaga omenire.

— Și atunci de ce nu scoateți acum totul la iveală? întrebă Lisa.

— Și să intrăm sub incidența legilor și a hotărârilor unei mulțimi ignorante? Știința nu este un proces democratic. Constrângerile morale arbitrare nu vor face altceva decât să încetinească de zece ori orice progres. Ceea ce e de neacceptat.

Painter se forță să nu riposteze. I se părea că aici existau în continuare, fără nici o problemă, elemente din filosofia naziștilor.

— Și ce s-a ales de *Sonnekönige*? vru să știe Lisa.

— Au avut o soartă tragică. În timp ce mulți dintre ei au murit din cauza degenerării, chiar și mai mulți au trebuit eutanasiați în momentul când și-au pierdut mințile. Cu toate acestea, câțiva dintre ei au supraviețuit. Cum este Klaus, pe care l-ați întâlnit.

Painter se gândi la paznicul uriaș. Își aminti de membrul paralizat al omului și de fața lui strâmbă, semne clare de degenerare. Apoi își îndreptă atenția spre Gunther. Bărbatul îi susținu privirea, fără a i se clinti vreun mușchi pe față. Avea un ochi albastru și celălalt alb stins. Un alt *Sonnekönige*.

— Gunther a fost ultimul care s-a născut aici.

Anna arată înspre umărul ei și-i făcu semn uriașului.

Ridurile de pe fruntea lui se adânciră, însă Gunther se întinse și-si suflecă mâneca pentru a vedea partea de sus a brațului său. Scoase la iveală un tatuaj negru.

— Simbolul *Sonnekönige*, explică Anna. Adică mândrie, datorie și realizare.

Gunther își trase la loc mâneca, acoperind din nou tatuajul.

Painter își aminti brusc drumul cu sania de noaptea trecută, când auzise comentariul făcut la adresa lui Gunther de către unul dintre paznici. Care fusese cuvântul folosit? *Leprakönige*. Regele Lepros. În mod evident, respectul pentru foștii Cavaleri ai Regelui Soare practic dispăruse. Gunther era ultimul din casta sa, degenerând încet până ce aveau să fie cu toții acoperiți de uitare. Cine avea să-l jelească?

Ochii Annei stăruiră puțin asupra lui Gunther înainte să se întoarcă la ei.

Poate că avea să-l jelească cineva.

Vorbi Lisa. Avea în continuare mâna în mâna lui Painter.

— Mai trebuie să-mi explici ceva. Clopotul. Cum de provoacă aceste schimbări? Ai spus că erau prea consistente ca să fie simple mutații genetice generate la întâmplare.

Anna dădu din cap.

— Într-adevăr. Cercetările noastre nu s-au limitat la efectele Clopotului. Multe dintre studii s-au axat pe modul în care funcționează.

— Și ați obținut ceva progrese? întrebă Painter.

— Bineînțeles. De fapt, suntem siguri că înțelegem elementele de bază ale procesului de funcționare.

Painter clipi surprins.

— Pe bune?

Anna se încruntă.

— Am crezut că era evident. Se uită când la Painter, când la Lisa. Clopotul controlează evoluția.

7:35 A.M.

REZERVAȚIA NATURALĂ HLUHLUWE-UMFOLOZI

— Cine-i acolo? repetă Khamisi, din pragul ușii casei sale. Cineva se ascundea înăuntru, în dormitorul din spate.

Sau poate că era vreun animal.

Maimuțele intrau mereu în case, câteodată chiar și animale mai mari.

Cu toate acestea, nu intră. Se chinui să vadă ce era înăuntru, însă toate draperiile fuseseră trase. După drumul parcurs până aici prin soarele orbitor, casa era la fel de întunecată ca o junglă.

De pe verandă, Khamisi întinse mâna prin cadrul ușii după întrerupător. Căută cu degetele pe băjbâite. Îl găsi și-l

atinse ușor. Se aprinse un singur bec, iluminând camera din față mobilată simplu și o chicinetă. Însă lumina nu-l ajută deloc să vadă cine sau ce îl aștepta în dormitor.

Auzi ceva agitându-se acolo în spate.

— Cine...?

O înțepătură puternică în lateralul gâtului îi întrerupse vorbele. Tresărind, căzu în față în încăpere. Se plesni cu palma peste mușcătură. Găsi cu degetele ceva cu pene înfipt acolo.

Îl trase afară și se holbă la el, fără să priceapă.

Osăgeată.

Și el folosea astfel de săgeți pentru tranchilizarea animalelor mari.

Însă aceasta era diferită.

Îi căzu dintre degete.

Momentul de confuzie fu tot ce îi trebui toxinei să ajungă la creier. Simți că îi fuge pământul de sub picioare. Khamisi se chină să-și recapete echilibrul – fără să reușească.

Podeaua de scândură i se apropie rapid de față.

Reuși să-și recapete ușor autocontrolul, însă cu toate acestea se lovi cu putere, crăpându-și capul. Văzu stele verzi înaintea sa se încetoșeze privirea. Capul i se sprijini de podea. Din unghiul său, văzu o bucată de frânghie pe scânduri. Se concentrează și mai tare. Nu, nu era o frânghie.

Un șarpe. Lung de trei metri.

Îl recunosc pe loc.

Mamba neagră.

Era mort, tăiat în două. Lângă el era o macetă. Maceta lui. Membrele îi amortiseră în timp ce își dădea seama de crudul adevăr.

Săgeata otrăvită.

Nu era precum acelea pe care le folosea el pe teren. Săgeata aceasta avea două ace. Ca doi colți de șarpe.

Studie cu privirea trupul șarpelui mort.

Înscenare.

Mort din cauza unei mușcături de șarpe.

Din dormitorul din spate, scândurile podelei scârțâiră. Îi mai rămăsese doar atâta putere cât să poată întoarce capul. O siluetă întunecată stătea acum pragul ușii, luminată de bec, studiindu-l, fără nici o expresie pe chip.

Nu.

N-avea nici un sens.

De ce?

Nu avea să primească nici un răspuns.

Întunericul îl învălui, luându-l cu sine.

CAPITOLUL 8

SÂNGE AMESTECAT

6:54 A.M.

PADERBORN, GERMANIA

— Tu rămâi aici, spuse Gray stând în centrul cabinei principale a Challengerului, cu mâinile în șolduri, fără să se clikească din loc.

— Ei, pe naiba, ripostă Fiona, la un pas distanță, împotrivindu-se vehement.

Într-o parte, Monk se sprijini de pragul ușii deschise a avionului, cu brațele încrucișate, mult prea amuzat.

— Încă nu ți-am spus adresa, adăugă Fiona. Poți să-ți petreci următoarea lună căutând din ușă în ușă prin tot orașul sau pot să merg cu tine și să te duc la locul cu pricina. E alegerea ta, prietene.

Fața lui Gray dogorea. De ce nu aflase adresa de la fată când era încă slăbită și vulnerabilă? Scutură din cap. *Slăbită și vulnerabilă* nu erau adjective care s-o descrie vreodată pe Fiona.

— Deci ce preferi?

— Se pare că ne-am ales cu o coadă, spuse Monk.

Gray refuza să se lase înduplecat. Poate dacă o speria, reamintindu-i că fusese cât pe ce s-o mierlească în Tivoli Gardens.

— Cum rămâne cu rana de glonț?

Nasul Fionei se înroși.

— Ce-i cu ea? E ca nouă. De la bandajul ăla lichid. Mi-a făcut foarte bine.

— Poate chiar și să înoate cu el, spuse Monk. E complet etanș.

Gray se uită la partenerul său.

— Nu asta era ideea.

— Atunci care-i ideea? insistă Fiona.

Gray își concentra din nou atenția asupra ei. Nu mai voia să-i poarte de grijă. Și, cu siguranță, nici nu avea timp pentru asta.

— I-e teamă că o să fii rănită din nou, explică Monk ridicând din umeri.

Gray oftă.

— Fiona, spune-ne adresa și gata.

— De îndată ce o să fim în mașină. După aceea o să ți-o spun. N-o să rămân închisă aici.

— Pierdem timpul, fu de părere Monk. Și se pare că s-ar putea să ne ude puțin.

Cerul era albastru, iar dimineața strălucitoare, însă nori negri se adunau spre nord. O furtună se apropia încet, dar sigur.

— Bine, se învoi Gray făcându-i semn cu mâna partenerului său să iasă pe ușă.

Cel puțin așa putea să stea cu ochii pe Fiona.

Cei trei coborâră scările avionului. Rezolvaseră deja formalitățile de la vamă, iar un BMW închiriat îi aștepta. Monk avea un rucsac negru pe umăr; la fel și Gray. Își aruncă privirea spre Fiona. Și ea avea unul identic. De unde...?

— Era unul în plus, îi explică Monk. Nu-ți face griji. Nu-s arme sau grenade de semnalizare în rucsacul ei. Cel puțin, nu cred că sunt.

Gray scutură din cap și continuă să meargă de-a lungul asfaltului spre garajul unde erau parcate mașinile. Pe lângă rucsacuri, erau cu toții îmbrăcați la fel: blugi negri, adidași și pulovere. Haine de turiști. Cel puțin Fiona își personalizase ținuta cu câteva insigne. Una dintre ele îi atrase atenția. Pe ea scria: „STRĂINII AU CELE MAI BUNE BOMBOANE”.

În momentul în care Gray intră în parcare amenajată, își verifică încă o dată pe furiș armele. Atinse ușor pistolul Glock de 9 mm din tocul de sub pulover și pipăi mânerul unui pumnal vârât în teaca de la încheietura mâinii stângi. În rucsac avea armament suplimentar: grenade de semnalizare, pachete de exploziv C4, încărcătoare de rezervă.

De data asta, nu se mai ducea nicăieri nepregătit.

În cele din urmă ajunseră la mașină. Un BMW 525i albastru-închis.

Fiona se îndreptă spre portiera șoferului.

Gray îi tăie elanul.

— Amuzant.

Monk se duse spre cealaltă parte a mașinii și strigă:

— *Shotgun!*³

Fiona se lăsă în jos privind în jur.

Gray o făcu să se ridice și o ghidă spre portiera din spate a mașinii.

— Nu făcea decât să-și revendice scaunul din față.

Fiona se uită mânioasă peste mașină la Monk.

— Labagiule!

— Îmi pare rău. Nu mai fi așa arțăgoasă, puștoaico.

Se suiră cu toții în mașină. Gray porni motorul și se uită rapid în spate la Fiona.

— Ei bine? Încotro?

Monk avea deja o hartă scoasă la vedere.

Fiona se aplecă în față și se întinse peste umărul lui Monk. Își plimbă un deget de-a lungul hărții.

— În afara orașului. La douăzeci de kilometri spre sud-vest. Trebuie să mergem în satul Büren din valea Alme.

— Care-i adresa de-acolo?

Fiona se lăsă pe spate.

— Amuzant, spuse ea, repetând cuvântul pe care el îl rostise mai devreme.

³ Shotgun – termen cu mai multe sensuri: 1-foc de armă; 2-un anume tip de carabină; 3-(în argou) este cel care, în mașină, stă pe locul din față, în dreapta șoferului.

Ea îi întâlnește privirea în oglinda retrovizoare. Pare dezgustată de ultima lui tentativă de a stoarce informația de la ea.

Asta e, făcuse tot ce se putea.

Îi făcu semn cu mâna s-o ia din loc.

Fără nici o altă opțiune, el se conformă.

— — —

În cealaltă parte a parcurii amenajate, două personaje stăteau într-un Mercedes alb decapotabil. Bărbatul își lăsa în jos binoclul și își puse o pereche de ochelari de soare italienești. Dădu din cap spre sora lui geamănă care ședea lângă el. Aceasta vorbea la telefonul cu legătură prin satelit, șușotind ceva în olandeză.

Cu mâna cealaltă o ținea pe-a lui. El îi masa degetul mare de-a lungul tatuajului.

Ea îi strânse degetele.

Uitându-se în jos, el văzu că ea își rosese o unghie până nu mai rămăsese decât un ciot zimțat. Imperfecțiunea era la fel de evidentă ca un nas spart.

Ea băgă de seamă unde își concentrase el atenția și încercă să-și ascundă unghia, jenată.

Nu avea nici un motiv să-i fie rușine. El îi înțelese consternarea și durerea care o făcuseră să-și roadă unghiile. Îl pierduseră pe Hans, unul dintre frații lor mai mari, noaptea trecută.

Ucis de șoferul mașinii care abia plecase.

Furia îi îngusta câmpul vizual în timp ce se uita cum BMW-ul ieșea din parcare amenajată. Prin dispozitivul de transmisie automată prin GPS pe care-l plantaseră, aveau să depisteze vehiculul.

— Am înțeles, spuse sora sa în telefon. După cum era de așteptat, au venit pe urmele cărții până aici. Fără îndoială, o iau înspre proprietatea Hirszfeld din Büren. O să lăsăm avionul sub supraveghere. Totu-i pregătit.

În timp ce asculta ce i se spunea în telefon, surprinse privirea fratelui său geamăn.

— Da, le spuse ea atât interlocutorului, cât și fratelui ei, n-o să dăm greș. Biblia lui Darwin o să fie a noastră.

El încuviință din cap, în semn că era de acord. Își retrase mâna, răsuci cheia în contact și porni mașina.

— La revedere, bunicule, spuse sora lui.

Lăsând telefonul în jos, ea se întinse și aranja singura şuviță din părul lui blond. Î-o pieptănă cu degetele și o netezi.

Perfect.

Întotdeauna perfect.

El îi sărută buricele degetelor în momentul în care își trăgea mâna înapoi.

În semn de iubire și ca o promisiune.

Aveau să se răzbune.

Aveau să jelească mai târziu.

Scoase Mercedesul lor alb polar din locul de parcare ca să-și înceapă vânătoarea.

11:08 A.M.

HIMALAYA

Vârful încins al ciocanului de lipit strălucea roșu incandescent. Painter încercă să țină unealta nemișcată. Mâna îi tremura, însă nu teama îi mișca degetele incontrollabil. În spatele ochiului drept simțea în continuare durerea de cap lovindu-l ai domă unui baros. Luase un pumn de pastile Tylenol, pe lângă două capsule de fenobarbital, un anticonvulsiv. Nici unul dintre medicamente nu avea să oprească slăbiciunea din ce în ce mai accentuată și, în cele din urmă, nebunia, dar măcar, potrivit spuselor Annei, luându-le, avea să mai câștige niște ore în care putea funcționa cât de cât.

Cât mai avea?

Aproape trei zile, poate chiar și mai puțin până când nu ar mai fi putut face nimic.

Se luptă din toate puterile să nu se mai gândească la asta. Grijiile și disperarea îl puteau slăbi la fel de repede ca și boala însăși. După cum spunea bunicul lui, ca un înțelept indian Pequot ce se afla, „*Să-ți frâangi mâinile nu înseamnă altceva decât că nu vei putea să-ți sufleci mânecile*”.

Repetându-și asta în minte, Painter se concentrează asupra lipirii cablului. Sistemul electric străbătea întregul castel subteran și ieșea în diverse locuri prin antene. Inclusiv într-o parabolică uriașă conectată la satelit, ascunsă undeva aproape de vârful muntelui.

Odată încheiată treaba asta, Painter se lăsă pe spate și așteptă să se răcească lipitura. Stătea lângă o bancă pe care fuseseră aliniată ordonat, ca instrumentele unui chirurg, o mulțime de unelte și de piese. Bancul de lucru era flancat de două laptopuri deschise.

Ambele îi fuseseră puse la dispoziție de către Gunther. Omul care îi ucisese pe călugări. Cel care îl asasinase pe Ang Gelu. Painter simțea cum îl cuprinde un val de furie ori de câte ori se afla în apropierea bărbatului.

Ca acum.

Paznicul masiv stătea lângă umărul lui, urmărindu-i fiecare mișcare. Erau singuri într-o cameră de serviciu. Painter se gândi ce-ar fi să-i bage aparatul de sudură încins direct în ochi. Dar ce făcea după aia? Erau la zeci de kilometri depărtare de lumea civilizată și mai avea și o condamnare la moarte care-i plana deasupra capului. Cooperarea era singura lor modalitate de supraviețuire. În acest scop, Lisa rămăsese cu Anna în biroul acesteia, folosindu-și cunoștințele în încercarea de a găsi un remediu.

Painter și Gunther se ocupau de alt aspect.

De prinderea sabotorului.

Potrivit lui Gunther, bomba care distrusese Clopotul fusese pusă acolo de cineva. Și cum nimeni nu părăsise locul de când avusese loc explozia, sabotorul cel mai probabil se afla încă în castel.

Dacă îl prindeau pe cel care făcuse asta, poate ar fi aflat mai multe lucruri.

Așa că, din gură în gură, se transmisese un fel de momeală.

Nu mai rămăsese decât să fixeze și capcana aferentă.

Un laptop fusese conectat la rețeaua sistemelor de comunicare din castel. Painter pătrunsese deja în sistem, folosind parola pe care i-o dăduse Gunther. Trimisese în rețea o serie de coduri arhivate care trebuiau să monitorizeze sistemul pentru a detecta orice comunicare cu exteriorul. Dacă sabotorul intenționa să ia legătură cu lumea din afară, avea să fie descoperit și localizat indiferent unde se afla.

Însă Painter nu se aștepta ca sabotorul să fie un ageamiu. El sau ea reușise să supraviețuiască și să acționeze în secret o grămadă de timp. Ceea ce presupunea viclenie și un mijloc de comunicare independent de sistemul principal, în rețea, de comunicare al castelului.

Așa că Painter construisese altceva.

Cel mai probabil, sabotorul făcuse rost de un telefon particular, portabil, cu conexiune la satelit, pe care îl folosea pe ascuns pentru a lua legătura cu superiorii lui. Însă un astfel de telefon necesita o cale de acces nestânjenită de nimic între antena aparatului și satelitul aflat pe orbită în mișcare

geosincronă. Din nefericire, existau prea multe nișe, ferestre și deschizături de serviciu unde sabotorul putea obține o astfel de cale de acces, prea multe pentru a putea fi păzite fără a ridica suspiciuni.

Prin urmare, era nevoie de o alternativă.

Painter verifică amplificatorul de semnal pe care-l atașase la firul electric.

Era un dispozitiv pe care-l meșterise el însuși la Sigma. Specialitatea sa de agent Sigma, înainte să devină director, fusese în sisteme de supraveghere și microinginerie. Era pe teritoriul lui.

Amplificatorul făcea legătura dintre firul electric și al doilea laptop.

— Ar trebui să fie gata, spuse Painter simțind că, în sfârșit, durerea de cap începea să cedeze puțin.

— Pornește-l.

Painter deschise sursa de curent a bateriei, fixă amplitudinea semnalului și ajustă rata pulsațiilor. Laptopul avea să facă restul. Urma să monitorizeze traficul pentru a detecta orice încercare de comunicare. Era un dispozitiv care putea fi caracterizat în cel mai bun caz drept rudimentar, nefiind capabil de a înregistra posibilele conversații. Ceea ce putea face era să detecteze locația semnalului unei transmisiuni ilicite, în măsura în care avea să se desfășoare într-un perimetru de aproape treizeci de metri. Trebuia să fie de ajuns.

Painter reglă echipamentul.

— Gata, totul e pregătit. Acum n-avem decât să așteptăm ca nenorocitul ăla să comunice cu exteriorul.

Gunther dădu din cap.

— Asta dacă sabotorul mușcă momeala, adăugă Painter.

Cu o jumătate de oră în urmă, răspândiseră zvonul cum că o cantitate de Xerum 525 supraviețuise exploziei, fiind ascunsă, încuiată, într-o nișă secretă căptușită cu plumb. Asta dădea speranțe populației castelului. Dacă mai exista puțin din combustibilul acela secret, poate că exista posibilitatea de a construi un nou Clopot. Anna chiar pusese câțiva cercetători să asambleze un alt Clopot din piesele de rezervă existente. Dacă nu chiar un remediu pentru boala care avansa, Clopotul ar fi putut măcar să le ofere mai mult timp. Pentru toți.

Dar nu speranța era scopul acestei înșelătorii.

Vestea trebuia să ajungă la sabotor. Trebuia să se convingă că planul lui dăduse greș. Că, la urma urmei, Clopotul putea fi reconstruit. Ca să primească instrucțiuni de la superiorii lui, trebuia să ia legătura cu exteriorul.

Și când se întâmpla asta, Painter avea să fie pregătit.

Între timp, Painter se întoarse înspre Gunther.

— Cum e să fii un supraom? întrebă el. Un Cavaler al Soarelui Negru?

Gunther ridică din umeri. Modul în care comunica el părea că se reduce la mormăieli, grimase și câteva răspunsuri monosilabice.

— Adică, te simți superior? Mai puternic, mai rapid, capabil să sari peste clădiri dintr-un singur salt, chestii de-astea?

Gunther nu răspunse nimic, continuă doar să se holbeze la el.

Painter oftă, încercând o nouă abordare pentru a-l face pe om să vorbească și să stabilească astfel cât de cât o relație.

— Ce înseamnă *Leprakönige*? Am auzit cuvântul acesta folosit de cineva când nu te aflai în preajmă.

Painter știa al dracului de bine ce înseamnă, însă astfel obținu reacția de care avea nevoie. Gunther se uită într-o parte, dar Painter observă scânteile din ochii lui. Tăcerea deveni apăsătoare. Acum nu era sigur că bărbatul avea să vorbească.

— Regele Lepros, mormăi Gunther în cele din urmă.

Acum era rândul lui Painter să păstreze tăcerea. Lăasă cuvintele să atârne greu în camera mică. În cele din urmă, Gunther continuă:

— Când se caută perfecțiunea, nimeni nu este dispus să contemple un eșec. Chiar dacă nu înnebunim, boala este tot oribilă. E mai bine să stai închis. Izolat.

— Exilat. Ca leproșii.

Painter încercă să-și imagineze cum trebuia să te simți să fii crescut ca *ultimul dintre Sonnekönige*, știind ce soartă cruntă te așteaptă la o vârstă tânără. Ceea ce odinioară fusese o dinastie respectată de prinți, acum se transformase într-o dinastie izolată și aproape stinsă de leproși.

— Dar cu toate astea le dai în continuare o mână de ajutor celor de aici, spuse Painter. Slujești în continuare cauza.

— Pentru asta m-am născut. Știu care mi-e datoria.

Painter se întrebă dacă ideea asta le fusese cumva inoculată sau se transmitea prin codul genetic. Îl examinează cu atenție. Cumva, știa că era mai mult decât atât. Dar ce?

— Dar la urma urmei de ce îți pasă măcar ce se întâmplă cu noi toți? întrebă Painter.

— Eu cred în munca noastră de aici. Suferința mea va face în așa fel încât, într-o bună zi, alții să nu mai aibă aceeași soartă.

— Și căutarea remediului pe care îl încercăm acum? Nu are nimic de-a face cu șansa de a-ți prelungi ție viața.

Lui Gunther îi luciră ochii.

— *Ich bin nicht krank.*

— Cum adică tu nu ești bolnav?

— *Sonnekönige* s-au născut din expunerea la efectul Clopotului, spuse Gunther apăsător.

Painter înțelese brusc. Își aminti descrierea pe care o făcuse Anna supraoamenilor din castel, cum erau imuni la orice acțiune ulterioară a Clopotului. „Și în sens pozitiv, și în sens negativ.”

— Ești imun, spuse el.

Gunther se întoarse cu spatele.

Painter reflectă un moment la implicațiile care decurgeau de aici. Deci nu instinctul de conservare era cel care-l făcea pe Gunther să le dea ajutor.

Atunci ce...?

Deodată, Painter își aminti de felul în care Anna îl privise peste masă pe Gunther mai devreme. Cu o afecțiune caldă. Iar bărbatul nu o respinsese.

În mod evident avea un alt motiv pentru a continua să coopereze, în ciuda lipsei de respect cu care îl tratau ceilalți.

— O iubești pe Anna, murmură Painter tare.

— Sigur că o iubesc, îl repezi Gunther. E sora mea.

* * *

Închisă în biroul Annei, Lisa stătea în picioare lângă peretele pe care se afla un ecran iluminat. În mod normal, astfel de ecrane erau folosite pentru a citi radiografiile pacienților, dar acum fixase Lisa acolo două coli transparente, acoperite cu linii negre. Erau hărți cromozomiale din arhivă rezultate în urma cercetării efectelor Clopotului care duceau la mutații, cu ADN-ul fetal surprins înainte și după expunere, obținut prin amniocenteză. Imaginile de după erau încercuite

În locurile unde Clopotul determinase transformarea anumitor cromozomi. Lângă ele erau scrise observații în germană.

Anna le tradusese și acum se dusesse să mai aducă niște cărți.

Lângă ecranul luminos, Lisa urmări cu degetul mutațiile, căutând să descifreze existența unui anumit tipar. Revăzuse

mai multe dintre cazurile studiate. Se părea că nu exista nici o potrivire, nici un motiv pentru apariția acelor mutații.

Fără să fi obținut vreun răspuns, Lisa se întoarse la masa unde mâncaseră, acum acoperită de teancuri de cărți și lucrări științifice, mărturie a experimentelor pe oameni efectuate neîntrerupt de-a lungul a câtorva zeci de ani.

Focul trosnea în căminul din spatele ei. Trebui să facă eforturi să nu arunce toate rezultatele cercetărilor în flăcări. Cu toate acestea, chiar și dacă Anna nu ar fi fost acolo, Lisa probabil că tot nu ar fi făcut-o. Venise în Nepal să studieze efectele fiziologice care se produc la altitudini foarte înalte. Deși era medic, în inima ei tot cercetarea era pe primul plan.

Ca și pentru Anna.

Nu... nu chiar ca pentru Anna.

Lisa dădu la o parte o monografie aflată pe masă. *Teratogeneza în blastodermul embrionic*. Lucrarea vorbea despre monștrii avortați după expunerea la iradierea Clopotului. Ceea ce liniile negre de pe coala transparentă schițaseră cu detașare medicală, fotografiile din carte dezvăluiau în detalii îngrozitoare: embrioni fără membre, fetuși ciclopici, copii hidrocefalici născuți morți.

Nu, cu siguranță ea nu era Anna.

Lisa simți din nou că o sufocă un val de indignare.

Anna coborî încet pe scara de fier care ducea la al doilea balcon al bibliotecii ei cu alte câteva cărți sub braț. Cu siguranță, nemții nu se dădeau înapoi de la nimic. Și de ce ar fi făcut-o? Era în interesul lor să descopere un remediu pentru

boala cuantică. Anna considera că este un efort inutil, sigură că toate posibilitățile fuseseră luate în considerație și cercetate

În ultimii zeci de ani, însă nu fusese nevoie de prea multă putere de convingere pentru a o determina să coopereze.

Lisa observase că mâinile femeii aveau un tremur incontrollabil, chiar dacă abia vizibil. Anna își freca palmele întruna, încercând să-l ascundă. Suferința celorlalți oameni aflați în castel era mai evidentă. Tensiunea care plutise în aer toată dimineața fusese aproape palpabilă. Lisa însăși fusese martoră la câteva schimburi violente de replici și chiar la o bătaie. De asemenea, aflate că în ultimele câteva ore se sinucisese doi oameni în castel. Având în vedere că fusese distrus Clopotul și că existau slabe speranțe de a descoperi un remediu, tot eșafodajul locului începuse să se clatine. Ce avea să se întâmple dacă nebunia se instala înainte ca ea și Painter să găsească o soluție?

Alungă din minte gândul acesta. Nu era dispusă să renunțe. Indiferent care era motivul pentru care în momentul de față se bucurau de cooperarea lor, Lisa intenționa să profite din plin de asta.

Lisa dădu din cap înspre Anna când aceasta se apropie.

— Bine, cred că mi-am format cât de cât o imagine asupra aspectelor generale legate de ce se petrece aici. Dar ai ridicat o chestiune mai devreme care nu-mi dă pace.

Anna aruncă pe masă cărțile și se așeză pe un scaun.

— Ai spus că tu ești încredințată că Clopotul controlează evoluția. Lisa arată cu un gest înspre mulțimea de cărți și manuscrise de pe masă. Dar tot ce-am văzut eu aici sunt niște radiații care induc mutații genetice și pe care voi l-ați corelat unui program de eugenie. De ideea de a face o ființă umană mai bună prin manipulare genetică. Cuvântul *evoluție* folosit era pur și simplu un termen bombastic?

Anna scutură din cap fără să pară jignită.

— Cum definești *tu* evoluția, dr. Cummings?

— În termenii darwinieni obișnuiți, cred.

— Adică?

Lisa se încruntă.

— Un proces gradual de schimbare biologică... În care un organism format dintr-o singură celulă s-a răspândit și diversificat, ajungând la organismele care există în zilele noastre.

— Și Dumnezeu nu are nimic de-a face cu asta?

Pe Lisa întrebarea o luă prin surprindere.

— Așa cum susține teoria creaționistă?

Anna ridică din umeri, continuând să o privească fix.

— Sau teoria proiectului inteligent.

— Doar nu vorbești serios! Acum o să-mi spui că evoluția este o simplă teorie?

— Nu vorbi prostii. Nu sunt un simplu neofit care asociază o *teorie* cu o „bănuială” sau „presupunere”. Nimic dintr-un domeniu științific nu ajunge să fie o teorie fără să se bazeze pe o mulțime de fapte și de ipoteze testate.

— Atunci accepti teoria evoluționistă a lui Darwin?

— Absolut. Fără îndoială. Este o teorie sprijinită de toate disciplinele științifice.

— Atunci ce-ai vrut să spui cu...

— Una nu o exclude neapărat pe cealaltă.

Lisa ridică dintr-o sprânceană.

— Proiectul inteligent și evoluția?

Anna dădu din cap.

— Dar hai să reluăm puțin chestiunea asta ca să nu fiu greșit înțeleasă. Să respingem mai întâi aiurelile celor care credeau în teoria creaționistă pe un Pământ plat, care se îndoiau până și de faptul că Pământul e rotund, sau chiar și pe cei care interpretează literal textul Bibliei și consideră că planeta are în cel mai bun caz zece mii de ani. Să mergem direct la principalele argumente ale celor care susțin teoria proiectului inteligent.

Lisa clătină din cap. O fostă nazistă care bâjbâia după o pseudoștiință. Ce naiba era asta?

Anna își dresе vocea.

— În mod evident, voi recunoaște că cele mai multe argumente în favoarea teoriei proiectului inteligent sunt eronate. Interpretarea greșită a Legii a Doua a Termodinamicii, construirea unor modele statistice ce nu pot fi revizuite, interpretarea radiometrică greșită a vechimii rocilor. Lista continuă așa la nesfârșit. Nimic din toate astea nu este valabil, însă astfel totul intră într-o ceață menită să te deruteze.

Lisa dădu din cap. Era unul dintre principalele motive pentru care era îngrijorată de tendința actuală de a prezenta o pseudoștiință alături de teoria evoluționistă în timpul orelor de biologie de la liceu. Era un hățiș multidisciplinar din care nu putea să iasă nici măcar un doctorand obișnuit, darămite un elev de liceu.

Anna însă nu-și încheiase argumentația.

— Toate acestea fiind spuse, există o chestiune propusă de adepții teoriei proiectului inteligent, care merită luată în seamă.

— Și care ar fi aceasta?

— Faptul că mutațiile apar la întâmplare. Simpla șansă nu ar putea produce atâtea mutații benefice de-a lungul timpului. Câte defecte din naștere știi tu care să fi determinat modificări benefice?

Lisa mai auzise argumentul acesta și altă dată. *Viața a evoluat prea repede ca să fie o pură întâmplare.* Nu credea în el.

— Evoluția nu este o pură întâmplare, o contrazise Lisa. Selecția naturală sau presiunea mediului elimină modificările negative și le permite numai organismelor mai bine dotate să-și transmită mai departe genele.

— Supraviețuirea celui mai puternic?

— Sau a celui suficient de puternic. Modificările nu trebuie să fie perfecte. Numai suficient de bune pentru a oferi un avantaj. Și de-a lungul a sute de milioane de ani, aceste mici avantaje sau modificări s-au acumulat, dând naștere varietății pe care o avem astăzi.

— De-a lungul a sute de milioane de ani? Cu siguranță, e un interval foarte mare de timp, însă este oare suficient pentru a permite întreaga gamă de modificări în procesul evoluției?

Și cum rămâne cu acele izbucniri în acest proces când modificările au avut loc extrem de rapid?

— Bănuiesc că te referi la perioada exploziei cambriene? Întrebă Lisa.

Era unul dintre elementele principale ale teoriei proiectului inteligent. Era cambriană includea o perioadă de timp relativ mică. Cincisprezece milioane de ani. În acest interval apăruse o imensă varietate de noi organisme vii: bureți, melci, moluște și trilobiți. Aparent brusc și fără motiv. Prea repede, potrivit adversarilor teoriei evoluționiste.

— *Nein*. Fosilele descoperite până acum reprezintă dovezi suficiente cum că această „apariție bruscă” nu a fost deloc atât de bruscă. Existau o mulțime de bureți și metazoare asemănătoare cu viermii în perioada precambriană. Chiar și diversitatea formelor apărute în această perioadă ar putea fi justificată de apariția genelor Hox în codul genetic.

— Genele Hox?

— Un set de patru până la șase gene de control au apărut în codul genetic chiar înainte de era cambriană. S-au dovedit a fi cele care controlau dezvoltarea embrionului, definind ce urma să apară sus și jos, în dreapta și în stânga, deasupra și dedesubt, alcătuind, în mare, corpul. Musculița de oțet, broaștele, oamenii, cu toții au exact aceleași gene Hox. Poți

scoate o genă Hox de la o muscă, o poți înlocui cu una din ADN-ul unei broaște și funcționează foarte bine. Cum aceste gene sunt cele care controlează în mod fundamental dezvoltarea embrionară, orice schimbări minuscule la nivelul lor atrag după sine organisme cu totul și cu totul diferite.

Deși nu era sigură unde voia să ajungă cu toate astea, gradul de cunoștințe al femeii în legătură cu acest subiect o surprinse pe Lisa. Puteau rivaliza cu cunoștințele ei. Dacă Anna ar fi fost o colegă la o conferință, i-ar fi făcut chiar plăcere să poarte această discuție cu ea. De fapt, trebuia în mod constant să-și amintească cu cine vorbea.

— Așa că apariția genelor Hox chiar înaintea erei cambriene poate explica fantastica explozie a formelor de viață de atunci.

— Dar, se opuse Anna, genele Hox nu explică alte momente de evoluție rapidă – o evoluție aproape cu un *țel precis*.

— Cum ar fi?

Conversația devenea din ce în ce mai interesantă.

— Cum ar fi moliile pestrițe. Știi povestea?

Lisa dădu din cap. Acum Anna aducea în discuție unul dintre cele mai solide argumente ale celor aflați de partea cealaltă a baricadei. Moliile pestrițe trăiau pe mesteceni și erau albe cu pete, pentru a se confunda cu scoarța copacului, evitând astfel să fie mâncate de păsări. Însă, după ce s-a deschis o uzină de negru de fum în regiunea Manchester și copacii s-au înnegrit de funingine, fluturii s-au trezit expuși,

o pradă ușoară pentru păsări. Însă doar în decursul a câtorva generații, populația și-a schimbat culoarea predominantă într-un negru pur, pentru a se camufla pe copacii acoperiți de funingine.

— Dacă mutațiile ar apărea la întâmplare, argumentă Anna, ar părea un mare noroc faptul că negrul a apărut în momentul în care a făcut-o. Dacă a fost pur și simplu o întâmplare, de ce n-au apărut fluturi roșii, verzi sau mov? Sau chiar unii cu două capete?

Lisa se abținu să nu-și dea ochii peste cap.

— Aș putea spune că lepidopterele colorate altfel au fost și ele mâncate. Iar cele cu două capete au murit pur și simplu. Însă tu nu ai înțeles bine ce s-a petrecut acolo. Schimbarea culorii acestor fluturi nu a fost cauzată de o mutație. Specia avea deja o genă neagră. În fiecare generație apăreau câțiva fluturi negri, însă majoritatea ajungeau hrană pentru păsări, menținând populația albă. Însă, odată copacii înnegriți, cele câteva exemplare negre au avut un avantaj și au continuat să se înmulțească în timp ce fluturii albi erau devorați. Acesta era de fapt scopul acestui exemplu. Că mediul poate influența o populație. Însă schimbarea nu a fost cauzată de o mutație. Gena neagră era deja prezentă.

Anna îi zâmbea.

Lisa își dădu seama că femeia o pusese pur și simplu la încercare ca să vadă ce știa. Își îndreptă spatele, simțindu-se și enervată, dar și surprinzător de intrigată.

— Foarte bine, spuse Anna. Atunci dă-mi voie să mă refer la un eveniment mai recent. Unul care a apărut într-un mediu controlat, într-un laborator. Un cercetător a produs un tip de bacterie *E. coli* care nu poate digera lactoza. Apoi a răspândit o populație numeroasă pe o suprafață unde singura sursă de hrană era lactoza. Ce spune știința că ar trebui să se întâmple în situația aceasta?

Lisa ridică din umeri.

— Incapabile să digere lactoza, bacteriile ar muri de foame.

— Și exact asta s-a petrecut cu nouăzeci și opt la sută dintre bacterii. Însă două procente au continuat să trăiască. Într-o singură generație, chestia asta mi se pare uluitoare, *ja*? Asta contrazice orice probabilitate de existență a întâmplării. Având în vedere toate genele din ADN-ul bacteriei *E. coli* și cât de rare sunt mutațiile, de ce două procente din populație au suferit toate mutația singurei gene necesare pentru supraviețuire? E pur și simplu o *sfidare* la adresa ideii de întâmplare.

Lisa trebui să recunoască și ea că era ciudat.

— Poate că a fost o contaminare în laborator.

— Experimentul a fost repetat. Cu rezultate similare.

Lisa rămase neîncrezătoare.

— Văd îndoiala din ochii tăi. Atunci să căutăm în altă parte, să găsim un alt exemplu al imposibilității întâmplării în mutația genelor.

— Unde anume?

— Înapoi la apariția vieții. La supă primordială. Atunci când s-a pornit pentru prima oară motorul evoluției.

Lisa își aminti că Anna menționase ceva în acest sens și mai înainte, cum că povestea Clopotului mergea până la apariția vieții. Oare despre asta avea de gând să vorbească acum Anna? Ciuli urechile și mai atentă acum ca să prindă direcția în care se îndreptau toate acestea.

— Să dăm timpul înapoi, spuse Anna. Înainte chiar și de apariția primei celule. Ține minte dictonul de bază al lui Darwin: ceea ce există a apărut cu siguranță dintr-o formă mai simplă, mai puțin complexă. Atunci, înainte de apariția primei celule ce a fost? Cât de mult putem reduce viața și s-o numim totuși viață? ADN-ul este viu? Cromozomul este viu? Dar o proteină sau o enzimă? Unde se trage linia între chimie și viață?

— OK, asta este o întrebare dificilă, recunosc Lisa.

— Atunci o să-ți mai pun una. Cum a reușit viața să facă saltul de la o supă primordială formată din elemente chimice la prima celulă?

Lisa știa răspunsul.

— Atmosfera Pământului era la început plină de hidrogen, metan și apă. Adaugă câteva impulsuri de energie, să zicem de la un fulger, și gazele acestea pot forma compuși organici simpli. Aceștia au fiert apoi amestecându-se în proverbiala supă primordială și în cele din urmă au ajuns să formeze o moleculă care s-a putut multiplica.

— Ceea ce a fost dovedit în laborator, aprobă și Anna dând din cap. O sticlă plină cu gaze primordiale a produs un amestec de aminoacizi, din care s-au format apoi proteinele.

— Și așa a început viața.

— Ah, ești atât de nerăbdătoare să o iei înainte, spuse Anna pe un ton glumeț. Abia am format *aminoacizii*. Materialul de construcție. Cum ajungem de la câțiva aminoacizi la acea primă proteină perfect capabilă să se multiplice?

— Amestecăm mai mulți aminoacizi la un loc și, în cele din urmă, vor ajunge să se înlănțuie în combinația potrivită.

— Așa, la întâmplare.

O încuviințare din cap.

— Aici ajungem la rădăcina problemei, dr. Cummings. Aș putea fi de acord cu tine că teoria evoluționistă a lui Darwin a jucat un rol semnificativ *după* ce s-a format prima proteină capabilă să se reproducă singură. Dar știi câți aminoacizi trebuie să se înlănțuie pentru a putea forma această primă proteină capabilă de multiplicare?

— Nu.

— Gel puțin treizeci și doi de aminoacizi. Asta este cea mai mică proteină care are capacitatea de a se reproduce. Șansele ca această proteină să se formeze pur și simplu din întâmplare sunt astronomic de reduse. De zece la puterea patruzeci și unu.

Lisa ridică din umeri la auzul cifrei. În ciuda sentimentelor pe care le nutrea față de femeie, în ciuda ei înseși, simțea cum începe s-o respecte.

— Hai să punem șansele astea în contextul general, propuse Anna. Dacă ai lua *toate* proteinele care se găsesc în *toate* pădurile tropicale din lume și le-ai dizolva pe *toate* într-o supă de aminoacizi, tot ar rămâne un grad foarte redus de probabilitate ca să se formeze un lanț de 32 de aminoacizi. În realitate, ar fi nevoie de o cantitate de *cinci mii de ori* mai mare decât aceea pentru a forma unul dintre aceste lanțuri. Cinci mii de păduri tropicale. Așa că, încă o dată, cum ajungem de la amestecul de aminoacizi la acea primă celulă care se poate multiplica, la prima bucățică de viață?

Lisa scutură din cap.

Anna își încrucișă brațele, mulțumită.

— Aici există un gol în teoria evoluționistă pe care nici măcar Darwin nu a știut cum să-l umple.

— Totuși, o contrazise Lisa, refuzând să se dea bătută, pentru a umple acest gol, Mâna Domnului nu este un argument științific. Faptul că noi nu deținem încă răspunsul pentru a umple acest gol nu înseamnă că are o cauză supranaturală.

— Nu am spus că este supranaturală. Și cine zice că nu am un răspuns cu care să umplu golul ăsta?

Lisa o privi cu gura căscată.

— Ce răspuns?

— E vorba despre ceva ce noi am descoperit cu zeci de ani în urmă în timpul cercetărilor legate de Clopot. Ceva ce savanții de astăzi abia au început să studieze cu atenție.

— Ce anume? spuse Lisa trezindu-se că stătea și mai dreaptă, nemaîncercând să-și ascundă interesul față de orice referire la Clopot.

— Noi o numim evoluția *cuantică*.

Lisa își aminti de istoria Clopotului și de cercetările naziștilor în lumea ciudată și difuză a particulelor subatomice și a fizicii cuantice.

— Ce-are a face asta cu evoluția?

— Acest nou domeniu al evoluției cuantice nu numai că oferă un argument extrem de puternic pentru teoria proiectului inteligent, spuse Anna, ci, mai mult, răspunde la întrebarea fundamentală cine este *proiectantul*.

— Glumești. Cine? Dumnezeu?

— *Nein*.

Anna o privi drept în ochi.

— Noi.

Înainte ca Anna să-și poată continua explicația, un radio vechi, prins în perete, începu să hârâie și în cameră se auzi o voce aspră familiară. Era Gunther.

— Am prins o urmă a sabotorului. Suntem gata să acționăm.

7:37 A.M.

BÜREN, GERMANIA

Gray depăși cu BMW-ul un camion vechi, cu remorca plină de fân. Băgă în viteza a cincea și atacă ultima curbă periculoasă.

Ajungând pe vârful dealului, avu o vedere panoramică asupra văii din față.

— Valea Alme, spuse Monk de lângă el, ținând strâns mânerul de deasupra ușii.

Gray încetini, schimbând într-o treaptă de viteză inferioară.

Monk se uită la el.

— Văd că Rachel ți-a dat lecții de condus.

— Când ești în Roma...

— Nu suntem la Roma.

În mod evident nu erau. După ce ajunseră pe coama dealului, valea largă a râului li se așternu în față, un șir verde de pajiști, păduri și câmpuri cultivate. De-a lungul văii, un sătuc german, desprins parcă dintr-o carte poștală, era îngrămadit în zona depresionară, o așezare cu acoperișuri ascuțite din țiglă roșie și case de piatră amplasate printre străzile înguste și întortocheate.

Însă toți ochii erau ațintiți asupra castelului masiv ce se înălța pe culmea îndepărtată, adăpostit în pădure, dominând clar localitatea de dedesubt. Turnurile proeminente erau proiectate în exterior, iar deasupra lor fluturau steaguri. Cu toate că era greoi și masiv, asemenea multor alte structuri

fortificate dispuse de-a lungul albiei mai largi a Rinului, castelul mai avea o aură de basm, un loc al prințeselor fermecate și al cavalerilor călare pe armăsari albi.

— Dacă Dracula ar fi fost homosexual, spuse Monk, acesta ar fi castelul său.

Gray știa la ce se referea. Locul avea ceva sinistru și nedeslușit, însă se putea să fie doar din cauza cerului mohorât dinspre nord. Aveau noroc dacă ajungeau la sătucul din vale înainte de începerea furtunii.

— Și-acum pe unde o luăm? întrebă Gray.

Un fâșâit de hârtii mototolite se auzi de pe bancheta din spate, indicându-le că Fiona se uita pe hartă.

I-o confiscase lui Monk și își asumase rolul de navigator, căci încă nu le spusese unde anume trebuiau să ajungă.

Se aplecă în față și făcu semn spre râu.

— Trebuie să traversezi podul ăla.

— Ești sigură?

— Da, sunt sigură. Știu să citesc o hartă.

Gray o luă în jos prin vale, evitând un șir lung de bicicliști îmbrăcați în echipamente sportive multicolore de curse. Acceleră BMW-ul de-a lungul drumului șerpuitor spre fundul văii și ajunse la marginea satului.

Locul părea să fie dintr-un alt secol. Un vechi orașel nemțesc. Peste tot ferestrele erau pline cu jardiniere înguste cu lalele, iar fiecare acoperiș ascuțit era susținut de frontoane înalte. De la artera principală, străzile pavate cu pietre se întindeau în lateral. Trecură de o piață încadrată de cafenele

în aer liber, berării cu terase și o estradă centrală, unde Gray era sigur că o formație cânta polca în fiecare seară.

După aceea trecură în grabă peste pod și în curând ajunseră din nou într-o zonă cu pajiști și mici ferme.

— La prima, o iei la stânga! strigă Fiona.

Gray trebui să frâneze brusc și să ia o curbă strânsă.

— Încearcă să mă previi data viitoare.

Drumul se îngustă, străjuit de tufișuri îngrijite. Asfaltul lăasă loc pietrei cubice de pavaj. BMW-ul se cutremură pe suprafața accidentată. Curând, printre pietre se puteau zări buruieni. În față apăărură niște porți de fier, încadrând drumul îngust și așteptând deschise.

Gray încetini.

— Unde suntem?

— Acesta-i locul, anunță Fiona. De unde provine Biblia lui Darwin. Proprietatea Hirszfeld.

Gray intră cu BMW-ul pe porțile deschise. Ploaia începu să răpăie din cerul întunecat, la început mai ușor... după care cu mai multă forță.

— La țanc, spuse Monk.

De partea cealaltă a porților se deschidea o curte lată, încadrată pe cele două laturi de aripile unui mic conac de țară. Corpul principal, aflat chiar în față, avea numai două etaje înălțime, însă acoperișul său din plăci de ardezie se înălța într-o pantă abruptă, dând casei un aer maiestuos.

Un fulger trăsni deasupra capetelor lor, atrăgându-le privirea.

Castelul pe care îl văzuseră mai devreme se înălța deasupra coamei împădurite din spatele proprietății. Părea că se suprapune amenințător peste conac.

— Oy! se auzi un strigăt răstit.

Atenția lui Gray se mută rapid în spate.

Un biciclist care pedala grăbit ca să scape de ploaie aproape că fu răsturnat. Tânărul, îmbrăcat într-un tricou galben de fotbal și pantaloni mulați de biciclist, bătu în capota BMW-ului cu palma.

— Vezi pe unde mergi, amice! îl admonestă el pe Gray.

Fiona coborâse deja geamul din spate și își scosese capul afară.

— Du-te dracului, bou! De ce nu te uiți pe unde gonești în pantalonii ăia de cocotă?

Monk scutură din cap.

— Se pare că Fiona se asigură și de o întâlnire pentru mai târziu.

Gray trase într-un spațiu amenajat de lângă corpul central al casei. Acolo mai era o singură mașină, însă observă un șir de biciclete asigurate cu lanțuri într-un suport special. Un grup de tineri, băieți și fete, uzi și murdari stăteau sub o marchiză, cu rucsacurile lăsate jos pe pământ. Îi auzi vorbind în momentul în care opri motorul. În spaniolă. Locul trebuia să fie un cămin studentesc sau cel puțin asta era destinația lui actuală. Practic vorbind, putea să simtă mirosul de paciuli și canabis.

Oare chiar erau la locul potrivit?

Și chiar dacă erau, Gray avea îndoieli că va găsi ceva de valoare aici. Însă dacă tot bătuseră atâta drum...

— Așteptați aici, zise el. Monk, stai cu...

Portiera din spate se deschise cu un zgomot, iar Fiona coborî.

— Data viitoare, spuse Monk, întinzându-se spre portiera lui, alege modelul cu sistem de siguranță pentru copii la ușile din spate.

— Haide, spuse Gray coborând și ducându-se după ea.

Cu rucsacul pe umăr, Fiona o pornise spre ușa din față a corpului principal al casei.

O ajunsese din urmă pe treptele verandei și o apucă de cot.

— Rămânem toți la un loc. Nu pleci teleleu, de una singură.

Ea se uită la el, la fel de furioasă.

— Exact. Rămânem toți la un loc. Nu pleci teleleu, de unul singur. Asta înseamnă că nu mă lași pe mine în avioane sau mașini, spuse ea smulgându-se din strânsoarea lui și deschizând ușa larg.

Clinchetul unui clopoțel le anunță sosirea.

Un funcționar își aruncă rapid privirea în sus de la biroul de mahon al recepției aflat chiar lângă ușă.

În șemineu dogorea un foc. Holul de la intrare era mărginit de bârne și acoperit cu plăci de gresie. Picturi murale probabil vechi de câteva secole decorau pereții. Din câte se vedea, starea clădirii era destul de proastă: tencuială crăpată

și fărâmițată, praf pe grinzi, covoare roase și decolorate pe podea. Casa cunoscuse și timpuri mai bune.

Funcționarul dădu din cap spre ei, un tânăr sănătos și voinic într-un tricou de rugby și pantaloni verzi largi. În jur de nouăsprezece sau douăzeci de ani, arăta ca un student de anul întâi, blond, dintr-o reclamă la o faimoasă firmă de îmbrăcăminte.

— *Guten morgen*, spuse el, întâmpinându-l pe Gray, care se apropia de teighea.

Monk scrută holul în timp ce tunetul bubui în vale.

— Nimic *guten* în dimineața asta, murmură el.

— Ah, americani! spuse funcționarul, auzind comentariul lui Monk.

În tonul lui se resimțea o ușoară răceală.

Gray își dresе vocea.

— Ne întrebam dacă aceasta este vechea proprietate Hirszfeld?

Ochii funcționarului se măriră ușor.

— *Ja, aber...* de douăzeci de ani încoace este Hanul Burgschloß. De când tatăl meu, Johann Hirszfeld, a moștenit locul.

Deci se aflau la locul potrivit. Se uită rapid spre Fiona, care ridică din sprâncene spre el ca și cum l-ar fi întrebat „Ce-i?”. Era ocupată să caute ceva în rucsacul ei. Se rugă ca Monk să fi avut dreptate: să nu fi fost nici un fel de rachete de semnalizare acolo.

Gray își îndreptă din nou atenția asupra funcționarului.

— Mă întrebam dacă aş putea vorbi cu tatăl dumneavoastră.

— Cu privire la...? întrebă el, răceala din ton revenind, împreună cu o urmă evidentă de îngrijorare.

Fiona interveni, dându-l la o parte.

— Cu privire la asta, rosti ea bătând o carte cunoscută de teigheaua recepției.

Era Biblia lui Darwin.

Oh, Dumnezeule... lăsase cartea sub pază în avion.

După câte se părea, nu sub pază eficientă.

— Fiona... începu Gray pe un ton amenințător.

— E-a mea, spuse ea din colțul gurii.

Funcționarul îi luă cartea și o răsfoi. Nu schiță nici un semn de recunoaștere.

— O Biblie? Nu permitem prozelitismul aici la han. Închise cartea și o împinse înapoi spre Fiona. De altminteri, tatăl meu este evreu.

Cum nu mai avea de ce să se ferească, Gray continuă mult mai direct.

— Biblia i-a aparținut lui Charles Darwin. Credem că a făcut parte cândva din biblioteca familiei dumitale. Ne întrebam dacă am putea să-l întrebăm pe tatăl dumitale mai multe despre ea.

Funcționarul privi Biblia mai puțin batjocoritor.

— Biblioteca a fost vândută înainte ca tatăl meu să preia locul acesta, spuse el rostind cuvintele rar. Eu, unul, n-am

reușit s-o văd niciodată. Am auzit de la vecini că aparținuse familiei cu mai multe secole în urmă.

Funcționarul ieși din spatele biroului recepției și o luă înainte pe lângă șemineu spre o deschidere cu arcadă ce dădea într-un salon. Un perete era luminat de ferestre înalte și înguste ce confereau încăperii un aer monahal de colțișor retras. Pe peretele opus se afla un șemineu fără foc, suficient de mare să intri în el în picioare, fără să te apleci. Încăperea, plină de mese și băncuțe, era goală, cu excepția unei femei în vârstă care mătura podeaua.

— Aceasta era vechea bibliotecă a familiei și camera de studiu. Acum este sala de mese a hanului. Tatăl meu a refuzat să vândă proprietatea, însă avea multe taxe de plătit. Presupun că acesta a fost motivul pentru care biblioteca a fost vândută acum jumătate de secol. Tatăl meu a trebuit să scoată la licitație o mare parte din mobilierul original. Cu fiecare generație în parte, dispare o bucată de istorie.

— Ce păcat, spuse Gray.

Funcționarul încuviință dând din cap și se întoarse.

— Stați să vorbesc cu tata. Să văd dacă vrea să discute cu dumneavoastră.

Peste câteva momente, tânărul le făcu semn cu mâna și îi conduse spre niște uși duble, foarte late. Descuie și le ținu ușa. Aceasta dădea spre secțiunea privată a proprietății.

Funcționarul se prezintă drept Ryan Hirszfeld în timp se îndreptau spre partea din spate a casei. Îi invită într-o seră. Ghivece cu ferigi și bromeliacee pline de culoare erau aliniate

de-a lungul pereților. Rafturi dispuse în trepte se înălțau spre una din laturile cu ferestre, ticsite cu plante specimen, unele arătând ca niște buruieni. În spate, se înălța un singur palmier, a cărui coroană atingea tavanul de sticlă, cu câteva frunze îngălbenite din motive de neglijență. Locul îți crea impresia de vechi, de paragină, de neîngrijit și nesupravegheat. Senzația era sporită de stropii de apă care se prelingeau printr-un ochi de geam crăpat, scurgându-se într-o găleată.

Încăperea care ar fi trebuit să fie plină de soare era departe de a fi însorită.

În centrul serei, un bărbat plăpând stătea într-un scaun cu roțile, cu o pătură în poală care-i acoperea picioarele, uitându-se lung afară spre partea din spate a proprietății. Picături de ploaie cădeau pe toate suprafețele, făcând lumea de afară să pară iluzorie și ireală.

Ryan se duse la el, aproape timid.

— *Vater. Hier sind die Leute mit der Bibel.*

— *Auf Englisch, Ryan... auf Englisch.*

Bărbatul trase de o roată, iar scaunul se întoarse înspre ei. Pielea sa părea subțire ca pergamentul. Vocea îi era șuierată și gâfâită. Suferea de emfizem pulmonar, bănuie Gray.

Ryan, fiul, îl privea cu o expresie îndurerată. Gray se întrebă dacă măcar era conștient de asta.

— Eu sunt Johann Hirszfeld, se prezentă bătrânul. Așadar, ați venit să faceți cercetări cu privire la vechea bibliotecă. Fără doar și poate a iscat foarte mult interes în

ultima vreme. N-a pus nimeni o întrebare zeci de ani de zile. Iar acum e a doua oară într-un an.

Gray își aminti că Fiona îi povestise despre un misterios domn în vârstă care vizitase magazinul de cărți al lui Grette și căutase prin dosare. Probabil că văzuse foaia de expediție și urmasse același drum până aici.

— Ryan spune că aveți una dintre cărți.

— Biblia lui Darwin, spuse Gray.

Bărbatul întinse mâinile. Fiona păși în față și i-o puse în palme. El și-o așeză în poală.

— N-am mai văzut cartea asta de când eram mic, șuieră el, uitându-se în sus la fiul său. *Danke*, Ryan. Ar trebui să întorci și să te ocupi de recepție.

Ryan încuviință printr-un gest din cap, dându-se înapoi fără nici o tragere de inimă, după care se întoarse și plecă.

Johann așteptă ca fiul său să închidă ușa serei, după care oftă uitându-se din nou la Biblie. O deschise, studiind arborele genealogic al familiei Darwin dinăuntru.

— Aceasta a fost unul dintre cele mai dragi și apreciate bunuri ale familiei mele. Biblia a fost un cadou primit de străbunicul meu în 1901 din partea British Royal Society. A fost un botanist renumit la începutul secolului.

Gray sesiză melancolia din vocea bărbatului.

— Familia noastră are o tradiție lungă în studii și realizări în domeniul științific. Sigur, nu le putem compara cu descoperirile lui *Herr* Darwin, dar am lăsat și noi câte ceva în urmă.

Privirea îi reveni la proprietatea scăldată în ploaie.

— Asta a fost cu multă vreme în urmă. Acum bănuiesc că o să trebuiască să fim cunoscuți drept hotelieri.

— În legătură cu Biblia, spuse Gray. Puteți să ne mai vorbiți despre ea? Biblioteca a fost întotdeauna păstrată aici?

— *Natürlich*. Unele cărți au fost luate când vreuna dintre rudele mele au plecat la studii peste hotare. Însă cartea aceasta n-a părăsit proprietatea decât o dată. Știu asta numai pentru că eram aici când a fost returnată. Trimisă înapoi prin poștă de bunicul meu. Ceea ce a provocat o mare agitație aici.

— De ce?

— Mă gândeam că s-ar putea să întrebați. De-asta l-am trimis pe Ryan afară. E mai bine ca el să nu știe.

— Să întreb ce?

— Bunicul meu Hugo a lucrat pentru naziști. Așa cum a făcut și fiica lui, mătușa mea Tola. Cei doi erau inseparabili. Am aflat mai târziu, din bârfele rudelor mele scandalizate, că erau implicați într-un proiect secret de cercetare. Amândoi era niște biologi renumiți și foarte respectați.

— Ce fel de proiect de cercetare? întrebă Monk.

— Nimeni n-a știut niciodată. Atât bunicul meu, cât și mătușa Tola au murit la sfârșitul războiului. Însă cu o lună înainte de asta, a sosit o ladă de la bunicul meu. Conținea o parte din biblioteca pe care o luase cu el. Poate că știa că era condamnat și voia să protejeze cărțile, punându-le la adăpost. Cinci cărți de fapt, spuse bărbatul bătând ușor cu mâna pe Biblie. Aceasta a fost una dintre ele. Deși cum ar fi

putut o Biblie să-l ajute în munca de cercetare, nimeni n-a reușit să-mi explice.

— Poate că era ceva care să-i aducă aminte de-acasă, rosti Fiona încet.

Johann păru în cele din urmă să remarce și prezența fetei, încuviință încet din cap.

— Poate. Probabil era ceva care avea legătură cu tatăl lui. Un semn de aprobare simbolică pentru ceea ce făcea, spuse bătrânul scuturând din cap. Să lucrezi pentru naziști! O chestie oribilă.

Gray își aminti ceva ce îi spusese Ryan.

— Stați puțin. Dumneavoastră sunteți evreu, nu-i așa?

— Da. Însă trebuie să înțelegeți că străbunica mea, mama lui Hugo, era nemțoaică, cu rădăcini adânci în sânul comunității locale. Cu legături în interiorul partidului nazist. Chiar și când a început pogromul lui Hitler, familia noastră a fost cruțată. Am fost declarați *Mischlinge*, cei cu sânge amestecat. Aveam suficient de mult sânge german ca să evităm condamnarea la moarte. Însă, pentru a-și dovedi loialitatea, bunicul și mătușa mea s-au trezit recrutați de către naziști. Aceștia umblau după oameni de știință ca veverițele după alune.

— Deci au fost obligați s-o facă, spuse Gray.

Johann se uită prin încăpere.

— Erau vremuri grele. Iar bunicul meu avea niște convingeri mai ciudate.

— Cum ar fi?

Johann părea că nu auzise întrebarea. Deschise Biblia și o frunzări. Gray observă semnele făcute de mână cu stiloul. Pași în față și arată spre câteva semne desenate stângaci.

— Ne-am întrebat și noi ce sunt semnele acelea, spuse Gray.

— Ați auzit vreodată de Societatea Thule? întrebă bătrânul, părând să nu-i ia în seamă remarca.

Gray clătină din cap.

— Era un grup naționalist de extremiști germani. Bunicul meu a fost un membru al acestei societăți, inițiat la vârsta de douăzeci și doi de ani. Familia mamei sale avea legături cu membrii fondatori. Credeau cu tărie în filosofia *Übermensch*.

— *Übermensch*. Supraoameni.

— Corect. Societatea a fost numită după ținutul mitic Thule, o rămășiță a regatului pierdut al Atlantidei, un tărâm al unei super rase.

Monk pufni dezaprobat.

— După cum spuneam, continuă Johann respirând cu greutate, bunicul meu avea niște convingeri mai ciudate. Însă la momentul respectiv nu era singurul. Îndeosebi aici, pe plan local. Aici, în pădurile acestea, vechile clanuri de teutoni germani opriseră legiunile romane, stabilind granița dintre Germania și Imperiul Roman. Cei din Societatea Thule cre-

deau că acești războinici teutoni erau urmașii acestei super rase dispărute.

Gray înțelese puterea de atracție a mitului. Dacă acești războinici germani străvechi erau niște supraoameni, atunci urmașii lor – germanii moderni – încă mai purtau această moștenire genetică.

— Acesta a fost începutul filosofiei ariene.

— Convingerile lor conțineau și mult misticism și ocultism. Eu, unul, nu le-am înțeles niciodată. Însă, potrivit spuselor celor din familia mea, bunicul a fost extrem de curios. A căutat întotdeauna lucruri ciudate, investigând misterele istorice. În timpul liber, era întotdeauna foarte preocupat să-și ascute mintea. Făcea exerciții de memorie, rezolva puzzle-uri. Mereu rezolva puzzle-uri. După care a descoperit niște povești oculte și a căutat adevărul din spatele lor. Ceea ce s-a transformat într-o obsesie pentru el.

În timp ce vorbea, bătrânul își îndreptă din nou atenția asupra Bibliei. Răsfoi iarăși paginile. În cele din urmă ajunse la final și căută în partea interioară a copertei din spate.

— *Das ist merkwürdig.*

Merkwürdig. Ciudat.

Gray se apropie și mai mult, uitându-se peste umărul bărbatului.

— Ce este?

Bătrânul își trecu un deget osos pe partea interioară a copertei. Trecu repede la coperta din față, după care din nou la cea din spate.

— Arborele genealogic al familiei Darwin. Nu era scris doar pe partea interioară a copertei din față... ci și pe cea din spate. Eram doar un copil la momentul respectiv, însă îmi amintesc asta foarte clar.

Johann ridică puțin cartea.

— Arborele genealogic din spate a dispărut.

— Stați să văd și eu.

Gray luă cartea. Examină interiorul copertei din spate mult mai atent. Fiona și Monk îl flancară.

Își trecu un deget de-a lungul cotorului, după care examinează coperta din spate cu multă grijă.

— Uitați-vă aici. Arată ca și cum cineva a rupt ultima pagină a Bibliei și a lipit-o peste partea interioară a copertei din spate. Peste ceea ce se afla acolo, spuse Gray aruncându-i o privire Fionei. Ar fi făcut Grette așa ceva?

— Nici vorbă. Mai degrabă ar fi rupt Mona Lisa.

Dacă nu Grette...

Gray se uită rapid spre Johann.

— Sunt sigur că nimeni din familia mea n-ar fi făcut asta. Biblioteca a fost vândută la câțiva ani după război. După ce a fost trimisă înapoi prin poștă aici, mă îndoiesc că-a mai atins cineva Biblia.

Așa că nu mai rămânea decât Hugo Hirszfled.

— Un cuțit, spuse Gray și se apropie de o măsuță.

Monk își vârî mâna în rucsac și scoase un briceag Swiss Army. Îi desfăcu și i-l dădu lui Gray. Folosindu-se de vârf, Gray răzui marginile foii din spate, după care îi desfăcu un

colț. Foaia groasă se ridică cu ușurință. Numai marginile fuseseră lipite.

Johann își manevră scaunul ca să li se alăture. Trebui să se împingă în brațe ca să vadă peste marginea mesei. Gray nu-i ascunse ce făcea. Se putea să aibă nevoie de cooperarea bărbatului pentru ceea ce avea să iasă la suprafață.

Dădu foaia lipită la o parte și scoase la iveală hârtia care se aflase inițial pe coperta interioară. Aici era scrisă extrem de îngrijit cealaltă jumătate a arborelui genealogic al familiei Darwin. Johann avusese dreptate. Însă asta nu era tot ce văzură acolo.

— Îngrozitor, spuse Johann. De ce ar face bunicul așa ceva? Să strice Biblia în halul ăsta?

Suprapus peste arborele genealogic, scris cu cerneală neagră de-a lungul întregii pagini, atât de apăsător încât lăsase urme adânci în coperta cartonată a Bibliei, era un simbol ciudat.

Cu aceeași cerneală, sub el fusese scris un singur rând în limba germană.

Gott, verzeihen mir.

Gray traduse.

„Doamne, iartă-mă.“

Monk arătă spre simbol.

— Ce-i asta?

— O rună, spuse Johann, încruntându-se și lăsându-se să cadă înapoi în scaun. O nebunie și mai mare a bunicului meu.

Gray se întoarse spre el.

Johann îi explică:

— Societatea Thule credea în caracterul magic al runelor. În puterea și ritualurile străvechi asociate cu simbolurile nordice. Așa cum naziștii au preluat esența filosofiei celor de la Thule cu privire la supraoameni, au mai preluat și misticismul runelor.

Gray era destul de familiarizat cu simbolistica nazistă și cu legăturile pe care aceasta o avea cu runele, însă în cazul de față ce semnificație ar fi putut să aibă?

— Cunoașteți semnificația acestui simbol? întrebă Gray.

— Nu. Nu-i un subiect pe care un evreu german l-ar găsi de interes. Nu după război.

Johann își deplasă iarăși scaunul cu roțile și se uită lung la furtuna de-afară. Tunetul bubui, părând atât de departe și de aproape în același timp.

— Însă știu cine ar putea să fie în măsură să vă ajute. Custodele muzeului de aici.

Gray închise Biblia și i se alătură lui Johann.

— Ce muzeu?

Un fulger luminează sera. Johann îi făcu semn undeva în sus. Gray își întinse gâtul. În lumina slabă, camuflat de ploaie, se înalța maiestuosul castel.

— Historisches Museum des Hochstifts Paderborn, spuse Johann. Astăzi este deschis. Se află în castel, adăugă bătrânul încruntându-se în direcția aceea. Ei știu cu siguranță ce înseamnă simbolul acesta.

— De ce? întrebă Gray.

Johann se holbă la el de parcă ar fi spus cea mai mare prostie.

— Cine ar putea să știe mai bine? Ți-aș spune castelul Wewelsburg.

Văzând că Gray nu îi răspunde, bătrânul continuă cu un oftat:

— Camelotul Negru al lui Himmler. Fortăreața naziștilor din SS.

— Așadar, *a fost* castelul lui Dracula, mormăi Monk.

Johann continuă:

— În trecut, în secolul al șaptesprezecelea, acolo sus aveau loc procesele vrăjitoarelor, mii de femei fiind torturate și executate. Himmler n-a făcut decât să sporească încontinuu cantitatea de sânge vărsat acolo. O mie două sute de evrei din lagărul de concentrare de la Niederhagen au murit pe durata reconstrucției castelului inițiată de Himmler. Un loc blestemat. Ar trebui să fie făcut una cu pământul definitiv.

— Deci cei de la muzeul de-acolo, interveni Gray, încercând să-i distragă atenția lui Johann, care începuse să se înfurie.

Bătrânul respira tot mai greu.

— Credeți că ar putea să știe semnificația runei?

O încuviințare din cap.

— Heinrich Himmler a fost membru al Societății Thule, care se ocupa în special de studiul runelor. De fapt, așa l-a remarcat pe bunicul meu. Împărtășeau aceeași obsesie pentru rune.

Gray întrevăzu o convergență de legături și evenimente, toate având în centru această ocultă Societate Thule. Dar care era aceasta? Avea nevoie de mai multe informații. Un drum până la muzeul castelului era o garanție dublă.

Johann se îndepărtă cu scaunul cu roțile de Gray, dându-i de înțeles că întrevederea se încheiase.

— Date fiind aceste interese comune împărtășite cu bunicul meu, Himmler a permis ca familia noastră, o familie *Mischlinge*, să fie iertată. Am fost cruțați, n-am fost trimiși în lagăre.

Prin bunăvoința lui Himmler.

Gray înțelegea de unde izvora mânia omului... și motivul pentru care îi ceruse fiului său să părăsească încăperea. Era o povară a familiei care cel mai bine era să rămână nedezvăluită. Atenția lui Johann se-ndreptă din nou spre furtuna de-afară.

Gray recuperează Biblia și le făcu semn celorlalți să iasă.

— *Danke*, îi spuse la rîndul său bătrînului.

Johann nu arăta că l-ar fi auzit, pierdut în trecut.

Gray și ceilalți ajunseră în curînd din nou la intrarea acoperită. Ploaia continua să curgă din norii foarte joși.

Curtea era pustie. Azi nu mai avea să se plimbe nimeni cu bicicleta sau pe jos.

— Hai să mergem, spuse Gray și o porni prin ploaie.

— O zi perfectă ca să ieși cu asalt un castel, comentă Monk sarcastic.

În timp ce traversau grăbiți curtea, Gray observă o mașină nouă parcată lângă a lor. Goală. Din motorul încins ieșeau aburi în ploaia rece. Probabil abia ajunsese.

Un Mercedes alb ca gheața.

CAPITOLUL 9

SABOTORUL

12:32 P.M.

HIMALAYA

— De unde vine semnalul? întrebă Anna.

Femeia intrase ca o vijelie în camera de serviciu, răspunzând imediat chemării lui Gunther. Venise singură, pretinzând că Lisa dorise să rămână în bibliotecă. Painter se gândi că motivul era mai degrabă acela că Anna voia să-i țină în continuare departe unul de celălalt.

Tot era bine, căci astfel Lisa era în siguranță.

În special dacă se aflau cu adevărat pe urmele sabotorului.

Aplecându-se și mai aproape de ecranul laptopului, Painter își masă vârful degetelor. În spatele unghiilor simțea tot timpul furnicături. Încetă să-și frece mâinile numai pentru a arăta înspre schița tridimensională a castelului.

— Cel mai probabil se află în zona asta, spuse Painter, bătând ușor în ecran.

Fusese surprins să vadă cât de mult se întindea castelul în munte. Străpungea întreaga culme. Semnalul venea din partea cea mai îndepărtată.

— Dar nu e un punct foarte precis. Sabotorul ar avea nevoie de o cale de acces directă, fără nici un obstacol, pentru a-și putea folosi telefonul prin satelit.

Anna încremeni.

— Acolo se află elicopterul.

Gunther dădu din cap mormăind.

Pe ecran, șirul de linii pulsatile se opri brusc.

— A terminat de vorbit, zise Painter. Va trebui să ne mișcăm repede.

Anna se întoarse către Gunther.

— Ia legătura cu Klaus. Pune-l să le ordone oamenilor lui să izoleze eliportul. Acum.

Gunther smulse un telefon din perete și începu să ordone măsurile de închidere a zonei. Planul fusese să fie percheziționați toți cei aflați în vecinătatea locului de unde se transmisese semnalul pentru a descoperi cine avea un telefon prin satelit ilicit.

Anna se întoarse la Painter.

— Mulțumesc pentru ajutor. De aici încolo ne descurcăm.

— S-ar putea să vă mai fiu de folos.

Între timp, Painter butonase ceva la laptop. Memorase numărul care apăruse pe ecran, apoi decuplase amplificatorul lui artizanal de la sistemul electric al castelului. Își îndreptă spatele.

— Dar o să am nevoie de unul dintre telefoanele voastre prin satelit portabile.

— Nu te pot lăsa aici cu un telefon, spuse Anna, masându-și tâmpla și crispându-se.

Durere de cap.

— Nu e nevoie să mă lași. Merg cu voi la elicopter.

Gunther făcu un pas înainte, ridurile obișnuite de pe frunte adâncindu-i-se.

Anna îi făcu semn să se dea înapoi.

— Nu avem timp să ne certăm.

Însă bărbatul masiv și sora lui schimbă un mesaj tăcut. Un avertisment ca uriașul să stea cu ochii pe Painter.

Anna o luă înainte.

Painter o urmă, frecându-și în continuare degetele. Unghiile începuseră să-i ardă.

Pentru prima oară le privi cu atenție, așteptându-se ca patul unghial să fie inflammat, însă în loc de asta observă că unghiile de la mâini se albiseră ciudat, ca și cum se scursesese tot sângele din ele.

Degerătură?

Gunther îi dădu un telefon, observă încotro își îndreptase atenția Painter și scutură din cap. Întinse o mână. Painter nu înțelese – apoi observă că bărbatului îi lipseau unghiile de la ultimele trei degete.

Gunther coborî brațul și o luă după Anna.

Painter își închise și-și deschise pumnii. Deci arsura și furnicăturile nu erau cauzate de degerături. Boala cuantică

avansa. Își aminti simptomele despre care Anna spusese că apăreau la subiecții expuși la Clopot: pierderea degetelor, a urechilor, a degetelor de la picioare. Nu prea diferite de efectele leprei.

Cât mai avea?

În timp ce se îndreptau spre partea îndepărtată a muntelui, Painter îl studie pe Gunther. Bărbatul trăise toată viața cu o sabie deasupra capului. O degenerare cronică și progresivă, urmată de nebunie. Painter era pe cale să ajungă în doi timpi și trei mișcări în aceeași situație. Nu putea spune că perspectiva nu-l îngrozea – nu atât de mult procesul degenerativ, cât posibilitatea de a-și pierde mințile.

Cât mai avea?

Gunther simți probabil ce-i trecea prin cap.

— Nu o s-o las și pe Anna să treacă prin așa ceva, mormăi el printre dinți înspre Painter. O să fac tot ce-mi stă în putință să împiedic asta.

Lui Painter i se aminti din nou că cei doi erau frate și soră. Abia după ce aflase asta, Painter observase subtilele asemănări ale trăsăturilor: curbura buzelor, forma bărbiei, ridurile de expresie identice. Trăsături de familie. Însă asemănările se opreau acolo.

Părul întunecat al Annei și ochii ei verzi strălucitori contrastau puternic cu tenul spălăcit al fratelui ei. Numai Gunther se născuse în urma expunerii la efectul Clopotului, un copil sacrificat, o jertfa de sânge și ultimul *Sonnekönige*.

În timp ce traversau holul și coborau scările, Painter se ocupă de partea din spate a telefonului mobil. O băgă în buzunar, slăbi bateria și strecură amplificatorul lui lângă firul antenei din spatele bateriei. Avea să transmită un singur semnal, pentru câteva secunde, însă suficient.

— Ce-i asta? întrebă Gunther.

— Un detector de GPS. Amplificatorul a înregistrat trăsăturile unice ale cipului din telefonul sabotorului în timpul convorbirii. S-ar putea să reușesc să-i dau de urmă dacă e undeva pe-aproape.

Gunther mormăi aprobator, crezând minciuna.

Până aici totul mersese ca pe roate.

Scara dădea într-un culoar mare, destul de larg să poată trece și un tanc prin el. Niște șine vechi brăzdau podeaua, mergând drept în inima muntelui. Eliportul se afla la capătul celălalt, departe de aripa principală a castelului. Urcară într-un vagonet fără pereți de-o parte și de alta. Gunther coborî frâna de mână și porni motorul apăsând o pedală din podea. Nu exista nici un loc de stat jos, numai un grilaj. Painter îl apucă strâns în timp ce o lua în josul coridorului, luminat intermitent de lămpi suspendate deasupra capetelor lor.

— Deci aveți un sistem propriu de transport subteran, spuse Painter.

— Pentru transportul mărfurilor, răspuse Anna crispându-se de durere.

Pe drum luase două pastile. Analgezice?

Trecură pe lângă o serie de magazine pline până sus de butoaie, cutii și lăzi, probabil aduse pe calea aerului și depozitate acolo. Într-un minut, erau la capătul celălalt al coridorului. Aerul se încălzise, apăruseră aburi și un vag miros de sulf. O vibrație puternică și sonoră trecu prin podeaua de piatră, iar Painter o simți când cobori din vagonet. Știa din privirea pe care o aruncase peste planul castelului că uzina geotermală se afla pe undeva pe dedesubt.

Dar mergeau în sus, nu în jos.

De aici încolo urma o rampă, suficient de largă ca să poată ține un Humvee. Urcară într-un spațiu scobit. Lumina pătrundea înăuntru prin două uși de oțel deschise în acoperiș. Semăna cu un depozit într-un aerodrom comercial: macarale, elevatoare cu platformă, echipamente grele. Iar în centru se aflau două elicoptere A-Star Ecuriel, unul alb, unul negru, ambele cu siluete de viespi mânioase, construite special pentru zborurile la altitudini înalte.

Klaus, uriașul paznic *Sonnekönige*, îi observă și o luă spre ei, încercând să expună vederii numai partea sănătoasă. Nu băgă în seamă pe nimeni în afară de Anna.

— Au fost luate măsurile pe care le-ai cerut, spuse el într-o germană răstită.

Dădu din cap înspre un șir de bărbați și de femei aliniați într-o parte. Erau vreo doisprezece și nici unul nu era scăpat din ochi de mulțimea de paznici înarmați.

— N-a reușit nici unul să se strecoare și să treacă de tine? întrebă Anna.

— *Nein*. Eram pregătiți.

Anna postase câte patru *Sonnekönige* în fiecare corp important din castel, gata să izoleze orice zonă detecta Painter cu dispozitivul lui. Dar dacă el făcuse o greșeală? Agitația de aici urma cu siguranță să-l alerteze pe sabotor. El sau ea avea să se ascundă și mai bine. Aceasta era singura șansă pe care o aveau.

Și Anna știa asta. Se mișcă ferm traversând spațiul.

— Ai găsit...?

Anna se împiedică și păru să-și piardă echilibrul. Gunther o prinse de braț, susținând-o, cu o expresie îngrijorată pe chip.

— N-am nimic, îi șopti ea și se desprinse ca să meargă mai departe.

— Am percheziționat pe toată lumea, spuse Klaus, străduindu-se din răspuțeri să nu pară îngrijorat din cauza momentului de slăbiciune al Annei. Nu am găsit nici un telefon sau un altfel de dispozitiv. Tocmai voiam să percheziționăm și eliportul.

Anna se încruntă și mai tare. De asta se temuseră. În loc să ia telefonul cu el, sabotorul ar fi putut foarte ușor să-l ascundă undeva după ce-și termina convorbirea.

Sau era la fel de posibil ca lui Painter să-i fi scăpat ceva.

Caz în care avea să trebuiască să-și răscumpere păcatele.

Painter veni lângă Anna. Ridică dispozitivul pe care-l improvizase.

— S-ar putea să reușesc să grăbesc căutarea telefonului. Ea îl măsură neîncrezătoare, însă nu prea aveau de ales. Dădu din cap.

Gunther nu-l slăbi deloc, rămânând în permanență lângă umărul lui.

Painter ridică telefonul, îl deschise și formă numărul pe care-l memorase. Nouă cifre. Nu se întâmplă nimic. Toți ochii erau fixați asupra lui.

Se îndârji și, concentrat, mai apăsă o dată tastele formând din nou.

Tot nimic.

Nu avea în cap numărul corect?

— *Was ist los?* întrebă Anna.

Painter se holba la numărul de pe micul ecran al telefonului. Îl mai citi încă o dată și-și dădu seama de greșeală.

— Am încurcat ultimele două cifre. Le-am tastat invers.

Clătină din cap și le mai tastă o dată, foarte încet, concentrându-se. În sfârșit introduse combinația corectă. Anna îi întâlni privirea când acesta ridică ochii. Eroarea pe care o făcuse se datora unui alt factor decât pur și simplu stresului. Știa și ea asta. Formarea unui număr pe o tastatură de dimensiuni reduse era deseori folosit ca test de acuitate mentală.

Și acesta fusese un simplu număr de telefon.

Însă unul important.

Rețeaua conectată la satelit pe care o improvizase Painter reușise să înregistreze numărul de telefon al sabotorului. Apăsă butonul de apelare și privi în sus.

După o fracțiune de secundă, un telefon sună în incinta în care se aflau, răspândind sunete melodioase și puternice.

Toți ochii se întoarseră.

Către Klaus.

Sonnekönige se dădu un pas înapoi.

— Sabotorul pe care îl căutați... anunță Painter.

Klaus deschise gura, gata să nege – însă brusc se răzgândi și-și scoase pistolul cu o expresie împietrită pe față.

Gunther reacționase o secundă mai repede, având deja în mână pistolul lui MK23.

O mică explozie în vârful țevii.

Arma lui Klaus îi zbură din mână răspândind scânteii din cauza ricoșeului.

Gunther se aruncă înainte și-și lipi țeava fumegând a pistolului de obrazul lui Klaus. Carnea rece sfârâi arsă de țeava fierbinte. Klaus nici măcar nu clipi. Aveau nevoie de sabotor în viață pentru a le răspunde la întrebări. Gunther o puse pe cea mai presantă.

— *Warum?* mormăi. De ce?

Klaus îi măsură rece cu singurul lui ochi bun. Peste celălalt pleoapa se lăsase, la fel ca toată partea pe jumătate paralizată a feței, transformându-i rânjetul într-o expresie îngrozitoare. Scuipă pe pământ.

— Ca să pun capăt umilitoarei domnii a *Leprakönige*.

O ură îndelung ascunsă îi străluci pe față. Painter își putea doar închipui ce însemnaseră pentru om toți anii aceia de furie care-i măcinase oasele, anii în care fusese ridiculizat din cauza trupului său care se deteriora. Prințul de altădată era acum un simplu lepros. Însă Painter simțea că nu era vorba numai de răzbunare. Cineva îl transformase pe omul acesta într-un trădător.

Dar cine?

— Frate, spuse Klaus către Gunther, lucrurile nu trebuie să continue în felul acesta. Să ducem o viață de morți vii. Există un remediu.

O notă de speranță vibră în glasul lui rugător.

— Putem să ajungem din nou niște regi printre oameni.

Deci aceștia fuseseră cei patruzeci de arginți ai omului.

Promisiunea unui remediu.

Gunther nu păru mișcat în vreun fel.

— Nu sunt fratele tău, răspuns el cu o voce care parcă-i venea din inimă. Și eu nu am fost *niciodată* rege.

Painter simți care era adevărata deosebire dintre acești doi *Sonnekönige*. Klaus era cu zece ani mai în vârstă. Prin urmare, el apucase să crească aici ca un rege pentru ca apoi să piardă totul. Pe de altă parte, Gunther se născuse la sfârșitul rundelor de teste, atunci când realitatea decrepitudinii fizice și a nebuniei care îi aștepta pe toți devenise evidentă. El fusese întotdeauna un lepros și *niciodată* nu cunoscuse vreo altă existență.

Și între ei mai era încă o diferență esențială.

— Prin trădarea ta, ai condamnat-o pe Anna la moarte, zise Gunther. Iar eu vă voi face să plătiți pentru asta pe tine și pe oricine te-a sprijinit.

Klaus nu dădu înapoi, ci spuse și mai convingător:

— Și ea poate fi vindecată. Se poate aranja.

Ochii lui Gunther se îngustară.

Klaus sesiză ezitarea, speranța ce încolțea în sufletul adversarului său. Nu pentru sine, ci pentru sora lui.

— Nu trebuie să moară.

Painter își aminti cuvintele lui Gunther de mai devreme. „Nu o s-o las și pe Anna să treacă prin așa ceva. O să fac tot ce-mi stă în putință să împiedic asta.” Oare asta însemna să îi trădeze pe toți ceilalți? Chiar în pofida dorințelor surorii lui?

— Cine ți-a promis remediul acesta? întrebă Anna aspru.

Klaus râse gutural.

— Niște oameni mult mai mari decât mortăciunile astea în care v-ați transformat cei de aici. E corect să fiți dați la o parte. V-ați îndeplinit misiunea. Însă acum s-a terminat.

Se auzi un zgomot puternic și în mâinile lui Painter explodă ceva. Telefonul prin satelit pe care-l folosise ca să-l demaște pe sabotor se făcu bucăți după ce bateria explodă, scurtcircuitată de amplificatorul lui. Cu înțepături în degete, Painter scăpă rămășițele fumegânde ale telefonului și aruncă o privire în sus înspre ușile deschise ale chepengului de deasupra eliportului. Se rugă ca amplificatorului să fi ținut suficient de mult.

Nu era singurul căruia i se distrăsese atenția. Toate privirile se mutaseră asupra lui când explodase telefonul. Inclusiv privirea lui Gunther.

Profitând de scurtul moment de neatenție, Klaus scoase un cuțit de vânătoare și sări la celălalt *Sonnekönige*. Gunther trase, lovindu-l în același timp pe atacator în burtă cu pumnul lui mare. Totuși, în cădere, lama cuțitului lui Klaus scrijeli umărul lui Gunther.

Icnind, Gunther se răsuci și-l aruncă pe Klaus la podea.

Omul se prăbuși la pământ, cu membrele rășchirate. Cu toate acestea, reuși să se întoarcă pe o parte cu brațul bun, ținându-și strâns pântecul. Sângele îi curgea șiroaie din rana din burtă. Klaus tuși. Și mai mult sânge. Roșu strălucitor. Arterial. Glonțul tras la întâmplare de Gunther nimerise un organ vital.

Anna se repezi la Gunther ca să-i vadă rana. Acesta o dădu la o parte, ținând în continuare pistolul ațintit asupra lui. Mâneca lui Gunther era acum learcă de sânge și începuse să picure pe piatră.

Klaus nu făcu altceva decât să râdă ca un scrâșnet de piatră măcinată.

— O să muriți cu toții! Gând se va strânge nodul, o să vă sufocați!

Tuși din nou, o tuse convulsivă. În jurul lui sângele forma deja o baltă întinsă. Cu un ultim rânjet pe buze, se prăbuși la podea cu fața în jos. Gunther își coborî arma. Nu mai era

nevoie să-l păzească pe Klaus. O ultimă suflată și uriașul rămase nemișcat.

Mort.

Gunther o lăsă pe Anna să-i înfășoare rana cu o bucată unsuroasă de pânză găsită în apropiere, un pansament provizoriu până se putea ocupa cineva de ea.

Painter dădu roată trupului lui Klaus de pe podea, simțind că ceva nu era în regulă. Ceilalți oameni aflați în încăperea se adunaseră în jur, vorbind între ei. În glasuri li se citea teama, dar și o rază de speranță. Toți auziseră că exista posibilitatea unui remediu.

Anna i se alătură.

— O să-l pun pe unul dintre specialiștii noștri să-i examineze telefonul. Poate o să ne conducă la cel care a orchestrat sabotajul acesta.

— N-avem suficient timp, murmură Painter încercând să se detașeze de tot zgomotul din jur.

Se concentra asupra chestiunii care-l sâcâia. Se simțea ca și cum era gata să pună mâna pe ceva care-i scăpa printre degete.

În timp ce se învârtea în jurul lui, reflecta la indiciile oferite de Klaus.

„... putem să ajungem din nou niște regi printre oameni. “

„... v-ați îndeplinit misiunea. Însă acum s-a terminat. “

Durerea de cap i se accentuă pe măsură ce încerca să pună totul cap la cap.

Cu siguranță, Klaus fusese recrutat ca agent dublu... Într-un joc de spionaj industrial. De cineva care desfășură cercetări în paralel. Iar acum că tot ce se petrecea aici la castel nu-și mai dovedea utilitatea se pusese în mișcare un întreg angrenaj pentru eliminarea adversarului.

— Oare a spus adevărul? întrebă Gunther.

Painter își aminti ezitarea de mai devreme a uriașului, când îi fusese aruncată momeala unui remediu pentru el și sora lui. Totul murise odată cu Klaus.

Dar nu aveau de gând să renunțe.

Anna se lăsase într-un genunchi. Scoase un mic telefon din buzunarul lui Klaus.

— Trebuie să ne mișcăm repede.

— Poți să faci și tu ceva în privința asta? îl întrebă Gunther pe Painter, dând din cap înspre telefon.

Singura lor speranță era să-l descopere pe cel care răspunsese la capătul celălalt al firului.

— Dacă ai putea detecta de unde se vorbește... spuse Anna ridicându-se.

Painter scutură din cap, însă nu pentru că nu ar fi fost de acord. Își apăsă cu putere podul palmelor pe ochi. Capul îi zvâcnea, chinuit de migrenă. Însă nici măcar acesta nu fusese motivul pentru care clătinase din cap.

Aproape... sentimentul care nu-i dădea pace era atât de aproape...

Anna se apropie de el și-i atinse cotul.

— E în interesul nostru să...

— Știu, o repezi el. Acum taci! Lasă-mă să mă gândesc.

Anna lăsă să-i cadă mâna de pe brațul lui.

Izbucnirea lui făcuse ca toți cei din cameră să înceteze orice zgomot. Făcu eforturi desperate să aducă la suprafață ce ținea ascuns mintea lui. Era exact ca atunci când tastase numărul pe telefon. Mintea lui ascuțită în condiții normale era din ce în ce mai încetoșată.

— Telefonul prin satelit... era ceva în legătură cu telefonul prin satelit... șopti el forțându-se să învingă migrena printr-un simplu act de voință. Dar ce?

Anna vorbi încet.

— Ce vrei să spui?

Atunci avu revelația. Cum de fusese atât de orb?

Painter își coborî brațele și deschise ochii.

— Klaus știa că avem castelul sub supraveghere electronică. Atunci de ce a mai sunat? De ce s-a expus? De ce ar fi riscat în halul ăsta?

Simți cum îl cuprinde groaza. Se întoarse brusc spre Anna.

— Zvonul! Zvonul despre existența unei cantități de Xerum 525 ascunse undeva. Noi am fost singurii care știam că zvonul era fals? Că de fapt nu mai există nici o picătură de metal lichid?

Ceilalți aflați în încăpere rămaseră cu gura căscată auzind dezvăluirea. Câteva glasuri protestară furioase. Zvonul dăduse multe speranțe cum că era posibil să se construiască un al doilea Clopot. Acum totul se năruise.

Însă, cu siguranță, mai fusese cineva care crezuse zvonul.

— Numai Gunther știa adevărul, spuse Anna confirmându-i cele mai mari temeri.

Painter măsură din ochi întregul eliport. Cu ochii minții, revăzu rapid planul schematic al castelului. Acum știa de ce Klaus dăduse telefonul acela... și de ce îl dăduse de aici. Nemernicul crezuse că se putea ascunde aici, într-un loc deschis, vizibil pentru toată lumea, și fusese atât de încrezător, încât nici măcar nu încercase să scape de telefon. Alesese locul intenționat.

— Anna, când ai împrăștiat zvonul, unde ai spus că e depozitat containerul cu Xerum 525? Cum de nu a fost distrus în timpul exploziei?

— Am pretins că era încuiat într-un seif.

— Ce seif?

— Unul aflat la distanță de locul exploziei. Gel din biroul meu. De ce?

Tocmai în partea cealaltă a castelului.

— Am fost trași pe sfoară, spuse Painter. Klaus a sunat de aici, știind că monitorizăm castelul. *Intenționat* ne-a atras aici. Ca să ne îndepărteze de biroul tău, de seiful secret, de ultima rezervă de Xerum 525.

Anna clătină din cap nedumerită.

— Apelul lui Klaus a fost o simplă momeală. Ceea ce s-a urmărit în permanență a fost să se pună mâna pe containerul cu Xerum 525 despre care am fabulat noi.

Anna făcu ochii mari.

Gunther înțelese și el acum.

— Cu siguranță, mai există un sabotor.

— În timp ce noi suntem atrași aici, acesta se duce să ia Xerumul 525.

— În biroul meu, spuse Anna, întorcându-se înspre Painter.

În cele din urmă, își dădu seama ce-l sâcâise cel mai mult provocându-i greață și palpitații. Gândul îl izbi ca un pumnal ascuțit urmat de o durere sfâșietoare. Cineva se afla chiar în calea sabotorului.

* * *

Lisa cerceta etajul de sus al bibliotecii. Se urcase pe scara de fier forjat până în vechiul și fragilul balcon și acum făcea înconjurul încăperii. Avea o mână pe balustrada balconului.

Își petrecuse ultima oră strângând cărți și documente legate de mecanica cuantică. Găsise chiar și tratatele originale ale lui Max Planck, părintele teoriei cuantice, teorie ce definea lumea fantastică a particulelor de elemente, o lume în care energia putea fi descompusă în mici pachete numite *cuanta* și unde materia elementală se comporta și ca particule, și ca unde.

Totul îi dădea dureri de cap.

Ce aveau toate astea de-a face cu evoluția?

Simțea că descoperirea unui remediu depindea de răspunsul la această întrebare.

Întinzându-se, scoase o carte de pe raft, studiindu-i cotorul.

Își îngustă ochii încercând să deslușească literele aproape estompate.

Oare acesta era volumul care-i trebuia?

O mișcare la ușă o făcu să întoarcă repede capul. Știa că ieșirea era păzită. Ce mai era acum? Deja se întorcea Anna? Oare îl găsiseră pe sabotor? Lisa se întoarse către scară. Spera că Painter era cu Anna. Nu-i plăcea să fie departe de el. Și poate reușea el să pună cap la cap toate teoriile astea ciudate legate de materie și energie.

Ajunse la scară și dădu să coboare.

Un țipăt ascuțit, imediat înăbușit, o făcu să înlemnească unde se afla.

Venea de afară, exact din fața ușii.

Reacționând din instinct, Lisa se întinse pe balconul de fier, încercând să se facă una cu el. Grilajul care servea drept podea oferea foarte puțin adăpost. Se trase lângă rafturi, în umbra lor, departe de locașurile pentru lămpi de la nivelul respectiv.

În timp ce stătea nemișcată, ușa camerei se deschise și se închise rapid. O siluetă pătrunse în cameră. O femeie. Într-o jachetă albă ca zăpada. Dar nu era Anna. Femeia își dădu pe spate gluga și-și trase în jos fularul de pe față. Avea părul lung și alb și era palidă ca o stafie.

Prieten sau dușman?

Lisa rămase ascunsă până avea să afle mai multe.

Femeia se mișca foarte sigură pe sine. Felul în care ochii ei cercetau camera avea ceva ciudat. Se întoarse într-o parte. Stropi de sânge îi mânjeau imaculata jachetă pe-o latură. În mâna cealaltă ținea o *katana* curbată, o sabie japoneză scurtă.

Lama era plină de sânge picurând.

Femeia se mișca grațios prin încăpere, învârtindu-se încet în cerc.

La vânătoare.

Lisa nu îndrăzni să respire. Se rugă ca umbrele să o ascundă pe deplin. Cele câteva lămpi din bibliotecă lumineau nivelul de jos, la fel și focul din cămin. Acolo lemnul trosnea și câteva flăcări dansau. Dar balconul de sus rămânea întunecat.

Oare era suficient ca s-o ascundă?

Lisa o urmări pe intrusă cum se mai învârte o dată în cerc, oprindu-se în mijlocul încăperii, cu *katana* ei însângerată pregătită de atac.

Aparent satisfăcută, femeia cu părul blond, aproape alb, se repezi înspre biroul Annei. Nu băgă în seamă mormanul de cărți de deasupra și păși în spatele mesei întinse. Se întinse spre o tapiserie de pe perete, o trase la o parte și scoase la iveală un seif negru de fier masiv.

Prinse tapiseria într-o parte, îngenunche și examinează lacătul cu cifru, mânerul, marginile ușii.

Cum femeia era atât de concentrată, Lisa își îngădui să respire. Chiar dacă mai jos se dădea o spargere, nu conta. Femeia putea să ia ceea ce căuta și să plece. Dacă

spărgătoarea ucisese paznicul, poate că Lisa putea profita de pe urma acestei situații. Dacă putea să ajungă la un telefon... Intruziunea putea să se dovedească foarte utilă.

Un zăngănit puternic o făcu să tresară.

La câțiva metri distanță de ea o carte grea căzuse de pe raft și aterizase deschisă pe balconul de fier. Paginile îi fluturau încă în urma impactului.

Lisa recunoscuse cartea pe care o scosese ea în urmă cu câteva momente. Uitată până acum, gravitația se ocupase de restul, eliberând-o încet, încet.

Jos, femeia se retrase până în centrul camerei.

Ca prin minune, îi apăru în cealaltă mână un pistol îndreptat în sus.

Lisa nu avea unde să se mai ascundă.

9:18 A.M.

BÜREN, GERMANIA

Gray deschise larg portiera BMW-ului pentru echipa sa. Tocmai dădea să se urce în mașină, când auzi un strigăt în spate. Se întoarse spre intrarea hanului. Ryan Hirszfeld se îndrepta grăbit spre ei, aplecat sub o umbrelă. Răsună un tunet, în timp ce ploaia continua să biciuiască parcarea proprietății.

— Urcați, le ordonă Gray lui Monk și Fionei, făcându-le semn cu mâna spre mașină.

Se întoarse cu fața la Ryan în momentul în care tânărul ajunsese lângă el.

— Vă duceți la castel... la Wewelsburg? întrebă el, ridicându-și umbrela ca să se adăpostească amândoi sub ea.

— Da. De ce?

— Ați putea să mă rezeziți și pe mine?

— Nu cred că...

Ryan îl întrerupse.

— Întrebați de străbunicul meu... Hugo. S-ar putea să am informații suplimentare pentru voi. Nu vă costă decât un drum cu mașina până sus pe deal.

Gray ezită. Probabil că tânărul trăsesese cu urechea la conversația pe care o avusese mai devreme cu Johann, tatăl lui. Ce putea să știe Ryan, iar tatăl său nu? Cu toate astea, tânărul îl fixa cu o privire serioasă.

Gray se întoarse și îi deschise portiera din spate.

— *Danke*, spuse Ryan strângându-și umbrela și aplecându-se ca să intre în spate lângă Fiona.

Gray se sui la volan. Câteva momente mai târziu, ieșeau în trombă de pe drumul de acces la proprietate.

— N-ar trebui să te ocupi de han? întrebă Monk, întorcându-se pe jumătate din scaunul pasagerului ca să i se adreseze lui Ryan.

— O să stea Alicia la recepție în locul meu, spuse Ryan. Furtuna o să țină pe toată lumea pe lângă foc.

Gray îl studie pe tânăr în oglinda retrovizoare. Părea să nu se simtă în largul lui sub privirile scrutătoare ale lui Monk și ale Fionei.

— Ce voiai să ne spui? întrebă Gray.

Ryan îi surprinse privirea în oglindă. Înghiți în sec și dădu aprobator din cap.

— Taică-meu crede că nu știu nimic despre străbunicul Hugo. Crede că cel mai bine e ca totul să rămână îngropat în trecut, *ja*? Însă încă mai circulă zvonuri pe tema asta. Ca și despre mătușa Tola.

Gray înțelese. Întotdeauna secretele de familie ieșeau la suprafață, indiferent cât de adânc încercai să le îngropi. În mod clar, lui Ryan îi fusese inoculată o doză substanțială de curiozitate cu privire la strămoșii săi și la rolul pe care îl jucaseră în război. Strălucirea din ochii tânărului era grăitoare.

— Ai făcut și tu o anchetă în trecut? întrebă Gray.

Ryan încuviință din cap.

— Am început acum trei ani. Însă urmele merg și mai departe în trecut. Spre perioada când a căzut Zidul Berlinului. Când a dispărut Uniunea Sovietică.

— Nu înțeleg, spuse Gray.

— Vă amintiți când Rusia a desecretizat vechile dosare sovietice?

— Cred că da. Dar ce-i cu ele?

— Ei bine, dacă revenim la perioada când s-a reconstruit Wewelsburg-ul...

— Stai puțin, se amestecă și Fiona în discuție.

Stătuse cu brațele încrucișate, ca și cum ar fi deranjat-o prezența nedorită a străinului. Însă Gray îi surprinsese cele câteva priviri piezișe pe care le aruncase bărbatului, măsurându-l din cap până în picioare. Se întrebă dacă tânărul mai avea portofelul în buzunar.

— Reconstruct? Au reclădit locul ăla urât? întrebă ea.

Ryan încuviință din cap în timp ce castelul le apăru în fața ochilor pe linia dealului. Gray semnaliză și întoarse pe Burgstrasse, drumul care ducea în sus spre castel.

— Himmler a pus să fie aruncat în aer către sfârșitul războiului. Numai Turnul Nordic a rămas intact. După război, a fost reconstruit. O parte e muzeu, o parte cămin studentesc. Chestia asta încă îl deranjează pe tata.

Gray putea să înțeleagă de ce.

— A fost terminat în 1979, continuă Ryan. Directorii muzeului care s-au perindat de-a lungul anilor au înaintat cereri guvernelor foștilor Aliați, solicitând acces la documente și alte obiecte care au legătură cu castelul.

— Incluzând și Rusia, spuse Monk.

— *Natürlich*. De îndată ce dosarele au fost desecretizate, directorul actual a trimis arhivari în Rusia. Acum trei ani, aceștia s-au întors cu camioane întregi de documente desecretizate care aveau legătură cu campania rusească din zonă. Când au plecat de-aici, istoricii au luat și o listă lungă de nume pe care să le caute în arhivele rusești. Inclusiv pe cel al străbunicului meu, Hugo Hirszfeld.

— De ce?

— A fost implicat îndeaproape în ritualurile Societății Thule de la castel. Era bine cunoscut pe plan local pentru cunoștințele despre runele care decorau castelul. A corespondat chiar cu Karl Wiligut, astrologul personal ai lui Himmler.

Lui Gray îi veni în minte imaginea semnului cu trei gheare din Biblie, însă nu spuse nimic.

— Arhivarii s-au întors cu diferite cutii care aveau legătură directă cu străbunicul meu. Tata a fost informat, însă a refuzat să participe în vreun fel.

— Însă tu te-ai strecurat acolo? spuse Monk.

— Voiam să știu mai multe despre el, recunosc Ryan. Să înțeleg de ce... ce s-a întâmplat... bâigui el clătinând din cap.

Trecutul avea un mod de a pune mâna pe tine și de a nu-ți mai da drumul.

— Și ce-ai aflat? întrebă Gray.

— Nu prea multe. O cutie conținea hârtii de la laboratorul de cercetare nazist unde a lucrat străbunicul meu. Fusese numit *Oberarbeitsleiter*. Șef al proiectului, continuă el, iar aceste ultime cuvinte fură rostite pe un ton deopotrivă jenat și sfidător. Însă obiectul cercetărilor la care lucrau probabil nu a fost desecretizat. Majoritatea hârtiilor nu erau decât corespondență personală. Purtată cu prietenii, cu familia.

— Și le-ai citit pe toate?

Un gest ușor din cap, aprobator.

— Suficient ca să-mi creeze sentimentul că străbunicul începuse să aibă îndoieli cu privire la munca sa. Cu toate astea, nu putea să plece.

— Ar fi fost împușcat, spuse Fiona.

Ryan scutură din cap, iar pe față îi apărură o expresie tristă.

— Cred că era vorba mai mult de proiectul în sine... nu putea să-l lase baltă. Nu de tot. Era ca și cum i-ar fi provocat repulsie, dar l-ar fi și atras în același timp.

Gray simți că și această introspecție pe care Ryan personal o făcuse în trecut era caracterizată de aceleași suișuri și coborâșuri.

Monk înălță capul, iar gâtul îi trosni zgomotos.

— Și ce-au de-a face toate astea cu Biblia lui Darwin? Întrebă el, revenind la ceea ce-i interesa.

— Am găsit o însemnare, răspunse Ryan. Adresată mătușii tatălui meu, Tola. În care îi pomenea de lada cu cărți pe care străbunicul o trimisese la moșie. Îmi amintesc de ea datorită remarcilor mai mult decât ciudate pe care le făcea.

— Adică ce spunea?

— Scrisoarea este acolo sus, la muzeu. M-am gândit că s-ar putea să fiți interesați să vă faceți o copie... așa, pe lângă Biblie.

— Nu-ți amintești ce scria în ea?

Ryan își încreți fruntea.

— Numai câteva rânduri. *„În cărțile mele se poate găsi ascunsă perfecțiunea, dragă Tola. Adevărul e prea frumos să-l lași să piară și prea monstruos să-l scoți la iveală.”*

În mașină se așternu tăcerea.

— A murit după două luni.

Gray se gândi la cuvintele auzite. „*Ascunsă în cărțile mele.*” Cele cinci cărți pe care Hugo le trimisese acasă înainte să moară. O făcuse ca să păstreze în siguranță vreun secret anume? Să păstreze și să apere ceea ce era „*prea frumos să-l lași să piară și prea monstruos să-l scoți la iveală?*”

Gray se uită lung la Ryan în oglinda retrovizoare.

— I-ai mai spus cuiva ce ai găsit?

— Nu, însă bătrânul domn cu nepoata și nepotul lui... cei care au venit anul acesta să discute cu tata despre cărți... Fuseseră deja aici, studiaseră hârțile străbunicului din arhive. Cred că trebuie să fi citit același bilet și de-aceea au venit să-l întrebe mai multe pe tata.

— Oamenii ăștia... nepoata și nepotul. Cum arătau?

— Părul alb. Înalți. Atletici. Cu origini bune, după cum ar spune bunică-meu.

Gray se uită rapid la Monk, care îi întoarse privirea.

Fiona își dresе vocea și îi indică partea din spate a mâinii.

— Aveau un semn... un tatuaj aici?

Ryan încuviință încetișor din cap.

— Cred că da. La scurt timp după ce-au sosit, tata m-a trimis afară. Așa cum a făcut astăzi cu voi. Nu trebuie să vorbești în fața copiilor. Ryan încercă să zâmbească, însă în mod clar simțea tensiunea din mașină. Deodată se uită în jur. Îi cunoașteți?

— Niște adversari de-ai noștri, spuse Gray. Colectionari ca și noi.

După expresia feței, Ryan rămase în gardă fără să creadă o iotă, însă nu mai întrebă nimic.

Lui Gray îi veni din nou în minte imaginea runei desenate de mână și ascunse în Biblie. Oare celelalte cărți conțineau niște simboluri criptice similare? Oare fusese legată în trecut de munca de cercetare a lui Hugo în slujba naziștilor? Oare despre asta era vorba? Părea puțin probabil ca asasinii ăștia să-și facă apariția aici și să înceapă să caute în mulțimea de documente... asta dacă nu cumva căutau ceva anume.

Însă ce?

Monk încă se mai uita în urmă. Însă se întoarse la loc și se lăsă pe spate în scaun. Vorbi încet, printre buze:

— Știi că suntem urmăriți, nu?

Gray dădu scurt din cap.

Patru sute de metri mai în spate, o mașină urca serpentinele. Aceeași pe care o văzuseră mai devreme parcată la han. Un Mercedes sport, decapotabil, alb ca o perlă. Poate că nu erau decât niște simpli turiști, care voiau să viziteze castelul.

Mda.

* * *

— Poate că n-ar trebui să-i urmărești atât de aproape, Isaak.

— Ne-au văzut deja, Ischke, spuse el, dând din cap spre BMW-ul aflat la patru sute de metri mai în față, întrezărit prin parbrizul biciuit de ploaie. Uite că ia curbele mai controlat, mai puțin brusc. Amicul nostru știe deja.

— Și asta ne dorim? Să-i alertăm?

— Vânătoarea este întotdeauna mai plăcută când prada este înfricoșată, spuse Isaak.

— Nu cred că Hans ar fi de acord cu tine.

Vocea ei se stinse plină de durere.

El întinse un deget și îi atinse partea din spate a mâinii, împărtășindu-i durerea și cerându-și iertare. Știa cât de sensibilă era.

— Nu există un alt drum care să coboare de pe creastă, o asigură el. Cu excepția celui pe care suntem acum. Totul e pregătit la castel. Nu trebuie decât să-i atragem în cursă. Dacă se uită peste umăr la noi, este mai puțin probabil să vadă ce-i în față.

Ea trase aer în piept manifestându-și astfel acordul și înțelegerea.

— E timpul să rezolvăm o dată pentru totdeauna toate mărunțișurile astea. După care putem să mergem acasă.

— Acasă, repetă ea oftând mulțumită.

— Aproape am terminat. Întotdeauna trebuie să ne aducem aminte care-i scopul final, Ischke. Sacrificiul lui Hans n-o să fie în zadar, sângele lui vărsat o să vestească un nou început, o lume mai bună.

— Așa cum spune bunicul.

— Și știi bine că-i adevărat.

El își aplecă ușor capul spre ea. Buzele ei se subțiaseră într-un zâmbet obosit.

— Ai grijă la sânge, scumpă Ischke.

Sora lui își aruncă rapid privirea în jos la lama lungă din oțel a pumnalului. Îl lustruia de ceva vreme, absentă, cu o piele albă de căprioară. O picătură de un roșu aprins aproape că-i căzuse pe genunchiul pantalonilor ei albi. O problemă fusese rezolvată. Mai erau câteva.

— Mulțumesc, Isaak.

1.22 P.M.

HIMALAYA

Lisa se holbă la pistolul ridicat.

— *Wer ist dort? Zeigen Sie sich!* îi strigă femeia blondă.

Deși Lisa nu știa nemțește, înțelese în mare despre ce era vorba. Se ridică încet, ieșind la iveală din spatele grilajului. Cu mâinile sus.

— Nu vorbesc germană, răspunse ea.

Femeia o măsură cu o privire atât de concentrată, încât Lisa putea să jure că îi străpungea trupul ca o rază laser.

— Deci ești americanca, rosti femeia într-o engleză limpede. Vino jos. Încet.

Pistolul nici se clintise.

Fără nici un fel de adăpost pe podeaua de bare a balconului, Lisa nu avea de ales. Păși înspre scară, se întoarse cu spatele și coborî. La fiecare treaptă se aștepta să audă o detunătură de pistol. Avea umerii țepeni de încordare. Însă ajunsese jos în siguranță.

Lisa se întoarse, ținându-și în continuare brațele puțin în lături.

Femeia făcu un pas înspre ea. Lisa – unul înapoi. Își dădea seama că ceea ce o reținea pe femeie să o împuște imediat era zgomotul pe care l-ar fi stârnit. În afara unui singur țipăt foarte scurt, reușise să se descotorosească de paznicii de afară pe tăcute, cu ajutorul sabiei.

Asasina avea în continuare în mână cealaltă *katana* însângerată.

Lisa se gândi că poate ar fi fost mai în siguranță dacă ar fi rămas sus în balcon, făcând-o pe femeie să tragă în ea ca într-o rățușcă de la un stand de tir de la bâlci. Poate zgomotul împușcăturilor i-ar fi atras pe ceilalți la timp. Fusesse nesăbuită să vină aici, unde putea ajunge sabia intrusei. Însă panica îi întunecase judecata. Era greu să spună nu cuiva care avea o armă ațintită înspre fața ei.

— Xerumul 525, rosti femeia. E în seif?

Lisa reflectă răspunsul o secundă. Să spună adevărul sau să mintă? Nu prea avea de ales.

— L-a luat Anna, răspunse ea.

Făcu vag un semn cu mâna înspre ușă.

— Unde?

Își aminti de lecția de mai devreme a lui Painter, de după ce fuseseră capturați. Fă-te necesar. Fă-te util.

— Nu cunosc castelul suficient de bine încât să-l pot descrie. Dar cum să ajungi acolo... pot să te duc eu.

Vocea Lisei se stinse. Trebuia să fie mai convingătoare. Să negocieze.

— Te duc eu acolo numai dacă promiți să mă ajuți să ies de aici.

„Dușmanul dușmanului meu este prietenul meu.”

Oare femeia avea să muște momeala? Era de-o frumusețe izbitoare: zveltă, cu un ten perfect, însă cu niște ochi albaștri de gheață care sclipeau cu o inteligență rece.

Asta o făcea pe Lisa să-i înghețe sângele în vine de frică.

Femeia avea ceva aproape nepământean.

— Atunci o să-mi arăți, spuse femeia și-și vârî pistolul în toc.

Continua să-și țină *katana* în mână.

Lisa ar fi preferat să fi făcut invers.

Sabia arătă înspre ușă.

Lisa trebuia să meargă înainte. O luă către ușă, păstrând o anumită distanță. Poate reușea să scape undeva pe holuri. Era singura ei speranță. Trebuia să aștepte momentul potrivit, ceva care să-i distragă atenția, o ezitare și pe urmă să fugă mâncând pământul.

O adiere de aer, licărirea flăcărilor în șemineu fură singurul avertisment.

Lisa se întoarse, dar femeia era deja acolo, la distanță de un pas, după ce alunecase cumva fără zgomot în spatele ei. Imposibil de rapid. Ochii li se întâlneau. Lisa știu în fracțiunea de secundă dinainte ca sabia să cadă că femeia nu crezuse nici o iotă din ce-i spusese.

Totul fusese o capcană pentru a o face pe Lisa să lase garda jos.

Avea să fie ultima ei greșală.

Lumea din jur încremeni... prinsă în strălucirea lamei japoneze de argint care se avântă spre inima Lisei.

9:30 A.M.

WEWELSBURG, GERMANIA

Gray trase BMW-ul într-un loc de parcare lângă un autocar Wolters albastru. Vehiculul german imens ascundea autoturismul care nu putea fi văzut direct din stradă. Întrarea în arcadă ce dădea în curtea castelului se afla chiar în față.

— Rămâneți în mașină, le ordonă el celorlalți. Se răsuci în loc și continuă: Mă refer în special la tine, domnișoară.

Fiona făcu un gest obscen, însă rămase cu centura de siguranță pusă.

— Monk, treci la volan. Ține motorul pornit.

— Am înțeles.

Ryan se holbă la el cu ochii larg deschiși.

— *Was ist los?*

— Nu-i nimic *los*, răspuse Monk. Însă țineți capul la cutie, așa în caz de ceva.

Gray deschise ușa. Îl întâmpină un ropot de ploaie, ca o rafală de mitralieră, lovind tabla autocarului din apropiere. Un tunet bubui undeva la distanță.

— Ryan, pot să-ți iau umbrela?

Tânărul încuviință din cap și i-o întinse.

Gray coborî din mașină. Deschise umbrela și o porni în grabă spre partea îndepărtată a autocarului. Ocupă o poziție lângă ușa din spate, adăpostindu-se de ploaie. Speră să arate exact ca oricare alt angajat al firmei de turism. Rămase la adăpostul umbrelei în timp ce supraveghea drumul.

Farurile unei mașini apărură din semiîntuneric, urcând de-a lungul ultima pantă.

Mercedesul alb cu două locuri apăru un moment mai târziu. Ajunse în dreptul parării și, fără să încetinească, trecu pe lângă ea. Se uită cum luminile stopurilor de pe spate se îndepărtau în ploaie, îndreptându-se spre micuțul sat Wewelsburg care se întindea dincolo de una din aripile castelului. Mașina dispăru după colț.

Gray așteptă cinci minute, după care o luă prin spatele autocarului și-i făcu semn lui Monk că totul era în regulă. Monk opri motorul. În cele din urmă, mulțumit de faptul că Mercedesul nu se înapoia, Gray le făcu semn cu mâna să coboare.

— Nu ești cam paranoic? întrebă Fiona în timp ce trecu pe lângă el și se îndreptă spre arcadă.

— Nu-i paranoia dacă ăia chiar sunt aici ca să ne omoare, strigă Monk după ea, după care se întoarce spre Gray. Chiar așa, sunt aici ca să ne omoare?

Gray se holba la furtuna de-afară. Nu-i plăceau coincidențele, însă nu putea să oprească întreaga operațiune doar din cauza faptului că era speriat.

— Rămâi cu Fiona și Ryan. Hai să vorbim cu directorul ăsta, să luăm o copie a scrisorii bătrânului Hugo adresată fiicei sale și să plecăm naibii de-aici.

Monk se uită atent la combinația masivă de turnuri și turnulețe. Ploaia cădea peste piatra cenușie și curgea din jgheburile verzi. Numai câteva ferestre de la etajele inferioare străluceau dând semne de viață. Construcția masivă era întunecată și apăsătoare.

— Doar așa, ca să ne fie clar, bombăni el, dacă văd chiar și un singur nenorocit de liliac, eu, unul, am zburat de-aici.

1:31 P.M.

HIMALAYA

Lisa privi cum sabia cobora spre pieptul ei. Totul se petrecuse într-o fracțiune de secundă. Timpul se comprimă și-și încetini curgerea. Acesta avea să-i fie sfârșitul.

Apoi liniștea fu brusc spulberată de un zgomot de sticlă spartă... urmat de o împușcătură înăbușită, care părea să vină

de la o distanță uriașă. Lângă ea, din gâtul asasinei izbucni un șuvoi de sânge, iar capul îi căzu pe spate.

Însă, chiar și așa, lovitura mortală a asasinei își atinse ținta.

Sabia o lovi pe Lisa în piept, îi străpunse pielea și se lovi de stern. Însă fără putere. Mânerul *katanei* căzu dintre degetele din care se scurgea viața înainte să poată face prea mult rău.

Lisa se clătină înapoi, eliberată brusc de vrajă.

Bucata de oțel japonez se roti în aer și lovi podeaua cu sunetul unui clopot perfect. După ea urmă cadavrul asasinei care se prăbuși cu un zgomot înfundat lângă ea.

Lisa se dădu înapoi, nevenindu-i să creadă ce se petrecuse, complet șocată.

Alt zăngănit de sticlă.

Auzi niște cuvinte, ca și cum cineva îi vorbea de sub apă.

— Ești bine? Lisa...

Ridică privirea. De partea cealaltă a bibliotecii. Singura fereastră a încăperii. Strălucitoare, dar opacă mai înainte, acum fusese spartă cu tocul unei arme. În deschizătură apărură o față înconjurată de sticlă crăpată și cioburi.

Painter.

În spatele lui se vedea un vârtej de zăpadă și gheață topită. Ceva mare, greu și întunecat cobora din cer. Un elicopter. Sub el atârna o frânghie cu o plasă.

Lisa începu să tremure și se lăsă în genunchi.

— Vin imediat, încercă el să o liniștească.

Cinci minute mai târziu, Painter stătea aplecat asupra trupului asatinei. Al doilea sabotor. Anna se lăsase într-un genunchi și percheziționa femeia. Puțin mai departe, Lisa stătea într-un fotoliu de lângă șemineu, dezbrăcată de pulover, cu cămașa desfăcută, lăsând să i se vadă sutienul și o tăietură însângerată sub el. Ajutată de Gunther, Lisa își curățase deja rana, iar acum aplica o serie de pansamente cu leucoplast pentru a închide tăietura de aproape trei centimetri. Avusese noroc. Sârmele sutienului contribuiseră la blocarea lamei care nu ajunsese să pătrundă mai mult, salvându-i astfel viața. Exact ca în reclama de promovare care vorbea despre suportul suplimentar oferit.

— Nu are nici un act, spuse Anna întorcându-se înspre el și fixându-l cu o privire întunecată. Aveam nevoie de sabotor viu.

Nu avea nici o scuză.

— Am țintit înspre umăr.

Scutură din cap înciudat. O amețală îngrozitoare îl paralizase după ce coborâse pe frânghie. Însă nu avuseseră timp de pierdut după ce abia, abia reușiseră să ajungă aici de pe partea cealaltă a muntelui. Pe jos, prin castel, nu ar fi ajuns la timp. Elicopterul fusese singura lor șansă, înălțându-se peste culmea muntelui și permițându-le să coboare cu plasa.

Anna nu se pricepea la pistoale, iar Gunther pilota elicopterul.

Ceea ce însemna că rămăsese doar Painter.

Așa că, în ciuda amețelii și a faptului că vedea dublu, Painter se târâse până la castel și țintise prin fereastră cât de bine putuse. Trebuise să acționeze foarte rapid pentru că o văzuse pe femeie avântându-se cu sabia întinsă înspre Lisa.

Așa că riscase.

Și deși poate asta însemna că pierduseră totul – chiar și posibilitatea de a afla cine era păpușarul din umbră al acestor sabotori – Painter nu regreta alegerea pe care o făcuse. Văzuse groaza de pe fața Lisei. Și la dracu' cu orice amețeală, pur și simplu trăsesese. Capul îi zvâcnea în continuare. O nouă spaimă îi dădea târcoale.

Dacă ar fi lovit-o pe Lisa...? Cât avea să mai dureze până să devină mai degrabă un pericol decât un sprijin pentru cei din jur? Încercă să-și scoată acest gând din minte.

„Să-ți frânghi mâinile nu înseamnă altceva decât că nu vei putea să-ți sufleci mânecile.”

— Dar vreun semn distinctiv? întrebă Painter intrând din nou în joc.

— Numai ăsta.

Anna întoarse mâna femeii cu fața în sus și lăsă să se vadă partea interioară a încheieturii asasinei.

— Îl recunoști?

Un tatuaj negru mânjea albeața de zăpadă a pielii ei perfecte. Patru bucle întretăiate.

— Pare un simbol celtic, însă mie nu-mi spune nimic.

— Nici mie.

Anna se dădu înapoi lăsând să cadă mâna cadavrului.

Painter observă altceva și, în genunchi, se apropie și mai tare. Întoarce din nou mâna caldă încă a femeii.

Femeia nu avea unghia de la degetul mic, iar pe patul unghial era o cicatrice. O rană micuță, dar semnificativă.

Anna luă mâna din mâinile lui. Frecă patul unghial.

— E uscat...

O cută adâncă i se formă între sprâncene. Ochiul ei îi întâlnește pe ai lui.

— Oare asta înseamnă ce cred eu că înseamnă? întrebă el.

Privirea Annei se mută la chipul femeii.

— Trebuie să-i examinez retina ca să fiu sigură. Să văd dacă există leziuni hemoragice în jurul nervului optic.

Painter nu mai avea nevoie de alte probe. Văzuse cât de rapid se mișcase prin cameră asasină, cu o agilitate supranaturală.

— Și ea este o *Sonnekönige*.

Lisa și Gunther veniseră lângă ei.

— Nu este una de-a noastră, spuse Anna. E mult prea tânără. Prea perfectă. Indiferent cine a creat-o pe ea a folosit cele mai recente descoperiri și tehnici ale noastre, cele pe care le-am rafinat în ultimii zeci de ani în studiile in vitro pe care le-am făcut. Le-a introdus la subiecți umani.

— E posibil să-i fi creat cineva aici, fără să știi tu... cumva după încheierea programului.

Anna clătină din cap.

— Pentru a activa Clopotul este nevoie de o foarte mare cantitate de energie. Ar fi fost imposibil să nu ne dăm seama.

— Asta nu înseamnă decât un singur lucru.

— Că a fost creată în altă parte.

Anna se ridică în picioare.

— Cineva are un Clopot funcțional.

Painter rămase unde se afla, studiind unghia și tatuajul.

— Și că acel cineva intenționează să anihileze ce aveți voi aici, murmură el.

În cameră se așternu tăcerea.

În liniștea care se lăsase, Painter auzi un ticăit ușor, aproape insesizabil. Venea dinspre femeie. Își dădu seama că îl mai auzise de câteva ori, dar fusese atâta agitație, atâtea speculații, încât nu devenise pe deplin conștient de existența lui.

Îi trase în sus mâneca jachetei.

La încheietură avea prins cu o curea groasă de piele un ceas digital, cam de cinci centimetri lățime. Painter studie cadranul roșu. O limbă holografică se mișca în cerc, marcând secunde. Cifrele de pe cadranul digital sclipeau.

01:32

Secunde scădeau la fiecare mișcare a limbii.

Puțin peste un minut.

Painter desfăcu repede cureaua, scoase ceasul și se uită pe partea interioară. Două puncte de contact argintii erau prinse cu o sârmă. Un monitor pentru bătăile de inimă. Și undeva în interior cu siguranță se afla un microtransmițător.

— Ce faci? întrebă Anna.

— Ai căutat să vezi dacă nu are explozibili asupra ei?

— E curată, spuse Anna. De ce?

Painter se ridică în picioare și vorbește precipitat.

— E legată la un monitor. Gând bătăile inimii ei s-au oprit, cu siguranță a fost transmis un semnal.

Aruncă o privire spre ceasul din mâna lui.

— Acesta e doar un cronometru.

Îl întinse înspre ei.

01:05

— Klaus și femeia asta aveau acces aici cine știe de cât timp. Suficient încât să monteze un sistem care să intre în funcțiune în momentul în care încetează bătăile inimii.

Painter ridică ceasul.

— Ceva îmi spune că nu trebuie să mai fim aici când cronometrul acesta ajunge la zero.

Secundarul își făcuse cercul complet și un mic ticăit marcă momentul când numărătoarea coborî sub un minut.

00:59

— Trebuie să ieșim de aici. Acum!

CAPITOLUL 10

CAMELOTUL NEGRU

9:32 A.M.

WEWELSBURG, GERMANIA

— SS-ul a fost inițial garda de corp personală a lui Hitler, spuse ghidul în franceză, conducând un grup de turiști uzi learcă prin inima muzeului Wewelsburg. De fapt, termenul de SS este abrevierea cuvântului german *Schutzstaffel*, care înseamnă „detașament de protecție”. Abia mai târziu au devenit *Ordinul Negru* al lui Himmler.

Gray se dădu într-o parte în momentul în care grupul de turiști trecu mai departe. În timp ce îl așteptau pe directorul muzeului, trăsese cu urechea suficient de mult la ce spunea ghidul pentru a afla în mare istoria castelului. Aflase cum Himmler închiriasse castelul pentru numai o marcă, după care cheltuisse un sfert de miliard pentru reconstruirea și transformarea acestuia în Camelotul său personal, un preț mic comparativ cu costul în sânge și suferință umană.

Gray stătea lângă o vitrină de prezentare în care se afla o uniformă în dungii, de pușcăriaș, provenită din lagărul de concentrare Niederhagen.

Tunetul bubui de dincolo de ziduri, zguduind ferestrele vechi.

Pe măsură ce grupul de turiști se îndepărta încetisor, vocea ghidului se pierdu în murmurul altor câtorva vizitatori, cu toții căutând un adăpost împotriva furtunii.

Monk rămase cu Fiona. Ryan se dusesese să-l cheme pe director. Monk se aplecă să examineze unul dintre faimoasele inele *Toten Kopf* expuse în vitrină, un inel de argint acordat ofițerilor SS. Era gravat cu rune, pe lângă craniu și oasele încrucișate. O piesă de artă care îți dădea fiori, plină de simbolism și putere.

Alte exponate se întindeau de-a lungul micului hol: machete în miniatură, fotografiile din viața de zi cu zi, accesorii tipice SS, până și un ceainic mic și ciudat care îi aparținuse cândva lui Himmler. O rună în formă de soare decora ceainicul.

— Uite-l și pe director, spuse Monk, venind mai aproape.

Dădu din cap spre un domn scund care-și făcuse apariția pe o ușă interzisă accesului publicului. Ryan îl însoțea.

Directorul muzeului părea să aibă cincizeci și ceva de ani, avea părul înspicat și era îmbrăcat într-un costum negru șifonat. În timp ce se apropia, își scoase ochelarii și întinse mâna cealaltă spre Gray.

— Dr. Dieter Ulmstrom, se prezentă bărbatul. Directorul Historisches Museum des Hochstifts Paderborn. *Willkommen*.

Privirea obosită și agasată contrazicea urarea sa de bun venit.

Bărbatul continuă:

— Tânărul Ryan mi-a explicat cum că ați venit să faceți niște cercetări cu privire la niște rune pe care le-ați găsit într-o carte veche. Ce interesant!

Din nou, bărbatul păru mai mult enervat decât *interesat*.

— Nu vă reținem mult, spuse Gray. Ne întrebam dacă ne-ați putea ajuta să identificăm o anumită rună și semnificația ei.

— Cu siguranță. Dacă există un lucru la care un director de muzeu de la Wewelsburg trebuie să se priceapă, acesta este cunoașterea runelor.

Gray îi făcu semn cu mâna Fionei să-i dea Biblia lui Darwin. Ea o scoase deja.

Deschizându-i larg coperta din spate, Gray îi întinse cartea sugestiv.

Cu buzele țuguiate, dr. Ulmstrom își puse ochelarii la loc și se uită mai atent. Studie runa desenată de Hugo Hirszfeld cu cerneală, apăsat, pe spatele copertei de carton.

— Pot să examinez cartea, *bitte*?

După un moment de ezitare, Gray se înduplecă.

Directorul răsfoi paginile, oprindu-se la unele dintre semnele din interior, asemănătoare scurmăturilor de pasăre.

— O Biblie... cât de ciudat...

— Simbolul din spate, insistă Gray.

— Desigur. Este runa *Mensch*.

— *Mensch*, repetă Gray. La fel ca termenul folosit în germană pentru „bărbat”.

— *Ja*. Uitați-vă la formă. Seamănă cu un om țeapăn, decapitat, spuse directorul răsfoind, paginile de la începutul cărții. Străbunicul lui Ryan părea foarte interesat de simbolurile asociate cu Tatăl Suprem.

— Ce vreți să spuneți? întrebă Gray.

Ulmstrom îi arată unul dintre semnele de pe paginile interioare ale Bibliei.

— Aceasta este runa pentru litera k, explică directorul, numită și *cen* în anglo-saxonă. Este o rună folosită anterior pentru „bărbat”, cu două brațe ridicate în sus, o descriere mai grosolană. Iar pe altă pagină de-aici este imaginea în oglindă a runei, spuse el frunzărind câteva pagini și indicând alt semn.

— Cele două simboluri sunt precum cele două fețe ale aceleiași monede. Yin și yang. Masculin și feminin. Lumină și întuneric.

Gray încuviință din cap. Asta îi amintea de discuțiile purtate cu Ang Gelu pe vremea când studiase cu călugărul budist, privitoare la faptul că toate societățile păreau să fi fost fascinate de dualism. Reveria îi readeșteptă îngrijorarea cu privire la Painter Crowe. Încă nu primiseră nici un semn de viață din Nepal.

Monk interveni în discuție:

— Deci, runele astea? Ce-au de-a face cu individul ăsta, Tatăl Suprem?

— Toate trei sunt legate între ele. În mod simbolic. Runa cea mare, runa *Mensch*, este adesea considerată ca reprezentându-l pe zeul nordic Thor, un dătător de viață, o formă de existență superioară. Ceea ce ne străduim cu toții să devenim.

Gray încercă să deslușească înțelesul răspunsului primit, formându-și o imagine în minte.

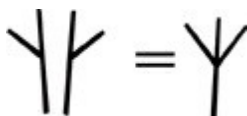
— Iar aceste două rune de mai devreme, runele *k*, formează cele două jumătăți ale runei *Mensch*.

— Cum? protestă Monk.

— Așa, spuse Fiona, înțelegând.

Cu degetul desenă pe praful de deasupra unei vitrine.

— Pui laolaltă runele cu două brațe ca să formezi runa *Mensch*. Ca într-un puzzle.

— *Sehr gut*, zise directorul, bătând ușor pe primele două rune. Acestea reprezintă omul de rând – în toată dualitatea sa – unindu-se și contopindu-se pentru a-l forma pe Tatăl Suprem, ființa supremă, continuă Ulmstrom, dându-i Biblia înapoi lui Gray și scuturând din cap. În mod clar runele păreau să-l obsedeze pe străbunicul lui Ryan.

Gray se holbă la simbolul de pe coperta din spate.

— Ryan, Hugo era biolog, nu?

Ryan se foi. Părea exasperat de toate astea.

— *Ja*. La fel ca și mătușa tatălui meu, Tola.

Gray încuviință ușor din cap. Naziștii fuseseră întotdeauna interesați de mitul supraomului, al Tatălui Suprem, din care se presupunea că își trage originile rasa ariană. Oare toate aceste semne nu erau decât o declarație de credință a lui Hugo în această dogmă nazistă? Gray nu credea că era chiar așa. Își aminti de descrierea făcută de Ryan cu privire la însemnările străbunicului său, de deziluzia crescândă a omului de știință, apoi de însemnarea criptică adresată fiicei sale, indiciu al unui anumit secret, unul „*prea frumos să-l lași să piară și prea monstruos să-l scoți la iveală*”.

Un mesaj transmis de un biolog către un alt biolog.

Simți că toate astea erau legate între ele: runele, Tatăl Suprem, cercetarea întreprinsă pe o perioadă lungă de timp.

Indiferent care era acest secret, părea că merita să faci moarte de om pentru el.

Ulmstrom continuă:

— În plus, runa *Mensch* prezenta un interes deosebit pentru naziști. Au mers până într-acolo încât au redenumit-o *leben-rune*.

— Runa vieții? întrebă Gray, concentrându-și din nou atenția.

— Ja. Au folosit-o ca să simbolizeze programul *Lebensborn*.

— Ce-i asta? întrebă Monk.

Gray răspunse.

— Un program nazist de reproducere. Ferme care să producă mai mulți copii blonzi cu ochi albaștri.

Directorul dădu aprobator din cap.

— Însă, ca și duala rună *k*, *leben-rune* are o imagine în oglindă.

Îi făcu semn lui Gray să întoarcă Biblia cu fundul în sus, răsturnând și simbolul.

— Răsturnată, *leben-rune* devine opusul său. *Toten-rune*. Monk se încruntă la Gray.

El îi traduse.

— Runa morții.

1:37 P.M.

HIMALAYA

Secundele spre moarte se scurgeau cu repeziciune.

0:55

Painter se ridică, ținând în mână cronometrul de la încheietura asasinei moarte.

— Nu e timp să fugim. N-avem cum să ieșim din zona de impact.

— Atunci ce... ? bâigui Anna.

— Elicopterul, spuse Painter și arată spre fereastră. Elicopterul A-Star cu care veniseră aici era în continuare lângă castel, cu motorul cald.

— Ceilalți.

Anna se repezi la telefon, gata să dea alarma.

— *Keine Zeit*, se răsti Gunther, oprind-o.

Bărbatul își scoase carabina de asalt, un A-91 Bullpup rusesc. Cu cealaltă mână smulse un încărcător cu grenade de la centură și-l băgă în locașul lansatorului de 40 mm.

— *Hier!*

Din câțiva pași fu lângă biroul masiv al Annei.

— *Schnell!*

Îndreptă arma țintind spre fereastra zăbreilită a încăperii.

Painter o apucă pe Lisa de mână și o luă la fugă să se adăpostească, cu Anna pe urmele lor.

Gunther așteaptă până când ajunseră suficient de aproape și trase. Un șuvoi de gaz izbucni din arma neclintită.

Cu toții săriră în spatele biroului.

Gunther o apucă pe soră-sa de mijloc și se aruncă asupra ei, adăpostind-o.

Grenada explodează cu un zgomot asurzitor. Painter simți că-i plesnesc timpanele. Lisa își acoperi urechile cu palmele. Explozia împinse biroul aproape un sfert de metru mai încolo. O grămadă de bucăți de stâncă și sticlă căzură pe partea din față. Praful de piatră și fumul îi învăluiră, făcând aerul irespirabil.

Gunther o smulse pe Anna de jos și o ridică în picioare. Nu mai pierdură timpul cu vreun cuvânt. De partea cealaltă a bibliotecii, se căsca gaura cu margini neregulate creată de explozie și dând în exterior. Bucăți de cărți – sfâșiate și arse – acopereau podeaua, iar altele fuseseră aruncate în curte.

O luară la fugă înspre această ieșire.

Elicopterul era dincolo de culmea muntelui. Cam la patruzeci de metri distanță. Evitând obstacolele din zona exploziei, alergară cât puteau de tare spre elicopter.

Painter ținea în continuare strâns în mână cronometrul. Nu se uită la el până nu ajunseră lângă elicopter. Gunther fusese primul și smulsese ușa din spate. Painter le ajută pe Anna și pe Lisa să urce și apoi se aruncă și el înăuntru.

Gunther era deja pe locul pilotului. Își prinseră centurile. Painter aruncă un ochi la cronometru. Nu că i-ar fi folosit la ceva. Ori scăpau la timp, ori nu.

Se holbă la cifrele de pe ecran. Capul îi zvâcnea îngrozitor, trimițându-i dureri ascuțite în ochi. Abia dacă putea să distingă ce scria pe afișajul digital.

00:09

Nu mai era timp.

Gunther pornise motorul. Painter se uită în sus. Elicele începuseră să se învârtă... Încet, prea încet. Aruncă o privire prin fereastra laterală. Elicopterul era într-un echilibru instabil pe vârful unei pante abrupte, înălțate din cauza zăpezii proaspete așternute peste noapte. Cerul de dincolo de aceasta era plin de nori și fuioare de ceață înghețată atârnavă pe culmi și văi.

De pe scaunul lui din față, Gunther înjură printre dinți. Mașinăria refuza să se ridice în aerul rarefiat, sau cel puțin nu fără a atinge viteza maximă a rotorului.

00:03

N-aveau cum să reușească.

Painter se întinse să ia mâna Lisei.

O apucă strâns – apoi, brusc, pământul se ridică în aer și se prăbuși la loc. Undeva la distanță se auzi un zgomot puternic. Cu toții își ținură respirația, așteptându-se să explodeze odată cu muntele. Însă nu se mai întâmplă nimic. Poate că lucrurile nu stăteau atât de rău până la urmă.

Apoi stratul gros de zăpadă pe care se aflau se desprinse. Elicopterul A-Star o luă la vale cu partea din față înainte. Rotoarele se învârteau întruna, dar fără nici un folos. Întreaga pantă acoperită de zăpadă se puse în mișcare, alunecând de

parcă muntele s-ar fi dezbrăcat de un veșmânt, luând și elicopterul cu el.

Se îndreptau înspre marginea culmii. Zăpada cădea într-un torent violent.

Pământul se mișcă din nou... o altă explozie...

Elicopterul zvâcni, dar refuză să se ridice în aer.

Gunther se lupta cu panoul de comandă, ținând strâns manșa.

Culmea era din ce în ce mai aproape. Avalanșa se auzea deasupra zgomotului elicopterului, mugind ca vehiculele super rapide din Clasa V.

Lisa se lipi de Painter, cu degetele încleștate în degetele lui. De partea cealaltă, Anna stătea dreaptă, țeapănă, cu o expresie goală pe chip și cu privirea neclintită înainte.

În față, Gunther amuți în momentul în care trecură peste marginea culmii.

Aruncați peste margine, începură să se clatine dintr-o parte în cealaltă, cu zăpada căzând sub ei și în urma lor. Prinzând viteză în cădere, aparatul de zbor se clătină și mai tare înainte și înapoi. Bucăți de piatră erau aruncate în toate direcțiile.

Nimeni nu scotea nici un sunet. Rotoarele urlau pentru toți.

Și, ca prin minune, în momentul acela, mașinăria dădu de aer. Cu o mișcare deloc violentă, cam ca aceea a unui ascensor care se oprește, A-Starul se stabilizează. Gunther

manevră ceva la panoul de comandă și... Încet, încet, elicopterul începu să se ridice într-o mișcare spiralată.

În fața lor, zăpada care mai rămăsese din avalanșă se prăbuși peste culme.

Elicopterul se ridică suficient pentru a vedea în ce stare era castelul. Prin toate ferestrele fațadei ieșea un fum gros. Porțile de la intrare fuseseră aruncate în aer.

Peste creasta muntelui, o coloană groasă de fum se ridica în aer, venind dinspre eliport.

Anna, pierită, își lipi palmele de fereastră.

— Aproape o sută cincizeci de bărbați și femei.

— Poate că unii au reușit să iasă, spuse Lisa ca în transă, fără să clipească.

Nu se vedea nici o mișcare.

Numai fum.

Anna arată înspre castel.

— *Wir sollten suchen...*

Însă nu avea să urmeze nici o misiune de căutare, nici o misiune de salvare.

Niciodată.

O lumină albă, orbitoare, ca un fulger, țâșni din toate ferestrele. În spatele muntelui un arc electric uriaș păru că se unește cu cerul. Fără nici un zgomot. Ca trăsnetele din senin. Ardea retina, ascunzând privirii totul din jur.

Orbit, Painter simți cum elicopterul se smucește în sus în momentul în care Gunther trase de manșă.

Se auzi un zgomot puternic, un scrâșnet de piatră asurzitor.

Nu era doar vuietul unei avalanșe. Suna ca și cum ar fi venit din străfundurile pământului, ca o ciocnire a platourilor continentale.

Elicopterul tremură în aer ca o muscă într-un mixer de vopsea.

Vederea le reveni dureros.

Painter se lipi de fereastră și privi în jos.

— Doamne, Dumnezeule... murmură șocat.

Praful ascundea vederii cea mai mare parte a priveliștii, însă nu într-atât încât să nu se deslușească dimensiunile dezastrului. Tot muntele părea că se prăbușise în interior.

Creasta de granit care se ridica deasupra castelului dispăruse ca și cum tot ce fusese la baza ei – castelul și o bună bucată din munte – pur și simplu se evaporase.

— *Unmöglich*, murmură Anna uluită.

— Ce?

— Totul a fost ras de pe fața pământului... cu siguranță a fost o bombă ZPE.

Avea privirea sticloasă.

Painter așteaptă o explicație.

Care veni în cele din urmă, după ce femeia trase aer în piept, tremurând.

— ZPE. Zero Point Energy⁴. Formulele lui Einstein au condus la crearea primei bombe nucleare pe baza unirii

4 Energia Punctului Zero.

energiilor produse de câțiva atomi de uraniu. Dar asta nu e nimic în comparație cu potențialul de energie ascuns în spatele teoriilor cuantice ale lui Planck. Astfel de bombe pot genera o energie similară celei dezvoltate în timpul Big Bang-ului.

În cabină se lăsă tăcerea.

Anna scutură din cap.

— Experimentele făcute cu sursa de combustibil pentru Clopot, Xerum 525, au arătat că există posibilitatea folosirii ca armă a energiei punctului zero. Însă niciodată nu am fost prea hotărâți în a urmări această ipoteză.

— Dar altcineva a facut-o, spuse Painter.

Se gândi la asasina blondă, acum moartă.

Anna se întoarse spre Painter cu o expresie de groază și furie întipărite pe față.

— Trebuie să îi oprim.

— Pe cine să oprim? Cine sunt ei?

Lisa se mișcă.

— Cred că puteam să aflăm.

Arătă pe fereastra din dreapta.

Peste vârful unei culmi din apropiere apărură trei elicoptere camuflate în alb pentru a fi greu de distins de stâncile înghețate. Se împrăștiară și o luară hotărâte înspre A-Starul singuratic.

Painter era suficient de familiarizat cu tehnicile de luptă aeriană încât recunoască tiparul.

Formație de atac.

9:32 A.M.

WEWELSBURG, GERMANIA

— S-o luăm pe aici spre Turnul Nordic, spuse dr. Ulmstrom.

Directorul muzeului îi conduse pe Gray, Monk și Fiona afară prin spatele holului principal. Ryan plecase puțin mai devreme cu o femeie subțirică îmbrăcată în tweed, o arhivară a muzeului. Se duseseră să facă niște copii după scrisoarea lui Hugo Hirszfeld și după alte documente care aveau legătură directă cu munca de cercetare a străbunicului său. Gray simți că era aproape de a primi niște răspunsuri, însă avea nevoie de mai multe informații.

În acest scop, fu de acord să facă turul castelului lui Himmler împreună cu directorul. Acesta era locul unde Hugo începuse să intre în legătură cu naziștii. Gray simți că pentru a merge mai departe avea nevoie de cât mai multe cunoștințe istorice – și cine era cel mai potrivit să i le furnizeze dacă nu custodele muzeului?

— Pentru a-i înțelege cu adevărat pe naziști, spuse Ulmstrom, deschizându-le calea, trebuie să renunțați să-i mai considerați un partid politic. Se numeau Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei – Partidul Național Socialist al Muncitorilor Germani – însă, în realitate, erau un cult.

— Un cult? se miră Gray.

— Avem de toate aici *ja*? Un lider spiritual în fața căruia nu cârtea nimeni, discipoli îmbrăcați identic, ritualuri și jurăminte de sânge făcute în secret și, cel mai important dintre toate, crearea unui totem care să fie venerat. *Hakenkreuz*. Crucea încârligată, numită și svastica. Un simbol care să înlocuiască crucifixul și Steaua lui David.

— Niște *hari krishna* plini de steroizi, murmură Monk.

— Nu glumiți pe tema asta. Naziștii au înțeles puterea inerentă a ideilor. O putere mai mare decât orice tun sau rachetă. Au folosit-o ca să subjuge și să spele creierul unei întregi națiuni.

Fulgerul trosni afară, luminând holul în urma lor. Tunetul îl urmă îndeaproape, bubuind, resimțindu-l în stomac. Luminile pâlpâiră.

Se opriră cu toții în hol.

— Un singur liliac chițăitor, șopti Monk. Chiar și unul mic...

Preț de un moment luminile părură să strălucească mai tare, după care reveniră la intensitatea de dinainte. Merseră mai departe. Holul scurt se termina cu o ușă de sticlă cu gratii. Dincolo de aceasta se vedea o cameră mai mare.

— *Obergruppenführersaal*.

Ulmstrom scoase un mănunchi greu de chei și descuie ușa.

— Sanctuarul interior al castelului. Aici nu pătrund vizitatorii obișnuiți, însă m-am gândit că s-ar putea să vă placă.

Le ținu ușa deschisă să intre.

Se strecurară înăuntru, unul după celălalt. Ploaia răpăia în ferestrele care înconjurau camera circulară.

— Himmler a construit încăperea aceasta ca o replică a celei a regelui Arthur din castelul Camelot. Avea chiar o masă rotundă de stejar masiv în mijlocul camerei unde-i aduna pe cei doisprezece ofițeri din fruntea Ordinului Negru pentru întruniri și ritualuri.

— Ce e acest Ordin Negru? întrebă Monk.

— Era un alt nume sub care era cunoscut SS-ul lui Himmler. Dar, ca să fiu mai precis, *Schwarze Auftrag* – Ordinul Negru – era numele dat cercului de apropiați ai lui Himmler, o cabală secretă ale cărei rădăcini mergeau departe până la oculța Societate Thule.

Gray deveni mai atent. Iarăși Societatea Thule. Himmler era membru al acestui grup și la fel era și bunicul lui Ryan. Reflectă la însemnătatea acestei legături. O grupare secretă de persoane interesate de ocultism și de oameni de știință care credeau că o rasă superioară condusesse lumea – și avea să o facă din nou.

Directorul își continuă prezentarea.

— Himmler considera că această cameră și turnul său sunt centrul geografic și spiritual al noii lumi ariene.

— Dar de ce aici? întrebă Gray.

Ulmstrom ridică din umeri și merse în mijlocul camerei.

— Aici este regiunea unde teutonii i-au învins pe romani, o bătălie extrem de importantă în istoria poporului german.

Gray auzise o poveste similară de la tatăl lui Ryan.

— Însă motivele pot fi multe. E un loc care mustește de legende. În apropiere se află un număr de monoliți preistorici, asemănători celor de la Stonehenge, numit *Externsteine*. Unii susțin că sub aceștia se află rădăcinile Arborelui gigantic al Lumii Nordice, *Yggdrasil*. Și, bineînțeles, au mai fost și vrăjitoarele.

— Cele ucise aici, spuse Gray.

— Himmler era convins, și poate că pe bună dreptate, că femeile au fost măcelărite pentru că erau păgâne și practicau ceremonii și ritualuri nordice. Pentru el, faptul că sângele lor a fost vărsat în acest castel nu a însemnat altceva decât o consacrare a caracterului deosebit al locului.

— Deci, e adevărat ce spun agenții imobiliari, murmură Monk. Totul e o chestiune de locație.

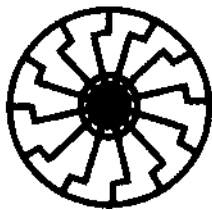
Ulmstrom se încruntă, dar continuă:

— Indiferent care a fost motivul, iată scopul cel mai important al Wewelsburg-ului.

Le făcu semn să se uite la podea.

În penumbră, văzură un model făcut cu plăcuțe verde-închis pe fundal alb. Semăna cu un soare cu douăsprezece raze.

— *Schwarze Sonne*. Soarele Negru.

Ulmstrom se învârti în jurul lui.

— Și simbolul acesta își are rădăcinile în multe mituri. Însă pentru naziști reprezenta locul de unde provenea Tatăl Suprem. Un loc cunoscut sub multe nume. Thule, Hyperborea, Agartha. În cele din urmă, simbolul reprezenta soarele sub care avea să renască rasa ariană.

— Revenind la Tatăl Suprem, spuse Gray, gândindu-se la runa *Mensch*.

— Acela era țelul suprem al naziștilor... sau cel puțin al lui Himmler și al Ordinului Negru înființat de el. Să-i ducă pe germani înapoi la statutul lor de zei. Acesta a fost motivul pentru care Himmler a ales acest simbol pentru a reprezenta Ordinul Negru.

Gray începu să-și facă o idee despre tipul de cercetare în care fusese probabil implicat Hugo. Un biolog cu rădăcini la Wewelsburg. Oare avusese de-a face cu o formă distorsionată a proiectului *Lebensborn*, un fel de program de eugenie?

Dar de ce ar fi oamenii în stare să ucidă pentru un astfel de program în zilele noastre? Oare ce descoperise Hugo, încât simțise nevoia să păstreze secretul și să ascundă codul în cărțile familiei sale?

Gray își aminti ce spusese Ryan că scrisese străbunicul său în scrisoarea adresată fiicei sale, puțin înainte să moară. Vorbea despre un secret care era „*prea frumos să-l lași să piară și prea monstruos să-l scoți la iveală*”. Oare ce descoperise? Ce încercase să ascundă de superiorii săi naziști?

Un fulger lovi din nou, împrăștiind lumină prin toate ferestrele. Simbolul Soarelui Negru străluci puternic. Becurile pâlpâiră când tunetul se auzi reverberând în tot castelul din vârful dealului. Nu era cel mai potrivit loc în care să te afli în mijlocul unei furtuni cu trăsnete...

Confirmând parcă acest lucru, luminile pâlpâiră din nou – și apoi se stinseră.

Pană de curent.

Cu toate acestea, prin ferestre intra suficientă lumină difuză ca să se poată vedea.

Undeva în depărtare se auzeau voci strigând.

Mult mai aproape răsună o sonerie puternică.

Toți ochii se întoarseră într-acolo.

Ușa încăperii se trântise. Gray puse mâna pe pistolul pe care îl avea în toc, sub pulover.

— Ușile se blochează din motive de securitate, îi liniști Ulmstrom. Nu aveți motive să vă temeți. Generatoarele de rezervă ar trebui să...

Becurile pâlpâiră și apoi rămaseră aprinse.

Ulmstrom dădu din cap.

— Aha, iată. *Es tut mir leid*, se scuză. Pe aici.

Îi conduse înapoi, trecură de ușa cu gratii, însă în loc să o ia spre holul central, se îndreptă spre niște scări aflate într-o parte. Din câte se părea, turul nu se terminase.

— Cred că următoarea încăpere vi se va părea extrem de interesantă fiindcă acolo veți vedea runa *Mensch*.

Pași grăbiți se apropiau din cealaltă parte a holului.

Gray se întoarse, dându-și seama că avea mâna în continuare pe pistol. Dar nu era nevoie să-l scoată din toc. Ryan venea repede înspre ei, ținând strâns în mână un plic gros, maroniu.

Li se alătură, cu respirația ușor întretăiată. Își mișca ochii în toate părțile, în mod evident speriat de scurta pană de curent.

— *Ich glaube...* Își dresе vocea. Am toate hârtiile, inclusiv scrisoarea pentru strămătușa mea Tola.

Monk luă plicul.

— Acum putem să ne mișcăm fundurile de aici.

Poate că așa era. Gray aruncă o privire spre dr. Ulmstrom. Acesta stătea în capul scărilor care duceau în jos.

Custodele făcu un pas înspre ei.

— Dacă vă grăbiți...

— Nu, *bitte*. Ce spuneți despre runa *Mensch*?

Ar fi fost o prostie să plece fără să afle tot ce se putea afla despre asta.

Ulmstrom ridică un braț și le făcu semn spre scări.

— Jos se află singura încăpere din întregul castel unde se găsește runa *Mensch*. Desigur, prezența runei are sens, normal, având în vedere...

— Având în vedere ce?

Ulmstrom oftă și se uită la ceas.

— Veniți. Oricum și eu mă grăbesc.

Se întoarse și o luă în jos pe scări.

Gray le făcu semn Fionei și lui Ryan să-l urmeze. Monk își dădu ochii peste cap, trecând pe lângă Gray.

— Castelul e înfricoșător... ar fi timpul să mergem...

Gray înțelegea nerăbdarea lui Monk de a părăsi locul. O simțea cumva și el. Mai întâi alarma falsă cu Mercedesul, apoi pana de curent. Însă nu se întâmplase nimic nelalocul lui. Iar Gray n-ar fi vrut să irosească o șansă de a afla mai multe despre runa din Biblie și despre istoria ei de aici.

Vocea lui Ulmstrom răsună până la Gray. Ceilalți ajunseseră jos.

— Această încăpere se află exact sub *Obergruppenführersaal*. Gray li se alătură în timp ce custodele descuia o ușă similară cu cea de deasupra, și ea de sticlă groasă și cu gratii. Le-o ținu deschisă și apoi intră după ei.

Dincolo de ușă, se afla o altă încăpere circulară. Aceasta nu avea ferestre, fiind destul de puțin luminată cu câteva becuri din niște nișe de pe pereți. Douăsprezece coloane de granit înconjurau locul, sprijinind o cupolă. În centrul tavanului, fusese pictată o svastică.

— Asta este cripta castelului, spuse Ulmstrom. Observați fântâna din mijlocul camerei. Aici se ardeau ceremonial blazoanele ofițerilor SS căzuți.

Gray văzuse deja fântâna de piatră, direct sub svastica de pe acoperiș.

— Dacă stai lângă fântână și privești pereții acesteia, vezi acolo runele *Mensch*.

Gray se apropie și-i urmă instrucțiunile. În dreptul punctelor cardinale, runele fuseseră gravate în pereții de piatră. Acum Gray înțelegea comentariul lui Ulmstrom. „Prezența runei are sens, normal, având în vedere...”

Runele *Mensch* erau toate răsturnate.

Toten-runes.

Runele morții.

Un sunet puternic de încuietore, la fel ca acela pe care-l auziseră mai devreme, răsună în încăperea. Numai că de data asta nu se mai întrerupsese curentul. Gray se răsuci dându-și seama de greșeala pe care o făcuseră. Curiozitatea îl făcuse să lase garda jos. Dr. Ulmstrom nu se îndepărtase prea tare de ușă.

Acum custodele se afla dincolo de ea, încuind-o.

Strigă prin geamul gros, fără îndoială blindat.

— Acum veți înțelege ce înseamnă *toten-rune*.

Se auzi un zgomot puternic. Toate becurile se stinseră. Fără ferestre, încăperea se cufundă într-un întuneric deplin.

În liniștea care urmă se auzi un alt sunet: un șuiurat sonor.

Care nu venea de la vreun șarpe.
Gray îi simți gustul pe limbă.
Gaz.

1:49 P.M.
HIMALAYA

Cele trei elicoptere erau în poziție de atac.

Painter studie printr-un binoclu modul cum se apropiau, își desfăcuse centura și se strecurase pe locul copilotului. Recunosc elicopterele inamice: Eurocopter Tigers, de greutate medie, dotate cu mitraliere și rachete aer-aer.

— Elicopterul ăsta are vreun tip de armament la bord? îl întreabă Painter pe Gunther.

Bărbatul scutură din cap.

— *Nein.*

Gunther manevră pedalele ce mișcau cârma pentru a întoarce și a încerca să se îndepărteze de inamici. Îndreptând elicopterul cu botul în sus, accelerează cât putu de repede. Era singura măsură pe care o puteau lua: viteza.

A-Starul, mai ușor și fără povara armamentului, era mai rapid și mai facil de manevrat. Însă și avantajele astea își aveau limitele lor.

Painter știa direcția în care se îndrepta acum Gunther, forțat de ceilalți. Studiase cu atenție hărțile cu relief

regiunii. Granița cu China se afla la doar vreo patruzeci și cinci de kilometri depărtare.

Dacă elicopterele de atac nu îi doborau, invadarea spațiului aerian chinez s-ar fi soldat cu exact același rezultat. Și, date fiind tensiunile actuale dintre guvernul nepalez și rebelii maoiști, granița era foarte bine păzită. Erau literalmente prinși între ciocan și nicovală.

Anna strigă de pe bancheta din spate cu gâtul ridicat ca să vadă ce se întâmplă în urma lor.

— Lansare de rachete!

Chiar înainte să-și termine vorba, o dâră de foc și fum trecu prin stânga lor, ratându-i la câțiva metri. Racheta se înfipse în culmea muntoasă din față acoperită de gheață.

Explodă într-un vârtej de roci și flăcări. O bucată imensă din vârful se desprinse și o luă la vale.

Gunther întoarse elicopterul pe o parte și se mișcă la timp ca să evite ploaia de pietre.

Coborî brusc elicopterul și se avântă printre două creste muntoase. Pentru un timp nu mai erau în bătaia focului.

— Dacă am ateriza, spuse Anna. Rapid. Și să fugim pe jos.

Painter scutură din cap, strigând ca să se facă auzit peste zgomotul motorului.

— Știu eu elicopterele astea Tiger. Au infraroșii. Căldura degajată de corpurile noastre ne-ar trăda fără probleme. Atunci n-am avea cum să scăpăm de mitralierele sau rachetele lor.

— Păi și atunci ce facem?

Lui Painter îi vâjâia în continuare capul și îi pulsa de durere. Vederea i se îngustase asemenea punctului focal al unui laser.

Lisa răspunse aplecându-se înainte de pe bancheta din spate, cu ochii pe busolă.

— Everestul, spuse ea.

— Ce?

Ea dădu din cap spre busolă.

— Ne îndreptăm exact către Everest. Ce-ar fi să aterizăm și să ne pierdem în mulțimea de alpiniști.

Painter se gândi puțin la planul ei. „*Să se ascundă rămânând la vedere.*”

— Furtuna a amânat ascensiunea pe munte, continuă ea tare. În jur de două sute de oameni așteptau să înceapă escalada când am plecat eu. Inclusiv niște soldați nepalezi. Poate chiar mai mulți acum, după incendierea mănăstirii.

Lisa aruncă o privire spre Anna. Painter citi expresia de pe chipul ei. Încercau să-și salveze viața luptând de aceeași parte a baricadei cu dușmanii care incendiaseră mănăstirea. Însă acum aveau un adversar mai puternic care îi amenința pe toți. Deși Anna luase niște hotărâri brutale, de neiertat, acest inamic declanșase necesitatea acțiunilor sale, punând în mișcare lanțul de evenimente care-i adusesese pe toți aici.

Și Painter știa că nu se vor opri aici. Acesta era abia începutul, o eschivă menită să-i pună pe o pistă greșită. Din-

colo de asta se afla ceva monstruos. Cuvintele Annei îi răsunau în cap vâjâind.

„Trebuie să îi oprim.“

— Cu atâtea telefoane prin satelit și camere de luat vederi care transmit imagini din tabăra de bază, nu vor îndrăzni să atace, insistă Lisa.

— Sau cel puțin așa sperăm noi, spuse Painter. Dacă nu se lasă păgubași, vom pune în pericol foarte multe vieți.

Lisa se lăsă pe spate, reflectând. Painter știa că fratele ei se afla printre cei din tabăra de bază. Îi întâlnește privirea.

— E prea important, spuse ea ajungând la aceeași concluzie la care ajunsese și el cu un minut în urmă. Trebuie să riscăm. Trebuie să se știe despre asta!

Painter aruncă o privire prin cabină.

— Ar fi mai scurt să o luăm *peste* creasta Everestului pentru a ajunge de partea cealaltă, decât să o luăm pe drumul mai lung *ocolind*, fu de părere Anna.

Arată înspre peretele muntelui din fața lor.

— Deci ne îndreptăm spre tabăra de bază? întrebă Painter.

Ei erau de aceeași părere.

Inamicii – nu.

Un elicopter apăru huruind lângă culme, cu tălpii de aterizare trecând direct peste ea. Intrusul păru luat prin surprindere când dădu de ei acolo. Tigerul se răsuci și se înălță.

Însă fuseseră descoperiți.

Painter se rugă ca restul să se fi împrăștiat din nou în formație extinsă de căutare – deși, la urma urmei, un Tiger era de ajuns.

A-Starul lor neînarmat ieși din strâmtoare într-un culoar mai larg, o vale ca un cazan plin de zăpadă și gheață. Fără nimic care să le confere acoperire. Pilotul de pe Tiger întoarse rapid și se avântă în jos spre ei.

Gunther mări viteza motorului și crescă numărul de rotații ale elicei, încercând să sprinteze și să dispară de acolo. Poate că reușeau să fugă de Tigerul mai greu, însă nu și de rachetele sale.

Parcă pentru a sublinia acest lucru, în timp ce cobora înspre ei, Tigerul deschise focul cu mitralierele din dotare, scuișând flăcări și lăsând urme adânci în zăpadă.

— Nu mai încerca să scapi de nenorocitul ăla! urlă Painter făcând semn cu degetul mare în sus. Ia-o pe-acolo.

Gunther îi aruncă o privire, cu sprâncenele lui groase aproape unite deasupra ochilor încruntați.

— E mai greu, îi explică Painter, dând din mâini. Putem să urcăm la o altitudine superioară. Unde nu poate veni după noi.

Gunther dădu din cap și trase înapoi manșa, transformând mișcarea din plan orizontal într-una verticală. Ca și cum s-ar fi aflat într-un lift performant, elicopterul o luă cu viteză în sus.

Luat prin surprindere de brusca schimbare de direcție Tigerul avu nevoie de ceva timp să revină pe traiectoria de urmărire și să se ridice după ei.

Painter stătea cu ochii pe indicatorul de altitudine. Recordul mondial pentru o altitudine atinsă de un elicopter fusese stabilit de un A-Star fără nici o încărcătură la bord. Acesta aterizase pe vârful Everestului. Nu era nevoie ca ei să urce atât de mult. Tigerul îngreunat de armament pierdea deja teren în momentul când trecură de 6 700 de metri, cu elicele învârtindu-i-se fără nici un folos în aerul rarefiat, făcând foarte dificilă menținerea poziției, căutând cu disperare un unghi de atac din care să-și lanseze rachetele.

Deocamdată, aparatul lor de zbor continua să se înalțe într-o zonă sigură.

Însă nu puteau rămâne aici sus pentru totdeauna.

Ceea ce urca trebuia în cele din urmă să și coboare.

Și ca un rechin care dădea târcoale, elicopterul de atac continua să se rotească așteptându-i mai jos. Nu avea altceva de făcut decât să le ia urma. Painter observă celelalte două elicoptere Tiger care veneau spre ei ca o haită de lupi atrasă de prada rănită.

— Ridică-te deasupra elicopterului, spuse Painter, arătându-i palmele una deasupra alteia.

Guta de pe fruntea lui Gunther rămase la fel de adâncă, însă se conformă.

Painter se răsuci către Anna și Lisa.

— Amândouă, uitați-vă pe ferestrele laterale. Spuneți-mi când Tiger-ul e chiar sub noi.

Îi răspunseră cu o încuviințare din cap.

Painter își îndreptă atenția asupra manetei din fața lui.

— Se apropie! strigă Lisa de pe partea ei.

— Acum! țipă și Anna o secundă mai târziu.

Painter smuci maneta. Aceasta controla dispozitivul cu scripete atașat sub carcasa elicopterului. Frânghia și plasa fuseseră folosite de Painter mai devreme în goana lui după asasină. Însă acum nu avea de gând să coboare plasa. Maneta de urgență pe care o apucase era folosită pentru a acționa desprinderea întregului dispozitiv dacă dintr-un motiv sau altul devenea nefuncțional. Îl trase până la capăt și simți declicul dispozitivului.

Painter își lipi fața de geam.

Gunther înălță și roti aparatul de zbor pentru a-i oferi un unghi mai bun.

Angrenajul cu scripete cu tot se desprinsese și se dăduse peste cap, desfășurând plasa cu marginile fluturând.

Lovi Tigerul de dedesubt, prinzându-i-se de elice. Efectul fu la fel de distructiv ca o lovitură de proiectil. Elicele se rupseră, zburând în toate direcțiile. Elicopterul însuși se răsuci ca un titirez și se prăbuși în abis.

Fără a avea timp de pierdut, Painter arătă înspre singurul lor vecin la altitudinea asta. Vârful nins al Everestului se ridica în fața lor, învăluit în nori. Trebuiau să ajungă la tabăra

de bază pe pantele sale mai joase – însă dedesubt spațiul aerian nu era deloc sigur.

Alte două elicoptere, furioase ca niște viespi întăritate, se repeziseră înspre ei.

Iar Painter nu mai avea nici un dispozitiv cu scripete.

* * *

Lisa privi celelalte elicoptere gonind spre ei, crescând de la dimensiunile unor musculițe la cele ale unor ulii. Totul se transformase acum într-o cursă nebunească.

Înclinând periculos elicopterul, Gunther ieși din zona cu aer rarefiat. O luă înspre spațiul îngust dintre vârful Everest și fratele său geamăn, vârful Lhotse. Trebuiau să treacă peste marginea lui și să pună astfel muntele între ei și urmăritori. De partea cealaltă, tabăra de bază se afla pe fundul trecătorii.

Asta dacă puteau să ajungă până acolo...

Își aminti de fratele ei, cu zâmbetul șagalnic și vârtejul de păr pe care încerca tot timpul să-l netezească. Ce naiba era în capul lor, cum să ducă războiul ăsta în tabăra de bază, la frate-său?

În fața ei, Painter era aplecat lângă Gunther. Zgomotul motorului le înghițea cuvintele. Trebuia să aibă încredere în Painter. Acesta, cu siguranță, n-ar fi pus în pericol viața nimănui așa, la întâmplare.

Trecătoarea se ridica înspre ei. Lumea de afară se deschidea în jurul lor în timp ce se afundau mai mult în culoarul

dintre munți. Everestul umplea partea din dreapta cu o pătură de nea coborâtă din vârf. Lhotse, a patra culme ca înălțime din lume, îi mărginea ca un zid în dreapta.

Gunther făcu unghiul și mai înclinat. Lisa își încleștă mâinile în centura de siguranță. Avea senzația că se va rostogoli afară prin parbrizul din față. Lumea din fața lor deveni o întindere nesfârșită de gheață și zăpadă.

Un țipăt ascuțit acoperi zgomotul motorului.

— Rachetă! urlă Anna.

Gunther smuci maneta. Partea din față a elicopterului se ridică brusc și se înclină înspre dreapta. Racheta trecu pe sub puntea lor de aterizare și se înfipse în peretele din stânga al trecătorii. O explozie urmată de flăcări înalte. Gunther ocoli cu grijă locul respectiv și o luă din nou în jos.

Cu fața lipită de geamul lateral, Lisa aruncă o privire înapoi. Cele două elicoptere reduseseră distanța și se apropiau vertiginos. Apoi, un perete de gheață îi obtură vederea.

— Am trecut de margine! strigă Painter. Țineți-vă bine!

Lisa se răsuci. Elicopterul se avântă în jos, pe panta abruptă a culoarului sudic. Zăpada și gheața păreau că gonesc sub ei. În fața lor își făcu apariția un punct întunecat. Tabăra de bază.

O luară într-acolo, ca și cum ar fi intenționat să se prăbușească peste mulțimea de corturi.

Tabăra creștea sub ei, devenind din ce în ce mai mare cu fiecare secundă ce trecea, cu steagurile de rugăciune fluturând și corturile acum ușor de distins unele de celelalte.

— O să aterizăm forțat! urlă Painter.

Gunther nu încetini.

Lisa se trezi murmurând o rugăciune sau poate o *mantra*.

— O, Doamne... o, Doamne... o, Doamne...

În ultimul moment, Gunther trase de manetă, luptându-se cu panoul de comandă. Curenții de aer i se împotriveau. Elicopterul își continuă căderea, cu elicele scârțâind ascuțit.

Lumea de dedesubt era un carusel.

Smucită încoace și încolo, Lisa își încleștă mâinile pe mânerul scaunului.

Apoi trenul de aterizare se izbi puternic de pământ, cu partea din față ușor înclinată, aruncând-o pe Lisa înainte.

Centura de siguranță o ținu însă pe loc. Elicele împrăștiară zăpada în jur într-o explozie albă, însă elicopterul se legănă pe tălpii de aterizare înainte și înapoi și se opri în poziția normală.

— Toată lumea afară! țipă Painter în momentul când Gunther lăsa din mână maneta.

Ușile fură smucite în lături și toți se rostogoliră afară.

Painter apăru lângă Lisa și o apucă de braț. Anna și Gunther erau în urma lor. O mulțime de oameni se îndreptau înspre ei. Lisa privi în sus spre marginea trecătorii.

Din culoar se ridica fumul iscat de atacul cu rachetă. Cu siguranță, toți cei din tabără auziseră explozia și ieșiseră în goană din corturi.

O mulțime de voci, într-o combinație de limbi, îi asaltară.

Pentru Lisa, pe jumătate surdă din cauza zgomotului elicopterului, totul părea că se întâmplă undeva la mare distanță.

Atunci o voce ajunse până la ea.

— Lisa!

Se întoarse. O siluetă cunoscută, în pantaloni impermeabili negri și o bluză gri izolată termic, își făcea loc prin mulțime dând din coate și împingându-i pe cei din jur.

— Josh!

Painter o lăsă să conducă grupul în direcția lui. Lisa se aruncă în brațele fratelui ei și-l strânse cât putu de tare. Mirosea aproape ca un iac. I se păru că niciodată nu simțise un miros mai plăcut.

Gunther mormăi în spatele lor.

— *Pass auf!*

Un avertisment.

În jurul lor izbucniră țipete. Atenția tuturor se îndreptă brusc în altă parte. Brațele se ridicară în aer.

Lisa se eliberă din strânsoarea fratelui ei.

Două elicoptere de atac planau deasupra culoarului, împrăștiind fumul rezultat din explozia rachetei. Rămăseseră acolo, mortale, ca niște păsări de pradă.

„Plecați, se rugă Lisa, dorindu-și asta din toată ființa ei. Plecați, vă rog, plecați. “

— Cine sunt ăia? se auzi o nouă voce, de data asta neplăcută.

Lisa nu trebui să se întoarcă pentru a-l recunoaște pe Bob din Boston, o greșeală din trecutul ei. Accentul și o tentă permanentă de nemulțumire în voce îl făceau extrem de ușor de identificat. Cum mereu își băga nasul peste tot, cu siguranță îl urmase pe Josh. Ea nu-i dădu nici o atenție.

Însă Josh probabil că simțise cum se încordase la vederea elicopterelor.

— Lisa?

Ea scutură din cap, nedezlipindu-și ochii de la cer. Era nevoie de întreaga ei putere de concentrare ca să le facă să dispară.

Însă fără nici un folos.

La unison, cele două elicoptere se desprinseră din înălțimi și se avântară cu viteză înspre ei. Din boturi le ieșeau scânteii de foc. Zăpadă și gheață explodară aruncate în aer de rafalele ucigătoare care mușcau din creastă, îndreptându-se direct înspre tabăra de bază.

— Nu... gemu Lisa.

Bob din Boston urlă, trăgându-se înapoi:

— Ce mama dracului ai făcut?

Mulțimea încremenită preț de o secundă începu brusc să țipe, luând-o la fugă în toate direcțiile.

Painter o apucă de braț pe Lisa. Încercă să o ia de acolo și să-l tragă și pe Josh după ei.

Se dădură înapoi, însă nu aveau unde să se ascundă.

— Un radio! urlă Painter la Josh. Unde găsec un radio?

Fratele ei se holba la cer fără să scoată vreun cuvânt.

Lisa îl scutură de braț, făcându-l să-și coboare privirea.

— Josh, trebuie să găsim un radio.

Înțelegea preocuparea lui Painter. Dacă nu puteau face altceva, măcar trebuiau să se asigure că lumea avea să afle ce se întâmplase.

Fratele ei tuși, își adună gândurile și arată într-o direcție.

— Pe aici... au stabilit o rețea de comunicație pentru cazuri de urgență după atacul rebelilor asupra mănăstirii.

O luă grăbit spre un cort mare și roșu.

Lisa observă că Bob din Boston se ținea după ei, aruncând priviri peste umăr, simțind probabil autoritatea ce radia dinspre Painter și Gunther. Sau poate din cauza armei din mâna lui Gunther. Neamțul băgase altă grenadă în lansator. Era pregătit să acționeze pentru ultima oară, păzindu-i în timp ce ei încercau să transmită un mesaj radio.

Însă înainte să poată ajunge la cort, Painter urlă:

— Jos!

O smuci pe Lisa aruncând-o la pământ. Toți îi urmară exemplul, însă Josh trebui să-l împingă pe Bob din Boston.

Un nou zgomot ciudat, ca un țipăt sfâșietor, răsună între munți.

Painter cercetă cerul de deasupra.

— Ce...? începu Lisa.

— Stai, spuse Painter încruntându-se nedumerit.

Apoi, peste culmea vârfului Lhotse, apărură două avioane militare zburând în paralel. De sub aripi le fășneau flăcări.

Rachete.

Oh, nu!

Însă nu baza era ținta lor. Avioanele trecură în viteză pe deasupra lor cu un zgomot puternic, îndepărtându-se și ridicându-se din ce în ce mai sus.

Cele două elicoptere de atac, aflate deja la două treimi distanță de vârf, explodară în momentul în care le loviră rachetele lansate de avioane. Carcasele în flăcări se prăbușiră pe pantă aruncând în aer zăpadă și scânteii. În jur zburară pietriș și bucăți din elicoptere fără a ajunge însă în tabără.

Painter se ridică și apoi o ajută și pe Lisa să se țină pe picioare.

Îi urmară și ceilalți.

Bob din Boston se aruncă înainte, urlând la Lisa.

— Ce mama dracului a fost asta? Ce rahat ai adus asupra noastră?

Lisa se întoarse. Oare ce putuse să o facă să se culce cu el în Seattle? Avea senzația că fusese vorba de o altă femeie atunci.

— Nu-mi întoarce spatele, târfa!

Lisa se smuci înapoi, cu mâinile încleștate – însă nu mai era nevoie. Painter era deja acolo. Brațul i se mișcă brusc și-l

lovi pe bărbat în plină figură. Lisa auzise termenul „knock out”, însă nu fusese niciodată martoră la un exemplu. Bob din Boston căzu pe spate și se izbi de pământ. Rămase acolo, nemișcat, cu nasul spart și total inconștient.

Painter scutură din cap, ușor jenat.

Josh rămase uimit, apoi rânji.

— Doamne, Dumnezeu, de-o săptămână vreau să fac asta.

Înainte să se mai poată adăuga ceva, un bărbat blond ieși din cortul roșu, sediul comunicațiilor. Era îmbrăcat într-o uniformă militară. O uniformă militară a Statelor Unite. Se îndreptă spre grupul lor, cu ochii ațintiți asupra lui Painter.

— Domnule director, începu omul cu un accent tărăgănat din Georgia întinzându-i mâna.

Painter i-o scutură, strâmbându-se puțin din cauza presiunii pe care o simți asupra degetelor sale învinețite.

— Logan Gregory vă transmite cele mai bune urări, domnule.

Bărbatul dădu din cap înspre ruinele în flăcări ce răspândeau fuioare de fum de-a lungul pantei.

— Mai bine mai târziu decât niciodată, spuse Painter.

— Avem legătura cu el. Dacă sunteți amabil să mă urmați.

Painter îl însoți pe ofițerul de aviație, maiorul Brooks, în cortul de comunicații. Lisa încercă să-i urmeze împreună cu Anna și Gunther. Maiorul Brooks ridică un braț, oprindu-i.

— Mă întorc imediat, îi liniști Painter. Stați aici.

Se aplecă și intră în cort. Aici erau înșirate o mulțime de echipamente. Un ofițer transmisionist se dădu înapoi de lângă o stație de telecomunicații prin satelit.

Painter îi luă locul apucând receptorul.

— Logan?

Se auzi o voce extrem de clară.

— Domnule director Crowe, e minunat să aud că sunteți teafăr.

— Ceea ce presupun că ți se datorează.

— Am primit SOS-ul dumneavoastră.

Painter dădu din cap. Deci mesajul lui ajunsese până la urmă undeva atunci când fusese transmis prin amplificatorul improvizat de el la castel. Din fericire, semnalul prin GPS fusese emis înainte ca amplificatorul suprasolicitat să explodeze. Aparent fusese suficient pentru a-i da de urmă.

— A trebuit să ne mișcăm rapid pentru a stabili o misiune de supraveghere și pentru a ne coordona acțiunile cu forțele armatei regale nepaleze, îi explică Logan. Cu toate astea, a fost cât pe ce să nu reușim. A fost cam prea de tot.

Logan monitorizase probabil întreaga situație prin satelit, posibil chiar din momentul în care părăsiseră castelul. Însă detaliile puteau să aștepte. Painter avea griji mai importante.

— Logan, înainte să vă transmit tot ce am de spus, vreau să inițiezi o căutare. Vreau să cercetezi și să găsești semnificația unui simbol, a unui tatuaj, pe care ți-l voi trimite prin fax.

Painter mimă gestul de a scrie înspre maiorul Brooks. Acesta îi aduse cele necesare. Desenă rapid simbolul pe care-l văzuse pe mâna asasinei. Era singurul indiciu pe care-l aveau pentru a continua.

— Apucă-te imediat de chestia asta, continuă Painter. Vezi dacă găsești vreo organizație teroristă, vreun partid politic, sau vreun cartel al drogurilor, fie și o organizație de cercetași, care să poată fi asociată cu simbolul acesta.

— Imediat.

După ce termină de schițat cu aproximație tatuajul cu frunza de trifoi, Painter îi dădu foaia ofițerului transmisionist care se duse la un fax.

În timp ce se efectua transmisia, Painter povesti o versiune prescurtată a ceea ce se petrecuse. Era mulțumit că Logan nu-l întrerupse cu prea multe întrebări.

— A ajuns faxul? întrebă Painter după câteva minute.

— Îl am chiar acum în mână.

— Perfect. Cercetarea asta... vreau să fie prioritatea principală.

Urmă o pauză lungă. Nu se mai auzi nimic. Painter se gândi că poate pierduseră semnalul, apoi auzi vocea lui Logan ușor confuz.

— Domnule...

— Ce e?

— Cunosc simbolul acesta. Grayson Pierce mi l-a transmis acum opt ore.

— Cum?

Logan îi povesti despre ce se întâmplase în Copenhaga. Painter se sforță să se concentreze asupra povestirii. Pe măsură ce adrenalina provocată de urmărire începea să se disipeze, durerea de cap îi scădea din ce în ce mai mult atenția și capacitatea de concentrare. Se luptă cu ea, încercând să pună lucrurile cap la cap.

Aceiași asasini îl urmăreau și pe Gray, *Sonnekönige* născuți din expunerea la un alt Clopot. Dar ce făceau ei în Europa? Ce era atât de important la cărțile alea? În momentul de față, Gray era în Germania, investigând în continuare acea pistă, ca să vadă unde putea duce.

Painter închise ochii. Durerea de cap deveni și mai puternică. Atacurile din Europa nu făcuseră altceva decât să-i confirme încă o dată teama că la baza întregii povești stătea ceva de o anvergură mult mai mare decât își închipuise. Ceva extrem de important se petrecea, gata de a ajunge la punctul culminant.

Dar ce?

Nu avea decât un singur loc de unde să pornească, un singur indiciu.

— Simbolul trebuie să aibă o anumită semnificație. Trebuie să aflăm al cui este.

Logan îi răspunse sec.

— S-ar putea să am răspunsul la această întrebare.

— Cum? Deja?

— Am avut opt ore la dispoziție, domnule.

Corect. Bineînțeles. Painter scutură din cap. Aruncă o privire la pixul pe care-l avea în mână, apoi observă ceva ciudat. Își întoarce mâna. Unghia de la degetul inelar dispăruse, smulsă probabil când îl lovise pe nemernicul ăla cu câteva minute în urmă. Nu sângera, carnea era pur și simplu palidă, uscată, amortită și rece.

Painter își dădu seama ce însemna asta.

Nu prea mai avea timp.

Logan îi raportă ce aflate. Painter îl întrerupse.

— I-ai transmis informațiile astea lui Gray?

— Încă nu, domnule. Încă nu am reușit să dăm de el.

Painter se încruntă, alungând din minte orice preocupare cu privire la starea sănătății lui.

— Fă cumva să ajungă la el. Indiferent cum. Gray habar nu are cu ce se confruntă.

9:50 A.M.

WEWELSBURG, GERMANIA

Cripta se luminează brusc când Monk aprinse o lanternă.

Și Gray își găsi lanterna și o scoase din rucsac. O îndreptă în sus. Niște guri de aerisire înguste se înșirau de-a lungul marginii cupolei. Prin ele trecea un gaz verzui, mai greu decât aerul, care se revărsa în cascadă asupra lor.

Erau prea sus și prea multe pentru a le putea acoperi.

Fiona se apropie de el. Ryan stătea de cealaltă parte a fântânii, cu brațele încrucișate strâns, nevenindu-i să-și creadă ochilor.

O mișcare îi atrase din nou atenția lui Gray către Monk.

Acesta își scosese pistolul Glock de 9mm și țintea spre ușă.

— Nu! țipă Gray.

Prea târziu. Monk trăsese.

Zgomotul împușcăturii răsună, însoțit de un altul, ascuțit, în momentul în care glonțul ricoșă în sticlă și lovi una dintre țevile de oțel ale gurilor de aerisire cu o scânteie. Măcar se părea că gazul nu era inflamabil. Scânteia i-ar fi putut ucide pe toți.

Monk păru să-și dea și el seama de același lucru.

— E blindat, spuse el cu amărăciune.

Custodele confirmă.

— A trebuit să instalăm sisteme de securitate sporită. Prea mulți neo-naziști au încercat să pătrundă aici.

Luminile lor reflectate de sticlă îl ascundeau vederii.

— Nenorocitele, murmură Monk.

Gazul începu să umple și spațiile de mai jos. Avea un miros dulceag, dar gustul era mai degrabă acru. Măcar nu era cianură. Aceasta avea o aromă puternică de migdale.

— Rămâneți în picioare, spuse Gray. Capul sus. Veniți în mijlocul încăperii, mai departe de gurile de aerisire.

Se strânsură în jurul fântânii ceremoniale. Mâna Fionei o găsi pe a lui. Îl apucă strâns. Ridică mâna cealaltă.

— Să știi că i-am șterpelit portofelul, dacă asta contează în vreun fel.

— Super. Nu puteai să-i furi cheile? spuse Monk.

Ryan strigă în germană:

— Tata... tata știe că suntem aici. Va chema *Polizei!*

Gray trebui să recunoască faptul că tânărul avea curaj. Se străduia să facă ceva.

O altă voce fără chip îi răspunse în spatele geamului care reflecta lumina.

— Mă tem că tatăl tău nu va mai suna pe nimeni... niciodată.

Cuvintele nu fuseseră rostite pe un ton amenințător, pur și simplu ca o constatare.

Ryan se dădu un pas înapoi, ca și cum ar fi primit o lovitură în față. Se uită la Gray și apoi din nou spre ușă.

Gray recunoscuse vocea. La fel și Fiona. Îl strânse și mai tare de mână. Era cumpărătorul cu tatuaj de la casa de licitații.

— De data asta n-o să mai poți face nici o șmecherie, spuse bărbatul. N-aveți pe unde să scăpați.

Gray își simți capul din ce în ce mai greu. Corpul, în schimb, i se păru din ce în ce mai ușor, aproape imponderabil. Scutură din cap ca să alunge senzația de amorțeală. Bărbatul avea dreptate. N-aveau pe unde să scape. Dar asta nu însemna că erau complet lipsiți de apărare.

Cunoașterea însemna putere.

Gray se întoarse spre Monk.

— Scoate-ți bricheta din rucsac, îi ordonă el.

În timp ce Monk se conforma, Gray își dădu jos propriul rucsac și smulse din el caietul de notițe. Îl aruncă în fântână.

— Monk, aruncă acolo copiile pe care le-a făcut Ryan.

Gray întinse mâna.

— Fiona, Biblia, te rog.

Amândoi se conformară.

— Aprinde ce e în fântână, spuse Gray.

Monk aprinse bricheta și dădu foc uneia dintre copiile făcute de Ryan. O aruncă în fântână. În câteva secunde o vâlvătaie de flăcări și fum cuprinse tot ce era acolo. Fumul care se ridica păru chiar că împinge pentru moment otrava înapoi... sau cel puțin așa spera Gray. Se lupta cu ceața din capul lui.

Dincolo de uși, se auzeau murmure, prea joase pentru a desluși ce se vorbea.

Gray ridică Biblia lui Darwin.

— Noi suntem singurii care știu secretul ce se ascunde în Biblia asta! strigă el.

Asasinul cu părul alb, în continuare ascuns vederii în spatele ușii de sticlă, răspunse, vag amuzat.

— Dr. Ulmstrom ne-a deslușit tot ce trebuia să aflăm. Runa *Mensch*. Acum Biblia nu mai are nici o valoare pentru noi.

— Chiar așa?

Gray ridică cartea luminând-o cu lanterna lui.

— I-am arătat lui Ulmstrom ceea ce a scris Hugo Hirszfeld pe coperta interioară din spatele Bibliei. Dar nu și ce era pe cea din față!

Un moment de liniște, apoi vocile se auziră din nou murmurând precipitat.

Lui Gray i se păru că distinge o voce de femeie, poate palida soră geamănă a blondului.

Se auzi un „*nein*“ clar, rostit de Ulmstrom pe un ton ridicat, ca și cum ar fi încercat să se apere.

Fiona aproape se prăbuși lângă el. Monk o prinse, susținându-i capul deasupra gazului care se înălța din ce în ce mai sus. Însă și el se clătina pe picioare.

Gray nu mai putea aștepta.

Scăpără bricheta pentru efectul dramatic și aruncă Biblia în fântâna de foc. Romano-catolic fiind, simți o strângere de inimă la gândul că arde o Biblie. Filele vechi fură instantaneu cuprinse de flăcări. Un nou val de fum se ridică.

Gray trase adânc aer în piept, sperând ca vocea lui să fie convingătoare.

— Dacă noi murim, se duce și secretul Bibliei lui Darwin! Așteptă, rugându-se să fie crezut.

O secundă... două...

Gazul se ridică sub ei. Fiecare respirație era acum înecăcioasă.

Ryan se prăbuși brusc la pământ, ca și cum cineva ar fi tăiat niște sfori imaginare care l-ar fi susținut. Monk încercă să-l apuce de braț, dar căzu într-un genunchi, din cauza

greutății Fionei. Nu se mai ridică. Apoi se prăbuși de tot, cu Fiona în brațe.

Gray se uită spre ușa întunecată. Monk scăpă lanterna din mână. Oare mai era cineva acolo? Îl crezuse cineva?

N-avea să afle niciodată.

Întunericul îl înghiți.

5:50 P.M.

REZERVAȚIA NATURALĂ HLUHLUWE-UMFOLOZI

La mii de kilometri depărtare, un alt bărbat se trezea.

Revenirea fu însoțită de un amestec de durere și culori. Pleoapele îi zvâcniră încercând să dea la o parte ceva care îi flutura pe față, niște aripi de pasăre. În urechi auzea o incantație.

— Se trezește, rosti în zulusă.

— Khamisi...

De data asta, o voce de femeie.

Bărbatului îi trebui un moment să-și dea seama că era numele lui. Nu i se păru prea familiar. Un geamăt puternic îi ajunse la urechi. Scos chiar de el.

— Ajută-l să se ridice, spuse femeia.

Și ea vorbea în zulusă, dar avea un accent britanic, familiar.

Khamisi se simți ridicat ușor și sprijinit de niște perne. Vederea i se stabilizează. Încăperea, o colibă de chirpici, era întu-

necată, însă raze de lumină dureroasă pătrundeau pe la marginile ferestrelor acoperite și pe lângă rogojina care servea drept ușă. Acoperișul era împodobit cu obiecte de ceramică viu colorate, piei de animale și pene prinse pe sfori. Camera mirosea ciudat. Î se vâri ceva sub nas. Mirosul puternic și grețos de amoniac îl făcu să-și dea capul pe spate.

Instinctiv, încercă să dea din mâini. Văzu că în brațul drept avea o perfuzie legată la o pungă de lichid gălbui. Ci-neva îi prinse brațele.

Într-o parte, șamanul, cu pieptul dezgolit și cu o coroană din pene pe cap, îi sprijini umărul. El fusese cel care rostise incantația și-i fluturase o pană de vultur deasupra feței, ca să țină la distanță hienele morții.

De cealaltă, dr. Paula Kane îi luă brațul, băgându-i-l la loc sub pătură. De sudoare, materialul subțire i se lipise de piele.

— Unde... ce...? îi răsună vocea găjâit.

— Apă! ordonă Paula.

Cea de-a treia persoană din încăpere se supuse, un zulus bătrân, adus de spate. Îi întinse o gamelă de tablă.

— Poți s-o ții? întrebă Paula.

Khamisi dădu din cap, simțind că-i revin oarecum puterile. Luă recipientul și sorbi apa caldută, dându-și drumul la limba împleticită și amintiri. Bătrânul care-i dăduse să bea... fusese în casa lui Khamisi.

Inima începu să-i bată mai tare. Ridică mâna cealaltă, cea cu perfuzia, și și-o duse la gât. Acolo avea un pansament.

Acum își amintea tot. Săgeata din colți de șarpe. Mamba neagră. Înscenarea că ar fi fost ucis de un șarpe.

— Ce s-a întâmplat?

Bătrânul îi completează spațiile goale. Khamisi îl recunoșcu: era bătrânul care susținuse că văzuse o *ukufa* în parc cu cinci luni în urmă. La momentul, respectiv nu-l crezuse nimeni, nici măcar Khamisi.

— Am auzit ce s-a întâmplat cu doamna doctoră.

Dădu din cap compătimitor înspre Paula.

— Și am auzit ce spui că ai văzut. Oamenii vorbesc. Vin la tine acasă să vorbesc cu tine. Dar tu nu acasă. Așa aștept. Alții vin, așa că mă ascund. Taie un șarpe. Mamba. Magie neagră. Stau ascuns.

Khamisi închise ochii amintindu-și. Venise acasă, cineva trăsese cu săgeata în el și-l lăsaseră să moară. Însă atacatorii nu știuseră că în spate se ascunsese un om.

— Ies afară, continuă bătrânul. Chem ceilalți. Pe furiș te luăm cu noi.

Paula Kane încheie povestea.

— Te-am adus aici, spuse ea. Otrava aproape că te-a omorât, dar lecurile – și moderne, și vechi – au reușit să te salveze. Ai scăpat ca prin urechile acului.

Khamisi aruncă o privire la punga de care era prinsă perfuzia și apoi la șaman.

— Mulțumesc.

— Te simți în stare să mergi? întrebă Paula. Ar trebui să-ți pui membrele în mișcare. Otrava afectează sistemul circulator.

Ajutat de șaman, Khamisi se ridică, ținându-și stânjenit pătura udă de transpirație în jurul mijlocului. Îl duseră la ușă. La primii pași se simți slab ca un copil care învață să meargă, însă o senzație fragilă de putere îl coplesii imediat.

Rogojina din cadrul ușii se dădu la o parte.

Lumina și căldura zilei pătrunseră înăuntru orbindu-l și arzându-i pielea.

Era după-amiază, se gândi el. Soarele se afla undeva în vest.

Ferindu-și ochii, păși afară.

Recunoscu micuțul sat zulus. Se afla la marginea rezervației naturale Hluhluwe-Umfolozi. Nu departe de locul unde găsiseră rinocerul și unde fusese atacată dr. Fairfield.

Khamisi se uită la Paula Kane. Femeia stătea cu brațele încrucișate și cu o expresie istovită pe chip.

— A fost paznicul-șef, spuse Khamisi.

Nu avea nici un dubiu.

— A vrut să-mi închidă gura.

— Ca să nu vorbești despre moartea Marciei. Despre ce-ai văzut tu.

El dădu din cap.

— Ce-ai vă...?

O întrerupse zgomotul puternic al unui elicopter cu două motoare care trecu pe deasupra lor la joasă înălțime. Din

cauza elicelor, tufișuri și crengi de copaci zburară care încotro. Rogojinile se ridicară de pe uși ca și cum ar fi încercat să-i facă semn să plece musafirului nepoftit.

Aparatul de zbor goni mai departe, trecând foarte jos deasupra savanei.

Khamisi îl urmări cu privirea. Nu era vreo rablă care aducea turiști.

Lângă el, Paula ridicase un binoclu Bushnell, urmărind elicopterul.

Acesta merse mai departe, apoi se pregăti de aterizare. Khamisi mai făcu un pas înainte.

Paula îi întinse binoclul.

— Toată ziua au venit și au plecat elicoptere.

Khamisi ridică binoclul. Lumea deveni mai mare și mai clară. Văzu elicopterul cu două motoare depășind bariera unui gard de doi metri și jumătate. Marca granița domeniului Waalenberg. Elicopterul dispăru în spatele lui.

— Ceva i-a făcut să intre în starea asta de agitație, spuse Paula.

Khamisi simți cum i se face pielea de găină.

Mișcă lentilele binoclului, fixând mai bine gardul. Vechile porți, rareori folosite, erau închise.

Recunosc vechiul blazon al familiei, gravat în filigran de argint pe porți.

Coroana și Crucea Waalenberg.

PARTEA a 3-a

DEMONUL DIN MAȘINĂRIE

12.33 A.M.

ÎN AVION

DEASUPRA OCEANULUI INDIAN

— Eu și căpitanul Bryant vom face tot ce ne stă în putință să investigăm familia Waalenberg de aici, din Washington, spuse Logan Gregory la telefon.

Painter purta o cască în ureche de care atârna un microfon. Trebuia să aibă mâinile libere pentru a cerceta muntele de hârtii pe care Logan le trimisese prin fax în tabăra lor din Katmandu. Acestea conțineau tot ce se știa despre clanul Waalenberg: istoria familiei, rapoartele financiare, legăturile internaționale, chiar și bârfele și zvonurile care circulau la adresa lor.

Deasupra teancului de hârtii se afla o fotografie ușor încețoșată: un bărbat și o femeie coborând dintr-o limuzină. Gray Pierce făcuse fotografia aceea dintr-un apartament de hotel înainte de începerea unei licitații. Supravegherea digitală confirmase evaluarea lui Logan. Tatuajul avea

legătură cu clanul Waalenberg. Persoanele din fotografie erau Isaak și Ischke Waalenberg, gemeni, cei mai tineri moștenitori ai averii familiei, avere ce rivaliza cu produsul intern brut al celor mai multe state.

Însă, ce era mai important, Painter recunoscu tenul palid și părul blond, aproape alb. Gemenii erau mai mult decât niște simpli moștenitori. Erau *Sonnekönige*. La fel ca Gunther și ca asasina din castelul din munți.

Painter aruncă o privire spre partea din față a cabinei Gulfstream-ului.

Gunther dormea întins de-a curmezișul pe o sofa, cu picioarele atârându-i peste margine. Soră-sa, Anna, stătea pe un scaun în apropiere, cu o grămadă de hârtii în poală, la fel de multe ca și cele din fața lui Painter. Cei doi erau supravegheați de maiorul Brooks și doi US Rangers înarmați. Acum rolurile se inversaseră. Cei care-i capturaseră se transformaseră ei înșiși în prizonieri. Însă, în ciuda schimbării poziției de putere, de fapt nimic nu se modificase în relația dintre ei. Anna avea nevoie de relațiile și suportul logistic pe care i-l putea oferi Painter, iar Painter avea nevoie de cunoștințele despre Clopot ale Annei și de tot fundamentul științific pe care se baza acesta. După cum afirmase Anna mai devreme, „Când toate astea se vor sfârși, vom putea să deslușim chestiunile legate de legalitate și responsabilitate”.

Logan îl întrerupse din reverie:

— Eu și Kat am stabilit o întâlnire matinală la Ambasada Republicii Sud-Africane. Vom vedea dacă asta va reuși să arunce o oarecare lumină asupra acestei familii izolate despre care nu se știe prea multe.

Și izolată era puțin spus. Waalenberg era un fel de familie Kennedy a Africii de Sud: bogați, feroce, proprietari ai unui domeniu de mărimea statului Rhode Island chiar lângă Johannesburg. Deși mai dețineau proprietăți întinse și în alte părți, familia Waalenberg rareori se îndepărta de domeniul lor principal.

Painter ridică fotografia digitală.

O familie de *Sonnekönige*.

Cum aveau din ce în ce mai puțin timp la dispoziție, nu putea exista decât un loc în care să se ascundă un al doilea Clopot. Undeva pe acel domeniu.

— Un agent britanic vă va întâmpina când aterizați în Johannesburg. MI5 stă cu ochii pe familia Waalenberg de mulți ani – urmărind anumite tranzacții neobișnuite – însă nu au fost capabili să străpungă zidul lor de intimitate și discreție.

Ceea ce nu era de mirare, de vreme ce familia Waalenberg deținea practic întreaga țară, gândi Painter.

— Acesta vă va oferi sprijin la nivel local și elemente de detaliu privind situația de la fața locului, încheie Logan. Veți primi mai multe informații înainte de aterizare, peste trei ore.

— Foarte bine.

Painter se holba în continuare la fotografie.

— Dar Gray și Monk?

— Au dispărut din peisaj. Le-am găsit mașina parcată la aeroportul din Frankfurt.

Frankfurt? Nu avea nici o noimă. Orașul era un important nod aerian internațional, însă Gray avea deja la dispoziție un avion special, mai rapid decât orice alt aparat de zbor.

— Și nu ați primit nici o veste de la el?

— Nu, domnule. Avem toate canalele deschise și așteptăm.

Chestiunea era cu siguranță îngrijorătoare.

Frecându-și fruntea pentru a alina cât de cât durerea ascuțită pe care nici măcar codeina nu o putuse domoli, Painter se concentrează asupra zumzăitului avionului care naviga pe cerul întunecat. Ce se întâmplase cu Gray? Nu existau decât puține variante: se ascunsese undeva, fusese luat prizonier sau fusese ucis. Unde era?

— Caută și-n gaură de șarpe, Logan.

— Am luat deja măsuri în acest sens. Să sperăm că până veți ajunge la Johannesburg o să am mai multe noutăți și în privința aceasta.

— Tu dormi vreodată, Logan?

— E un Starbucks la colț, domnule. Mai bine zis, la fiecare colț.

Un zâmbet amuzat și obosit îi însoți spusele.

— Dar dumneavoastră, domnule?

El trăsesese un pui de somn în Katmandu. În acest timp se făcuseră pregătirile de plecare și fuseseră stinse

focurile – atât la propriu, cât și la figurat, din punct de vedere politic – în Nepal. Zăboviseră prea mult în Katmandu.

— Rezist foarte bine, Logan. Nu există nici un motiv de îngrijorare.

Absolut.

Painter făcu un gest liniștitor, dar inconștient își trecu degetul mare peste carnea palidă și aspră care fusese patul unghial al degetului lui inelar. Simțea furnicăături în toate degetele, chiar și în cele de la picioare. Logan încercase să-l convingă să se întoarcă cu avionul la Washington, să-și facă analize la Johns Hopkins, însă Painter era de părere că grupul Annei deținea mult mai multe cunoștințe în privința acestei boli deosebite. *Probleme la nivel cuantic*. Nu exista nici un tratament convențional care să-l ajute. Pentru a încetini boala, aveau nevoie de un alt Clopot funcțional. Potrivit Annei, un tratament periodic cu expunere la radiațiile Clopotului în condiții controlate ar fi putut să le ofere ani de viață în locul celor câteva zile rămase. *Și poate că, pe parcurs, se putea obține chiar un remediu care să-i vindece*, încheiase Anna cu speranță în glas.

Dar mai întâi aveau nevoie de un alt Clopot.

Și de mai multe informații.

Ovoce din spatele lui îl făcu să tresară.

— Cred că ar trebui să stăm de vorbă cu Anna, spuse Lisa, ca și cum i-ar fi citit gândurile.

Painter se întoarse. Credea că Lisa adormise în spate. Ea însă se spălase, se aranjase și acum stătea rezemată de

spătarul scaunului lui, îmbrăcată în pantaloni kaki și cu o bluză crem.

Îl studia cu o privire rece, acră, de profesionist.

— Arăți ca dracu', concluzionă ea.

— Frumoase vorbe cu care să trezești pe cineva, răspunse el ridicându-se să se dezmoștească.

Avionul se zgâlțâi și se cufundă în întuneric. Lisa îl apucă de braț și-l ținu strâns. Se făcu din nou lumină. Nu se întâmplase nimic, totul fusese doar în mintea lui.

— Promite-mi că mai dormi puțin înainte să aterizăm, spuse ea strângându-i cotul ca și cum nu ar fi acceptat nici un fel de scuze.

— Dacă am timp – *auuu!*

Strânsoarea ei devenise de fier.

— Bine, promit, se resemnă el.

Strânsoarea slăbi. Ea dădu din cap înspre Anna. Femeia era aplecată asupra unui teanc de facturi și verifica toate notele de plată care fuseseră trimise la domeniul Waalenberg. Căuta orice ar fi putut indica faptul că familia Waalenberg achiziționase substanțe care ar fi avut de-a face cu menținerea în funcțiune a unui Clopot.

— Vreau să aflu mai multe despre modul în care funcționează Clopotul, spuse Lisa. Despre teoriile fundamentale pe care se bazează. Dacă boala provoacă afecțiuni cuantice, trebuie să înțelegem cum și de ce. Ea și Gunther sunt singurii supraviețuitori de la *Granitschloß*. Mă îndoiesc că Gunther are

habar despre elementele de detaliu din spatele proiectului Clopotului.

Painter încuviință din cap.

— E mai degrabă un câine de pază decât un savant.

Ca și cum ar fi vrut să-i confirme spusele, dinspre bărbat se auzi un sforăit puternic.

— Toate cunoștințele care mai există despre Clopot se află în capul Annei. Dacă mintea ei o ia razna...

Aveau să piardă tot.

— Trebuie să obținem informațiile înainte să se întâmple asta, căzu de acord și Painter.

Ochii Lisei îi întâlneau pe ai lui. Nu-și ascundea gândurile.

I se citeau cu ușurință pe față. Își aminti momentul în care ea urcase în avion în Katmandu. Istovită, înfrigurată, pe punctul de a ceda, nu ezitase nici un moment să-l urmeze. Înțelesese. Ca și acum.

Nu numai mintea și memoria Annei erau în pericol.

La fel era și Painter.

O singură persoană urmărise toată această situație de la început, o persoană cu pregătire medicală și minte ascuțită, al cărei creier nu fusese afectat de boală. La castel, Lisa și Anna purtaseră discuții lungi. Unde mai pui că Lisa își făcuse o idee despre bogăția de cunoștințe cuprinse în biblioteca Annei. Cine putea spune ce fapt mărunț se putea dovedi critic pentru a face diferența dintre succes și eșec?

Lisa înțelesese.

Nu fusese nevoie de nici o discuție în Katmandu.

Pur și simplu se urcase în avion.

Mâna Lisei alunecă de pe cotul lui și se strecură în mâna lui. Îi strânse degetele și făcu semn înspre Anna.

— Hai să vedem ce are-n cap.

* * *

— Ca să înțelegeți cum funcționează Clopotul, explică Anna, trebuie mai întâi să înțelegeți teoria cuantică.

Lisa o studie pe nemțoaică. Avea pupilele dilatate de la codeină. Lua prea multă. Degetele Annei tremurau ușor. Își ținea strâns ochelarii de citit cu ambele mâini ca și cum ar fi fost o ancoră. Se retrăseseră în partea din spate a avionului. Gunther dormea în continuare în față, sub pază.

— Nu cred că avem timp să trecem prin tot programul de pregătire doctorală, spuse Painter.

— *Natürlich*. Trebuie înțelese doar trei principii.

Anna dădu drumul ochelarilor pentru a putea ridica un deget.

— Mai întâi, trebuie să înțelegem că odată ce materia este descompusă la nivel subatomic – în electroni, protoni și neutroni – legile clasice ale universului încep să nu se mai aplice. Max Planck a descoperit că electronii, protonii și neutronii se comportă atât ca particule, cât și ca unde. Ceea ce pare ciudat și cumva contradictoriu. Particulele au orbite și culoare distincte, în timp ce undele sunt mai difuze, mai puțin distincte, fără coordonate specifice.

— Și aceste particule subatomice se comportă ca ambele? întrebă Lisa.

— Acestea au *potențialul* de a fi fie o undă, fie o particulă, spuse Anna. Ceea ce ne aduce la următorul punct. Principiul incertitudinii al lui Heisenberg.

Lisa știa câte ceva despre asta și, în plus, mai citise câte ceva în laboratorul Annei.

— Teoria de bază a lui Heisenberg este aceea că nimic nu este sigur până poate fi observat, spuse ea. Însă nu înțeleg ce are a face asta cu electronii, protonii și neutronii.

— Cel mai bun exemplu al principiului lui Heisenberg este pisica lui Schrödinger, răspunse Anna. Dacă pui o pisică într-o cutie sigilată legată la un dispozitiv, acesta poate să o otrăvească în orice moment. S-o lași în voia sorții, pur și simplu. Să trăiască sau să moară. Heisenberg ne spune că în situația asta, atâta timp cât cutia este închisă, pisica este potențial atât moartă, cât și vie. Abia când cineva deschide cutia și se uită înăuntru se poate spune că realitatea se dovedește a fi o stare sau cealaltă. Moartă sau vie.

— Sună mai degrabă ca o constatare filosofică decât științifică, spuse Lisa.

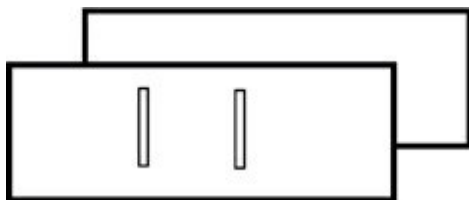
— Poate, când este vorba despre o pisică. Însă s-a dovedit adevărat la nivel subatomic.

— Dovedit? Cum? întrebă Painter.

Stătuse liniștit până atunci, tăcând și lăsând-o pe Lisa să pună întrebările. Știa multe dintre lucrurile acestea, însă voia ca Lisa să primească toate informațiile de care avea nevoie.

— Prin clasicul test cu două fante înguste. Ceea ce ne aduce la al treilea punct de interes.

Luă două bucăți de hârtie, desenă două deschizături înguste pe una dintre ele și le țină ridicate una în spatele celeilalte.

— Ceea ce vă voi spune acum o să vă pară ciudat și împotriva bunului-simț... Să presupunem că această bucată de hârtie ar fi un perete de beton și cele două deschizături ar fi două ferestre. Dacă ai lua un pistol și ai trage înspre ambele deschizături, ai obține un anumit tipar de urme de gloanțe pe zidul din spate. Cam așa.

Luă a doua bucată de hârtie și făcu niște punctulețe pe ea.

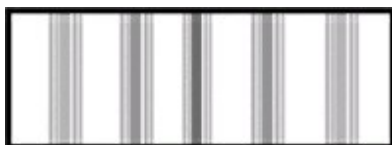
— Să numim asta „Modelul de difracție A”. Modul în care gloanțele sau particulele ar trece prin deschizăturile acestea înguste.

Lisa dădu din cap.

— OK.

— Apoi, în loc de gloanțe, să fixăm un reflector asupra zidului astfel încât lumina să treacă prin ambele deschizături. Fiindcă lumina călătorește sub formă de unde, vom obține un tipar diferit pe peretele din spate.

Desenă un model cu benzi luminoase și întunecoase pe o altă bucată de hârtie.

— Acest tipar se datorează faptului că undele de lumină trec prin fereastra din stânga și cea din dreapta fără a interfera unele cu celelalte. Așa că hai să numim asta „Modelul de interferență B”... care este determinat de unde.

— Am înțeles, spuse Lisa fără să fie sigură unde voia ea să ajungă cu toate astea.

Anna ridică cele două modele.

— Acum, să zicem că luăm un pistol cu electroni și tragem o singură rundă de electroni prin cele două deschizături. Ce fel de tipar vei obține?

— De vreme ce tragi cu electronii ca și cum ai trage cu niște gloanțe, îmi închipui că Modelul de difracție A.

Lisa arată prima imagine.

— De fapt, în testele de laborator se obține al doilea. Modelul de interferență B.

Lisa se gândi puțin.

— Tiparul undelor. Deci electronii ies probabil dintr-un pistol, să zicem, nu ca niște gloanțe, ci ca o lumină. Cum iese lumina dintr-o lanternă, circulă sub formă de unde și creează Tiparul B.

— Corect.

— Deci electronii se mișcă la fel ca undele.

— Da. Însă numai atunci când nu este nimeni de față în momentul în care electronii trec prin deschizături.

— Nu înțeleg.

— Într-un alt experiment, savanții au pus un mic dispozitiv sonor la una dintre fante. Acesta scotea un sunet de fiecare dată când detecta un electron trecând prin ea, măsurând sau observând culoarul urmat de electron. Care a fost tiparul obținut de partea cealaltă când dispozitivul a fost pornit?

— N-avea de ce să se schimbe, nu?

— În lumea normală ai dreptate. Însă nu și în lumea subatomică. În momentul în care dispozitivul a fost pornit, modelul s-a transformat în Modelul de difracție A.

— Deci simplul act de măsurare a schimbat tiparul?

— Exact cum preconizase Heisenberg. Deși ar putea părea imposibil, este adevărat. A fost verificat de zeci și zeci de ori. Electronii există într-o stare constantă de unde și particule până în momentul în care apare ceva care să efectueze măsurători ale electronului. Simplul act de măsurare a electronului îl forțează să eșueze într-o realitate sau în alta.

Lisa încercă să-și imagineze o lume subatomică, unde totul se afla într-o stare constantă de potențial. Nu avea nici un sens.

— Dacă particulele subatomice formează atomi, întrebă Lisa, și atomii formează lumea așa cum o știm, simțim și pipăim noi, atunci unde se află linia de demarcație dintre lumea iluzorie a mecanicii cuantice și lumea noastră reală?

— Încă o dată, singura modalitate prin care potențialul poate să eșueze este dacă apare ceva care să-l măsoare. Astfel de instrumente de măsură se găsesc peste tot în mediul înconjurător. Poate fi o particulă care se lovește de alta, un foton de lumină care întâlnește ceva. În mod constant, mediul înconjurător măsoară lumea subatomică, silind potențialul să eșueze în realitatea concretă. Uită-te la mâinile tale, de exemplu. La nivel cuantic, particulele subatomice care formează atomii tăi se manifestă în concordanță cu regulile neclare ale mecanicii cuantice, însă se extind în afară, în lumea miliardelor de atomi care îți alcătuiesc unghia. Acei atomi se lovesc unii de alții, se izbesc, interacționează – măsurându-se unii pe alții – forțând potențialul să se transforme într-o realitate fixă.

— Bine...

Probabil Anna detectase nota de scepticism din vocea ei.

— Știu că e bizar, însă acesta e doar un simplu aspect al universului ascuns al teoriei cuantice. Voi sări peste concepte cum ar fi influența unui obiect asupra altuia aflat la distanță, tunelul timpului și universuri multiple.

Painter dădu din cap.

— Da, astea sunt extrem de ciudate.

— Însă ceea ce trebuie să înțelegeți sunt aceste trei puncte, spune Anna numărându-le pe degete. Particulele subatomice există într-o stare cuantică de potențial. Pentru a face acest potențial să eșueze într-o formă sau alta e nevoie de un instrument de măsură. Și mediul înconjurător este cel care realizează în mod constant aceste măsurători pentru a ne fixa realitatea.

Lisa ridică mâna, declarându-se mulțumită pentru moment.

— Dar ce au de-a face toate astea cu Clopotul? Când eram în bibliotecă, ai spus ceva despre o așa numită evoluție cuantică.

— Exact, spuse Anna. Ce e ADN-ul? Nimic altceva decât o mașină de proteine, care produce toate blocurile de celule de bază, tot ceea ce înseamnă trupul.

— Asta dacă simplificăm totul.

— Să simplificăm și mai mult. Nu se poate spune despre ADN că este pur și simplu un cod genetic prins în legături chimice? Și ce rupe aceste legături pornind și oprind genele?

Lisa reveni la noțiunile de chimie elementară.

— Mișcarea electronilor și a protonilor.

— Iar aceste particule subatomice respectă ce fel de reguli, pe cele clasice sau pe cele cuantice?

— Pe cele cuantice.

— Deci dacă un proton ar putea fi în două locuri – A sau B – pornind sau oprind o genă – care ar fi locul în care s-ar găsi?

Lisa îngustă ochii.

— Dacă are potențialul de a fi în ambele locuri, atunci este în ambele locuri. Gena este atât pornită, cât și oprită. Până când ceva o măsoară.

— Și ce o măsoară?

— Mediul înconjurător.

— Și mediul înconjurător al unei gene este...?

Lisa făcu ochii mari.

— Molecula de ADN însăși.

O încuviințare din cap și un zâmbet.

— La nivelul său de bază, celula vie acționează ca și cum ar fi propriul instrument cuantic de măsură. Iar adevăratul motor al evoluției se află tocmai în această măsurătoare celulară constantă. Așa se explică de ce mutațiile nu apar la întâmplare. De ce evoluția se petrece într-un ritm mai rapid decât ar face-o la voia întâmplării.

— Stai puțin, spuse Lisa. Va trebui să-mi dai mai multe detalii aici.

— Hai să luăm un exemplu în cazul ăsta. Ții minte bacteriile alea care nu puteau digera lactoza – cum atunci când erau pe punctul de a muri de foame și li se oferea numai lactoză sufereau mutații extraordinar de rapide pentru a dezvolta o enzimă care putea digera lactoză. Și asta când existau șanse infinitezimale să o facă.

Anna ridică o sprânceană.

— Poți explica asta acum? Folosind cele trei principii cuantice? În special dacă îți spun că această mutație benefică nu avea nevoie decât de mișcarea unui singur proton dintr-un loc în altul.

Lisa era dispusă să încerce.

— Bine, dacă protonul putea fi în ambele locuri, atunci teoria cuantică spune că protonul era în ambele locuri. Deci gena suferise și nu suferise mutația. Era ținută în starea de potențial între ambele.

Anna dădu din cap.

— Continuă.

— Apoi celula, acționând ca un instrument cuantic de măsură, avea să forțeze ADN-ul să eșueze de-o parte a barierei sau de cealaltă. Să sufere mutația sau să nu o sufere. Și pentru că celula este vie și este influențată de mediul înconjurător, a modificat scara sfidând întâmplarea pentru a produce mutația benefică.

— Ceea ce savanții numesc acum mutație de adaptare. Mediul a influențat celula, celula a influențat ADN-ul și a avut loc mutația de care a beneficiat celula. Toate puse în mișcare de mecanica lumii cuantice.

Lisa începu să întrezărească unde voia femeia să ajungă cu toate acestea. Anna folosisese termenul *proiect inteligent* în discuția anterioară. Femeia chiar răspunsese și la întrebarea legată de cine credea ea că se afla în spatele acestei inteligențe.

„Noi.“

Acum Lisa înțelegea. Celulele noastre sunt cele care direcționează evoluția, răspunzând condițiilor pe care le impune mediul înconjurător și schimbând potențialul din ADN pentru a se potrivi mai bine la mediu. Selecția darwiniană intra apoi în scenă pentru a conserva aceste modificări.

— Însă ceea ce este și mai important, spuse Anna, pe un ton din ce în ce mai răspicat, mecanica cuantică explică modul în care a apărut prima scânteie de viață. Ți-aduci aminte de cât de puțin probabil era ca acea primă proteină capabilă să se reproducă să se fi format în supa primordială? În lumea cuantică, întâmplarea este total eliminată din ecuație. Prima proteină capabilă să se reproducă s-a format pentru că din haos a apărut ordinea. Capacitatea sa de a măsura și de a face să se schimbe potențialul cuantic a învins mișcările de izbire și lovire la întâmplare care avuseseră loc în supa primordială. Viața a început pentru că a fost un instrument cuantic de măsură mai bun.

— Și Dumnezeu nu a avut nimic de-a face cu asta? spuse Lisa, repetând o întrebare pe care Anna i-o pusese prima oară... cândva, demult, i se părea cu zeci de ani în urmă.

Anna își duse palma la frunte cu degetele tremurând. Ochii i se închideau de crispă. Se uită lung pe geam cu o expresie îndurerată. Vorbi cu o voce aproape prea stinsă pentru a fi auzită.

— N-am spus nici asta... modul cum pui problema este greșit, direcția în care cauți nu e cea bună.

Lisa o lăsă baltă. Își dădea seama că Anna era prea istovită ca să continue. Cu toții aveau nevoie de somn. Însă mai era o întrebare care trebuia pusă.

— Clopotul? vru să știe Lisa. Ce face?

Anna își coborî mâna și se uită lung întâi la Painter și apoi la Lisa.

— Clopotul este *cel mai performant, cel mai important* instrument cuantic de măsură.

Lisa își ținu respirația, gândindu-se la ce spusese Anna.

Deși istovită, expresia de pe chipul Annei se transformă în ceva care aducea cu încrâncenarea. Era greu de descifrat ce voia să transmită: mândria, justificarea, credința... dar și destulă frică.

— Câmpul produs de Clopot – dacă ar putea fi controlat – are capacitatea nu numai de a face ADN-ul să evolueze până la perfecțiune, ci și de a imprima această mișcare întregii omeniri.

— Dar noi? interveni Painter mișcându-se.

Din expresia de pe chipul lui reieșea că nu fusese câtuși de puțin impresionat de ardoarea ei.

— Eu și cu tine? Cum se poate spune că ceea ce ni se întâmplă are ceva de-a face cu perfecțiunea?

Ardoarea din privirea Annei se stinse de epuizare, nemaifiind în stare să argumenteze.

— Pentru că la fel cum Clopotul deține potențialul de a evolua, în undele sale cuantice pândește și *reversul*.

— Reversul?

— Boala care ne afectează celulele. Anna privi într-o parte. Nu e vorba numai despre o degenerare... e chiar o *involuție*.

Painter se uită la ea înlemnit.

Cuvintele ei se transformă în șoapte răgușite.

— Trupurile noastre încearcă să se întoarcă la mocirla primordială din care am apărut.

5:05 A.M.

AFRICA DE SUD

Îl trezire maimuțele.

Maimuțele?

Ciudățenia îl șocă, scoțându-l din starea de somnolență profundă și făcându-l să devină imediat vigilent. Gray se împinse în sus. Memoria îi reveni pe măsură ce încerca să-și dea seama ce se petrecea înjur.

Era în viață.

Într-o celulă.

Își aminti de gaz, de muzeul Wewelsburg, de minciună. Arse Biblia lui Darwin, susținând că ea conținea un secret de care numai grupul său avea cunoștință. Sperase că avertismentul acesta avea să cântărească mai greu decât răzbu-

narea. După câte se părea, nu se înșelase. El era în viață. Însă unde erau ceilalți? Monk, Fiona și Ryan?

Gray își cercetă celula. Era una obișnuită, cu minimum necesar. Un pat de campanie, o toaletă, o despărțitură pentru dușul deschis, fără paravan. Nici o fereastră. La ușă erau gratii groase de doi centimetri și jumătate. Se deschidea într-un coridor luminat de tuburi de neon prinse de tavan. Gray le examinează. Cineva îl dezbrăcase până la piele, însă un teanc de haine împăturite cu grijă fusese pus pe un scaun prins în șuruburi de piciorul patului.

Aruncă pătura într-o parte și se ridică în picioare. Era amețit, însă după câteva guri de aer își recăpătă echilibrul. Starea de greață continua să persiste. Își simțea plămâni rugoși și grei. Efectele întârziate ale otrăvirii.

Gray mai simțea și o durere profundă în partea interioară a coapsei. Pipăi cu degetul o vânătăie mare cât un pumn într-o parte. Simți niște înțepături ca de ac în locul care începea să se vindece. Mai avea și un leucoplast lipit de dosul palmei stângi. De la o perfuzie? După toate aparențele, cineva îl tratase, salvându-i viața.

În depărtare auzi alte urlete și răgete.

Maimuțe sălbatice.

Nu era zgomotul unor animale aflate în cuști.

Părea mai degrabă trezirea la viață a lumii, a naturii.

Însă ce lume? Aerul era mai uscat, mai cald și mirosea mai mult a mosc. Era într-o zonă cu altă climă. Poate undeva în Africa. Cât timp fusese inconștient? Nu-i lăsaseră ceasul de

la mână ca să vadă ce oră era, nemaivorbind de ce zi. Însă simțea că nu trecuse mai mult de o zi. După barba țepoasă de pe față, se părea că trăsesse un pui zdravăn de somn.

Păși spre intrare și întinse mâna spre grămada de haine.

Mișcarea sa atrase atenția cuiva.

Chiar pe partea cealaltă a holului, Monk păși spre ușa cu gratii a celulei opuse. Gray se simți cuprins de un val de ușurare descoperindu-și partenerul în viață.

— Slavă Domnului... șopti el.

— Ești OK?

— Năuc... și mă dor toate alea.

Monk era deja îmbrăcat, purtând același model de salopetă albă cum îi fusese lăsată și lui. Gray se îmbracă și el.

Monk își ridică brațul stâng, dezvelindu-și ciotul și implanturile de biocontact din titaniu care în mod normal făceau legătura între proteza lui Monk și brațul său.

— Nemernicii mi-au luat până și nenorocita aia de mână.

Proteza lipsă a lui Monk reprezenta ultima lor grijă. De fapt, asta era posibil să fie în avantajul lor. Însă mai întâi de toate...

— Fiona și Ryan?

— Habar n-am. Ar putea fi într-o altă celulă de-aici... sau complet în altă parte.

Sau morți, adăugă Gray în minte.

— Și-acum ce facem, șefu'? întrebă Monk.

— Nu prea avem de ales. Așteptăm ca persoanele care ne-au capturat să facă prima mișcare. E clar că vor să știe ce

informații deținem. O să vedem ce putem să obținem cu informațiile alea.

Monk dădu din cap aprobator. Știa că Gray mersese la cacealma la castel, însă trucul trebuia să fie susținut. Celulele era posibil să fie sub supraveghere.

Parcă dovedind asta, o ușă se deschise cu zgomot la capătul holului.

Mai mulți pași se apropiară de ei. Un grup de bărbați.

Le apărură imediat în câmpul vizual: un grup de paznici îmbrăcați în uniforme de camuflaj verde și negru, conduși de bărbatul înalt cu păr blond-deschis, aproape alb, cumpărătorul de la licitație. Era la fel de spilcuit ca de obicei: în pantaloni negri de stofa cu țesătură diagonală și cămașă de in călcată, cu mocasini albi din piele și un cardigan alb din cașmir. Arăta îmbrăcat ca pentru o petrecere în aer liber.

Era însoțit de zece paznici. Aceștia se împărțiră în două grupuri, îndreptându-se spre fiecare din celule. Gray și Monk fură scoși afară, desculți, cu mâinile legate la spate cu legături de plastic.

Șeful păși în fața lor.

Ochii lui albaștri erau ațintiți ca două săgeți de gheață asupra lui Gray.

— Bună dimineata, spuse el destul de înțepat și puțin teatral, ca și cum ar fi fost sensibil la camerele de luat vederi din hol, știind că este urmărit. Bunicul meu solicită o întrevedere cu dumneavoastră.

În ciuda politeții, fiecare cuvânt mustea de o furie oarbă, o promisiune nerostită a suferinței care avea să urmeze. Bărbatului nu i se îngăduise să-i ucidă, iar acum nu făcea altceva decât să aștepte momentul potrivit. Însă care era oare adevăratul motiv al furiei sale? Moartea fratelui său... sau faptul că Gray fusese mai deștept decât el la castel? Orice-ar fi fost, în spatele hainelor luxoase și al manierelor cultivate se ascundea ceva de fiară.

— Pe aici, spuse el și se întoarse.

Conduse din nou grupul de-a lungul holului, cu Gray și Monk în urma sa. În timp ce se deplasau, Gray cercetă celulele de pe ambele părți. Erau goale. Nici urmă de Fiona sau de Ryan. Oare mai erau în viață?

Holul se încheia cu trei trepte care duceau în sus la o ușă masivă de oțel de exterior.

Era deschisă și păzită.

Gray ieși din zona cu celule, atât de albă și de rece, iar afară dădu peste un ținut de basm, întunecat și verde. Coronamentul junglei se înălța foarte sus, de jur împrejur, și peste tot atârnavă liane lungi și spinoase și orhidee înflorite. Frunzișul dens ascundea cerul. Cu toate acestea Gray știa că trebuia să fie dimineața devreme, cu mult înainte de răsăritul soarelui. În față, stâlpi negri de iluminat din epoca victoriană marcau potecile din această junglă sălbatică. Păsările ciripeau și cârâiau zgomotos. Insectele bâzâiau și zumzăiau. Undeva sus, în bolta înfrunzită, o singură maimuță ascunsă îi salută cu un strigăt sacadat și gătuit. Izbucnirea ei trezi o pasăre cu

pene strălucitoare și o făcu să dea din aripi prin ramurile de mai jos.

— Africa, murmură Monk în barbă. Cel puțin zona subsahariană. Poate ecuatorială.

Gray încuviință. Bănuia că probabil era dimineața zilei imediat următoare. Pierduse între optsprezece și douăzeci și patru de ore. Asta putea să-i situeze oriunde în Africa.

Însă unde?

Paznicii îi escortau de-a lungul unei alei acoperite cu pietriș. Gray auzea pasul ușor, măsurat, al unei vietăți masive care dădea la o parte ramurile arborilor de la sol, la câțiva metri de potecă. Însă, chiar și atât de aproape, conturul său nu putea fi distins. Pădurea le-ar fi oferit o bună acoperire dacă puteau să scape și să fugă în desis.

Însă nu se ivi deloc șansa asta. Poteca se termină după numai cincizeci de metri. După alți câțiva pași, vegetația junglei începu să se rărească vizibil.

Pădurea se deschidea acum înspre o întindere de gazon îngrijit și luminat, o grădină cu fântâni arteziene și izvoare curgătoare. Iazuri și pâraie clipocind. Cascade înspumate. O antilopă cu coarne lungi își înalță capul la apariția lor, înghețată pentru o secundă, după care o zbughi și dispăru la adăpostul pădurii.

Pe cerul senin de deasupra stelele scânteiau; însă spre est, o lumină de un trandafiriu pal anunța apropierea dimineții.

Undeva mai în față, altă apariție îi atrase privirea lui Gray și îi captă pe deplin atenția.

De cealaltă parte a grădinii se înălța un conac uriaș de șase etaje clădit din piatră și lemn exotic. Îi amintea de conacul Ahwahnee din Yosemite, însă acesta era mult mai impunător, wagnerian după dimensiuni. Un Versailles în mijlocul pădurii. Probabil se întindea pe vreo patru hectare, înălțându-se într-un amestec de frontoane și etaje, balcoane și parapeteți. Spre stânga, o seră acoperită din sticlă se proiecta în afară, luminată din interior, strălucind în întunericul de dinaintea mijirii zorilor asemenea unui soare pe punctul de a răsări.

Opulența era amețitoare.

Se îndreptară spre conac, de-a lungul unei poteci de piatră care împărțea în două grădina acvatică și se arcuia pe deasupra câtorva dintre heleșteie și pâraie. Un șarpe lung de doi metri se țâra de-a lungul unuia dintre podurile de piatră. Neidentificabil până se ridică și deschise larg botul.

Cobra regală.

Șarpele rămase pe pod până când bărbatul cu părul blond, aproape alb, rupse o trestie lungă din albia unui pârâu și îl goni ca pe o pisică neascultătoare. Reptila sâsâi, cu colții dezveliți, însă se trase înapoi, se arcui pe scândurile de lemn și se scurse în apele întunecate.

Își continuară drumul, neperturbați. Gray își înălță ușor capul pe măsură ce se apropiau de conac.

Mai observă o altă ciudățenie legată de construcție. De la etajele superioare porneau o serie de poteci dispuse deasupra pădurii – podețe suspendate din șipci de lemn – care le

permiteau invitațiilor familiei să iasă afară de la etajele superioare și să facă o plimbare prin chiar coronamentul junglei. Podețele aveau la rândul lor lămpi de iluminat aliniate pe toată lungimea lor. Semănau cu o constelație ce se întindea prin jungla întunecată. Gray se învârti în timp ce mergea. Luminile făceau să strălucească tot ce era înjur.

— Uită-te sus, murmură Monk, dând din cap spre stânga.

Sus, pe potecile suspendate, un paznic îi intră încetul cu încetul în câmpul vizual, conturat pe fundalul luminos al unei lămpi, cu pușca pe umăr. Gray aruncă o privire rapidă spre Monk. Acolo unde era unul, cu siguranță mai erau și alții. Sus, în coronament, se putea ascunde o armată întregă. Evadarea părea din ce în ce mai puțin posibilă.

În cele din urmă, ajunseră la o serie de trepte care duceau în sus la o verandă largă din lemn în mai multe nuanțe, bine lustruit. Îi aștepta o femeie, sora geamănă a celui care îi escorta, la fel de îngrijit îmbrăcată. Bărbatul o luă înainte, apropiindu-se de ea, și o sărută pe amândoi obraji.

El i se adresă în olandeză. Deși nu vorbea fluent această limbă, Gray cunoștea suficient de mult ca să prindă esențialul.

— Ceilalți sunt pregătiți, Ischke? întrebă el.

— Așteptăm doar aprobarea lui *grootvader*, spuse ea dând din cap spre sera iluminată aflată la capătul opus al verandei. După aceea vânătoarea poate să înceapă.

Gray încercă în zadar să înțeleagă despre ce putea fi vorba, totul era prea confuz însă.

Cu un oftat adânc, bărbatul blond se întoarse la ei, aranjându-și cu degetul o șuviță de păr.

— Bunicul meu o să vă primească în seră, le spuse ghidul lor, rostind sacadat fiecare cuvânt și luând-o de-a lungul verandei într-acolo. Aveți grijă să vorbiți cu el politicos și cu respect sau o să am personal grijă să suferiți pentru orice gest lipsit de respect.

— Isaak... îl strigă femeia.

El se opri și se întoarse.

— *Ja, Ischke?*

Ea vorbi din nou în olandeză.

— *De jongen en het meisje?* Ar trebui să-i scoatem acum?

Îi răspunse cu o încuviințare din cap, urmată de un ordin final în olandeză.

Gray își traducea această ultimă propoziție, așa că trebui să fie tras cu forța ca să se miște. Se uită peste umăr la femeie. Aceasta dispăru rapid în casă.

Dejongen en het meisje.

Băiatul și fata.

Trebuia să fie vorba de Ryan și Fiona.

Cei doi erau încă în viață. Gray se consolă puțin la auzul acestei vești surprinzătoare, însă ultimele cuvinte ale lui Isaak îl îngroziră.

Dar mai întâi crestați-i puțin.

5:18 A.M.

ÎN AVION DEASUPRA AFRICII

Painter stătea pe scaun cu un pix în mână. Singurul zgomot din avion era sforăitul ocazional al lui Gunther. Bărbatul părea nepăsător față de pericolul care îi pândea. Însă pe de altă parte, Gunther nu suferea de aceleași constrângeri ca Anna și Painter. Deși toți trei se îndreptau înspre același rezultat – *involuția* – Anna și Painter se aflau pe turnanta rapidă.

Neputând să doarmă, Painter trecu încă o dată în revistă istoria clanului Waalenberg, acumulând cât de multe informații despre această familie.

Cunoaște-ți dușmanul.

Prima oprire a familiei Waalenberg în Africa fusese în Algeria în 1617. Susțineau cu mândrie că arborele lor genealogic mergea până la renumiții și temuții pirați berberi de pe Coasta Nord-Africană. Primul Waalenberg fusese un marinar responsabil cu intendența, angajat al faimosului pirat Sleyman Reis De Veenboer, care avea o întreagă flotă de corăbii de corsari și galere pe coasta Algeriei. În cele din urmă, după ce se îmbogățise de pe urma comerțului cu sclavi, familia Waalenberg se mutase în sud, stabilindu-se într-o mare colonie olandeză de la Capul Bunei Speranțe. Însă acțiunile lor pirateresti nu se sfârșiseră aici. Doar trecuseră pe țarm. Aici dobândiseră o influență atât de mare în sânul populației imigrante olandeze, încât, atunci când pe

teritoriul unde se stabiliseră se descoperise aur, familia Waalenberg profitase cel mai mult. Iar aurul găsit nu fusese deloc puțin. Din Reef-ul Witwatersrand, un lanț de coline, aflat în apropiere de Johannesburg, provenea patruzeci la sută din producția de aur din lume. Deși nu era la fel de faimos ca renumitele mine de diamante din De Beerses, aurul din Reef reprezenta în continuare unul dintre cele mai valoroase surse de bogăție din lume.

O asemenea avere uriașă fusese baza pe care familia înființase o dinastie, reușind să treacă de primul și de al doilea război bur, precum și de toate mașinațiunile politice care aveau loc în prezent în Africa de Sud de astăzi. Erau una dintre cele mai bogate familii de pe planetă – cu toate acestea, de câteva generații încoace, membrii familiei Waalenberg ajunseseră să se izoleze din ce în ce mai mult, în special de când erau conduși de actualul lor cap, Sir Baldric Waalenberg. Și odată cu dispariția lor din ochii publicului, în jurul familiei înfloriseră o mulțime de zvonuri: atrocități, perversiuni, dependență de droguri, căsătorii între rude apropiate. Chiar și așa, bogăția familiei Waalenberg crescuse prin implicarea în afaceri cu diamante, petrol, produse petrochimice și farmaceutice. Ei erau cei care întruchipau particula mulți în „multinațional”.

Oare era posibil ca familia asta să se afle în spatele evenimentelor de la *Granitschloß*?

Cu siguranță, erau suficient de puternici și aveau și destule resurse. Iar tatuajul pe care-l descoperise Painter pe

mâna asatinei blonde semăna izbitor cu „Crucea” de pe blazonul familiei Waalenberg. Și pe urmă mai erau și gemenii, Isaak și Ischke Waalenberg. Cu ce scop se aflaseră în Europa?

Atâtea întrebări fără răspuns.

Painter întoarse o foaie și desenă cu pixul blazonul familiei Waalenberg.

Simbolul ăsta avea ceva aparte...

La fel cum făcuse cu istoria Waalenbergilor, Logan îi trimisese informații și despre simbol. Mergea până în vremea celților, alt trib nordic. Întruchipând soarele, simbolul se găsea deseori încrustat pe scuturile celtice, de unde și câștigase numele de nod al scutului

Mâna lui Painter se opri.

Nodul scutului.

În urechi îi răsunară cuvintele rostite de Klaus când își dăduse ultima suflare, blestemul pe care-l aruncase asupra lor.

O să muriți cu toții! Când se va strânge nodul, o să vă sufocați!

Painter crezuse că Klaus se referise la un laț care s-ar fi strâns. Dar dacă de fapt se referise la simbolul acesta?

Când se va strânge nodul...

Painter întoarse o foaie primită prin fax. Începu să schițeze ceva pe ea în timp ce studia blazonul familiei Waalenberg. Desenă simbolul ca și cum cineva ar fi strâns nodul și mai tare, aducând bucelele la un loc, așa cum face cu șireturile.

— Ce faci? rosti Lisa în spatele lui.

Tresărind din nou, mișcă necontrolat pixul pe hârtie gata s-o rupă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, femeie, vrei să nu te mai streкори în halul ăsta în spatele meu...

Căscând, ea se cocoță pe brațul scaunului său și rămase acolo. Îl bătu pe umăr.

— Măi, ce sensibil ești.

Lăsă mâna acolo în timp ce se aplecă și mai aproape de el.

— Acum pe bune. Ce desenai?

Painter brusc deveni extrem de conștient de sânul ei drept aproape lipit de obrazul lui.

Își drese glasul și reveni la schița lui.

— Mă jucam doar cu simbolul pe care l-am găsit tatuat pe mâna asatinei. Un alt agent de-al meu a văzut doi *Sonnekönige* în Europa. Cei doi nepoți gemeni ai lui Sir Baldric Waalenberg. Trebuie să fie important. Poate că există aici un indiciu pe care nu l-am sesizat.

— Sau poate pur și simplu nemernicului bătrân îi place să-și însemneze urmașii ca pe vite. Fiindcă e sigur că îi produce în aceeași manieră.

Painter dădu din cap.

— Apoi a mai fost ceva ce a spus Klaus. Ceva despre strânsul unui nod. Ca un secret nemărturisit.

Termină schița adăugând cu grijă câteva linii și unindu-le. Le puse unul lângă celălalt.

Originalul și nodul strâns.

Painter studie ambele desene și-și dădu seama de legătură.

Lisa remarcase că el își ținuse respirația preț de o fracțiune de secundă.

— Ce e? spuse ea aplecându-se și mai mult.

El îndreptă pixul spre a doua schiță.

— Nu e de mirare că Klaus trecuse de partea lor. Și probabil acesta a fost motivul pentru care clanul Waalenberg s-a izolat de câteva generații înapoi.

— Nu înțeleg.

— N-avem de-a face cu un alt dușman. Ne confruntăm cu același.

Painter îngrașă partea din mijloc, dezvăluindu-i inima secretă.

Lisa înghiți în sec.

— O svastică.

Painter aruncă o privire înspre uriașul adormit și sora lui. Oftă.

— Alți naziști.

6:04 A.M.

AFRICA DE SUD

Probabil că sera era la fel de veche ca și casa. Ferestrele din panouri de sticlă erau întărite cu fire de plumb și deformate, ca și cum s-ar fi topit sub soarele african și ar fi format o rețea neagră de fier care îi amintea lui Gray de o plasă de păianjen. Condensul din interiorul sticlei împiedica să ai o panoramă a junglei întunecate de afară.

De îndată ce pași înăuntru, Gray simți umezeala. Probabil că umiditatea din încăperea se apropia de 100%. Salopeta subțire din bumbac i se lipi instantaneu de corp.

Însă solariul nu era menit să-l facă pe el să se simtă bine. Adăpostea vegetație sălbatică din belșug, dispusă în ghivece aranjate pe rafturi care se înălțau pe mai multe niveluri, atâr-nate de coșuri susținute de lanțuri negre. Aerul era parfumat de la sutele de flori abia îmbobocite sau înflorite. O mică fântână din bambus și piatră clipea nu foarte zgomotos în centrul încăperii. Era o grădină frumoasă, însă Gray se întreba cui îi trebuia o seră când se afla deja în Africa.

Răspunsul nu se lăsă așteptat.

Un domn cu părul alb stătea cu o foarfecă mică într-o mână și cu un fel de pensetă în cealaltă. Cu abilitatea unui chirurg, se aplecă peste un bonsai dintr-un ghiveci – un prun ce dăduse în floare – și îi reteză o rămurică. După aceea își îndreptă corpul cu un oftat plin de satisfacție.

Copăcelul părea foarte bătrân, răsucit, și legat de jur împrejur cu sârmă de cupru. Crengile pline de flori îi atârnavu greu, fiecare dintre acestea fiind perfect simetrice, echilibrate și în deplină armonie.

— Are două sute douăzeci și doi de ani, spuse bătrânul, cu un accent puternic, admirându-și opera, ca un fel de bunic al lui Heidi îmbrăcat într-un sacou modern. Era deja bătrân atunci când mi-a fost dăruit de însuși împăratul Hirohito în 1941.

Își lăsă uneltele jos și se întoarse. Purta un șorț alb peste un costum albastru cu cravată roșie. Îi întinse o mână nepotului său.

— Isaak, *te'vreden...*

Tânărul se grăbi să ajungă la el și îl ajută pe bătrân. Fu răsplătit cu o bătaie părintească pe umăr. Bătrânul își scoase șorțul, își recuperează un baston negru și se sprijini cu toată greutatea în el. Gray observă simbolul proeminent de deasupra măciuliei de argint a bastonului. O literă mare, un W filigranat dispus deasupra simbolului deja cunoscut în formă de frunze de trifoi, aceeași imagine tatuată pe mâinile gemenilor, Ischke și Isaak.

— Sunt Sir Baldric Waalenberg, spuse bătrânul încetișor, uitându-se la Gray și Monk. V-aș ruga să mergeți cu mine în salon, pentru că avem multe de discutat.

Întorcându-se în loc, o luă înspre partea din spate a serei.

Bătrânul se apropia de nouăzeci de ani, însă, în afară de nevoia de a se sprijini în baston, nu prea dădea semne de slăbiciune. Părul îi era încă des, alb-argintiu, pieptănat cu cărare pe mijloc și lung până la umeri. În jurul gâtului avea un lăntișor de argint de care atârna o pereche de ochelari de vedere, ale căror lentile erau dotate cu ceva asemănător lupei de mărire a unui bijutier.

În timp ce traversau podeaua de gresie, Gray observă că flora din seră era dispusă pe secțiuni: copăcei bonsai și arbuști, o grădină de ferigi, iar ultima, cu orhidee.

Bătrânul patriarh observă obiectul atenției lui.

— *Cresc Phalaenopsis* de șaiszeci de ani.

Se opri lângă o tulpină înaltă cu flori vioriu-închis, aproape de nuanțele unei vânătaii zdravene.

— Frumoase, spuse Monk, cu un sarcasm evident însă.

Isaak îl străfulgeră cu privirea pe Monk.

Bătrânul păru să nu remarce.

— Cu toate astea, orhideea neagră nu mi-a reușit. Acest Graal al speciei orhideelor. Am ajuns atât de aproape... Însă privită atent sub lupă, există fie mai multe tonuri diferite, fie mai mult violet decât negru compact.

Dus pe gânduri, atinse cu degetul lupa de bijutier.

Gray înțelese acum diferența dintre jungla de afară și seră. Aici natura nu era ceva de care să te bucuri. Era ceva ce se voia controlat.

Sub cupola serei, natura era retezată cu foarfecile, înăbușită și înmulțită, creșterea sa fiind împiedicată de sârmă de cupru, iar polenizarea orchestrată pur și simplu de mâna omului.

În partea din spate a solariului, trecură printr-o ușă cu vitraliu și ajunseră într-un fel de zonă de relaxare cu scaune și bănci din lemn de ratan și mahon, de fapt, un mic salon, în partea opusă, mai îndepărtată, un set de două uși batante, cu marginile învelite în bandă izolatoare, dădeau înspre interiorul conacului.

Baldric Waalenberg se așează într-un scaun cu spătar înalt.

Isaak se îndreptă spre un birou, dotat cu computer HP și un monitor LCD montat pe perete. Lângă el se afla o tablă de scris.

Pe suprafața sa, destul de vizibil, era scris cu cretă un șir de simboluri. Toate erau rune, din câte văzu Gray, observând că ultima din ele era runa Mensch din Biblia lui Darwin.

Г | X M Y

Gray le numără și le memoră fără să dea impresia că o face. Cinci simboluri. Cinci cărți. Aici se afla setul complet de rune al lui Hugo Hirszfeld. Însă ce însemnau ele? Ce secret

era prea frumos să-l lași să piară și prea monstruos să-l scoți la iveală?

Bătrânul își împreună mâinile în poală și dădu din cap spre Isaak.

Acesta apăsă pe o tastă, iar pe monitorul LCD apăru o imagine HD.

O cușcă înaltă atârna suspendată deasupra solului junglei. Era împărțită în două. În fiecare dintre acestea era ghemuită o siluetă mică.

Gray făcu un pas în față, însă un paznic îl opri sub amenințarea puștii. Pe ecran, una din siluete se uită în sus, cu fața perfect vizibilă, iluminată de un reflector de deasupra capului.

Fiona.

Iar în cealaltă jumătate a cuștii, Ryan.

Fiona avea mâna stângă înfășurată cu partea de jos a cămășii ei. Bucata de pânză era pătată cu sânge închegat. Ryan își ținea mâna dreaptă strânsă cu putere la subsuoară. Dar mai întâi creștați-i puțin. Nemernica aia probabil îi tăiasse la mâini. Gray se rugă ca asta să fie totul. Simți o furie aprigă în piept. Vederea i se ascuți în timp ce inima îi bătea nebunește.

— Acum o să stăm de vorbă, *ja*? spuse bătrânul cu un zâmbet cald. Ca niște domni.

Gray se uită la el, însă rămase cu un ochi ațintit pe ecran. Cam atâta ținuse politețea.

— Ce vreți să știți? întrebă el cu răceală.

— Biblia. Ce-ați mai găsit în paginile ei?

— Și-o să le dați drumul?

— Iar eu îmi vreau nenorocita aia de mână înapoi! izbucni Monk.

Gray își aruncă privirea de la Monk la bărbatul în vârstă.

Baldric dădu din cap spre Isaak, care îi făcu un semn cu mâna unuia dintre paznici și zbieră un ordin în olandeză.

Paznicul se întoarse pe călcâie și împinse cu putere ușile duble, intrând în interiorul conacului maiestuos.

— Nu-i nevoie de și mai multă obrăznicie. Dacă o să cooperați, aveți cuvântul meu de onoare că veți fi cu toții tratați bine.

Gray nu văzu la ce i-ar fi folosit să nu-i accepte oferta, îndeosebi în condițiile în care nu deținea cunoștințe de valoare, cu excepția unor minciuni. Se dădu într-o parte și îi arătă încheieturile mâinilor legate.

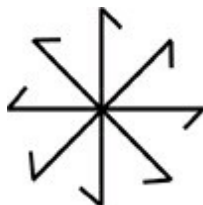
— O să trebuiască să vă arăt ce-am găsit. Nu pot să-l descriu cu acuratețe. Este un alt simbol, ca și acestea.

Altă încuviințare din cap și, după numai o secundă, Gray era liber. Își frecă încheieturile și se apropie de tablă. Mai multe puști erau îndreptate spre el exact la același nivel.

Trebuia să deseneze ceva care să fie convingător, însă nu era deloc familiarizat cu runele. Gray își aminti ceainicul lui Himmler, cel de la muzeu. Un simbol runic decorase produsul de ceramică. Trebuia să fie suficient de criptic, suficient de convingător. Iar dacă arunca proverbiala piatră

în baltă, poate că reușea să-i întârzie pe înțelepții de aici să rezolve misterul.

Luă o bucată de cretă și schiță simbolul de pe ceainic.

Baldric se aplecă în față, cu ochii strânși.

— O roată a soarelui, interesant.

Gray rămase lângă tablă, cu creta în mână, asemenea unui student care așteaptă verdictul profesorului cu privire la o problemă de matematică.

— Și asta-i tot ce-ai găsit în Biblia lui Darwin? întrebă Baldric. Cu colțul ochiului, Gray observă un zâmbet ușor superior pe fața lui Isaak.

Ceva era în neregulă.

Baldric așteaptă ca Gray să răspundă.

— Mai întâi dați-le drumul, solicită Gray, dând din cap spre monitor.

Bătrânul se uită insistent la Gray. În ciuda atitudinii sale reținute, în expresia sa, Gray recunoscuse o inteligență debordantă și o mare cruzime. Bătrânul savura pur și simplu situația.

Însă în cele din urmă Baldric rupse această stare de stagnare, aruncându-și din nou privirea spre nepotul său și încuviințând din nou din cap.

— *Wie eerst?* întrebă Isaak. Cine-i primul?

Gray se încordă. În mod clar ceva era în neregulă.

Baldric răspunse în engleză, cu ochii ațintiți din nou asupra lui Gray, vrând să se bucure pe deplin de toată distracția.

— Cred că băiatul. O s-o păstrăm pe fată pentru mai târziu.

Isaak tastă o comandă.

Pe ecran, trapa de sub Ryan se deschise brusc. El țipă fără să fie auzit, dând necontrolat din mâini și picioare în cădere. Se izbi cu putere de iarba înaltă de dedesubt. Se ridică în picioare rapid, uitându-se cu atenție în jur, îngrozit. Băiatul era pe deplin conștient de un pericol pe care Gray nu putea să-l vadă, probabil ceva atras de sângele lor care picurase de sus.

Cuvintele de mai devreme ale lui Ischke îi reveniră din nou lui Gray în minte.

Așteptăm doar aprobarea lui grootvader... După aceea vânătoarea poate să înceapă.

Ce vânătoare?

Baldric se întoarse spre Isaak, mimând că apasă un buton.

Isaak atinse o tastă, iar din difuzoare se auzi sonorul aferent imaginii. Țipete, urlete răsunară prelung.

Se auzi clar vocea Fionei.

— Fugi, Ryan! Suie-te într-un copac!

Băiatul se învârti năuc încă o dată în cerc, după care o luă la fugă, șchiopătând, ieșind din cadru. Și, mai rău de-atât, Gray auzi râsete. Ale paznicilor care nu se aflau în câmpul vizual al camerei de luat vederi.

După aceea un nou urllet se auzi în difuzoare.

Sălbatic și însetat de sânge.

Urletul îi făcu lui Gray părul măciucă.

Baldric făcu un semn sugestiv la nivelul gâtului, iar sistemul audio fu trecut în surdină.

— N-am crescut numai orhidee aici, *Commander* Pierce, i se adresă Baldric, abandonând orice urmă de pretinsă curtoazie.

— Ne-ați dat cuvântul dumneavoastră, spuse Gray.

— Dacă aveți de gând să cooperați! replică Baldric, ridicându-se ușor și dând din mână a lehamite spre tabla neagră. Credeți că suntem proști de-a binelea? Am știut tot timpul că n-a mai fost nimic altceva în Biblia lui Darwin. Deja avem ceea ce ne trebuie. Asta a fost doar un test, o demonstrație. Sunteți aici din cu totul alte motive. Alte întrebări care au nevoie de răspunsuri.

Gray se trase înapoi, începând să-și dea seama de cruda realitate.

— Gazul...

— A fost menit doar să vă scoată din circuit. În nici un caz să vă omoare. Totuși, micul truc al dumitale a fost

amuzant, asta pot să recunosc. Acum e timpul să mergem mai departe.

Baldric se apropie și mai mult de ecranul montat în perete.

— Dumneata ești protectorul celei mici, nu-i așa? Zgâția asta de față. *Zeer goed*. O să-ți arăt ce o așteaptă în pădure.

O încuviințare din cap, o tastă apăsată și o imagine umplu o fereastră laterală a monitorului.

Gray făcu ochii mari de oroare.

Baldric vorbi:

— Vrem să știm mai multe despre un anume complice al vostru. Însă voiam să fiu sigur că acum am terminat cu jocurile, *ja*? Sau chiar e nevoie de altă demonstrație?

Gray continuă să se holbeze la imaginea de pe ecran, învins.

— Despre cine vreți să știți?

Baldric se apropie și mai tare.

— Despre șeful tău. Painter Crowe.

CAPITOLUL 12

UKUFA

6:19 A.M.

RICHARDS BAY, AFRICA DE SUD

Lisa observă cum îi tremurau picioarele lui Painter când urcară scările ce duceau spre filiala locală a British Telecom International. Veniseră aici pentru a se întâlni cu un agent britanic care avea să le ofere ajutor și sprijin logistic pentru a lua cu asalt domeniul Waalenberg. Firma se afla la mică distanță, cu taxiul, de aeroportul din Richards Bay, un port important pe coasta sudică a Africii de Sud. Se afla doar la o oră distanță de domeniu.

Painter apucă mânerul lăsând o dâră umedă. Ea îl prinse de cot și-l ajută să urce ultima treaptă.

— Am reușit, spuse el ușor răstit.

Ea nu ripostă, știind că reacția lui mâniaoasă se datora stării de anxietate internalizată. În plus, avea dureri mari. Înghițise codeină de parcă ar fi fost bombonele M&M. Șchio-pătă spre ușa firmei de telecomunicații.

Lisa sperase că timpul pe care-l avusese la dispoziție să se odihnească în avion putea să-l ajute să-și recapete într-o anu-

mită măsură forțele, dar dacă avusese vreun efect, jumătatea de zi petrecută în aer îi accentuase și mai tare slăbiciunea... *Învoluția*, dacă era să-i dea crezare Annei.

Nemțoaica și Gunther rămăseseră la aeroport sub pază. Nu că ar fi fost nevoie de santinele. Anna petrecuse ultima jumătate de oră a călătoriei vomitând în toaleta avionului. Gând plecaseră ei, Gunther o întinsese pe Anna pe canapea cu un prosop umed pe frunte. Avea ochiul stâng puternic injectat și părea extrem de afectat, ca după o lovitură. Lisa îi dăduse ceva pentru greață și îi făcuse o injecție cu morfină.

Deși Lisa nu o spusese cu voce tare, socotea că Anna și Painter aveau în cel mai bun caz încă o zi până când starea lor de sănătate ar fi devenit mult prea precară pentru a exista orice speranță de tratare.

Maiorul Brooks, singura lor escortă, le deschise ușa lăsându-i să intre primii. Ochii lui scanară străzile, mereu în alertă, însă existau foarte puțini pietoni la ora aceea matinală.

Painter păși înăuntru cu membrele înțepenite, dar căutând să-și ascundă șchiopătatul.

Lisa îl urmă. În câteva minute trecuseră de zona de recepție și fuseseră conduși printr-un labirint argintiu de birouri modulare până la o sală de ședințe.

Era goală. Peretele de sticlă din spate dădea înspre laguna din Richards Bay. Înspre nord se întindea un port industrial de macarale și vapoare pline cu containere. Înspre sud, separat de țărnul stâncos, se întindea o parte a lagunei originale, acum parc și zonă de conservare a naturii, unde-și

aveau căminul o mulțime de crocodili, rechini, hipopotami, pelicani, cormorani și omniprezentele păsări flamingo.

Soarele care răsărea transformase apele de dedesubt într-o oglindă strălucitoare.

În timp ce așteptau, în încăpere li se aduseră ceai și prăjiturile. Painter ocupase deja un loc. Lisa i se alătură.

Maiorul Brooks rămase în picioare, nu departe de ușă.

Deși ea nu întrebă nimic, Painter citi ceva în expresia de pe chipul ei.

— Sunt bine.

— Nu, nu ești, îl contrazise ea încet.

Nu înțelegea de ce, dar sala goală o intimidă.

El îi zâmbi cu ochii scânteietori. În ciuda stării de degenerare exterioară, bărbatul avea spiritul la fel de viu ca totdeauna. Ea observase o foarte ușoară poticneală atunci când vorbea, însă era posibil să fie doar din cauza medicamentelor. Oare mintea avea să-l părăsească ultima?

Pe sub masă, mâna ei se întinse către a lui, într-un gest reflex.

El i-o strânse.

Nu voia ca el să se ducă. Se simți copleșită de intensitatea sentimentelor ei. De-abia îl descoperise. Voia să-l cunoască mai bine. Care era mâncarea lui favorită, ce îl făcea să râdă în hohote, cum dansa, ce șoptea când spunea noapte bună. Nu voia ca toate acestea să dispară odată cu el.

Degetele ei le strânsură pe ale lui, ca și cum ar fi stat în puterea ei să-l țină acolo.

În momentul acela ușa camerei se deschise din nou. Agentul britanic sosise în cele din urmă.

Lisa se întoarse, surprinsă să vadă cine intrase. Și-l imaginase pe agent ca pe un fel de James Bond, spionul dichisit, îmbrăcat într-un costum Armani. În schimb, în cameră își făcuse apariția o femeie între două vârste, îmbrăcată într-un costum kaki de safari șifonat. Într-o mână ținea o pălărie mototolită. Avea fața ușor acoperită de un strat de praf roșu, în jurul ochilor, unde două urme rotunde dădeau de înțeles că își scosese ochelarii. Îi confereau o expresie speriată, în ciuda posturii obosite a umerilor, și o anumită tristețe în ochi.

— Sunt dr. Paula Kane, se prezentă ea dând din cap înspre maiorul Brooks când pătrunse în încăpere, și apoi apropiindu-se de ei. Nu avem prea mult timp să ne coordonăm acțiunile.

* * *

Painter stătea aplecat peste masă. Aici erau împrăștiate o mulțime de fotografii făcute prin satelit.

— Cât de vechi sunt imaginile astea? întrebă el.

— Au fost făcute la apus, ieri, spuse Paula Kane.

Femeia le explicase deja rolul ei aici. După ce-și luase doctoratul în biologie, fusese recrutată de serviciile de informații britanice și trimisă în Africa de Sud. Împreună cu o parteneră, conducea o serie de proiecte de cercetare în timp ce în secret ținea sub observație și monitoriza ce se petrecea

pe domeniul Waalenberg. Spionaseră astfel familia timp de aproape zece ani, până când, cu două zile în urmă, se petrecuse o tragedie. Partenera ei fusese ucisă în circumstanțe stranii. „Atacată de lei“ sunase explicația oficială. Însă femeia nu părea deloc convinsă în timp ce le oferea această versiune.

— Am încercat să facem fotografii cu infraroșii după miezul nopții, continuă Paula, însă a apărut o problemă tehnică. Am pierdut imaginea.

Painter se uită la dispunerea imensului domeniu, de peste patruzeci de mii de hectare. Se vedea o mică pistă de aterizare tăiată într-un hățiș de junglă. Din loc în loc existau clădiri care punctau peisajul înalt împădurit, zone vaste de savană pline de iarbă și jungla deasă. În centrul zonei celei mai dense a pădurii se afla un conac de piatră și lemn. Principala reședință a familiei Waalenberg.

— Și nu avem cum să obținem o imagine mai bună asupra terenului din jurul castelului?

Paula Kane clătină din cap.

— În zona asta, jungla e ce a mai rămas din vechea pădure montană a Africii, aflată aici din vremuri imemorabile. Nu mai există decât câteva astfel de păduri în Africa de Sud. Familia Waalenberg a ales această locație pentru a-și ridica reședința atât datorită depărtării de civilizație, cât și pentru a pune mâna pe această pădure gigantică. Elementele de bază ale acestei păduri sunt copaci de patruzeci de metri înălțime, așezați în straturi distincte, formând terase și coronamente.

Biodiversitatea pe care o ascunde este mai bogată decât în orice pădure tropicală din Congo.

— Și oferă un adăpost care nu poate fi penetrat, spuse Painter.

— Doar familia Waalenberg cunoaște ceea ce se petrece sub acele coronamente. Însă știm că ce se vede din castel este numai vârful aisbergului. Sub domeniul acesta se întinde un vast complex subteran.

— Gât de adânc? întrebă Painter măsurând-o din ochi pe Lisa.

Dacă aici se făceau experimentele cu Clopotul, cu siguranță totul se petrecea la mare adâncime.

— Nu știm. Adică nu putem spune nimic cu siguranță. Însă familia Waalenberg și-a făcut averea exploataând mine de aur.

— La Reef-ul Witwatersrand.

Paula se uită în sus la el.

— Corect. Văd că ți-ai făcut temele.

Își îndreaptă din nou atenția spre fotografiile făcute de satelit.

— Aceleași cunoștințe de exploatare minieră au fost folosite pentru a construi un complex subteran sub castel. Știm că inginerul minier Bertrand Culbert a fost consultat în privința construirii fundației reședinței, însă a murit curând după aceea.

— Dă-mi voie să ghicesc. În circumstanțe misterioase.

— Călcăt în picioare de un bivol de apă. Însă moartea lui nu a fost nici prima și nici ultima asociată cu familia Waalenberg.

În ochi i se citi durerea, amintindu-și în mod evident de partenera ei.

— Există o mulțime de zvonuri despre oameni care au dispărut de pe fața pământului în zona asta.

— Și cu toate acestea, nimeni nu a obținut un mandat de percheziție pentru domeniu.

— Trebuie să înțelegi volatilitatea sistemului politic din Africa de Sud. Indiferent de regimurile care se succed la putere, aurul a dictat întotdeauna aici. Clanul Waalenberg este intangibil. Aurul îi protejează mai bine decât orice șanț cu apă din jurul castelului sau armată personală.

— Dar tu? întrebă Painter. Ce interes are MI5 în toate acestea?

— Vezi tu, interesul nostru merge mult înapoi în timp. Serviciul de Informații Britanic stă cu ochii pe familia Waalenberg de la sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial.

Painter se lăsă pe spate pe scaun, obosit. Nu mai reușea să-și controleze un ochi. Îl frecă. Prea conștient de faptul că Lisa îl studia, își îndreptă din nou atenția spre Paula. Nu menționase nimic despre ceea ce descoperise în legătură cu simbolul de pe blazonul familiei Waalenberg, însă se părea că MI5 nu era străin de asta.

— Știm că Waalenbergii au fost unii dintre principalii susținători ai Ahnenerbe Forschungs und Lehrgemeinschaft,

Societatea pentru Moștenirea Ancestrală și Învățăturile Naziștilor. Știi ceva despre gruparea asta?

El dădu din cap declanșând un spasm instantaneu. În ultima vreme durerile de cap se extinseseră și spre gât și trimiteau săgeți în jos de-a lungul coloanei vertebrale. Încercă să îndure suferința strângând din dinți.

— Societatea pentru Moștenirea Ancestrală a fost formată dintr-un grup de cercetători conduși de Heinrich Himmler. Aceștia desfășurau proiecte căutând originile rasei ariene. Tot ei au fost responsabili și pentru comiterea celor mai groaznice atrocități în lagărele de concentrare și alte sedii secrete. Pe scurt, erau niște savanți nebuni și înarmați.

Painter își reținu o grimasă de durere, însă de data asta era una mai mult *psihică* decât fizică.

Auzise cum Sigma era descrisă în termeni similari: *savanți înarmați*. Oare acesta era adevăratul dușman aici? O versiune nazistă a Sigma?

Lisa interveni:

— Care era interesul Waalenbergilor în domeniul acesta de cercetare?

— Nu suntem foarte siguri. Însă în timpul războiului, în Africa de Sud se aflau o mulțime de simpatizanți naziști. Știm că actualul cap al familiei, Sir Baldric Waalenberg, a fost de asemenea interesat de eugenie și că a participat la conferințe pe teme științifice în Germania și Austria înainte de începerea ostilităților. Însă, după război, a dispărut, izolându-se și luându-și întreaga familie cu el.

— Ca să-și lingă rănile? întrebă Painter.

— Nu prea credem. După război, forțele aliate au scotocit zona rurală a Germaniei în căutarea echipamentelor tehnologice naziste secrete, ridică Paula din umeri. Inclusiv militari de-ai noștri, britanici.

Painter dădu din cap. Aflase deja de la Anna despre jafurile și vandalisme comise.

— Însă naziștii s-au priceput foarte bine să facă să dispară o mare parte din descoperirile tehnologice răzând tot de pe fața pământului. Executându-i pe savanți, bombardând laboratoarele. Forțele noastre au ajuns la un astfel de loc în Bavaria la câteva minute după trecerea lor pe acolo. Am descoperit într-un șanț un savant împușcat în cap, dar care încă mai respira. Înainte să moară ne-a înșirat câteva indicii despre ceea ce se petrecuse acolo. Cercetări asupra unei noi surse de energie, una descoperită prin experimente în domeniul mecanicii cuantice. Făcuseră o mare descoperire. O sursă de combustibil cu o putere extraordinară.

Painter schimbă o privire cu Lisa, amintindu-și discuția cu Anna despre energia punctului zero.

— Indiferent ce fusese descoperit acolo, secretul a fost furat, scos prin tuneluri tainice făcute de naziști. Nu se știe mai nimic despre el în afara numelui substanței și a locului unde duceau toate urmele.

— La domeniul Waalenberg? ghici Lisa.

Paula dădu din cap.

— Și numele substanței? întrebă Painter, deși știa deja răspunsul. Era Xerum 525?

Paula îi aruncă o privire pătrunzătoare, urmată de o una întrebătoare.

— De unde știi?

— Sursa de combustibil a Clopotului, murmură Lisa înspre el.

Însă pentru Painter totul căpătase acum sens. Era momentul să dea cărțile pe față cu Paula Kane. Painter se ridică.

— Trebuie să cunoști pe cineva.

* * *

Anna avu o reacție la fel de intensă.

— Deci secretul privind producerea Xerumului 525 nu a fost distrus? *Unglaublich!*

Se adunaseră cu toții la aeroportul din Richards Bay, adăpostiți într-un hangar, în timp ce două camioane prăfuite Isuzu Trooper erau încărcate cu arme și echipament.

Lisa făcea inventarul unei truse medicale în timp ce asculta discuția dintre Painter, Anna și Paula. Gunther stătea lângă Lisa. Se încrunta îngrijorat de fiecare dată când arunca o privire către soră-sa. Anna părea că se simte mai bine după medicamentele pe care i le dăduse Lisa.

Dar pentru cât timp?

— În timp ce Clopotul era evacuat înspre nord cu bunicul tău, îi explică Painter Annei, secretele legate de Xerum 525

fuseseră probabil transportate înspre sud. Împărțind astfel în două acest experiment. La un moment dat, clanul Waalenberg a aflat probabil despre salvarea Clopotului. Baldric Waalenberg – ca susținător financiar al Societății pentru Moștenirea Ancestrală – n-avea cum să nu știe despre *Granitschloß*.

Paula era de acord.

— Societatea fusese cea care susținuse expedițiile lui Himmler în Himalaya.

— Și odată descoperit, i-ar fi fost foarte ușor lui Baldric să infiltreze spioni în *Granitschloß*.

Anna se făcu și mai albă la față – și nu din cauza bolii.

— Nenorociții ne-au folosit tot timpul! Tot timpul!

Painter dădu din cap. Le explicase deja totul într-o versiune prescurtată Lisei și Paulei pe drumul de întoarcere la hangar. Baldric Waalenberg orchestrase totul, trăgând sforile de la depărtare. Nefiind dispus să irosească talente sau să reinventeze roata, le permisesese savanților de la *Granitschloß* să-și continue cercetările, în timp ce spionii lui îi transmiteau în permanență informații în Africa.

— După aceea, probabil Baldric și-a construit propriul Clopot, spuse Painter, făcând în taină experimente, producând propriii *Sonnekönige*, perfecționându-i cu ajutorul tehnicilor avansate descoperite de savanții voștri. Circumstanțele erau perfecte pentru el. Fără o sursă suplimentară de Xerum 525, *Granitschloß* era vulnerabil, aflându-se fără să-și dea nimeni seama la mila lui Baldric

Waalenberg. În orice moment acesta le putea trage preșul de sub picioare.

— Ceea ce a și făcut, izbucni Anna.

— Dar de ce? întrebă Paula. Dacă mașinațiunile astea secrete mergeau atât de bine?

Painter ridică din umeri.

— Poate pentru că grupul Annei se îndepărta din ce în ce mai mult de idealul nazist al supremației ariene.

Anna își apăsă fruntea cu palma ca și cum ar fi vrut să se apere cumva de ceea ce afla.

— Și mai erau și idei... În rândul unora dintre savanți... să iasă la iveală, să se alăture comunității științifice a lumii și să împărtășească tuturor rezultatele cercetărilor noastre.

— Însă nu cred că a fost doar asta, spuse Painter. Aici se mai ascunde ceva. Ceva mai important. Ceva care a transformat brusc *Granitschloß* într-un obiectiv depășit.

— Cred că s-ar putea să ai dreptate, admise Paula. De patru luni încoace se pare că activitățile pe domeniu s-au întetit brusc. Ceva i-a pus în mișcare.

— Probabil au descoperit și ei ceva de extremă importanță, spuse Anna cu o expresie îngrijorată pe chip.

Gunther vorbi în sfârșit.

— *Genug!*

Auzise destul și se lupta cu engleza în frustrarea lui.

— Nenorocitul are Clopot... are *Xerum*... Îl găsim. Îl folosim.

Își flutură brațul înspre soră-sa.

— Destul cu vorba!

Lisa descoperi că în sufletul ei era de acord, că era de partea uriașului.

— Trebuie să găsim o modalitate de a pătrunde acolo.

„Și curând”, adăugă în sinea ei.

— Ne-ar trebui o armată să-l luăm cu asalt.

Painter se întoarse către Paula.

— Ne putem aștepta la vreun ajutor din partea guvernului sud-african?

Ea scutură din cap.

— Nici o șansă. Familia Waalenberg a uns pe cine trebuie. Va trebui să găsim o modalitate de infiltrare mai discretă.

— Fotografiile făcute de satelit nu ne ajută prea mult, constată Painter.

— Atunci vom apela la mijloacele tehnologice mai simple, spuse Paula și-i conduse spre cele două Isuzu Troopers care-i așteptau. Am deja pe cineva acolo.

6.28 A.M.

Khamisi stătea întins pe burta. Deși se crăpase de ziuă, primele raze ale soarelui nu făceau decât să împrăștie niște umbre și mai adânci pe solul junglei. Purta haine de camuflaj și își avea carabina cu două țevi, .465 Nitro Holland & Holland Royal, prinsă la spate. În mână ținea o sulică tradițională scurtă a tribului zulu, un *assegai*.

În spatele său stăteau întinși alți doi cercetași zuluși: Tau, nepotul bătrânului care îl salvase pe Khamisi, și prietenul lui cel mai bun, Njongo. Și ei aveau asupra lor arme de foc, precum și lănci lungi și scurte. Erau îmbrăcați în veșminte tradiționale din piei și blănuri, aveau pielea mânjită cu vopsea și bentite din piele de vidră pe cap.

Trioul își petrecuse noaptea cercetând pădurea din jurul conacului în căutarea unei breșe care să evite potecile suspendate și paznicii care patrulau pe ele. Folosiră urmele vânatului care trecuse prin tufișuri și se strecurară odată cu o mică turmă de impala, rămânând ascunși în întuneric.

Khamisi se oprise de câteva ori ca să fixeze niște frânghii, făcând legătura între poteca suspendată și sol, camuflându-le în liane, alături de alte câteva surprize.

Treaba odată terminată, el și cercetașii se îndreptaseră spre locul unde un pârâu șiroia pe sub flora sălbatică ce împrejmua proprietatea.

După care, în urmă cu un moment, auzise urletul acela sălbatic și aducător de moarte.

Hoo eeee ooo.

Se încheiase cu o notă stridentă.

Khamisi îngheță. Își amintea urletul acesta până în măduva oaselor.

Ukufa.

Paula Kane avusese dreptate. Se gândise că respectivele creaturi proveneau de pe proprietatea Waalenberg. Fie scăpaseră de acolo, fie fuseseră anume aduse ca să-i atace prin

surprindere pe Khamisi și pe Marcia, nu știa. Indiferent cum ar fi fost, acum se aflau în libertate, gata să vâneze.

Însă pe cine?

Urletul venea de undeva de la distanță, din stânga.

Nu-i vâna pe ei. Creaturile erau niște vânători mult prea experimentați. Nu și-ar fi deconspirat prezența atât de devreme. Altceva le atrăsese, le stârnise pofta de sânge.

După aceea, auzi o voce care striga în germană, hohote și suspine care cereau ajutor.

Era mai aproape de ei.

Cu urletul reverberându-i până în măduva oaselor, Khamisi avu impulsul s-o ia la goană, să fugă cât mai repede și cât mai departe. Era o reacție primitivă.

Tau murmură ceva în zulusă în spatele lui, îndemnându-l la rândul lui să facă asta.

Cu toate acestea, Khamisi se întoarse în direcția din care venea strigătului rugător. O lăsase pe Marcia pradă creaturilor. Își aminti de propria senzație de teroare, în timp ce stătea ascuns până la gât în adăpătoarea animalelor sălbatice, așteptând mijirea zorilor. Nu putea să-și ignore seamănul.

Rostogolindu-se spre Tau, Khamisi îi înmână hărțile pe care le desenase.

— Întoarceți-vă în tabără. Dă-i astea lui dr. Kane.

— Khamisi... frate... nu, vino cu noi.

De frică, Tau făcuse ochii cât cepele. Probabil că bunicul său îi povestise despre *ukufa*, iar legendele prindeau acum viață. Khamisi trebuia să recunoască meritele bărbatului și

ale prietenului său. Nimeni altcineva nu se oferise voluntar să îl însoțească pe proprietate. Superstițiile erau mai puternice.

Însă, față în față cu realitatea, Tau nu avea nici o intenție să mai zăbovească.

Iar Khamisi nu putea să-l învinovățească. Își aminti de propria teroare pe care o trăise atunci când fusese cu Marcia. În loc să rămână pe loc, fugise cât îl ținuseră picioarele și permisesese ca doamna doctor să fie ucisă.

— Plecați! le ordonă Khamisi.

Dădu din cap în direcția gardului. Hărțile trebuiau să ajungă dincolo.

Tau și Njongo ezitară o fracțiune de secundă. După care Tau încuviință dând din cap, iar cei doi o luară la picior ghemuiți și dispărură în junglă. Khamisi nici măcar nu le auzi zgomotul pașilor.

Peste junglă se așternu o liniște înfricoșătoare, grea și la fel de densă ca pădurea. Khamisi o porni în direcția urlletelor – ale omului și ale creaturii.

Trecu un minut și un alt urllet izbucni în junglă la fel de brusc și neanunțat ca zborul unor păsări speriate. Se termină într-o serie de icnete scheunate. Khamisi se opri dându-și deodată seama că aceste ultime sunete înfiorătoare aveau ceva familiar.

Înainte să se poată gândi mai mult la asta, un geamăt ușor îi atrase atenția.

Venea direct din față.

Khamisi folosi țeava puștii sale ca să dea la o parte niște frunze. În desişul din față se deschidea un mic luminiș, unde un copac căzuse de curând și degajase o parte a pădurii. Gaura în coronamentul de sus permitea ca o rază a soarelui dimineții să-l străpungă ca o suliță și să ajungă până jos. Asta făcea ca jungla din jur să devină și mai întunecoasă și plină de umbre.

De partea opusă a luminișului, îi atrase privirea o mișcare. Un tânăr – aproape un băiețandru – atârnat în partea de jos a unui copac, se chinuia să ajungă la o altă cracă, ca să se cațere mai sus. Însă nu putea ajunge la ea. Nu putea să se apuce cu mâna dreaptă. Chiar și de aici, Khamisi văzu dâra de sânge ce îmbibase mâneca băiatului în timp ce se chinuia în zadar.

Apoi băiatul căzu în genunchi, ținând strâns trunchiul în brațe, încercând să se ascundă.

Iar motivul terorii bruște a băiatului îi apărură în fața ochilor.

Khamisi încremeni în momentul în care creatura păși în luminiș, sub copacul cu pricina. Era masivă, în ciuda pașilor silențioși cu care ieșise din pădure. Era mai mare decât un leu ajuns la maturitate, însă nu era un leu. Avea blana zburlită și albinoasă și ochii roșii, reflectând puternic lumina. Spatele i se înclina de la umerii înalți și bine legați, partea inferioară fiind mai joasă. Gâtul musculos susținea un cap mare, cu un bot pe măsură, cap ce avea în creștet o pereche

de urechi ca de liliac. Acestea se mișcau, concentrate asupra copacului.

Ridicându-și capul, fornăi și trase aer pe nas în sus, atrasă de sânge.

Buzele fremătătoare scoaseră la iveală o gură plină de colți puternici.

Urlă din nou, terminând iarăși într-o serie de icnete scheunate ce îți făceau părul măciucă.

După care începu să se cațere.

Khamisi știa cu ce se confrunta.

Ukufa.

Moarte.

Însă, oricât de monstruoasă părea, Khamisi îi cunoștea adevăratul nume.

6:30 A.M.

— Specia *Crocuta crocuta*, explică Baldric Waalenberg, pășind spre monitorul LGD.

Observase cât de concentrat rămăsese Gray la bestia de pe ecran, suprapusă peste imaginile video de la Fiona din cușcă.

Gray studie creatura masivă ca un urs, încremenită, uitându-se la camera de luat vederi, mârâind, cu gura larg deschisă, cu gingii albe și colți îngălbeniți. Probabil cântărea vreo o sută patruzeci de kilograme. Stătea de pază lângă rămășițele unei antilope.

— Hiena tărcată, continuă Baldric. Specia asta este a doua dintre cei mai mari carnivori din Africa, capabilă să doboare de una singură un bivol matur.

Gray se încruntă. Creatura de pe monitor nu era o hienă obișnuită. Cântărea de trei sau patru ori mai mult decât una de mărime normală. Și, în plus, avea blana spălăcită. Un fel de combinație de gigantism și albinism. Un monstru rezultat în urma mutațiilor genetice.

— Ce i-ați făcut? întrebă el, incapabil să-și rețină dezgustul din voce.

În plus, voia să-l facă pe bărbat să continue să vorbească, pentru a câștiga timp. Schimbă niște priviri scurte cu Monk, după care își îndreaptă din nou atenția spre bătrân.

— Am făcut o creatură mai bună, mai puternică, spuse Baldric aruncându-și privirea spre nepotul său.

Isaak continua să urmărească imperturbabil toată scena.

— Nu-i așa, Isaak?

— *Ja, grootvader.*

— Picturile preistorice din grotele din Europa îl prezintă pe marele strămoș al hienei din zilele noastre. Hiena gigant.

Noi am găsit o modalitate de a readuce *Crocota* la gloria sa de odinioară, explică Baldric cu aceeași lipsă de emoție ca și atunci când vorbise despre creșterea orhideelor negre. Am îmbunătățit chiar și inteligența speciei prin incorporarea de celule stem umane în cortexul ei cerebral. Cu niște rezultate fascinante.

Gray citise despre experimente similare făcute cu șoareci. La Stanford, oamenii de știință produseseră șoareci cu creier în procent de unu la sută uman. Ce mama naibii se întâmpla aici?

Baldric se îndreptă spre tabla neagră pe care erau desenate cele cinci rune. Bătu ușor cu bastonul în tablă.

— Avem o serie de supercomputere Cray XT3 care lucrează la codul lui Hugo. Odată rezolvat, acesta ne va permite să facem același lucru și cu oamenii. Să transpunem în practică următoarea etapă de evoluție a omului. Din nou de-aici, din Africa, va apărea o nouă rasă, punând astfel capăt raselor corcite și amestecului rasial, o rasă pură care le va înlătura și înlocui pe toate celelalte. Nu așteaptă decât să fie descătușată și purificată din codul nostru genetic, deocamdată viciat.

Erau ecouri ale filosofiei naziste *Übermensch*, mitul supraomului. Bătrânul era nebun. N-avea cum să nu fie. Însă Gray observă luciditatea din privirea lui. Iar pe ecran se găsea dovada unui succes monstruos care avea să ducă spre acest final.

Gray își mută atenția spre Isaak în momentul în care acesta apăsă pe o tastă, iar hiena mutantă dispăru. Atunci îl străfulgeră rapid un gând și înțelese. Albinismul hienei. Isaak și sora lui geamănă. Ceilalți asasini cu părul blond, aproape alb. Cu toții niște copii. Baldric nu făcuse experimente numai pe orhidee și hiene.

— Haideți să ne întoarcem la chestiunea legată de Painter Crowe, spuse bătrânul, dând din mână spre ecran. Acum că înțelegeți ce o așteaptă pe tânăra *meisje* din cușcă dacă nu răspundeți întocmai la întrebările noastre. Gata cu jocurile.

Gray studie ecranul și pe fata din cușcă. Nu putea lăsa să i se întâmple ceva Fionei. Dacă nu putea să facă altceva, trebuia măcar să tragă de timp. Tânăra ajunsese să se implice în toate astea din cauza investigațiilor lui lipsite de profesionalism din Copenhaga. Acum era responsabilitatea lui. Și, mai mult decât atât, îi plăcea de ea, o respecta, chiar și atunci când era o adevărată pacoste. Gray știa ce avea de făcut.

Se uită la Baldric.

— Ce vreți să știți?

— Spre deosebire de voi, Painter Crowe s-a dovedit a fi un adversar mult mai serios decât anticipasem. A dispărut după ce a scăpat din ambuscada noastră. O să ne ajutați să aflăm unde s-a dus.

— Cum?

— Contactând sediul central al Sigma. Avem o linie sigură, care nu poate fi depistată. Vrem să luați legătura cu sediul și să aflați ce știe Sigma despre proiectul Soarele Negru și unde e ascuns Painter Crowe. Iar de la cel mai mic indiciu că ne vindeți gogoși... Baldric arătă cu bărbia spre monitor.

Gray înțelese acum lecția îngrozitoare pe care o primise mai devreme. Voiau ca Gray să înțeleagă pe deplin situația și

să-și reprime orice speranță cum că i-ar putea înșela. Să o salveze pe Fiona sau să trădeze Sigma?

Decizia fu momentan amânată în momentul în care unul din paznici se întoarse cu un alt obiect pe care-l solicitase Gray.

— Mâna mea! strigă Monk, băgând de seamă proteza pe care a aducea paznicul.

Se zbătu, cu coatele legate încă la spate.

Baldric îi făcu paznicului semn să înainteze.

— Dă-i proteza lui Isaak.

Isaak întrebă, vorbind în olandeză:

— Au verificat-o la laborator să nu aibă vreo armă ascunsă?

Bărbatul încuviință din cap.

— *Ja*, domnule. Totu-i în regulă.

Cu toate acestea, Isaak studie atent proteza de mână. Era o minune a tehnicii și ingineriei celor de la DARPA, încorporând controlul direct al nervilor periferici prin punctele de contact ale încheieturii din titaniu. Mai era dotată și cu elemente avansate de mecanică, motilitate și acționare care permiteau mișcări precise și putere senzorială.

Monk se holbă la Gray.

Gray observă cum degetele de la mâna stângă a lui Monk terminaseră de tastat un cod pe punctele de contact ale ciotului rămas din încheietura sa dreaptă.

Gray dădu aprobator din cap, apropiindu-se de Monk.

Aceasta era una dintre calitățile protezelor electronice ale DARPA.

Erau acționate fără fir.

Un semnal radio se transmisesse între Monk și proteza lui de mână.

Drept răspuns, proteza acum detașată se strânse în mâna lui Isaak.

Degetele formară un pumn.

Cu excepția degetului mijlociu ridicat sugestiv în sus.

— Să ți-o trag, murmură Monk.

Gray îl apucă pe Monk de cot și îl trase cu putere spre ușile duble care dădeau spre corpul principal al casei.

Explozia nu fu una de amploare – nimic altceva decât efectul extreme de sonor și strălucitor al unei grenade fumigene. Încărcătura fusese amestecată direct în plasticul ce acoperea mâna, fiind imposibil de detectat. Și deși nu fusese prea mult, se dovedi a fi suficient cât să distragă atenția. Țipete de surpriză și durere izbucniră din partea paznicilor. Gray și Monk trântiră ușile în lături, alergară de-a lungul holului și o luară pe primul culoar lateral. Ieșiți din câmpul vizual direct, se îndepărtară tropăind cu putere pe podelele șlefuite din lemn de esență tare.

Alarmeră porniră imediat, răsunând insistent.

Aveau nevoie de o cale de scăpare cât mai rapid posibil.

Gray observă scările largi ce duceau în sus. Îl ghidă pe Monk spre ele.

— Unde ne ducem? întrebă Monk.

— Sus, sus, sus... spuse Gray în timp ce fugeau, urcând câte două trepte deodată.

Cei din serviciul de securitate se așteptau cu siguranță la încercarea de a forța cea mai apropiată ușă sau fereastră.

Știa altă modalitate de a ieși de-acolo. În cap îi tot revenea schema conacului. Studiase cu atenție domeniul în timp ce erau aduși în marș forțat înapoi. Gray se concentrează, având încredere în simțul său de orientare.

— Pe-aici.

Îl trase pe Monk după sine de pe un palier pe un alt coridor.

Erau la etajul șase. Alarmerle continuau să sune.

— Unde...? începu Monk din nou.

— Sus de tot, răspunse Gray și îi făcu semn spre capătul coridorului, acolo unde îi aștepta o ușă. Spre cărarea suspendată.

Însă nu avea să fie atât de ușor.

Ca și cum cineva ar fi tras cu urechea la planul lor, un grilaj metalic interior începu să coboare și să acopere ușa de ieșire. Un grilaj cu acționare automată.

— Grăbește-te! urlă Gray.

Grilajul cobora rapid, fiind deja închis pe trei sferturi.

Gray se grăbi și mai tare, lăsându-l pe Monk în urmă. Înșfacă în trecere un scaun de pe hol și îl aruncă în față. Acesta ateriză pe podeaua din lemn de esență tare și alunecă de-a lungul suprafeței lustruite. Gray alergă după el. Scaunul se lovi de ușa închisă ce dădea înspre exterior, iar grilajul

metalic din interior se lăsă cu putere pe partea sa superioară. Mecanismele se blocau. O lumină roșie pâlpâi deasupra cadrului ușii. Defecțiune. Gray fu sigur că un bec de avertizare semnaliza deja în celula principală de securitate a conacului.

În momentul când ajunse la ușă, picioarele de lemn ale scaunului începură să crape trosnind, strivite de grilaj.

Monk grăbi și mai tare pasul, răsuflând greu, cu brațele în continuare legate la spate.

Gray se băgă sub scaun și întinse mâna spre mânerul rotativ al ușii de afară.

Era un adevărat chin cu grilajul care îi bloca accesul.

Degetele apucară mânerul și răsuciră.

Era încuiat.

— Fir-ar al dracului! înjură el.

Scaunul trosni și mai tare. În spatele lor, răsunau tropăituri de bocanci, urcând în grabă scările. Se auzeau voci dând ordine sacadate.

Gray se răsuci în loc.

— Ia-mă în brațe! îi spuse el lui Monk.

Trebuia să lovească cu picioarele pe post de berbec să deschidă ușa.

Lăsat pe spate, cu picioarele încordate gata să lovească, Gray se sprijinea de umărul lui Monk ca punct de susținere.

În momentul acela, ușa de ieșire se deschise pur și simplu în fața lui, iar în fața ochilor îi apărură o pereche de picioare îmbrăcate în pantaloni kaki de camuflaj. Probabil că unul

dintre paznicii care patrulau observase defectiunea și venise să investigheze.

Gray ținti spre tibii și lovi cu putere.

Luat pe nepregătite, bărbatului îi fugiră picioarele de sub el. Capul i se lovi de grilaj cu un zgomot sec și după aceea ateriză grămadă pe scânduri. Gray scoase piciorul și îl lovi pe bărbat cu călcâiul. Corpul acestuia era inert.

Monk îl urmă, rostogolindu-se spre Gray, nu însă înainte de a trage un picior scaunului eliberându-l de sub grilaj. Sistemul de siguranță își continuă coborârea și se închise, izbindu-se cu putere de podea.

Gray îl ușură pe paznic de arme. Se folosi de un pumnal pentru a-i tăia legăturile lui Monk și îi pasă arma de la șold a bărbatului, un pistol semiautomat HK Mark 23. Gray confiscă pușca.

Cu armele în mâini fugiră de-a lungul potecii suspendate spre prima răscruce de drumuri. Se împărțea în două exact acolo unde podețul suspendat ajungea în dreptul junglei. Verificară ambele direcții. Până aici totul era în regulă.

— O să trebuiască să ne despărțim, spuse Gray. Ca să ne mărim șansele. Trebuie faci rost de ajutoare, să ajungi la un telefon, să-l contactezi pe Logan.

— Cu tine cum rămâne?

Gray nu răspunse. Nici nu era nevoie.

— Gray... s-ar putea ca ea să fie deja moartă.

— Nu știm asta.

Monk se uită la fața lui. Văzuse și el monstrul de pe ecranul computerului. Știa că Gray nu avea de ales.

Monk dădu aprobator din cap.

Fără să mai spună nimic, o luară la fugă în direcții opuse.

6 :34 A.M.

Khamisi ajunse la podul suspendat, cățărându-se pe un copac din partea opusă a luminișului. Se mișca rapid și fără zgomot.

Dedesubt, *ukufa* încă mai înconjura copacul, păzindu-și prada prinsă în capcană. Bubuitura puternică de mai devreme o speriasă. Își dăduse drumul din copac, atentă și precaută. Mergea din nou în cerc, în jurul copacului, cu urechile ciulite. De la conac răsunau tot felul de alarme și semnale sonore.

Zgomotul și agitația de mai devreme îl îngrijorau și pe Khamisi.

Oare Tau și Njongo fuseseră descoperiți?

Sau poate că tabăra lor camuflată stabilită în afara teritoriului proprietății fusese descoperită? Punctul lor de concentrare a trupelor fusese mascat și avea aparența înșelătoare a unei tabere de vânătoare a tribului zulu, una dintre numeroasele astfel de tabere. Oare își dăduse cineva seama că era mai mult de atât?

Indiferent de cauza alarmei, cel puțin zgomotul făcuse ca gigantica și monstruoasa hienă – *ukufa* – să fie mai prudentă. Khamisi se folosi de acest moment de distragere a atenției ca să ajungă la unul dintre podurile suspendate aflate deasupra sa. Se rostogoli pe scânduri, scoțându-și pușca. Neliniștea și îngrijorarea îi mențineau simțurile în alertă. Oricum, scăpase de teroare. Khamisi băgase de seamă mersul agale și relaxat al creaturii, mârâitul ca un huruit ușor, cele câteva icnete ascuțite și nervoase care se transformau treptat în urlete.

Comportamentul normal al unei hiene.

Deși monstruoasă ca mărime, nu avea nimic mitic sau supranatural.

Khamisi se îmbărbătă văzând că era din carne și oase ca orice animal.

Pe podeț, se îndreptă în grabă de-a lungul scândurilor spre locul pe unde acesta trecea pe lângă copacul în care se afla băiatul. Scoase un colac de frânghie din rucsac.

Aplecându-se peste cablul de oțel al podului suspendat, îl reperă pe băiat. Fluieră tare, ca un țipăt de pasăre. Băiatul rămăsese concentrat, privind în jos. Zgomotul brusc de deasupra îl făcu să tresară. Însă se uită în sus și îl văzu pe Khamisi.

— O să te iau de-acolo, șuieră el pe o tonalitate joasă, folosind limba engleză, sperând ca băiatul să înțeleagă.

Dedesubt, îl mai auzi și altcineva pe Khamisi.

Ukufa se holba în sus la podeț. Avea ochii roșii ațintiți asupra lui Khamisi. Pleoapele i se lăsară în timp ce îl studia

pe bărbat. Colții i se dezveliră. Khamisi desluși o atenție bine calculată în privirea sa fixă.

Asta era creatura care o prinsese în ambuscadă pe Marcia?

Lui Khamisi nimic nu i-ar fi făcut mai multă plăcere decât să-și descarce ambele țevi ale puștii în fața zâmbitoare a creaturii, însă zgomotul puștii de mare calibru avea să atragă și mai mult atenția. Proprietatea era deja în stare de alertă.

Așa că, în loc de asta, își puse arma la picioare. Avea nevoie de ambele brațe și de ambii umeri liberi.

— Băiete! spuse Khamisi. O să-ți arunc o frânghie. Să ți-o petreci în jurul brâului, spuse el mimând ce trebuia să facă. O să te trag sus.

Băiatul încuviință din cap, cu ochii lărgiți, cu fața umflată de plâns.

Aplecându-se peste margine, Khamisi balansă colacul de frânghie și îl aruncă spre băiat. Frânghia desfăcută, se lovi de frunze. Nu reuși să ajungă la el căci se agăță în crengile de deasupra.

— O să trebuiască să te cațeri până la ea!

Băiatul nu mai avu nevoie de alt imbold. Cu șansa de a scăpa în fața ochilor, începu să se cațere plin de hotărâre și energie. Se agăță cu mâinile și picioarele și se trase până la următoarea creangă. Își legă frânghia în jurul taliei, scuturând-o și eliberând-o dintre crengi. Manevră frânghia cu destulă îndemânare. Bun.

Khamisi trase frânghia, încolăcind-o în jurul unui stâlp din oțel ce susținea podețul.

— O să încep să te trag în sus! Vezi că o să te balansezi.

— Grăbește-te! strigă băiatul, prea brusc și prea tare.

Khamisi pivotă pe un șold și văzu că *ukufa* observase mișcarea băiatului. Aceasta atrase monstrul așa cum orice mișcare a unui șoarece atrage pisica. Începu să se cațere în copac, înfigându-și ghearele în scoarță.

Fără să mai aibă timp de pierdut, Khamisi începu să tragă de frânghie în sus, din aproape în aproape. Simți cum greutatea băiatului începe să atârne de frânghie pe măsură ce începea să-l ridice de pe cracă. Aplecându-se ca să se uite, îl văzu pe băiat balansându-se înainte și înapoi ca un pendul.

Și *ukufa* făcu la fel, urmărind cu privirea arcul descris de acesta. După care își continuă cățărutul în pom.

Khamisi îi ghici intenția. Plănuia să sară și să-l înșface, asemenea unei momeli prinse de firul undiței.

Khamisi trase și mai repede. Băiatul continua să penduleze.

— *Wie zijn u?* izbucni o voce pe neașteptate, chiar în spatele lui.

Speriat, aproape că dădu drumul frânghiei. Întinse gâtul ca să vadă peste umăr.

O femeie înaltă și mlădioasă stătea pe podul suspendat, îmbrăcată în negru, cu niște ochi sălbatici, parcă injectați. Părul ei era blond, însă era ras până aproape de scalp. Unul dintre copiii seniorului Waalenberg. Probabil că tocmai

intrase în secțiunea asta și îl descoperise. Avea deja un pumnal într-o mână. Khamisi nu îndrăzni să dea drumul la frânghie.

Nu era de bine.

Dedesubt, băiatul țipă.

Khamisi și femeia își aruncară privirea în jos.

Ukufa ajunsese în locul unde se aflase băiatul mai devreme și se pregătea să sară. În spatele lui Khamisi, femeia râse, un râs similar cu sunetele scoase de creatura de dedesubt. Scândurile scârțâiră în timp ce ea se apropie de el din spate, cu pumnalul în mână.

Amândoi erau prinși în capcană.

6:38 A.M.

Gray se lăsă în genunchi la răscruce. Podul suspendat se despărțea în trei. Gel din stânga ducea înapoi la conac. Podul din mijloc înconjura marginea pădurii. Podul din dreapta se îndrepta pur și simplu direct spre inima junglei.

Pe care dintre ele s-o ia?

Ghemuit, Gray studie contururile umbrelor, comparându-le cu modelul pe care îl studiasse pe monitorul LCD. Lungimea și direcția umbrelor îi oferiseră o indicație de ordin general a poziției soarelui ce abia răsărea în raport de locația în care era ținută Fiona. Însă, chiar și așa, mai era încă de acoperit o bucată bună din proprietate.

Se auziră pași duduind pe pod, aproape cutremurând-o.

Alți paznici.

Se întâlnise deja cu două grupuri.

Gray își puse pușca pe umăr, se rostogoli până la marginea podului suspendat și își dădu drumul peste el. Atârnat în brațe de cablul de susținere, reuși să ajungă încetul cu încetul la adăpostul asigurat de frunzele dese ale unei crengi. Imediat după aceea, trei paznici tropăiră pe deasupra capului său, făcând să se clatine podul. Gray, zgâlțâit destul de tare, se ținu și mai strâns.

De îndată ce aceștia trecură de el, se folosi de o creangă pentru a se cocoța la loc pe podul suspendat. Agățându-se și trecându-și un picior deasupra, simți o vibrație ritmică în cablul din mâini. Alți paznici?

Întins pe burtă pe scândurile din lemn, își lipi o ureche de cablu, ascultând precum un cercetaș indian. Era un ritm distinct al vibrației, audibil, asemenea coardei ciupite a unei chitare de oțel. Trei zbârnâituri rapide, trei lente, trei rapide din nou. Și apoi repetate.

Codul Morse.

S.O.S.

Cineva lovea ritmic în cablu ca să transmită acest semnal.

Gray se ghemui și merse înapoi la răscrucea podului suspendat. Aici pipăi și celelalte cabluri de susținere. Numai unul vibra. Acesta se întindea de-a lungul podului din dreapta, cel care ducea direct spre adâncurile junglei.

Oare putea să fie...?

Neavând un indiciu mai bun, Gray alese să o urmeze. Își menținu ritmul de mers pe lângă marginea podului suspendat, încercând să nu facă zgomot și să nu-l balanseze. Podul se tot bifurca. Gray se oprea de fiecare dată ca să descopere care cablu vibrează în conformitate cu codul și să îi urmeze parcursul.

Gray era atât de concentrat asupra podului, încât, în momentul în care se aplecă sub frunza greoaie a unui palmier, se trezi brusc în față cu un paznic aflat la numai patru metri distanță. Un individ cu părul șaten, înjur de douăzeci și cinci de ani, cu înfățișare tipică de hitlerist. Paznicul se rezema de balustrada din cablu, uitându-se în direcția lui Gray. Avea arma deja ridicată, căci îl alertase foșnetul palmierului.

Gray nu avu timp să-și ridice pușca. În schimb, mergând încă, se izbi cu toată greutatea de partea laterală a podului suspendat – nu în încercarea de a se feri de glonțul ce avea să vină spre el. Paznicul nu avea cum să rateze de la distanța aceasta.

Gray lovi balustrada din cablu, făcând-o să trepideze.

Paznicul, dezechilibrat, se propti în ea. Țeava puștii se deplasă prea sus. Gray parcurse spațiul dintre ei din doi pași, ajungând la tânăr și luându-l prin surprindere, cu pumnalul șterpelit deja în mână.

Gray se folosi de dezechilibrul omului ca să-i reducă la tăcere țipătul, băgându-i pumnalul în gât. O răsucire și din carotidă fășni un jet de sânge. Avea să moară în câteva se-

cunde. Gray prinse cadavrul și îi dădu drumul peste balustradă. Nu simți nici o remușcare, amintindu-și râsetele paznicilor în momentul în care Ryan fusese aruncat în bârlogul monstrului. Câți alți oameni mai muriseră în felul acela? Cadavrul căzu acompaniat de foșnetul relativ tăcut al frunzelor, după care se izbi de arbuștii de dedesubt.

Ghemuindu-se la loc, Gray ascultă. Oare auzise cineva ceva?

Undeva înspre stânga, surprinzător de aproape, o femeie strigă într-o engleză vorbită cu accent.

— Termină! Nu mai lovi gratiile! Ori te aruncăm de-acolo chiar acum!

Gray recunoscuse vocea. Ischke. Sora vitregă a lui Isaak.

O voce și mai cunoscută îi răspunse femeii.

— Du-te dracului, tâmpito, cu curul tău osos cu tot!

Fiona.

Era în viață.

În ciuda pericolului, Gray zâmbi larg – atât de ușurare, cât și de respect pentru curajul ei.

Rămânând ghemuit, se furișă spre capătul podului. Acesta dădea într-unul circular care mărginea luminișul deschis. Cel de pe camera video. Cușca era suspendată de podul înălțat.

Fiona lovea cu piciorul gratiile cuștii. Trei rapide, trei lente, trei rapide. Pe fața ei se vedea hotărârea. Gray simțea vibrația chiar sub picioarele sale acum, transmisă de-a lungul cablurilor de sprijin ale cuștii.

Bravo ei.

Probabil că auzise alarmele de la conac. Probabil că bănuise că putea să fie Gray și căuta să-i trimită aceste semnale. Ori asta... ori pur și simplu era al naibii de nervoasă. Iar modul în care bătea nu era decât o coincidență enervantă.

Gray localizează trei paznici aflați în poziții diferite, doi în dreapta, unul în stânga. Ischke, încă uimitor de frumoasă în ținuta ei alb și negru, stătea cu ambele mâini pe balustrada interioară, uitându-se lung la Fiona.

— Un glonț în genunchi ar putea să te facă să taci, îi strigă ea fetei, punând mâna pe pistolul din toc.

Fiona se opri în mijlocul unei lovituri, murmură ceva în barbă și lăsă piciorul jos.

Gray își calculează șansele. Avea o pușcă împotriva celor trei paznici înarmați și a lui Ischke cu pistolul ei. Nu era de bine.

De partea cealaltă a luminișului se auzi fâșâitul specific unei transmisii radio. Urmară câteva cuvinte neclare.

Ischke își scoase stația radio și o duse la buze.

Ascultă jumătate de minut, puse o întrebare pe care el nu o înțelese, după care încheie transmisia. Lăsând în jos stația radio, strigă:

— Noi ordine! se răsti ea spre ceilalți în olandeză. O omorâm pe fată chiar acum.

6:40 A.M.

Ukufa scoase o serie întreită de schelălăituri, gata să sară la băiatul care se legăna de colo-colo. Khamisi simți cum femeia se apropie pe la spate. Cu mâinile pe frânghie, nu putea să apeleze la nici una din armele sale.

— Cine ești? întrebă femeia din nou, amenințându-l cu pumnalul.

Khamisi făcu singurul lucru pe care putea să-l facă.

Îndoindu-și genunchii, se aruncă peste balustrada din cablu. Se apucă cu putere de frânghie în timp ce cădea. Deasupra capului, funia se încolăci în jurul stâlpului de oțel ce sprijinea podețul. În timp ce Khamisi se apropia rapid de pământ, surprinse pentru scurt timp imaginea băiatului ce era tras în sus, surprins, dând din mâini și din picioare.

Ukufa se repezi la prada care îi scăpa de sub nas, însă greutatea lui Khamisi, acum în cădere liberă, îl trase pe băiat direct spre podul suspendat, lovindu-l cu putere de aceasta.

Oprirea bruscă smulse frânghia din mâinile încleștate ale lui Khamisi.

Căzu în iarbă, aterizând pe spate. Deasupra, băiatul se apucase cu mâinile și picioarele de partea inferioară a podului suspendat. Femeia se uită în jos la Khamisi, cu ochii măriți.

Ceva masiv se prăbuși la pământ la câțiva metri distanță de el.

Khamisi se ridică în picioare.

Ukufa sări în picioare, împrășcând șiroaie mari de salivă, furioasă, mârâind.

Își aținti ochii roșii și injectați asupra singurei prăzi pe care o avea în raza vizuală.

Khamisi.

Nu avea nimic în mâini. Pușca lui zăcea încă pe scândurile de deasupra.

Creatura urlă furioasă și însetată de sânge. Se repezi la el, țintindu-i gâtul.

Khamisi căzu pe spate, ridicând singura armă pe care o avea. Acel *assegai* zulus. Lancea scurtă era încă prinsă pe coapsă. În timp ce *ukufa* se arunca asupra lui, Khamisi împinse lama în sus. Tatăl lui îl învățase cândva cum s-o folosească. Asemenea tuturor băieților din tribul Zulu. Înainte să plece în Australia. Cu un instinct atavic, Khamisi strecură lama sub coastele creaturii – una din carne și oase, nu un mit – și o înfipse adânc în momentul în care hiena se prăvăli cu toată greutatea deasupra sa.

Ukufa urlă. Durerea și mișcarea bruscă se transpuseră și asupra lui Khamisi și îi smulseră mânerul armei dintre degete. Khamisi se rostogoli ieșind de sub ea, acum complet dezarmat. *Ukufa* se aruncă în iarbă, răsucind lama înfiptă în ea. Mai țipă pentru ultima oară, smucindu-se cu putere, după care nu mai mișcă.

Era moartă.

Un țipăt nervos de deasupra îi atrase privirea.

Femeia de pe podeț găsisese pușca lui Khamisi și o îndreptase spre el. Detunătura răsună precum o grenadă. Un tufiș explodează în spatele său, împrôșcând pământul. Khamisi

se trânti pe spate. Deasupra lui, femeia schimbă poziția armei, fixându-l mai sigur și mai bine în bătaia puștii.

A doua detunătură răsună, oricât ar părea de curios, mai puternică.

Khamisi se chirci, însă văzu că era viu și nevătămat.

Se uită în sus la țănc ca să vadă cum femeia se rostogolește peste cablul de sus, cu pieptul însângerat.

Un nou personaj își făcuse apariția în raza sa vizuală pe podețul de sus.

Un bărbat musculos cu capul ras. Avea un pistol la vedere, sprijinit de ciotul încheieturii uneia din mâini. Se aplecă peste cablu și-l văzu pe băiat, atârnat încă în brațe.

— Ryan...

Băiatul spuse plângând ușurat:

— Ia-mă de aici.

— Cam ăsta-i planul... spuse el după care îl descoperi pe Khamisi dintr-o privire. Adică, dacă tipul de-acolo de jos știe drumul de ieșire de-aici. Eu, unu', sunt al naibii de pierdut în spațiu.

6:44 A.M.

Cele două focuri de armă răsunară în pădure.

Un mic stol de papagali verzi își luară zborul din cuiburile din coronament, cârâind zgomotos în semn de protest, și fâlfâiră pe deasupra luminișului.

Gray se ghemui.

Oare îl descoperiseră pe Monk?

Probabil că Ischke se gândise la același lucru, căci își întinse capul în direcția focurilor de armă. Le făcu semn paznicilor.

— Verificați!

Își ridică din nou stația radio.

Paznicii, cu puștile în mâini, tropăiră în jurul podului suspendat de formă circulară, venind în direcția lui Gray. Luat pe nepregătite, Gray se trânti jos și se rostogoli, strângându-și arma cu putere la piept. Se aruncă de pe scânduri. Paznicul care deschidea drumul avea să apară în câteva secunde. Ca și mai înainte, se apucă de cablul de sprijin al scândurilor, însă în graba sa exagerată, rămas fără echilibru, abia apucă să se prindă cu o mână. Corpul i se învârti în loc. Pușca îi alunecă de pe umăr, luând-o în jos.

Răsucindu-se, reuși să ajungă la ea în timp util cât să agațe cureaua de piele cu un deget. Oftă în tăcere ușurat.

Paznicii trecură pe neașteptate pe deasupra lui, lovind puternic cu bocancii, mișcând și balansând podețul de care era agățat.

Cureaua de piele a puștii îi scăpă lui Gray de pe deget. Gravitația îl dezarmă. Arma căzu, înfigându-se în tufișurile de jos. Gray se apucă și cu cealaltă mână de sus și rămase atârnat acolo. Cel puțin pușca nu se descărcase când lovise pământul.

Pașii paznicilor răsunară în depărtare.

O auzi pe Ischke vorbind la stația radio.

Acum ce mai era?

Nu avea decât un pumnal împotriva pistolului ei. Nu-i punea nici o clipă la îndoială capacitatea de a-l folosi și de-a trage la țintă.

Singurul avantaj pe care îl avea era elementul-surpriză.

Iar acesta era extrem de supraapreciat.

Mutându-și mâinile din aproape în aproape, Gray traversă partea de dedesubt a podului suspendat și ajunse la zona circulară a acestuia. Continuă să meargă pe sub el, rămânând pe partea exterioară, pentru a nu fi expus direct privirilor femeii Waalenberg. Trebuia să se miște încet, sau greutatea corpului său ce se legăna ușor avea s-o alerteze pe Ischke. Își sincroniză mișcările cu adierile ocazionale ale brizei care mișca ușor coronamentul.

Însă apariția sa nu trecu neobservată.

Fiona se ghemui la ea în cușcă, plasându-se astfel încât între ea și Ischke să fie cât mai multe gratii posibile. În mod clar înțelesese cuvintele rostite de Ischke mai devreme în limba olandeză. *O omorâm pe fată chiar acum.* Deși împușcătura îi distrăsese momentan atenția gemenei blonde, în cele din urmă avea să revină la Fiona.

Din poziția ei joasă, Fiona îl localizează pe Gray, o gorilă într-o salopetă albă escaladând partea interioară a podețului, pe jumătate ascunsă de frunzișul din jur. Luată prin surprindere, tresări puternic, aproape ridicându-se în

picioare, după care se forță să rămână jos. Ochii ei îl urmăriră, privirile li se întâlneau.

În ciuda bravadei ei zgomotoase de mai devreme, Gray citi teroarea de pe chipul ei. Fata arăta mult mai mică în cușcă. Își ținea mâinile la piept, încercând să se îmbărbăteze. Deși viața dură de pe străzile pe care crescuse o călise, el simți că singura ei apărare împotriva unui atac de panică era limbajul ei înțepător. Doar asta o mai ținea – și încă destul de greu.

Fără a fi văzută, îi făcu niște semne, li arătă în jos și scutură ușor din cap, cu ochii lărgiți de teamă, avertizându-l.

Jos nu era în siguranță.

El cercetă tufișurile și iarba deasă din luminiș. Nu văzu nimic, însă avea încredere în avertismentul Fionei.

Să nu cazi.

Gray reflectă la ce avea de făcut. Încă mai avea o distanță bună de traversat, iar brațele îi obosiseră și-l dureau degetele. Trebuia să se miște mai repede. Opririle și pornirile îl omorau, însă se temea că dacă ar avansa mai repede de atât, avea să-i atragă atenția lui Ischke.

Probabil că Fiona își dăduse seama de același lucru. Se ridică și începu să dea din nou cu picioarele, zdrăngănindu-și cușca, legănând-o sub greutatea sa. Mișcarea îi permise lui Gray să-și mărească ritmul.

Din păcate, efortul ei atrase și mânia dezlănțuită a lui Ischke.

Femeia își lăsă în jos stația radio și strigă la Fiona:

— Gata cu prostiile, fetiço!

Fiona continuă să se țină cu mâinile de gratii și să le lovească cu picioarele.

Gray se apropia în grabă.

Ischke păși spre balustrada interioară, fiind numai pe jumătate la vedere. Din fericire, era complet concentrată asupra Fionei. Femeia scoase un dispozitiv din buzunarul de la pulover. Își folosi dinții ca să-i lungească antena. Îl îndreptă spre Fiona.

— E timpul să-l cunoști pe Skuld, numit așa după zeița scandinavă a sorții.

Apăsă pe un buton.

Chiar sub degetele de la picioarele lui Gray, ceva urlă de furie și durere. Țâșni din desișul junglei și merse tiptil până în luminișul cu iarbă. Una dintre hienele mutante. Matahala se apropia probabil de o sută cincizeci de kilograme, toată numai mușchi și colți. Mârâi pe un ton scăzut, cu blana zburlită pe spatele său încovoiat. Buzele i se retrăgeau dezvelindu-i colții în timp ce lătra și mușca aerul din jur, fornăind în sus spre cușcă.

Gray își dădu seama că probabil monstrul îl pândise din umbră tot drumul până aici. Bănuia ce avea să urmeze.

Se grăbi, avansând încă puțin.

Ischke o strigă pe Fiona, bucurându-se de teroarea ei, sporind cruzimea momentului.

— Un cip din creierul lui Skuld ne permite să-i stimulăm setea de sânge și apetitul, explică ea și acționează butonul din nou.

Hiena urlă și se rezezi la cușcă, împrôșcând șuvoaie de salivă, împinsă acum de o sete de sânge de nestăpânit.

Așadar, acesta era modul prin care clanul Waalenberg își controla monștrii.

Prin implanturi manevrabile prin radio.

Subminând din nou natura și subjugând-o dorinței lor.

— E timpul să-i potolim foamea bietului Skuld, spuse Ischke.

Gray nu avea cum s-ajungă la timp. Cu toate astea, se grăbi.

Mai avea puțin.

Atât de aproape.

Însă prea târziu.

Ischke apăsă pe alt buton. Gray auzi un clic și un zornăit distinct în timp ce trapa din cușca Fionei se deschidea.

Oh, nu.

Gray se opri în mijlocul balansului. Se uită cum trapa se deschide sub Fiona. Ea căzu spre fiara dezlănțuită de dedesubt.

Gray se pregăti să sară după ea, să o protejeze.

Însă Fiona învățase din ceea ce i se întâmplase lui Ryan. Era pregătită. În cădere, se prinse de gratiile de mai jos ale cuștii și rămase acolo atârânănd. Creatura, Skuld, se rezezi să

o apuce de picioare. Ea se feri trăgându-se în sus cu forța brațelor.

Fiara trecu pe sub ea și se prăbuși înapoi în tufișurile de dedesubt cu un urlet neputincios.

Cocoțându-se, Fiona se ținea acum de partea exterioară a cuștii, asemenea unei maimuțe.

Ischke râse cu o plăcere sumbră.

— *Zeer goed, meisje*. Câtă ingeniozitate! *Grootvader* ar fi putut chiar să aibă în vedere genele tale pentru rezerva sa. Însă vai, ce păcat, în loc de asta o să trebuiască să-i satisfaci apetitul lui Skuld.

De jos, Gray se uită la Ischke cum își ridică din nou pistolul.

Se răsuci sub ea, uitându-se în sus printre scânduri.

— Acum hai să terminăm cu asta, murmură Ischke în olandeză.

Într-adevăr.

Gray se trase ajutându-se de brațe, își dădu picioarele în spate, după care le balansă în față și peste scânduri, asemenea unui gimnast la bara fixă. O lovi cu călcâiele pe Ischke în burtă în momentul în care ea se apleca peste balustradă, țintind-o pe Fiona.

În momentul în care călcâiele lui o loviră, pistolul ei se declanșă.

Gray auzi glonțul ricoșând în fier.

N-o nimerise.

Ischke fu împinsă cu putere în spate, în timp ce Gray se ridică pe scânduri. Se rostogoli, cu pumnalul în mână. Ischke se sprijinea într-un genunchi. Pistolul ei zăcea pe jos între ei.

Amândoi se întinseră brusc după el.

Ischke, chiar rămasă fără răsufare, se dovedi incredibil de rapidă, asemenea unui șarpe care te atacă prin surprindere. Degetele ei ajunseră primele la pistol, înhățându-l.

Gray avea un pumnal.

Îi înfipse lama în încheietură și în scândurile de jos. Ea tipă surprinsă, scăpând pistolul din mână. Gray încercă să îl apuce, însă mânerul săltă pe scândurile de lemn în momentul în care Ischke se zvârcoli. Zbură dincolo de marginea podului suspendat.

Distragerea momentană a atenției fu suficient de lungă pentru ca Ischke să-și smulgă și să-și elibereze încheietura din prinsoarea suprafeței de lemn. Pivotă pe cealaltă încheietură, încercând să-l lovească cu piciorul în cap.

Gray se azvârli pe spate, însă tibia ei îl lovi în umăr la fel de puternic ca bara din față a unei mașini aflate în mare viteză. Gray se rostogoli odată cu ea, cu umărul aproape distrus. La naiba, tipa asta era puternică.

Înainte să se poată ridica de jos, ea se repezi la el, trecându-și brațul prin dreptul feței lui, încercând să folosească vârful lamei înfipite în încheietură ca să-l orbească. El abia reuși să o apuce de cot, să i-l răsucească și să o împingă spre marginea podului.

Nu se opri aici.

Încleștate, trupurile lor căzură de pe podul suspendat.

Însă Gray își încolăci genunchiul stâng în jurul unuia dintre stâlpii de susținere ai podului suspendat. Corpul i se opri brusc cu o smuci tură, pivotând în jurul piciorului, forțându-i genunchiul. Ischke se desprinse de el și căzu în gol.

Atârnat cu capul în jos, el se uită la femeie cum se lovește de crengi și cum se izbește cu putere de pajiștea acoperită cu iarbă.

Gray se trase înapoi pe podul suspendat, întinzându-se cât era de lung.

Nu putu să-și creadă ochilor când o văzu pe Ischke ridicându-se în picioare. Aceasta făcu un pas șchiopătând ca să-și recapete echilibrul, cu o gleznă scrântită extrem de dureroasă.

Un zgomot îl făcu pe Gray să tresară.

Fiona ateriză pe scânduri, după ce se balansase agățată de unul dintre cablurile de susținere ale cuștii.

În timp ce ei se luptaseră, probabil că fata își croise drum spre partea de sus a cuștii și se folosise de cabluri ca să ajungă la pod. Veni în grabă spre el, scuturându-și mâna stângă și crispându-se. De unde o crestase Ischke curgea sânge proaspăt.

Gray cercetă din nou zona de dedesubt.

Femeia se uita lung la el, în sus. În ochi i se citea dorința de a-l ucide.

Însă nu era singură în luminiș.

În spatele ei, Skuld fugi spre femeie, cu botul în jos, aproape de pământ, ca un rechin în iarbă, adulmecând sângele.

Cum se potriveau lucrurile, se gândi Gray.

Însă femeia abia dacă își ridică ușor brațul nevătămat spre fiară. Hiena masivă se opri brusc, își ridică botul, plin de șiroaie de salivă și se frecă de palma ei asemenea unui pitbull fioros care își întâmpină stăpânul nemernic. Scânci și se lăsă pe burtă.

Ischke nu întrerupse deloc contactul vizual cu Gray.

Continuă să meargă înainte, șchiopătând.

Gray se holbă dedesubt.

La câțiva pași de femeie, pistolul ei era la vedere.

Gray se ridică în picioare. O apucă pe Fiona de umăr și o împinse înainte.

— Fugi!

Ea nu avu nevoie de încurajări suplimentare. O luă la fugă. Fata alerga alimentată de frică și adrenalină. Ajunseră la ieșire.

Fiona dădu colțul, ținându-se de unul dintre stâlpii de susținere pentru a-și păstra echilibrul. Gray îi urmă exemplul, în momentul în care dispăreau după colț, din stâlpul de susținere ricoșă un glonț însoțit de o detunătură de pistol.

Ischke își găsisse arma.

Impulsionați, fugiră și mai repede de-a lungul potecii drepte, mărink distanța între ei și trăgătoarea care șchiopăta,

într-un minut, apropiindu-se de un loc unde se încrucișau mai multe poteci, Gray se gândea că ar putea fi în siguranță. Prudența învinse panica.

O opri pe Fiona la aceeași răscruce la care se oprise și înainte. Podurile mergeau în toate direcțiile. Pe care să pornească? Până acum, era destul de probabil ca Ischke să-i fi alarmat pe ceilalți – asta dacă nu cumva stația radio i se stricase în urma căderii, însă nu putea să se bazeze pe acest lucru. Trebuia să presupună că paznicii se adunau deja undeva între lumea de-afară și locul în care se găseau ei acum.

Și cum rămânea cu Monk? Oare ce provocase focurile de armă care îi făcuseră pe paznicii lui Ischke să se retragă în grabă? Era în viață, era mort sau capturat din nou? Prea multe necunoscute. Gray avea nevoie de un loc în care să se ascundă, pentru a-și pierde urma.

Însă unde anume?

Își fixă privirea asupra podului care ducea înapoi la conac.

Nimeni nu s-ar fi gândit să-i caute acolo. În plus, în locul acela existau telefoane. Dacă ar fi putut să ajungă la o linie telefonică exterioară... sau poate chiar să afle mai multe despre ce mama naibii se întâmpla de fapt acolo...

Însă acestea nu erau decât vise deșarte. Locul era inaccesibil și impenetrabil, o adevărată fortăreață.

Fiona observă încotro își concentrase el atenția.

Îl trase de mână și scoase ceva din buzunar. Ceva ce semăna cu niște cărți de joc prinse pe un lanț.

Dar nu erau cărți de joc.

Erau cârduri de acces.

— Le-am șterpelit de la nemernica aia înghețată când m-a tăiat, spuse Fiona, aproape scuipând. Să mă țină minte.

Gray luă cheile electronice și le examinează. Își aminti cum Monk o boscorodise pe Fiona pentru că nu îi furase cheile directorului muzeului când fuseseră prinși în capcană în cripta lui Himmler. Se părea că fata învățase lecția și se conformase.

Cu ochii mijiiți, Gray studie din nou conacul.

Mulțumită micuței lui hoațe de buzunare, acum ținea în mână cheile castelului.

Dar ce putea face cu ele?

CAPITOLUL 13

XERUM 525

10:34A.M.

REZERVAȚIA NATURALA HLUHLUWE-UMFOLOZI ZULULAND, AFRICA DE SUD

Painter stătea turcește în coliba de pământ cu o mulțime de hărți și scheme în jur. Aerul mirosea a praf și a bălegar, însă mica tabără zulusă se afla la doar zece minute distanță de domeniul Waalenberg.

La intervale regulate, elicopterele serviciului de pază se ridicau de pe domeniu și treceau zumzăind pe deasupra taberei, însă Paula Kane organizase perfect totul la fața locului. Din aer, nimeni n-ar fi putut să-și dea seama că mica așezare era altceva decât o tabără temporară pentru triburile nomade de zuluși care-și duceau traiul în zona respectivă. Nimeni nu ar fi avut cum să bănuiască faptul că într-una dintre colibele dărăpănate avea loc un adevărat consiliu de taină.

Grupul se reunise aici pentru a-și construi o strategie și a trece în revistă resursele de care dispuneau.

Vizavi de Painter stăteau Anna și Gunther. Lisa era lângă Painter, așa cum făcuse de când ajunseseră în Africa, cu o expresie stoică, însă cu îngrijorare pe chip. Aproape de capătul încăperii, maiorul Brooks ședea în umbră, la fel de vigilent ca întotdeauna, cu mâna odihnindu-i-se pe tocul pistolului.

Toți erau atenți la ultimele noutăți pe care le avea de împărtășit Khamisi, fost paznic de vânătoare aici. Lângă el, aplecat asupra hârtiilor, se afla cel mai neașteptat membru al grupului.

Monk Kokkalis.

Spre imensa surprindere a lui Painter, Monk intrase în tabără, în urma lui Khamisi, împreună cu un tânăr epuizat, aflat în stare de șoc. Tânărul încerca acum să-și revină într-o altă colibă, la adăpost de orice pericol, însă de-o oră încoace Monk povestea ce i se întâmplase, răspunzând la întrebări și umplând posibilele goluri.

Anna se uita la un set de rune pe care Monk tocmai le desenase. Avea ochii foarte injectați. Se întinse tremurând spre hârtie.

— Acestea au fost toate runele găsite în cărțile lui Hugo Hirszfeld?

Monk dădu din cap.

— Și nemernicul ăla bătrân părea convins că sunt extrem de importante, chiar decisive la un moment dat pentru următoarea etapă din planul lui.

Ochii Anna se ridicară spre Painter.

— Dr. Hugo Hirszfeld a fost cel care a supravegheat desfășurarea proiectului original Soarele Negru. Ți amintești când ți-am spus că era convins că descifrase misterul Clopotului? Că a făcut ultimul experiment în secret, de unul singur. Un experiment privat despre care se credea că a produs un copil perfect, un copil neafectat de problema involuției. Un Cavaler al Soarelui perfect. Însă metoda lui... cum a făcut asta... nu a aflat nimeni.

— Iar scrisoarea pe care i-a scris-o fiicei sale, spuse Painter, arată că descoperirea pe care a făcut-o l-a speriat. „Un adevăr... prea frumos să-l lași să piară și prea monstruos să-l scoți la iveală...” În acest scop a ascuns secretul în acest cod de rune.

Anna oftă obosită.

— Iar Baldric Waalenberg a fost suficient de încrezător că ar putea descifra codul și că ar putea să-și însușească aceste cunoștințe demult pierdute, încât să-l facă să distrugă *Granitschloß*.

— Eu cred că motivul a fost mai degrabă acela că nu mai avea nevoie de voi, spuse Painter. Cred că ai avut dreptate mai devreme. Grupul tău se transformase într-o amenințare din ce în ce mai mare având în vedere discuțiile despre ieșirea din anonimat și alinierea la lumea științifică. Și având perfecțiunea atât de aproape, încununarea de succes a visului arian, nu putea risca să vă îngăduie să vă continuați activitatea.

Anna întoarse hârtia cu runele schițate de Monk înspre ea.

— Dacă Hugo avea dreptate, descifrarea codului lui s-ar putea dovedi esențială pentru a ne trata. Clopotul deține deja capacitatea de a încetini boala – dar dacă am putea rezolva ghicitoarea aceasta, s-ar putea să ne ofere un adevărat antidot.

Lisa interveni în discuție aducându-i cu picioarele pe pământ.

— Însă înainte să se petreacă toate astea, trebuie să ajungem la Clopotul Waalenberg. Abia după aceea ne putem ocupa cu găsirea unui antidot.

— Dar cu Gray cum rămâne? întrebă Monk. Și cu fata? Painter se încruntă.

— E imposibil de spus unde este. Poate se ascunde, poate a fost capturat, poate-i mort. Pentru moment, *Commander* Pierce e pe cont propriu.

Expresia de pe fața lui Monk se înăspri.

— Pot să mă strecur eu înapoi înăuntru. Dacă folosesc harta pe care o are Khamisi cu detaliile terenului.

— Nu. Nu e momentul acum să ne divizăm forțele.

Painter își frecă un punct dureros în spatele urechii drepte.

În capul lui răsunau cu ecou toate zgomotele. Senzația de greață era din ce în ce mai puternică.

Monk se uită lung la el.

Făcu un gest cu mâna ca și cum ar fi vrut să-l asigure că nu avea nici un motiv de îngrijorare. Însă ceva din privirea lui Monk sugera că acesta nu era preocupat numai de incapacitatea fizică a șefului. Oare Painter lua deciziile corecte? Puterea de discernământ îi fusese afectată? Îndoiala atinse o coardă în el însuși. Într-adevăr, cât de limpede era judecata lui?

Mâna Lisei alunecă spre genunchiul lui ca și cum i-ar fi sesizat starea de consternare.

— Mă simt bine, murmură el – la fel de mult lui însuși, ca și ei.

Nu mai există o altă întrebare fiindcă, brusc, rogojina ce slujea drept ușă colibei se ridică de tot. Înăuntru pătrunse un val de căldură și lumină. Paula Kane se aplecă și intră în încăperea întunecoasă. Era urmată de unul dintre bătrânii zuluși, îmbrăcat cu ținuta de ceremonie în toată splendoarea ei: pene, fulgi, piele de leopard decorată cu mărgelile colorate. Deși în jur de șaiszeci și cinci de ani, nu avea fața brăzdată de riduri, ci parcă era cioplită în piatră, și era ras în cap. Adusese un sceptru de lemn decorat cu pene în vârf, dar și o pușcă foarte veche, ce părea mai mult obiect de podoabă, pentru ceremonii, decât o armă propriu-zisă.

În timp ce se ridica, Painter își dădu seama ce era. O flintă englezească ușoară, așa numita „Brown Bess“, de pe vremea lui Napoleon.

Paula Kane îl prezentă pe oaspete.

— Mosi D’Gana. Căpetenie zulusă.

Bătrânul vorbi într-o engleză clară și răspicată:

— Totul este pregătit.

— Vă mulțumim pentru ajutor, rosti Painter pe un ton protocolar.

Mosi dădu ușor din cap, ca răspuns la cuvintele sale.

— Însă nu pentru voi ne punem la dispoziție sulițele. E datoria pe care o plătim neamului Voortrekker pentru Râul de Sânge.

Painter se încruntă, însă Paula Kane îi lămuri cu câteva detalii.

— Când englezii i-ai alungat pe burii olandezi din Cape Town, au început să avanseze adânc în junglă. Astfel, au apărut fricțiuni între imigranții care soseau și triburile indigene. Triburile Xhosa, Pondo, Swazi și Zulu. În 1838, de-a lungul unui afluent al râului Buffalo, zulușii au fost trădați, mii de oameni au fost uciși și și-au pierdut pământurile. A fost un adevărat măcel. Râul a devenit cunoscut drept Râul de Sânge. Bărbatul care orchestrase acel atac criminal se numea Piet Waalenberg.

Mosi ridică vechea lui armă și o întinse spre Painter.

— Noi nu uităm.

Painter nu avea nici o îndoială că pușca fusese într-adevăr folosită în bătălia aceea de tristă amintire. Luă arma, știind că odată cu ea se încheia o înțelegere.

Mosi se așeză turcește pe pământ.

— Avem multe de pus la punct.

Paula dădu din cap spre Khamisi și ridică rogojina de la intrare.

— Khamisi, camioneta este pregătită. Tau și Njongo te așteaptă deja. Își verifică ceasul. Va trebui să te grăbești.

Fostul paznic de vânătoare se ridică. Fiecare dintre ei avea o misiune de îndeplinit înainte de căderea nopții.

Painter îi întâlnește privirea lui Monk. Citi din nou îngrijorarea din ochii bărbatului. Însă de data asta nu pentru Painter, ci pentru Gray. Mai erau opt ore până la apus. Dar până atunci nu puteau face nimic.

Gray era pe cont propriu.

12:05 P.M.

— Rămâi ghemuită, îi șopti Gray Fionei.

Se îndreptau spre paznicul de la capătul holului. Gray purta una din uniforme de camuflaj, de la bocancii militari până la șapca neagră, cu cozorocul tras peste ochi. Paznicul de la care „împrumutase” Gray echipamentul era inconștient, cu căluș la gură și legat fedeleș în vestiarul dintr-un dormitor de la etajele superioare.

Îi mai luase tot cu împrumut și stația radio pe care paznicul o avea prinsă la centură și o cască de ureche. Toate discuțiile de pe canalul setat se purtau în olandeză, îngreunându-i posibilitatea de a desluși ceva concret, însă îi ținea cât de cât la curent cu evoluția evenimentelor.

Mergând în urma lui Gray, Fiona purta haine de menajeră, împrumutate din același vestiar. Îi veneau puțin cam largi, însă era o modalitate bună de a-i ascunde silueta și vârsta.

Majoritatea personalului care se îngrijea de casă era format din indigeni, având diferite nuanțe de piele închisă la culoare, tipic pentru o familie de afrikaanderi. Tenul ciocolatiu al Fionei, moștenirea ei pakistaneză, se potriveau destul de bine. În plus, își ascunsese părul drept sub o bonetă. Putea să treacă drept o femeie din partea locului dacă nu se uita cineva prea atent la ea. Ca să completeze deghizarea, mergea cu pași mici și umili, cu umerii lăsați, cu capul în jos.

Până acum, deghizarea nu le fusese pusă la îndoială.

Se răspândise zvonul că Gray și Fiona fuseseră localizați în junglă.

Cu conacul închis din toate părțile, în interiorul clădirii rămăseseră doar câțiva paznici. Majoritatea forțelor de securitate căutau prin pădure, dependințe și marginile proprietății.

Din păcate, măsurile de siguranță nu erau chiar atât de neînsemnate în interiorul clădirii, încât să lase deschisă o linie telefonică cu exteriorul. La scurt timp după ce folosise cârdul de acces al lui Ischke ca să intre din nou în conac, Gray încercase câteva telefoane. Accesul la ele solicita să treci printr-o rețea de securitate codată. Orice încercare de a

obține accesul la o linie exterioară nu avea decât să-i dea în vileag.

Așa că opțiunile lor erau reduse.

Puteau să se ascundă. Însă până când? Cine știa când sau dacă Monk avea să reușească să ajungă la lumea civilizată? Așadar, trebuiau să se descurce. Planul era ca mai întâi să facă rost de o schiță a conacului. Asta însemna să penetreze rețeaua de securitate de la etajul principal. Singurele lor arme erau un pistol în tocul lui Gray și un Taser de mână în buzunarul Fionei.

Înainte, la capătul holului, o santinelă controla balconul de sus, stând de pază deasupra intrării principale cu o pușcă automată. Gray se apropie de bărbat. Acesta era înalt, bine făcut, iar ochii săi cu pleoape grele de oboseală trădau un om josnic și violent. Gray dădu din cap în semn de salut și continuă să meargă spre scări. Fiona îi călca pe urme.

Totul mergea bine.

După care bărbatul rosti ceva în olandeză. Cuvintele depășeau capacitatea de înțelegere a lui Gray, însă aveau o tentă sexuală și sunau porcos, încheindu-se cu un râs gutural.

Întorcându-se pe jumătate, Gray văzu cum paznicul îi pune mâna pe fund Fionei și o ciupește cu putere. Cealaltă mână se îndreaptă spre cotul ei.

Un lucru total greșit și nepotrivit.

Fiona se răsuci spre bărbat.

— Du-te dracu', labagiule!

Fusta ei îi perie genunchiul bărbatului. O scânteie albăstruie îi țâșni din buzunar și lovi coapsa bărbatului. Corpul acestuia să arcui și se lăsă pe spate, scoțând un sunet înăbușit.

Gray îl prinse în timp ce cădea pe spate și simți în brațe cum acesta era cuprins încă de convulsii. Gray îl târî de pe platforma balconului într-o cameră laterală. Îi dădu drumul pe podea, îl lovi cu pistolul ca să își piardă cunoștința și începu să-i pună căluș și să-l lege fedeleș.

— De ce-ai făcut asta? întrebă Gray.

Fiona se duse în spatele lui Gray și îl ciupi tare de fund.

— Hei!

Se ridică în picioare și se întoarse brusc.

— Cum e, îți place? izbucni Fiona.

Înțeleșese. Cu toate acestea, o avertiză:

— Nu pot să-i leg întruna pe nemernicii ăștia.

Fiona stătea cu brațele încrucișate. Ochiul ei, deși plini de mânie, exprimau și teamă. Nu putea să o învinovățească pentru nervozitatea ei. Își șterse niște broboane de transpirație rece de pe frunte. Poate că ar fi fost mai bine să se ascundă și să speră că totul se va termina cu bine.

Stația radio a lui Gray pârâi. Se chinui să asculte. Oare atacul lor fusese remarcat? Traduse din mesajul trunchiat.

— ...*ge'vangene*... adus la intrarea principală...

Mai urmară și alte cuvinte, dar Gray abia dacă mai auzi ceva după cuvântul *ge'vangene*.

Prizonier.

Asta nu putea să însemne decât un singur lucru.

— L-au prins pe Monk... șopti el, înghețându-i sângele în vine.

Fiona își desfăcu brațele, cu fața îngrijorată.

— Haide, spuse el, și se îndreptă spre ușă.

Îl ușurase pe paznicul întins pe jos de Taser și își puse pușca acestuia pe umăr.

Gray deschise calea de întoarcere spre scări. Îi împărtăși în șoptă Fionei planul său în timp ce coborau în grabă scările ce dădeau spre intrarea principală. Etajul de jos părea pustiu, la fel cum era și holul din față.

Traversară podeaua lustruită decorată cu covoare țesute în motive africane. Pașii le răsunau. De-o parte și de alta, pereții erau plini cu trofee de vânătoare: capul unui rinocer negru, specie pe cale de dispariție, un leu masiv cu o coamă mâncată de molii, un șir de antilope cu diferite forme de coarne.

Gray se duse spre holul de la intrare. Fiona scoase un pământuf de praf din pene din buzunarului șorțului. Se duse spre una din părțile laterale ale ușii. Gray ocupă o poziție similară, cu pușca în mână, de partea cealaltă.

Nu trebuiă să aștepte prea mult.

Câți paznici aveau să-l însoțească pe Monk?

Cel puțin era în viață.

Grilajul metalic de deasupra intrării principale începu să se ridice, huruind și zdrăngănind pe măsură ce se înălța.

Gray se aplecă pentru a număra picioarele de afară. Ridică două degete în sus spre Fiona.

Doi gardieni însoțeau un prizonier într-o salopetă albă.

Gray păși și le ieși în față în momentul în care poarta metalică se rulă complet.

Paznicii nu văzură nimic altceva decât pe unul de-al lor, o santinelă care păzea ușa cu o armă. Întrară cu prizonierul după ei. Nici unul nu observă că Gray ascundea în palmă un aparat cu electroșocuri sau că Fiona venea spre ei din partea opusă.

Ambuscada se încheie în câteva momente.

Cei doi paznici, cuprinși de convulsii, erau întinși pe covor, bătând din călcâie. Gray îl lovi pe fiecare în tâmplă, probabil mai tare decât ar fi trebuit să o facă. Însă era cuprins de o furie nebună.

Prizonierul nu era Monk.

— Cine sunteți? întrebă el persoana captivă și extrem de speriată, în timp ce îl târî rapid pe primul paznic spre o debara din apropiere.

Femeia cu părul grizonant se folosi de mâna liberă ca să o ajute pe Fiona să-l care pe cel de-al doilea bărbat. Era mai puternică decât părea. Avea brațul stâng bandajat și atârnat pe piept într-o fașă strânsă. Partea stângă a feței îi era plină de zgârieturi și julituri. Ceva o atacase și o rănise cu ghearele și colții. În ciuda rănilor recente, privirea ei o întâlni pe a lui Gray, pătimașă și plină de hotărâre.

— Sunt dr. Marcia Fairfield.

12:25 P.M.

Jeepul hurducăia pe drumul pustiu.

La volan, paznicul Gerald Kellogg își șterse sudoarea de pe frunte.

Avea între picioare o sticlă de bere Birkenhead Premium.

În ciuda dimineții extrem de aglomerate, Kellogg refuza să nu-și respecte programul zilnic. Oricum nu avea altceva de făcut. Serviciul de pază de pe domeniul Waalenberg transmisese mai departe cele câteva detalii pe care le dețineau. Avusese loc o evadare. Kellogg îi alertase deja pe paznicii parcului și postase oameni la porți. Tuturor le înmânase fotografii trimise prin fax de la domeniul Waalenberg. Sub pretextul că erau braconieri. Înarmați și periculoși.

Până când Kellogg avea să primească la birou vestea că fuseseră depistați, nu exista nimic care să-l împiedice să se ducă acasă pentru pauza de prânz de două ore. Marțea, în meniu se aflau găinușă sălbatică la cuptor și cartofi dulci. Trecu cu jeepul pe lângă țarcul vitelor și intră pe aleea de acces străjuită de gard viu. În față se afla o casă colonială cu două niveluri, așezată în mijlocul proprietății îngrijite, de patru mii de metri pătrați, un avantaj al poziției pe care o deținea.

Avea zece oameni care se ocupau de teren și de casa în care locuia doar el. Nu se grăbea deloc să se însoare.

De ce ar fi cumpărat vaca dacă deja avea lapte, etc...

Și, în plus, gusturile sale erau mai degrabă înclinate spre tinere de vârste foarte fragedă.

În casă avea o fată nouă, micuța Aina, de unsprezece ani, din Nigeria, cu pielea neagră ca tăciunele, așa cum îi plăcea lui, căci nu prea se vedeau vânătăile. Nu că ar fi avut cine să-l ia la întrebări. Avea un servitor pe nume Mxali, o brută din tribul Swazi, recrutat din închisoare, care se ocupa de gospodăria lui, instaurând disciplina și teroarea în rândul slujitorilor. Se ocupa pe loc de orice problemă apărută, fie acasă, fie, când era nevoie, în altă parte. Iar familia Waalenberg era foarte mulțumită să-i facă dispăruți pe cei care le făceau necazuri. Gerald preferea să nu știe ce se întâmpla cu ei după ce erau duși cu elicopterul pe domeniul Waalenberg. Însă auzise și el zvonurile.

În ciuda arșiței, simți un fior rece.

Gel mai bine era să nu pună prea multe întrebări.

Își parcă mașina la umbră, sub o acacia stufoasă, coborî și o luă cu pași repezi pe poteca de piatră care ducea la intrarea laterală ce dădea în bucătărie. Doi grădinari se ocupau de stratul de flori. La trecerea lui Gerald își ținură ochii plecați după cum fuseseră instruiți.

Mirosul de găinușă la cuptor și usturoi îi stârni apetitul. Nasul și foamea din stomac îl făcură să urce în grabă cele trei

trepte de lemn care duceau spre ușa de plasă. Cu mațele ghiortăindu-i, intră în bucătărie.

În stânga, cuptorul era deschis. Bucătarul era în genunchi pe podea și avea capul în cuptor. Kellogg se încruntă. Îi luă ceva până să-și dea seama că nu era bucătarul.

— Mxali...?

Kellogg simți în sfârșit izul de carne pârlită dincolo de mirosul de usturoi. Din brațul bărbatului ieșea ceva. O săgeată cu pană în capăt. Arma preferată a lui Mxali. De obicei, otrăvită.

Ceva cumplit se petrecuse aici.

Kellogg se dădu înapoi, întorcându-se spre ușă.

Cei doi grădinari își lăsaseră săpăligile și acum aveau două puști îndreptate spre burta lui uriașă. Nu era un lucru neobișnuit ca mici bande de hoți, scursurile comunităților de negri, să colinde și să jefuiască fermele și casele izolate. Kellogg ridică mâinile înțepenit de groază.

Scârțâitul unei scânduri îl făcu să se întoarcă.

Din umbra camerei de alături își făcu apariția o siluetă întunecată.

Kellogg rămase cu gura căscată când îl recunoscu pe intrus – și ura care i se citea în ochi.

Nu erau bandiți. Era mult mai rău decât atât.

O fantomă.

— Khamisi...

12:30 P.M.

— Deci ce anume e-n neregulă la el? întrebă Monk, arătând cu degetul mare în direcția în care dispăruse Painter în una dintre colibe din apropiere cu telefonul prin satelit al doamnei doctor Paula Kane.

Directorul trebuia să se pună de acord cu Logan Gregory.

Sub streășina umbroasă a altei colibe, stătea împreună cu Lisa Cummings. Doctorița era foarte frumoasă, chiar și așa, acoperită de praf și cu ochii încercănați.

Ea-și îndreptă atenția spre Monk.

— Celulele sale se distrug încet, încet, dizolvându-se din interior. Cel puțin așa spune Anna Sporrenberg. În trecut, a studiat în detaliu efectele degenerative pe care le produce radiația Clopotului. Efectul este acela de cedare a organelor. Și fratele ei, Gunther, suferă din cauza unei versiuni cronice a acestei afecțiuni. Însă ritmul în care degenerază organismul lui este încetinit de capacitatea lui de recuperare și de imunitatea crescute. Anna și Painter, expuși ca adulți la o supra-doză de radiații, nu dispun de o astfel de protecție înnăscută.

Continuă cu alte detalii, știind că Monk avea și el studii de medicină: scăderea capacității de coagulare a sângelui, creșterea nivelului bilirubinei, edeme, relaxare musculară urmată de puseuri de rigiditate în zona gâtului și a umerilor, fragilitatea oaselor, probleme hepatice, murmure cardiace și calcifieri ciudate ale elementelor periferice și o umoare vitroasă a ochilor.

Însă în cele din urmă totul se reducea la o singură întrebare.

— Cât mai au? întrebă Monk.

Lisa oftă și privi înapoi, spre coliba în care dispăruse Painter.

— Nu mai mult de o zi. Chiar dacă am găsi un remediu astăzi, mi-e teamă că tot s-ar putea să rămână cu sechele importante și permanente.

— Ai observat cum i se împleticește limba... cum mănâncă cuvintele? Este din cauza medicamentelor... sau... sau...?

Lisa se uită la el, cu o durere și mai evidentă în ochi.

— E mai mult decât efectul medicamentelor.

Monk simți că era prima oară când recunoștea asta față de ea însăși. Rostise cuvintele cu groază și disperare. Observă de asemenea cât de mult suferea din pricina asta. Era mai mult decât reacția unui medic preocupat sau a unui prieten îngrijorat. Ținea la Painter și se lupta din răspuțeri să-și țină în frâu emoțiile și să nu-și dezvăluie sentimentele.

Painter apăru în cadrul ușii. Îi făcu semn lui Monk să se ducă la el.

— E Kat la telefon.

Monk se ridică imediat, se uită pe cer după elicoptere și se îndreptă spre Painter. Luă telefonul pe care i-l întindea acesta, acoperi microfonul și dădu din cap înspre dr. Cummings.

— Șefu', cred că femeii i-ar prinde bine puțină companie.

Painter își mișcă ochii impacientat. Erau injectați, plini de vinișoare roșii care indicau hemoragie la nivelul țesutului sclerotic. Își ridică mâna deasupra ochilor dureroși ca să-i adăpostească de soare și se îndreptă spre femeie.

Monk îl privi din cadrul ușii și ridică telefonul.

— Hei, iubito.

— Nu mă lua pe mine cu „iubito”. Ce mama dracului cauți în Africa?

Monk zâmbi. Dojana lui Kat i se părea la fel de binevenită ca o limonadă în deșert. Și, în plus, era o întrebare retorică. Cu siguranță, fusese pusă la curent cu tot ce se petrecea.

— Am crezut că era vorba să faci pe dădaca, nu? continuă ea.

Monk nu spuse nimic așteptând să-și verse năduful.

— Gând vii acasă, am de gând să te încui...

Continuă în aceeași notă încă un minut.

În sfârșit, Monk găsi un moment să strecoare și el ceva.

— Și mie mi-e dor de tine.

Urmă un pufnit care se stinse într-un suspin.

— Am auzit că Gray este în continuare dispărut.

— O să fie bine, o asigură el, sperând în sinea lui același lucru.

— Găsește-l, Monk. Fă tot ce poți.

Monk aprecia înțelegerea de care dădea dovadă. Intenționa să facă exact acest lucru. Ea nu-i ceru să-i promită că o să aibă grijă. Îl cunoștea prea bine. Însă îi auzi lacrimile din voce când rosti următoarele cuvinte.

— Te iubesc.

Asta era suficient ca să-l facă pe orice bărbat să aibă grijă.

— Și eu te iubesc.

Coborî glasul și se întoarse puțin.

— Vă iubesc pe amândoi.

— Vino acasă.

— Încearcă doar să mă oprești.

Kat suspină din nou.

— Mă caută Logan pe pager. Trebuie să închid. Avem o ședință programată la ora șapte cu un atașat de la Ambasada Africii de Sud. Vom face tot ce putem ca să punem presiune asupra lor de aici.

— Fă-i să vadă pe dracu', iubito.

— O să-i facem. Pa, Monk.

— Kat, eu...

Însă convorbirea se întrerupse. La dracu'.

Monk lăasă telefonul în jos și se uită la Lisa și la Painter. Cei doi se sprijineau unul de celălalt, vorbind, însă Monk simți că aveau mai degrabă nevoie de a sta alături decât de a-și spune ceva. Privi lung telefonul. Cel puțin Kat era în siguranță.

12:37 P.M.

— Mă duceau într-o celulă pentru prizonieri undeva la subsol, explică dr. Marcia Fairfield. Pentru întrebări suplimentare. Probabil că-i îngrijorează ceva anume.

Toți trei se întoarseră sus în încăperea de pe platforma de la primul etaj.

Paznicul care o pipăise pe Fiona încă zăcea fără cunoștință pe podea și-i curgea sânge din nas.

Dr. Fairfield le relatase pe scurt povestea ei, cum fusese prinsă în ambuscada de pe teren, atacată de animalele de casă ale clanului Waalenberg, târâtă cu forța de-acolo. Cei din familia Waalenberg aflaseră prin diferite canale despre posibilul rol pe care îl juca ea în cadrul Serviciului de Informații al Marii Britanii. Așa că puseseră la cale răpirea, înscenând atacul fatal al unui leu. Rănile sale bineînțele că arătau destul de umflate și de dureroase.

— Am reușit să-i conving că persoana care mă însoțea, un paznic de vânătoare, a fost ucis. A fost tot ce-am putut să fac. Sper că-a reușit să se întoarcă în lumea civilizată.

— Dar ce are de ascuns clanul Waalenberg? întrebă Gray. Ce fac, de fapt?

Femeia scutură din cap.

— Nu știu ce versiune macabră a unui Proiect Manhattan în plan genetic. Asta-i tot ce pot să spun. Însă cred că există și alte planuri în derulare. Un proiect adițional. Poate chiar un atac. L-am auzit pe unul dintre paznicii mei vorbind. Ceva cu privire la un ser anume. Serul 525, i-am auzit spunând. De

asemenea, am auzit menționând Washingtonul în același context.

Gray se încruntă.

— Ați auzit ceva de vreun program orar?

— Nu tocmai. Însă din râsetele lor am rămas cu impresia că indiferent ce urmează să se întâmple o să fie în curând. Foarte curând.

Gray făcu câțiva pași, prinzându-și bărbia între degete. „*Serul acesta... poate este un agent de război biologic... ceva patogen, un virus...*” Scutură din cap. Avea nevoie de mai multe informații – și asta cât mai rapid posibil.

— Trebuie să ajungem la laboratoarele alea de la subsol, murmură el. Să aflăm ce se petrece.

— Cei doi mă duceau spre zona de încarcerare, îi aminti dr. Fairfield.

El încuviință din cap, înțelegând ce voia să spună.

— Dacă mă prefac că sunt unul dintre paznici, acesta ar putea fi biletul nostru de intrare acolo.

— Ar trebui să ne grăbim, spuse Marcia. După cum se prezintă lucrurile, probabil că se întreabă ce mă reține atâta.

Gray se întoarse spre Fiona, pregătit pentru o discuție în contradictoriu. Avea să fie cât de cât în siguranță dacă rămânea ascunsă în încăperea aceasta, fără să fie văzută. Era greu să-i justifice prezența alături de un prizonier și paznicul acestuia. Avea doar să ridice suspiciuni și să atragă atenția.

— Știu! Nu-i loc și pentru o fată-n casă, spuse Fiona, surprinzându-l din nou.

Îl înghionți cu piciorul pe paznicul de pe podea.

— O să-i țin companie lui Casanova ăsta de-aici până te întorci.

În ciuda cuvintelor curajoase, în ochi îi lucea teama.

— N-o să lipsim mult, îi promise el.

— Ai face bine să nu fie altfel.

Odată rezolvată problema, Gray își înșfacă pușca, îi făcu semn doamnei Fairfield spre ușă și spuse:

— Să mergem.

Numaidecât, Gray o luă spre liftul central cu arma îndreptată înspre Marcia care mergea înainte. Nu îi opri nimeni. Un cititor de carduri restricționa accesul la nivelurile subterane. Trecu prin el cea de-a doua cheie electronică a lui Ischke. Lumina butoanelor corespunzătoare nivelurilor subterane își schimbă culoarea de la roșu la verde.

— Aveți vreo idee de unde să începem? întrebă Gray.

Marcia întinse o mână.

— Cu cât e mai mare comoara, cu atât este mai adânc îngropată.

Apăsă numărul nivelului celui mai de jos. Șapte etaje. Liftul începu să coboare.

În timp ce Gray se uita cum se derulează etajele, în urechi auzi din nou cuvintele Marciei, sâcâindu-l.

„Un atac. Posibil în Washington.”

Însă ce fel de atac?

6:41 A.M.

EST WASHINGTON, D.C.

Ambasadele se aflau la numai trei kilometri distanță de National Mall. Șoferul lor întoarse și intră pe Massachusetts Avenue și se îndreptă către ambasada sud-africană. Kat era cu Logan pe bancheta din spate, comparând ultimele însemnări. Tocmai răsărise soarele, iar clădirea le apărură subit în față.

Cele patru etaje ale sale din piatră de calcar de Indiana strălucneau puternic în lumina soarelui dimineții, evidențiind frontoanele și lucarnele tipice stilului Cape Dutch. Șoferul opri lângă aripa de locuit a ambasadei. Ambasadorul fusese de acord să îi primească în biroul lui privat la această oră matinală. Se părea că orice probleme care aveau legătură cu familia Waalenberg era cel mai bine să fie rezolvate departe de privirile opiniei publice.

Ceea ce pentru Kat era acceptabil.

Avea un pistol într-un toc prins la gleznă.

Kat cobori și îl așteptă pe Logan. Patru coloane decorate sprijineau un parapet pe care era sculptată emblema sud-africană. Dedesubtul acestuia, un portar observă sosirea lor și deschise ușa lucioasă de la intrare.

Ca locuitor la comandă, Logan o luă înainte. Kat păstră o distanță de unul sau doi pași în spatele lui, uitându-se cu atenție pe stradă, extrem de precaută. La câți bani învârtea

clanul Waalenberg, nu se știa cine putea fi în slujba lor privată... Iar asta îl includea și pe ambasador, John Hourigan.

Holul de la intrare se deschise larg în jurul lor. O secretară într-un costum albastru croit cu mult bun-gust îi conduse de-a lungul holului.

— Ambasadorul Hourigan coboară imediat. O să vă duc în biroul dumnealui. Pot să vă servesc cu un ceai sau cu o cafea?

Logan și Kat declină oferta.

În curând erau instalați într-o încăpere complet lambrișată. Mobilierul – birourile, dulapurile cu rafturi de cărți și măsuțele – era confecționat din același lemn, Stinkwood, originar din Africa de Sud, atât de rar, încât nu mai era disponibil pentru exporturile comerciale.

Logan se așează pe un scaun lângă birou. Kat rămase în picioare.

Nu trebuie să aștepte prea mult.

Ușile se deschisera din nou, iar un bărbat înalt, zvelt, cu păr blond ca nisipul intră. Purta și el un costum albastru, însă avea haina îndoită pe un braț. Kat suspectă că această abordare neoficială nu era decât un artificiu, merit să-l facă să pară mai amabil și cooperant. Ca și întâlnirea de aici din locuința sa privată.

Nu se lăsă înșelată de aparențe.

În timp ce Logan făcea prezentările, Kat examinează încăperea. Având experiență în serviciile de informații, își imagina că discuția de aici avea să fie înregistrată. Studie

încăperea, bănuind cam pe unde fusese ascuns echipamentul de supraveghere.

Ambasadorul Hourigan se așază în cele din urmă pe scaunul său.

— Ați venit să vă interesați de domeniul Waalenberg... sau cel puțin așa am fost informat. Cu ce vă pot fi de folos?

— Credem că niște angajați de-ai lor s-ar putea să fi avut de-a face cu o răpire în Germania.

Ca la comandă, el făcu ochii mari.

— Sunt șocat să aud asemenea acuzații. Însă n-am auzit nimic despre asta de la BKA-ul german, Interpol sau Europol.

— Sursele noastre se bazează pe fapte și informații concrete, insistă Logan. Tot ceea ce vă cerem este cooperarea cu *Scorpionii* pentru a urmări problema și pe plan local.

Kat se uită cum bărbatul se preface a reflecta intens. *Scorpionii* erau echivalentul sud-african al FBI-ului. Cooperarea părea improbabilă. Cel mai bun lucru pe care Logan putea să-l obțină era ca astfel de organizații să nu le pună bețe în roate celor de la Sigma. Deși nu puteau să negocieze vreun fel de cooperare împotriva unei forțe politice precum cea reprezentată de familia Waalenberg care putea să exercite suficientă presiune pentru a împiedica autoritățile polițienești să-i ajute. O concesie mică, însă una foarte importantă.

Kat rămăsese în picioare, urmărind jocul diplomatic elegant al celor doi bărbați, fiecare încercând să obțină un avantaj asupra celuilalt.

— Vă asigur că familia Waalenberg se bucură de tot respectul comunității internaționale și al instituțiilor de guvernământ. Familia sprijină toate eforturile de ajutorare a celor aflați în suferință, organizațiile multinaționale de caritate și trusturile nonprofit din toată lumea. De fapt, printre ultimele acte de generozitate pe care le-au făcut se poate menționa dăruirea tuturor ambasadelor și consulatelor sud-africane de pe tot globul a câte unui clopot centenar, din aur, care să marcheze aniversarea a o sută de ani de când s-a bătut prima monedă din aur în Africa de Sud.

— Toate bune și frumoase, însă nu au de-a face...

Kat îl întrerupse pe Logan, intervenind pentru prima oară.

— Ați spus clopot de aur?

Privirea lui Hourigan o întâlni pe a ei.

— Da, cadouri primite de la însuși Sir Baldric Waalenberg. O sută de clopote centenare, placate cu aur, gravate cu stema sud-africană. Al nostru este instalat în holul de la etajul patru.

Logan o privi pe Kat drept în ochi.

Kat vorbi:

— Ar fi posibil să-l vedem?

Turnura ciudată a conversației îl tulbură pe ambasador, însă nu reuși să găsească un motiv suficient de bun pentru

care să respingă cererea, iar Kat își imaginează că spera că astfel avea să câștige un avantaj în războiul diplomatic tacit aflat în plină desfășurare etici.

— Aș fi încântat să vi-l arăt, spuse el ridicându-se în picioare și uitându-se la ceas. Mi-e teamă că o să trebuiască să ne mișcăm repede. Am o întâlnire la micul dejun și nu pot să întârzii.

După cum își imaginea Kat, Hourigan se folosea de turul casei ca o scuză pentru a încheia discuția mai devreme și a evita orice fel de angajament ferm. Logan avea privirea ațintită asupra ei. Ea spera să nu se fi înșelat.

Fură conduși la un lift cu care urcară până la ultimul etaj al clădirii. Traversară holuri decorate cu obiecte de artă și meșteșugărești originale din Africa de Sud. După care le apăru în fața ochilor o sală imensă; părea mai mult un muzeu decât un spațiu de locuit. Aici erau vitrine de prezentare, mese lungi și cufer masive cu accesorii din alamă lucrate manual. Un perete format din geamuri domina curtea și grădina din spate. Însă într-un colț atârna un clopot gigantic din aur. Arăta ca și cum fusese scos de curând din lada de transport, fiindcă bucăți mici de paie erau încă împrăștiate pe podea. Clopotul în sine avea un metru înălțime și jumătate de metru diametru. Pe el fusese stanțată stema sud-africană.

Kat se apropie și mai mult. Un cablu electric gros pornea din capătul de sus și cobora în spirală până la podea.

Ambasadorul observă ce îi atrăsese atenția.

— E setat să bată automat la anumite momente ale zilei. O minune a ingineriei. Dacă vă uitați în sus în interiorul clopotului, veți vedea o mulțime de mecanisme ingenioase, asemenea unui Rolex.

Kat se întoarse spre Logan. Acesta pălise. Ca și Kat, și el studiasse schițele pe care le făcuse Anna Sporrenberg după Clopotul original. Acesta era o copie perfectă făcută din aur. Amândoi mai citiseră și despre efectele dăunătoare și nocive care puteau fi radiate din acest dispozitiv. Nebunie și moarte. Kat se uită lung afară pe geamul de la ultimul etaj. De la înălțimea aceasta, nu se vedea decât cupola albă a Capitoliului.

Cuvintele de mai devreme ale ambasadorului o îngroziră.

„O sută de clopote de aur... dăruite pe tot globul.”

— A fost nevoie de un tehnician ca să-l instaleze, continuă ambasadorul, de data asta cu vocea ușor plictisită, dându-le de înțeles că întrevederea se apropia de sfârșit. Cred că-i pe undeva pe-aici.

Ușa încăperii se închise în urma lor, trântindu-se ușor.

Toți trei se întoarseră.

— Ah, iată-l, spuse Hourigan în timp ce se întorcea.

Vocea îi amuți când văzu că nou-venitul ținea în mâini o pușcă-mitralieră. Avea părul blond aproape alb. Chiar și de pe partea opusă a încăperii, Kat observă un tatuaj închis la culoare pe mâna cu care ținea arma.

Kat se repezi la tocul de armă de la gleznă.

Fără nici un cuvânt, asasinul deschise focul, împrôșcând cu gloanțe de jur împrejur.

Sticla se făcu țândări, iar din lemn săriră așchii.

În spatele ei, lovit de gloanțele care ricoșară, clopotul de aur începu să bată iar și iar.

12:44 P.M.

AFRICA DE SUD

Ușile liftului se deschiseră la nivelul șapte din subteran. Gray ieși din lift, cu pușca în mâini. Cercetă ambele direcții de-a lungul unui hol cenușiu. Spre deosebire de lemnul scump și măiestria folosite sus în conac, pe acest nivel subteran luminat de neoane domnea o atmosferă sterilă și rigidă: podelele acoperite cu linoleum decolorat, pereți gri, tavan jos. Uși metalice netede cu încuietori electronice luminate se întindeau de-a lungul unei părți a holului. Celelalte uși păreau mult mai obișnuite.

Gray își lipi palma de una din ele.

Tăblia acesteia vibra. Auzi un bâzâit ritmic.

Centrala electrică? Trebuia să fie una foarte puternică.

Marcia se apropie de el dintr-o parte.

— Cred că am coborât mult prea jos, șopti ea. Acest nivel îmi dă senzația mai mult de spațiu de depozitare și utilități.

Gray era de acord. Și totuși...

Traversă holul și se duse spre una din ușile metalice încuiate.

— Atunci se pune întrebarea, ce depozitează ei aici?

Pe semnul de pe ușă scria: „EMBRYONAAL“.

— Laboratorul pentru embrioni, traduse Marcia.

Traversă și ea holul ca să i se alăture, cu ochii în patru, crispându-se ușor în timp ce-și mișca brațul bandajat și prins în ațele.

Gray ridică din nou cardul de acces al lui Ischke și îl trecu prin cititorul de cârduri. Indicatorul licări și se coloră în verde, iar încuietoarea magnetică se deblocă. Gray împinse ușa. Își atârname pușca de umăr, iar acum își scosese pistolul.

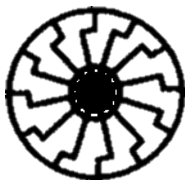
Luminile fluorescente de deasupra licăriră și rămaseră aprinse.

Camera era o sală lungă, de mai bine de patruzeci de metri. Gray observă cât de rece era aerul de aici, mai proaspăt și mai filtrat decât restul încăperilor. Un șir de frigidere din oțel inoxidabil care se întindeau din podea până în tavan acoperea unul dintre pereți. Compresoarele bâzâiau. Pe latura opusă erau cărucioare din oțel, butelii de nitrogen lichid și o masă mare cu microscopae legată la o masă de microdisecții.

Părea a fi un fel de laborator de criogenie.

La o stație centrală de lucru, un computer Hewlett-Packard era în stand-by. Imaginea screensaver-ului se învârtea în neștire pe monitorul LCD. Un simbol argintiu se rotea pe un

fundal negru. Un simbol cunoscut. Gray îl văzuse pe podeaua de la castelul Wewelsburg.

— Soarele Negru, murmură Gray.

Marcia îi aruncă o privire grăbită.

Gray îi arăta soarele care se rotea.

— Simbolul reprezintă Ordinul Negru al lui Himmler, un grup secret format din ocultiștii și oamenii de știință ai Societății Thule, obsedați de filosofia supraomului. Probabil că Baldric a fost și el un membru activ.

Gray simți că acum cercul se închidea complet. Pornind de la străbunicul lui Ryan și ajungând până aici. Dădu din cap înspre computer.

— Căutați un fișier principal. Vedeți ce puteți găsi.

În timp ce Marcia se îndrepta spre masa pe care era calculatorul, Gray se duse spre unul dintre congelatoare. Trase de ușă și îl deschise. Dinăuntru ieși un aer extrem de rece. În interior se aflau sertare, indexate și numerotate. În spate, o auzi pe Marcia cum tastează la computer.

Gray trase ușor de un sertar și îl deschise. Niște tuburi mici din sticlă umplute cu un lichid galben fuseseră aliniate cu multă grijă și prinse în niște cleme.

— Embrioni înghețați, spuse Marcia din spatele lui.

El închise sertarul și se uită de-a lungul holului la numărul mare de congelatoare gigantice. Dacă Marcia avea dreptate, probabil că existau mii de embrioni depozitați aici.

Ea vorbește, făcându-i semn să vină.

— Computerul are o bază de date care înregistrează informații genetice și genealogii, zise ea aruncându-și privire spre el. Atât umane, cât și animale. Specii de mamifere. Uită-te la asta.

Niște însemnări ciudate umplură ecranul.

NUCLEOTIDE VERANDERING (DNA)

[*CROCUTA CROCUTA*]

Joi 6 Nov 14:56:25 GMT

Schema V 1.16

VERANDERING

CODE RANGSCHIKKEN

Loci A. 0. Transversie

A0.2. Dipyrimidine to Dithymidine (c[GI] >TT)

ATGGTTACGCGCTCATG

GAATTCTCGCTCATGGA

ATTCTCGCTCGTCAACT

Loci A. 3. Gedeeltelijk

A.3.3.4. Dinucleotide (transcripție)

CTAGAAATTACGCTCTTA

CGCTTCTCGCTTGTTAC

GCGCTCA

Loci B.5.

B.5.1.3. Cryptische plaatsactivering

GTTACGCGCTCGCGCTCA

TGGAATTCTCGC TCATG

Loci B.7.

B.7.5.1. Pentanucleotide (gfTACAGATTC] verminderde stabiliteit)

ATGGTTACGCGCTCCGC

TGGAATTCTCGCTC ATG

GAATTCTCGCTC

— Pare a fi o listă cu modificări mutaționale, spuse Marcia. Definite până la nivelul de polinucleotide.

Gray tastă numele înscris sus, aproape de vârful listei.

— *Crocuta crocuta*, citi el. Hiena tărcată. Am văzut rezultatul final al acestei cercetări. Baldric Waalenberg a precizat cum perfecționează el speciile, chiar prin încorporarea în creierul acestora de celule stem umane.

Marcia se luminează la față și tastă la loc ca să revină la fișierul principal.

— Asta explică numele întregii baze de date. *Hersenschim*. Care se traduce ca „*hимера*”. Un termen biologic pentru un organism cu un material genetic provenit de la mai mult de o specie, indiferent dacă se face prin altoire ca la plante sau prin inserare de celule străine într-un embrion.

Tastă ceva cu o singură mână, concentrată.

— Însă în ce scop?

Îndreptându-și corpul, Gray își aruncă privirea prin laborator. Exista vreo diferență între ce vedea aici și manipularea genetică în cazul orhideelor și a copăceilor bonsai? Nu era decât o altă modalitate de a controla natura, de a o manipula și proiecta în conformitate cu propria definiție a perfecțiunii.

— Hmm... murmură Marcia. Ciudat.

Gray se întoarse din nou cu fața spre ea.

— Ce este?

— După cum am spus, există și embrioni umani aici, zise ea, uitându-se rapid peste umăr la Gray. În conformitate cu genealogia încrucișată la care ne raportăm, toți acești embrioni sunt legați genetic de familia Waalenberg.

Ceea ce nu era de mirare. Gray observase asemănările dintre progeniturile clanului Waalenberg. Patriarhul lor intervenise asupra descendenților familiei de mai multe generații încoace.

Însă, din câte se părea, nu aceasta era partea cea mai ciudată.

Marcia continuă:

— Fiecare dintre embrionii Waalenberg în schimb este legat de diferite seturi de celule stem care mai apoi duc la Crocuta crocuta.

— Hiena?

Marcia încuviință din cap.

Era oripilat.

— Vreți să spuneți că nebunul ăsta implantează celulele stern ale propriilor copii în monștrii ăștia?

Gray nu-și putu reține șocul și dezgustul. Oare atrocitățile, îngâmfwarea și trufia acestui om nu aveau limite?

— Și asta nu-i tot, spuse Marcia.

Gray simți o gheară în stomac, bănuind ce avea să audă.

Marcia îi arată cu degetul o schemă complicată de pe ecran.

— Potrivit acesteia, celulele stem de la hiene sunt încrucișate din nou cu următoarea generație de embrioni umani.

— Dumnezeu mare...

Lui Gray îi reveni în minte imaginea lui Ischke care își întinsese mâna și oprise hiena. Era mai mult decât o legătură dintre un stăpân și câinele lui. Era o legătură de familie. Baldric implantase celulele luate din hienele sale mutante înapoi în copiii săi, făcând un fel de polenizare încrucișată, ca la orhidee.

— Însă nici chiar asta nu este cel mai rău... rosti Marcia, palidă și răvășită până în adâncul sufletului. Clanul Waalenberg a...

Gray o întrerupse. Auzise destul. Trebuiau să caute mai departe.

— Ar trebui să continuăm.

Marcia aruncă o privire spre computer ezitând, însă încuviință din cap și se ridică în picioare. Părăsiră laboratorul monstruos și continuară să se deplaseze de-a lungul holului. Următoarea ușă era marcată cu „FOETUSSEN“. Un laborator

fetal. Gray continuă să meargă de-a lungul holului fără să se oprească. Nu simțea nevoia să vadă ce orori se aflau înăuntru.

— Cum de ajung la aceste rezultate? întrebă Marcia. Mutațiile, himerele încununare de succes...? Trebuie să existe niște modalități de a ține sub control manipulările genetice.

— E posibil, murmură el. Însă nu este perfecționat – nu încă.

Gray își aminti de munca lui Hugo Hirszfled, codul pe care îl ascunsese în rune. Acum înțelegea obsesia lui Baldric pentru ea. O promisiune a perfecțiunii. *Prea frumos să-l lași să piară și prea monstruos să-l scoți la iveală.*

Și, cu certitudine, monstruoziitatea nu îl îngrijora și nici nu-l speria pe Baldric. De fapt, ajuta la nașterea unor monștri în propria familie. Iar acum că avea codul lui Hugo, care avea să fie următorul pas al lui Baldric? Îndeosebi acum că Sigma îi sufla în ceafa. Nu era de mirare că Baldric voia cu atâta disperare informații despre Painter Crowe.

Ajunseră la o altă ușă. Încăperea de dincolo de ea trebuia să fie imensă, ținând cont de distanța mare dintre ea și laboratorul fetal. Gray observă ce scria pe ușă.

XERUM 525.

Schimbă o privire scurtă cu Marcia.

— Nu serum, spuse Gray.

— Xerum, citi Marcia, clătinând din cap derutată.

Gray își folosi cârdul de acces furat. Lumina verde licări, încuietoarea se deblocă, iar el împinse ușa. Becurile din încăperea se aprinseră. Aerul de aici mirosea ușor a substanțe corozive, dar se simțea și un iz de ozon. Podeaua și pereții erau închiși la culoare.

— Plumb, spuse Marcia, atingând pereții.

Lui Gray nu-i plăcea cum suna asta, însă trebuia să știe mai mult. Spațiul mare și întunecat arăta ca un loc de depozitare a deșeurilor periculoase. Rafturile se întindeau până înspre capătul încăperii. Erau pline cu bidoane galbene cu o capacitate de aproximativ patruzeci de litri fiecare, având imprimat numărul 525 pe ele.

Gray se gândi îngrijorat că ar putea fi vorba de un agent de război biologic. Sau recipientele conțineau un anume tip de material fisionabil, de deșeuri nucleare? Care era motivul pentru care încăperea era căptușită cu plumb?

Marcia nu părea prea îngrijorată. Se duse spre rafturi. Fiecare stativ de pe raft avea o etichetă, marcând fiecare bidon.

— Albania, citi ea, după care se duse la următorul. Argentina.

Alte țări erau nominalizate, în ordine alfabetică.

Gray studie rafturile din fața sa. Probabil că erau cel puțin o sută de bidoane.

Marcia se uită la el. El înțelese îngrijorarea bruscă din ochii femeii.

Oh, nu...

Gray se deplasă în grabă prin încăpere, trecând în revistă rafturile, oprindu-se periodic pentru a citi câte o etichetă: BELGIA... FINLANDA... GRECIA...

Continuă să meargă mai departe.

În cele din urmă dădu de eticheta pe care o căuta. STATELE UNITE.

Își reaminti ce auzise Marcia fără să vrea, ceva legat de Washington, D.C. Despre un posibil atac. Gray se holbă la șirurile de bidoane. Având în vedere lista țărilor trecute aici, nu numai Washingtonul era amenințat. Cel puțin nu încă. Gray își aminti de interesul lui Baldric față de Painter, față de Sigma. Ei erau cea mai directă și apropiată amenințare a lui.

Ca să o neutralizeze, Baldric probabil că își decalase programul propus.

Deasupra etichetei marcate STATELE UNITE, raftul era gol.

Bidonul cu Xerum 525 dispăruse.

7:45 A.M. EST

SPITALUL UNIVERSITAR GEORGETOWN

WASHINGTON, D.C.

— Timpul estimat de aterizare la MedSTAR? întrebă dispecerul radio.

Omul stătea în fața ecranului *touch screen* al calculatorului spitalului, cu o cască fără fir.

Răspunsul elicopterului se auzi printre pârâituri:

— Conform estimării. Două minute până la aterizare.

— Sala de urgențe solicită o actualizare a informațiilor.

Toată lumea aflase de focurile de armă din zona ambasadelor. Protocoalele Departamentului de Securitate Internă erau în vigoare. Se dăduse alarma de la un capăt la celălalt al orașului. În acest moment, peste tot domnea confuzia.

— Personalul medical al ambasadei a declarat că există două victime la fața locului. Doi de-ai lor. De naționalitate sud-africană, inclusiv ambasadorul. Însă mai sunt și doi americani doborâți.

— Care-i starea lor?

— Unul mort... unul în stare critică.

CAPITOLUL 14

MENAJERIE

1:55 P.M.

AFRICA DE SUD

Fiona asculta în pragul ușii, cu Taserul în mână. Auzi voci care se apropiau de palierul de la etajul întâi. Era îngrozită. Oricât de mare fusese rezerva de adrenalină care o susținuse în ultimele douăzeci și patru de ore, acum era pe terminate. Mâinile îi tremurau și respira precipitat.

Paznicul cu căluș la gură și legat fedeleș, cel care o ciupise, zăcea întins în spatele ei. Trebuise să-i aplice din nou șocuri electrice în momentul în care individul începuse să geamă.

Vocile se apropiau de ascunzătoarea ei.

Fiona se încordă.

Unde era Gray? Plecase de aproape o oră.

Două persoane se apropiară de ușa ei. Recunoscu una din voci. Era nemernica aia blondă care-i crestase palma. Ischke Waalenberg. Vorbea cu cineva în olandeză, însă Fiona știa bine această limbă.

— ...cardurile de acces, spuse Ischke supărată. Probabil că mi le-am pierdut când am căzut.

— Ei bine, dragă *zuster*, acum ești acasă și ești în siguranță.

Zuster. Soră. Așadar, cel care o însoțea era frate-său.

— O să schimbăm codurile ca măsură de precauție, adăugă el.

— Și nu i-a găsit nimeni pe cei doi americani sau pe fată?

— Toate granițele domeniului sunt sub pază dublă. Cu siguranță, se află în continuare pe-aici pe undeva. O să-i găsim. Iar *grootvader* are o surpriză.

— Ce fel de surpriză?

— O să se asigure că nimeni n-o să plece viu de pe domeniul. Ți-amintești că le-a luat mostre de ADN imediat cum au ajuns aici prima oară.

Ischke râse, înghețându-i Fionei sângele în vine. Vocile se îndepărtară.

— *Vino*, se auzi vocea înăbușită a fratelui în jos pe scări în timp ce coborau la parter. *Grootvader* vrea să mergem cu toții la subsol.

Vocile li se mai auziră până când ajunseră la baza casei scării. Cu urechea lipită de ușă, Fiona nu mai putu distinge alte cuvinte, însă totul suna ca o discuție în contradictoriu cu privire la o problemă anume. Însă auzise destul.

Nimeni n-o să plece viu de pe domeniul.

Oare ce puneau la cale? Râsul ca de gheață al lui Ischke îi răsuna încă în cap, necruțător și plin de satisfacție. Indiferent

ce plănuiau în secret, păreau siguri de rezultat. Însă ce-aveau de-a face mostrele lor de ADN cu asta?

Fiona știa că exista o singură modalitate de a afla. N-avea nici cea mai vagă idee când urma să se întoarcă Gray și se temea că le rămăsese prea puțin timp la dispoziție. Cu toții aveau nevoie să cunoască pericolul cu care se confruntau... dacă voiau să-l evite.

Asta însemna un singur lucru.

Își băgă Taserul în buzunar și scoase pământul de praf. Răsuci încuietoarea și deschise ușa. Pentru această căutare avea nevoie de toate abilitățile deprinse pe stradă. Deschise ușa și se strecură afară din încăperea. Oprindu-se cu spatele lipit de ușă, o împinse cu fundul și o închise. Nu se simțise niciodată atât de singură, atât de înspăimântată. Gândindu-se din nou la ce avea de făcut, își duse mâna la mânerul ușii. Închise ochii și se rugă, nu Domnului, ci cuiva care o învățase despre curaj și cum se manifesta acesta în mai multe forme, inclusiv sacrificiul suprem.

— Mutti... se rugă ea.

Îi era dor de mama ei adoptivă, Grette Neal. Vechile secrete din trecut o omorâseră pe femeie, iar acum secrete noi îi amenințau pe Fiona și pe ceilalți. Ga să aibă o șansă minimă de supraviețuire, avea nevoie să fie la fel de curajoasă și de altruistă ca și Mutti.

Vocile de jos se îndepărtară de casa scării.

Fiona porni, lipindu-se de pereți, cu pământul de praf ridicat ca o armă de apărare. Trase cu ochiul peste balconul

de la etajul întâi, exact cât să vadă capetele cu păr blond, aproape alb, ale gemenilor. Auzi din nou ce vorbeau.

— Nu-l face pe *grootvader* să aștepte, spuse fratele.

— Vin imediat. Doar vreau să văd ce face Skuld. Să mă asigur că s-a întors la ea în cușcă. A fost extrem de stârnită și mă tem că de frustrare și-ar putea face rău.

— S-ar putea spune același lucru și despre tine, scumpa mea *zuster*.

Fiona se apropie un pas mai mult. Fratele atinse bărbia soră-sii, într-un gest nefiresc de intim.

Ischke se aplecă spre mâna lui, după care se trase înapoi.

— Nu stau mult.

Fratele ei încuviință din cap și merse mai departe spre liftul central.

— O să-l informez și pe *grootvader*.

Apăsă un buton, iar ușile se deschiseră.

Ischke o luă în direcție opusă, spre partea din spate a conacului.

Fiona se grăbi să o urmeze. Strânse cu putere Taserul din buzunar. Dacă putea s-o prindă pe nemernica asta singură, s-o facă să vorbească...

Coborând în grabă, Fiona încetini brusc în apropiere de capătul scărilor, reluând mersul într-un ritm mult mai calm. Ischke pășea de-a lungul unui hol central care părea să ducă direct spre inima conacului.

Fiona o urmă de la distanță, cu capul plecat, cu pământul de praf în mâini asemenea unei călugărițe cu o

Biblie. Mergea cu pași mici, o servitoare umilă, total inofensivă. Ischke coborî o scară cu cinci trepte, trecând pe lângă două santinele, și o luă pe un alt coridor din stânga.

Fiona se apropie de cele două santinele. Mări pasul, părând o servitoare care avea de îndeplinit cine știe ce sarcină obscură. Cu toate astea, rămase cu capul foarte plecat, pe jumătate îngropată în uniforma ei mare de menajeră.

Ajunse la scara cea scurtă.

Paznicii o ignorară, în mod clar comportându-se cât puteau mai bine după ce stăpâna casei tocmai trecuse pe lângă ei. Fiona coborî cele cinci trepte. Odată ajunsă în holul de mai jos, Fiona văzu că era pustiu.

Se opri.

Ischke dispăruse.

Se simți cuprinsă de un amestec de ușurare și teroare.

Ar trebui să mă întorc în cameră? Să sper că totul va fi bine?

Își aminti râsul rece al lui Ischke – după care auzi vocea femeii răstindu-se puternic, de undeva de aproape, în dreapta, în spatele unui set de uși duble, decorative, confecționate din fier și sticlă.

Ceva o enervase pe Ischke.

Fiona o porni în grabă înainte. Ascultă la ușă.

— Carnea trebuie să fie plină de sânge! Proaspătă! țipa Ischke vehement. Sau te bag pe tine înăuntru cu ea.

Se auziră murmure nedesluite pe un ton umil. După care niște pași îndepărtându-se.

Fiona se aplecă mai mult, cu urechea lipită de sticlă.

O greșeală.

Ușa se deschise brusc, lovind-o în tâmplă. Ischke ieși ca o vijelie, dând peste Fiona.

Ischke înjură, îndepărtând-o cu cotul.

Fiona reacționează instinctiv, bazându-se pe vechile sale abilități. Se trase înapoi și se ghemui, lăsându-se într-un genunchi și făcându-se mică de tot – nu-i fu prea greu să mimeze asta.

— Uită-te pe unde mergi! tună Ischke.

— *Ja, maitresse*, se gudură ea, lăsând capul și mai mult în jos.

— Piei din calea mea!

Fiona se panică. Oare încotro se presupunea că trebuia să se ducă? Găsind-o pe Fiona la ușă, Ischke avea să se întrebe ce făcea ea acolo ghemuită. Femeia stătea încă în ușa deschisă. Fiona făcu o plecăciune în fața ei și, cu capul plecat, trecu de cadrul gol al ușii, dându-se la o parte din calea lui Ischke.

Fiona își duse instinctiv mâna spre Taserul ascuns, însă îi trebui un moment ca să dea drumul obiectului pe care abia îl furase din buzunarul puloverului lui Ischke. Nu intenționase să-l fure, reflexele erau de vină. Ce prostie! Acum întârzierea avea s-o coste totul. Înainte să dea drumul Taserului, Ischke înjură și plecă mai departe. Ușa grea din fier și sticlă se închise între ele, cu un zăngănit puternic.

Fiona se trase ușor în spate, blestemându-se. Și acum ce avea de făcut? Trebuia să mai aștepte câteva momente înainte să plece. Ar fi dat naștere la suspiciuni dacă era văzută din nou pe urmele lui Ischke. În plus, știa încotro se îndrepta Ischke. Înapoi la lift. Din păcate, Fiona nu cunoștea casa suficient de bine ca să o ia pe altă parte spre holul principal și să încerce să o atace prin surprindere.

Era cât pe ce să izbucnească în plâns de teamă și frustrare. Stricase totul.

Deznădăjduită, în cele din urmă observă camera care i se deschidea în fața ochilor. Era strălucitoare, lumina naturală a soarelui revărsându-se printr-un acoperiș de sticlă în formă sferică. Era un fel de curte interioară circulară. Palmieri gigantici se înălțau de pe podeaua centrală și se înghesuiau spre acoperișul de sticlă. De jur împrejur, coloane masive sprijineau acoperișul înalt delimitând niște arcade adânci, ca de mănăstire. Trei holuri largi, cu tavane arcuite și la fel de înalte ca și curtea centrală, se ramificau asemenea camerelor din naosul unei biserici, formând o cruce.

Însă acest hol nu era un loc de rugăciune.

Mai întâi o izbi mirosul. Ca de mosc, fetid, duhoarea unei capele mortuare. Țipete și gemete jalnice răsunau de-a lungul spațiului cavernos. Curiozitatea o făcu să mai înainteze puțin. Trei scări duceau în jos, spre nivelul principal, golit de orice fel de personal. Bărbatul pe care îl auzise că o luase la fugă după ce fusese ocărât de Ischke nu se vedea nicăieri.

Cercetă încăperea din locul în care se afla. În fiecare dintre arcadele scobite adânc în jurul marginilor giganticei curți interioare erau fixate niște cuști masive, mărginite în față de niște uși din fier și sticlă, asemănătoare ușii de la intrare. În spatele gratiilor, văzu niște siluete mătăhăloase, unele dormind ghemuite, altele mergând la pas, una stând pe vine deasupra unui ciot dintr-o pulpă, pe care îl rodea. Creaturile alea care semănau cu niște hiene, însă asta nu era tot.

În alte cuști se vedeau alți monștri. O gorilă stătea îmbufnată într-o cușcă, uitându-se drept la Fiona cu o privire descumpănitor de inteligentă. Mai rău de-atât, niște mutații probabil lăsaseră animalul fără blană. Corpul îi era acoperit cu o piele încrețită și lăsată ca de elefant.

În alta, un leu se plimba înainte și înapoi. Avea blană, însă aceasta îi crescuse neuniform, era decolorată, iar acum era mânjită cu fecale și sânge închegat. Respira cu greutate și avea ochii roșii și injectați. Colții îi ieșeau în afară, ascuțiți și curbați.

De fapt toate animalele erau diforme: o antilopă dungată cu coarnele răsucite și spiralate, o pereche de șacali înalți și scheletici, un porc sălbatic albinos acoperit cu solzi ca un arma-dillo. Însăpăimântător și trist totodată. Șacalii băgați în aceeași cușcă se tânguiau și scheunau, mișcându-se rigizi, schilodiți.

Cu toate acestea, sentimentul de milă nu reuși nici pe departe s-o facă să-și reprime spaima care o cuprinse la

vederea hienelor gigantice. Își fixă privirea asupra celei care rodea femurul unui animal mare. Bivol sau gnu. O bucată de carne și blană neagră încă mai aștepta să fie smulsă de pe os. Fiona nu se putu abține să nu-și imagineze că în locul animalului ar fi putut fi ea. Dacă Gray n-ar fi salvat-o...

Se cutremură.

Strângând din fălcile imense, hiena gigantică rupse osul, făcându-l să pocnească asemenea unui foc de armă.

Fiona tresări, revenindu-și din reverie.

Se retrase la ușă. Zăbovise suficient de mult. Acum că misiunea ei se dovedise un eșec, avea să se strecoare înapoi în ascunzătoare cu coada între picioare.

Apucă ușa și trase cu putere.

Era încuiată.

2:30 P.M.

Cu inima bubuindu-i în gât, Gray se uită lung la manetele de oțel. Îi luase prea mult timp ca să găsească întrerupătoarele circuitului principal ale panoului electric. Aproape putea să simtă curentul care trecea prin cablurile uriașe din încăpere.

Deja irosise prea mult timp.

După ce descoperise lipsa unuia dintre bidoanele cu Xerum 525, cel destinat Statelor Unite, simțise o presiune enormă pe umeri. Abandonase orice încercare de a cerceta și

restul subsolului. În acest moment era mult mai important să transmită un avertisment la Washington.

Marcia raportase că văzuse o stație radio de urgență, pe unde scurte, după ce fusese scoasă din celulă. Știa pe cine să apeleze, o parteneră de-a ei, dr. Paula Kane, care putea să transmită avertismentul mai departe. Cu toate acestea, amândoi erau conștienți că dacă puneau mâna pe stația radio, misiunea avea să se dovedească probabil sinucigașă. Însă ce altă opțiune aveau?

Cel puțin Fiona era în siguranță.

— Ce mai așteptăm? întrebă Marcia. Își tăiase eșarfa de susținere și se schimbase într-un halat de laborator pe care îl găsisese într-un dulăpior. În întuneric, putea să treacă drept unul dintre cercetătorii laboratorului.

Marcia stătea în spatele lui, ținând strâns o lanternă pentru situații de urgență.

Gray ridică o mână spre prima manetă.

Localizaseră deja scările de incendiu de la subsol. Scările trebuiau să ducă înapoi la corpul principal al casei. Însă pentru a ieși și a ajunge în zona de detenție aveau nevoie de mijloace suplimentare de distragere a atenției, o măsură de siguranță în plus.

Răspunsul îl găsiseră cu câteva momente în urmă. Gray se sprijinise de una dintre ușile de pe hol. Astfel băgase de seamă vibrațiile și bâzâitul uzinei electrice de la acest nivel. Dacă puteau să ardă panoul electric principal – să creeze din nou haos, posibil chiar să-i lase pe întuneric pentru scurt

timp pe cei care îi capturaseră – aveau o șansă mai bună de a ajunge la acea stație radio.

— Gata? întrebă Gray.

Marcia își aprinse lanterna. Îi întâlni privirea, trase adânc aer în piept și confirmă dând din cap.

— Hai să-i dăm drumul.

— Sting luminile, spuse Gray și acționa prima manetă.

După care pe următoarea și tot așa.

2:35 P.M.

Fiona văzu cum corpurile de iluminat din jurul curții interioară licăriră și se stinseră.

Oh, Dumnezeule...

Stătea în centrul curții, lângă o mică fântână arteziană. Cu câteva momente în urmă, plecase de lângă ușa de la intrare și parcursese pe furiș jumătate din curtea centrală. Căuta altă ieșire. Cu siguranță trebuia să mai existe una.

Acum îngheță.

Pe moment, tăcerea puse stăpânire pe întreaga încăpere, ca și cum animalele ar fi simțit schimbarea fundamentală, dispariția bâzâitului perpetuu al energiei electrice. Sau poate pur și simplu simțeau că puterea pe care o reprezenta energia electrică li se transferase lor.

În spatele ei se deschise o ușă cu un scârțâit puternic.

Fiona se întoarse ușor.

Una dintre cuști se deschise, împinsă cu nasul de una dintre hienele monstruoase. Întreruperea curentului electric demagnetizase încuietorile. Fiara ieși agale din cușcă. De pe bot i se scurgea sânge. Era cea care rodea mai devreme piciorul de animal. Scoase un mârâit scăzut.

De undeva din spate, Fiona auzi un scheunat înfundat în timp ce între animalele de pradă ale menajeriei se stabilea o comunicare tăcută. Alte uși scârțâiră din balamalele de fier.

Fiona rămase nemișcată lângă fântână. Până și pompa de apă se oprise, reducând apa la tăcere, ca și cum i-ar fi fost frică să mai atragă în vreun fel atenția asupra ei.

De undeva din partea de jos a unuia dintre holurile laterale, arcuite, răsuna un urlet intens. Un urlet de om. Fiona își imaginează că era îngrijitorul pe care îl admonestase Ischke. Se părea că animalele de care se ocupa el aveau să-și primească în cele din urmă masa plină de sânge. Se auziră zgomote de pași fugind în direcția ei. După care izbucni un alt urlet sfâșietor de durere care se pierdu în mijlocul răgetelor și al scheunăturilor de animale.

Fiona își acoperi urechile ca să nu mai audă ultimul țipăt, urmat de zgomot de carne sfârtecată.

Întreaga ei atenție rămase ațintită asupra primei fiare evadate.

Hiena cu botul însângerat se apropie. Fiona recunoscua creatura după pata abia vizibilă pe care o avea într-o parte, alb pe alb.

Era aceeași bestie din junglă.

Animalul favorit al lui Ischke.

Skuld.

Mai înainte îi fusese refuzată delicatasa din cușca suspendată.

Însă acum nu.

2:40 P.M.

— Ajută-ne... *bitte!* spuse Gunther intrând ca o vijelie în colibă, urmat de maiorul Brooks.

Lisa se ridică, luând stetoscopul de pe pieptul lui Painter. Încercase să monitorizeze un murmur sistolic. În orele care se scurseseră de dimineață încoace, se transformase dintr-un murmur slab, la începutul bății, într-unul întârziat, sugerând repeziciunea cu care avansa stenoza aortică. Anghina pectorală ușoară se înrăutățise, transformându-se în sincope, aducându-l pe Painter în pragul leșinului și dacă făcea cel mai mic efort. Nu mai văzuse niciodată un proces de degenerare atât de rapid. Suspecta că intervenise o calcifiere în jurul valvei inimii. Astfel de depozite de minerale ciudate începuseră să apară peste tot în corpul lui Painter, chiar și în lichidul care-i umezea ochii.

De unde era, întins pe spate, Painter se ridică împingându-se în coate cu o grimasă de durere.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă pe Gunther.

Maiorul Brooks răspunse cu accentul lui sudic târăgănat, foarte îngrijorat.

— E vorba despre sora lui, domnule. Are un fel de acces... ca un atac de epilepsie.

Lisa înșfăcă trusa medicală. Painter se forță să se ridice, dar trebui să fie ajutat de Lisa la a doua încercare.

— Stai aici, spuse ea hotărât.

— Mă descurc, răspunse el evident iritat.

Lisa nu avea timp să se certe cu el. Îi lăsă brațul. El se clătină. Ea se grăbi înspre Gunther.

— Să mergem.

Brooks așteptă, nefiind sigur dacă să-i urmeze sau să-i dea brațul lui Painter.

Maiorului i se făcu semn că nu era nevoie.

Painter șchiopătă în urma lor.

Lisa ieși în goană și o luă spre coliba de alături. Arșița zilei o lovi ca un cuptor. Nu adia nici cea mai mică briză, făcând aerul imposibil de respirat. Lumina soarelui era orbitoare. Însă imediat Lisa se aplecă și intră în întunericul răcoros al celeilalte încăperi.

Anna zăcea pe o rogojină de iarbă, pe jumătate întoarsă, cu trupul arcuit și mușchii contractați.

Lisa se apropie în grabă. Femeia avea deja înfipt în braț un cateter intravenos. Painter avea și el unul. Astfel era mai ușor să li se administreze medicamente și fluide.

Lisa se lăsă rapid într-un genunchi și apucă o seringă plină cu diazepam. O goli dintr-o mișcare în branulă. În

câteva secunde, Anna se relaxă, căzând înapoi pe podea. Își flutură genele și deveni din nou conștientă, ameită, dar suficient de lucidă.

Sosi și Painter. Monk apăru în urma lui.

— Cum e? răspunse Painter.

— Cum crezi? întrebă Lisa exasperată.

Gunther o ajută pe soră-sa să se ridice în capul oaselor. Era cenușie la față și scăldată într-un lac de sudoare. Și Painter avea să treacă prin aceeași experiență într-o oră. Deși amândoi fuseseră expuși la radiații, faptul că Painter cântărea mai mult părea să-i dea ceva mai multă putere. Însă nu aveau să supraviețuiască mai mult de câteva ore.

Lisa se uită în sus la raza de lumină care pătrundea înăuntru printr-o crăpătură în fereastră. Amurgul era prea departe.

În liniștea îngrijorată care se lăsase, vorbi Monk.

— Am discutat cu Khamisi. Mi-a spus că în nenorocitul ăla de castel s-au stins toate luminile.

Încercă un zâmbet strâmb, ca și cum n-ar fi fost sigur dacă niște vești bune ar fi fost bine-venite.

— Cred că-i opera lui Gray.

Painter se încruntă. În ultima vreme era singura expresie pe care o avea pe chip.

— N-avem de unde să știm asta.

— Da' nici nu avem de unde să știm că nu-i.

Monk își trecu mâna peste creștetul ras.

— Domnule, cred că trebuie să luăm în considerație devansarea programului stabilit. Khamisi spune...

— Nu Khamisi conduce misiunea asta, ripostă Painter tușind puternic.

Monk întâlnește privirea Lisei. Cei doi avuseseră o discuție particulară cu douăzeci de minute în urmă.

Era unul dintre motivele pentru care Monk vorbise mai devreme cu Khamisi. Trebuia să verifice dacă-i era îngăduit să folosească anumite metode mai puțin ortodoxe. Monk dădu din cap înspre ea.

Ea scoase o a doua seringă din buzunar și se apropie de Painter.

— Stai să-ți curăț cateterul, spuse Lisa. S-a adunat sânge înăuntru.

Painter ridică brațul. Îi tremura.

Lisa îl ținu de încheietura mâinii și injectă doza. Monk veni lângă Painter și-l prinse exact în momentul în care pe acesta îl lăsară picioarele.

— Ce...? mai apucă să zică Painter în timp ce capul îi cădea pe spate.

Monk îl sprijini de subsuori.

— E pentru binele dumneavoastră, domnule.

Painter se încruntă la Lisa. Celălalt braț se avântă înspre ea într-un gest de parcă ar fi vrut s-o lovească sau să arate cât de șocat era din cauza trădării ei. După părerea Lisei, nici măcar el nu știa. Sedativul își făcu efectul instantaneu lăsându-l inconștient.

Maiorul Brooks urmări toată scena cu gura căscată.

Monk ridică din umeri înspre ofițerul de aviație.

— N-ai mai văzut niciodată o revoltă?

Brooks se adună.

— Domnule, nu pot să spun decât... că de mult era cazul să se întâmple.

Monk încuviință.

— Khamisi e pe drum cu încărcătura. Timpul estimat de sosire este peste trei minute. El și dr. Kane vor prelua comanda forțelor de aici.

Lisa se întoarce spre Gunther.

— Poți să o duci pe sora ta?

În loc de răspuns, el o luă în brațe și se ridică în picioare.

— Ce faceți? întrebă Anna slab.

— Voi doi nu mai rezistați până la apus, spuse Lisa. Va trebui să ajungem mai repede la Clopot.

— Cum... ?

— Nu-ți mai bate capul ăla frumos cu asta, spuse Monk și porni încet cu Painter, susținut de partea cealaltă de maiorul Brooks. Ne ocupăm noi de tot.

Monk întâlni din nou privirea Lisei. Ea-i citi expresia.

Era foarte posibil să fie deja prea târziu.

2:41 P.M.

Gray deschidea drumul în sus pe scări, cu pistolul în mână. El și Marcia se deplasau cât mai silențios posibil. Ea ținea o palmă peste lanternă, reducând la minimum intensitatea razei de lumină. Doar atât cât să vadă pe unde merg. Cu lifturile scoase din funcțiune, el se temea să nu se întâlnească pe scări cu vreun paznic rătăcit.

Deși era deghizat într-un paznic care conducea afară un cercetător din subsolul cufundat în beznă, prefera să evite orice întâlnire nedorită.

Trecură de cel de-al șaselea nivel subteran, întunecat ca și cel de dedesubt.

Gray mări pasul, renunțând întru câtva la prudență de teamă că generatoarele de rezervă aveau să pornească în curând. Urcând pe palierul următor, îi apărură în față o lumină.

Ridicând o mână, o opri pe Marcia care mergea în spatele lui.

Lumina nu se mișcă. Rămase fixă.

Nu era un paznic rătăcit. Probabil o lumină de avarie.

Deși...

— Rămâneți acolo, îi șopti Marciei.

Ea confirmă dând din cap.

Gray merse mai departe, cu pistolul ridicat și pregătit de tragere. Urcă pe scări. Pe următorul palier, lumina se strecura pe lângă o ușă pe jumătate deschisă. În timp ce se apropia, Gray auzi voci. Mai sus pe scări, totul era în continuare

cufundat în întuneric. Și-atunci de ce era lumină, de ce era curent aici? Probabil că acest nivel era pe un circuit separat.

De-a lungul coridorului răsunară voci.

Voci familiare. Isaak și Baldric.

Nu putea să-i vadă, căci se afla undeva în afara razei lui vizuale. Își aruncă privirea în jos și văzu chipul Marciei în lumina revărsată în jos pe scări. Îi făcu semn cu mâna să vină sus, pe palierul lui.

Auzise și ea vocile.

Se părea că Isaak și Baldric nu erau afectați de pana de curent. Oare, având în vedere că aici aveau curent, știau că în restul conacului era întuneric? Gray își ținu în frâu curiozitatea. Trebuia să avertizeze Washingtonul.

După care cuvintele ajunseră la el.

— Clopotul o să-i omoare pe toți, spuse Baldric.

Gray făcu o pauză. Oare vorbeau despre Washington? Dacă era așa, care le erau planurile? Dacă ar fi știut mai multe...

Gray ridică două degete spre Marcia. Două minute. Dacă nu se întorcea, trebuia să urce de una singură. Îi lăsase cel de-al doilea pistol al său. Dacă reușea să vadă acest Clopot, poate asta ar fi însemnat salvarea unor vieți omenești.

Ridică din nou două degete.

Marcia dădu aprobator din cap. Totul avea să rămână în seama ei dacă Gray era capturat.

El se strecură în pragul ușii, fără să încerce s-o urnească din loc, de teamă ca nu cumva scârțâitul balamalelor să-i

alerteze pe cei doi dinăuntru. În față se întindea un hol învăluit în aceeași lumină fluorescentă cenușie. Acesta se termina însă la mică distanță cu un set dublu de uși de oțel, dispuse vizavi de locul unde se afla ușa liftului acum cufundat în întuneric.

Una dintre ușile duble era deschisă larg.

Gray se mișcă rapid, cu pași agili, de pisică. Ajunse la uși și se lipi de perete. Se sprijini într-un genunchi și se uită atent dincolo de marginea ușii.

Încăperea de dincolo avea tavanul jos era cavernoasă, cuprinzând tot acest nivel subteran. Aici era inima laboratorului. Șiruri de calculatoare erau aliniat de-a lungul unui perete. Monitoarele străluceau și afișau numere și coduri care se derulau pe ecran.

Probabil computerele aveau asigurat un circuit separat, cu sursă proprie de energie.

Persoanele din încăperea erau atât de concentrate la ce făceau, încât nu băgaseră de seamă căderea de tensiune din clădire. Însă în mod sigur aveau să fie alertați în câteva minute.

Baldrick și Isaak, bunic și nepot, erau aplecați deasupra unui stații de lucru.

Un monitor cu ecranul plat, cu diagonala de șaptezeci și șase de centimetri, dispus pe perete, rula cu rapiditate o serie de rune, una după alta. Erau cele cinci din cartea lui Hugo.

— Codul n-a putut fi spart, spuse Isaak. Oare-i înțelept să punem în aplicare programul Clopotului la nivel global atâta timp cât această enigmă a rămas încă nerezolvată?

— O să fie rezolvată! spuse Baldric bătând cu pumnul în masă. Nu-i decât o chestiune de timp. În plus, suntem suficient de aproape de atingerea perfecțiunii. Ca în cazul tău și al surorii tale. Voi o să trăiți mult. Cincizeci de ani. Procesul de deteriorare n-o să vă reducă puterile până în ultima voastră decadă de viață. E timpul să mergem mai departe.

Isaak nu păru prea convins.

Baldric își îndreptă corpul. Ridică o mână și arată înspre tavan.

— Vezi ce întârzieri s-au produs. Încercarea noastră de a distra atenția comunității internaționale de la Himalaya a avut efectul opus.

— Din cauză că am subestimat-o pe Anna Sporrenberg.

— Și Sigma, adăugă Baldric. Însă nu contează. Acum autoritățile ne suflă-n ceafa. Nici măcar aurul de care dispunem n-o să le țină departe la infinit. Trebuie să acționăm acum. Mai întâi la Washington, după aceea în toată lumea. Și în tot haosul care se va crea, o să avem o grămadă de timp la dispoziție ca să spargem codul. Perfecțiunea va fi a noastră.

— Și de-aici, din Africa, o să se nască o nouă lume, spuse Isaak recitând, ca și cum ar fi fost o mantra învățată și repetată de la o vârstă fragedă, inserată în codul lui genetic.

— Pură și lipsită de orice urmă de degenerare, adăugă Baldric, încheind litania.

Și cuvintele sale sunau la fel de detașat. Era ca și cum toate acestea nu erau mai mult decât un nou pas în programul lui de reproducere și regenerare, un pur exercițiu științific.

Baldric își îndreptă și mai mult corpul sprijinindu-se în baston. Gray observă cât de slăbit și de lipsit de vigoare părea, așa cum stătea în fața nepotului său. Nu mai era nimeni acolo în afară de ei. Gray se întrebă dacă accelerarea programului nu era alimentată mai mult de moartea inevitabilă și atât de apropiată a lui Baldric decât de orice altă necesitate reală. Oare erau cu toții niște pioni inocenți mânați de dorința lui Baldric de a face progrese în planul pe care-l avea? Oare Baldric orchestrase acest scenariu dinadins – în mod conștient sau fără să-și dea seama – ca să justifice faptul că se acționa acum, cât era încă în viață?

Isaak vorbi din nou. Se mutase la o altă stație de lucru.

— Pe panou au apărut lumini verzi. Clopotul este alimentat și gata de activare. Acum o să reușim să curățăm domeniul de prizonierii evadați.

Gray încremeni. Despre ce era vorba aici?

Baldric se întoarse cu spatele la codul runic ce licărea pe ecran și își concentra atenția spre centrul încăperii.

— Pregătește-te de activare.

Gray se mișcă puțin ca să vadă și mai bine.

În centrul încăperii era dispus un clopot masiv, format dintr-un fel de componente ceramice sau metalice. Dispozitivul avea forma unui clopot cu gura în jos și era la fel de înalt ca și Gray. Avea îndoieli că putea să-l cuprindă cu brațele și să-i acopere jumătate din circumferință.

Motoarele duduiau, pufăind, iar manșonul metalic interior, coborât din tavan, acoperea o sumedenie de angrenaje capsulate. Apoi trecea prin carcasa exterioară mai mare. În același timp, dintr-un rezervor de culoare galbenă se deschidea o garnitură și un șuvoi de lichid purpuriu metalic se scurgea în inima Clopotului.

Lubrifiant? Sursă de combustibil?

Gray nu avea nici cea mai vagă idee, însă observă numerele înscrise pe lateralul tancului: 525. Era misteriosul Xerum.

— Ridică scutul de protecție! ordonă Baldric.

Fu nevoit să urle ca să se facă auzit peste zăngănitul angrenajelor din ansamblul motorului. Se deplasă de-a lungul podelei, sprijinindu-se în baston.

Acest nivel era acoperit cu aceleași plăci de gresie și faianță gri, cu excepția unei secțiuni circulare de un negru mat, aflate la treizeci de metri distanță, și care înconjura Clopotul. Aceasta avea pe margini o bordură înălțată, groasă de treizeci de centimetri, asemenea arenei unui circ. Plafonul de deasupra era imaginea în oglindă a podelei, numai că tavanul avea o bordură zimțată.

Totul era făcut din plumb.

Gray își dădu seama că inelul exterior al podelei era menit să ridice pistoanele și să le încorporeze în tavan, formând un cilindru complet fixat în jurul Clopotului.

— Ce s-a întâmplat? strigă Baldric din nou, întorcându-se spre Isaak care se afla la stația de lucru.

Isaak tot acționa un comutator înainte și înapoi.

— N-avem alimentare la motoarele scutului!

Gray își coborî privirea. Probabil că motoarele erau la nivelul de mai jos. La nivelul cufundat în întuneric. Un telefon răsună strident în încăpere, concurând cu zgomotul motoarelor. Gray putea să bănuiască cine suna. Cei de la pază descoperiseră în cele din urmă unde se ascundeau stăpânii casei.

Era timpul să plece.

Gray își îndreptă poziția corpului și se întoarse.

O țeavă învârtită în aer îi lovi cu putere încheietura mâinii, făcându-l să scape pe jos pistolul. Arma improvizată îi flutură pe la urechi. Gray abia dacă reuși să-și bage capul la cutie în timp util.

Ischke pășea tare și apăsât spre el. În spatele ei, ușile liftului cuprins de întuneric erau deschise, date în lături cu forța. Femeia trebuie să fi rămas blocată în lift, între niveluri, când se oprise alimentarea cu energie electrică, după care se chinuise să coboare aici. Din pricina zgomotului produs de motoarele Clopotului, Gray nu auzise că ușile erau forțate în spatele lui.

Ischke își ridică țeava, în mod vizibil o maestră în arta luptelor cu bețe.

Fără să-și dezlipească privirea de la ea, Gray se dădu înapoi, înspre camera Clopotului. Refuză să se uite înspre scările de incendiu. Se rugă ca Marcia să fi plecat deja înspre locul unde se afla stația radio ca să dea alarma la Washington.

Ischke, cu hainele pătate de unsoare, cu fața mânjită, veni după Gray în camera Clopotului.

Baldric vorbi din spatele lui Gray.

— *Wat is dit?* Se pare că micuța Ischke l-a prins în cursă pe șoarecele care a ros cablurile de alimentare.

Gray se întoarse.

Neînarmat. Fără nici un fel de alternativă.

— Generatoarele reîncep să funcționeze, spuse Isaak în maniera lui plictisită, neimpresionat de apariția intrusului.

Zgomotul motoarelor dudui sub picioarele lui Gray. Scutul de protecție începu să se ridice de la podea.

— Acum să-i exterminăm și pe ceilalți șobolani, spuse Baldric.

2:45 P.M.

Monk țipă să se facă auzit peste zgomotul elicopterului. Erau în mijlocul unui vârtej de nisip și praf iscat de elicele care se învârteau cu viteză.

— Știi să pilotezi modelul ăsta?

Gunther dădu din cap, apucând maneta elicopterului.

Monk îl bătu pe umăr pe uriaș. Trebuia să aibă încredere în nazist. Monk nu putea pilota aparatul, sau cel puțin nu de unul singur. Cu toate astea, având în vedere dorința nemăsurată a omului de a-și salva sora, Monk se gândi că putea fi sigur de devotamentul lui.

Anna stătea în spate cu Lisa. Painter era prăbușit între ele, cu capul atârându-i inert. Fusese sedat, însă nu foarte puternic. Din când în când, Painter murmură cuvinte disparate, avertismente despre niște furtuni de nisip gata să izbucnească, pierdute în trecute momente de groază.

Lăsându-se în jos ca să treacă pe sub elice, Monk dădu roată elicopterului.

La ceva distanță se aflau Khamisi și Mosi D’Gana, căpetenia zulusă.

Își strângeau brațele într-un salut.

Mosi se dezbrăcase de ținuta de ceremonie și acum purta o salopetă kaki, șapcă și o armă automată pe umăr. La centura neagră de la brâu atârna un toc cu pistol. Însă nu abandonase complet moștenirea tribului său. Avea legată de spate o suliță scurtă cu vârf ascuțit.

— Aveți comanda, îi spuse Mosi formal lui Khamisi în timp ce Monk se apropia.

— Sunt onorat, domnule.

Mosi înclină din cap și dădu drumul brațului lui Khamisi.

— Am auzit lucruri bune despre tine, Grăsane.

Monk li se alătură. *Grăsane?*

Khamisi făcu ochii mari, cu o privire în care scliffea un amestec de rușine și onoare. Dădu și el din cap și se îndepărtă. Mosi se urcă în elicopter. Trebuia să participe la primul asalt. Monk nu avea de ales. Îi era dator căpeteniei.

Khamisi se îndreptă spre Paula Kane. Cei doi aveau să coordoneze atacul de la sol.

Monk încercă să privească dincolo de vârtejul de nisip și praf. Oamenii se adunaseră rapid, venind pe jos, pe cai sau cu motociclete ruginite și camioane vechi. Mosi răspândise vorba. Și la fel ca marele lui strămoș Shaka Zulu, adunase o armată întreagă. Bărbați și femei. În veșminte tradiționale, în uniforme uzate, în blugi Levi's. Și mai erau și alții pe drum.

De ei depindea să țină ocupată armata clanului Waalenberg, să câștige controlul asupra domeniului dacă era posibil. Dar cum aveau să reușească zulușii să întreprindă ceva împotriva forțelor de pază ale domeniului, mult mai bine înarmate și superioare din toate punctele de vedere? Oare totul urma să se transforme într-un nou Râu de Sânge?

Nu exista decât o cale să afle.

Monk se urcă în compartimentul aglomerat din spate. Mosi ocupă un loc lângă maiorul Brooks. Vizavi de Anna, Lisa și Painter. Un alt nou-venit, un războinic zulus pe nume Tau, tocmai își punea centura de siguranță. Stătea pe jumătate întors ca să țină o suliță scurtă la gâtul celui aflat pe locul copilotului.

Paznicul-șef Gerald Kellogg ședea lângă Gunther, legat și cu căluș în gură.

Avea un ochi umflat și vânăt.

Monk îl bătu pe Gunther pe umăr și-i făcu semn cu mâna să ridice mașinăria în aer. Gunther dădu din cap și trase de manșă, făcând elicopterul să se ridice brusc cu un zumzet puternic de motor.

Pământul rămase rapid în urmă. În fața lor se întindea domeniul.

Monk fusese informat că pe domeniu exista posibilitatea de a lansa rachete sol-aer. Neînarmat, elicopterul comercial cu o viteză destul de redusă avea să fie o țintă extrem de ușor de lovit.

Ceea ce nu era deloc bine.

Monk se aplecă înainte.

— E timpul să-ți dovedești utilitatea, domnule paznic.

Monk rânji răutăcios. Știa că expresia de pe chipul lui nu era prea plăcută, dar în condițiile de față se potrivea mănușă.

Kellogg se albi.

Satisfăcut, Monk se întinse în față și ridică transmitătorul radio la buzele paznicului.

— Fă legătura cu banda de emisie a serviciului de securitate.

Khamisi obținuse deja codurile. De unde ochiul negru al lui Kellogg.

— Ține-te de scenariu, îl avertiză Monk, rânjind în continuare.

Kellogg se aplecă și mai tare, îndepărtându-se cât putea. Oare zâmbetul lui era chiar atât de oribil?

Pentru a întări amenințarea, Tau apăsă vârful suliței în carnea bărbatului, la gât.

În radio se auzi un zumzăit, iar Kellogg transmise mesajul după cum fusese instruit.

— L-am prins pe unul dintre prizonierii evadați, spuse paznicul către serviciul de securitate de la bază. Monk Kokkalis. Suntem într-un elicopter și ne îndreptăm spre eliportul de pe acoperiș.

Gunther monitoriză răspunsul în căști.

— Înțeles. Terminat, spuse Kellogg.

Gunther trebui să strige.

— Ni s-a acordat permisiunea. Pornim.

Poziționează elicopterul pe traiectorie și porni cu toată viteza către domeniu. În față apăru conacul. Din aer părea chiar și mai masiv.

Învârtindu-se pe scaun ca să se așeze mai bine, Monk dădu cu ochii de Lisa. Lângă ea, Anna era rezemată de fereastră, cu ochii strânși din cauza durerilor. Painter atârna inert în centura de siguranță, gemând. Efectul sedativului se diminua încet, încet.

Lisa îl ajută să se rezeme de spătar.

Monk observă că îl ținea de mână pe Painter – și că așa făcuse tot timpul.

Ochii ei îi întâlnește pe ai lui Monk.

În ei scliffea o spaimă îngrozitoare.

Însă nu pentru ea.

2:56 P.M.

— Antena de emisie este înăltată? întrebă Baldric.
Isaak încuviință din cap de la consola sa.

— Gata pentru activarea Clopotului.

Baldric se întoarse spre Gray.

— Am introdus codurile ADN ale însoțitorilor tăi în Clopot. Efectul va fi acela de a modifica și distruge în mod selectiv orice ADN care se potrivește codurilor respective fără a avea vreun efect advers asupra celorlalte. Versiunea noastră la soluția finală.

Lui Gray îi veni în minte imaginea Fionei ascunsă în încăperea aceea. iar Monk era pe cale să ajungă chiar acum cu elicopterul.

— Nu-i nevoie să-i omorâți, spuse Gray. Îl aveți din nou pe partenerul meu. Lăsați-i pe ceilalți în pace.

— Cea mai importantă lecție pe care am învățat-o zilele astea a fost că cel mai bine e să nu slăbesc hăturile, răspunse Baldric dând din cap spre Isaak. Activează Clopotul.

— Stați! strigă Gray, făcând un pas în față.

Ischke îi recuperase pistolul și-l ațintise asupra lui.

Baldric aruncă o privire în spate, plictisit și nerăbdător.

Gray nu mai avea de jucat decât o carte.

— Știu să sparg codul lui Hugo.

Surprins, Baldric renunță la postura rigidă, neînduplecată. Ridică o mână în sus spre Isaak în semn de amânare.

— Chiar știi? Poți să rezolvi ceea ce n-au reușit să facă până acum o mulțime de calculatoare, Gray?

Îndoiala răzbătea din vocea bărbatului.

Gray știa că trebuia să-i ofere ceva lui Baldric, orice ca să-l împiedice să pornească Clopotul și să-i iradieze prietenii. Arată cu o mână spre monitorul pe care se derulau rune. Computerul le tot schimba ordinea căutând o combinație care să ofere vreun cifru mnemonic.

— Singuri n-o să reușiți, îi asigură Gray.

— Și de ce ar fi așa?

Gray își linse buzele uscate, speriat, dându-și seama însă că trebuia să rămână concentrat. Știa cu siguranță că mașinăria avea să dea greș, căci el dezlegase deja misterul runelor. Nu înțelegea răspunsul, însă știa că avea dreptate, îndeosebi dacă ținea cont de moștenirea și originea evreiască a lui Hugo Hirszfeld.

Cu toate acestea, cât de multe putea să dea în vileag? Trebuia să negocieze cât de bine putea, cântărind între răspunsul pe care urma să-l dea și adevărul adevărat.

— Nu aveți runa corectă din Biblia lui Darwin, spuse Gray fără să mintă. Și sunt sase, nu doar cinci rune.

Baldric oftă. Neîncrederea îi adânci cutele din jurul gurii.

— Ca și roata soarelui pe care ai desenat-o mai înainte, nu? zise el și se întoarse din nou spre Isaak.

— Nu! strigă cu fermitate Gray. Lăsați-mă să vă arăt!
Se uită în jur și văzu un marker pe una dintre mesele cu
calculatoare.

Făcu semn înspre el.

— Dați-mi-l.

Încrunțat, Baldric dădu aprobator din cap spre Isaak.

I se aruncă markerul.

Gray îl prinse și se lăsă într-un genunchi pe podea.
Desenă pe bucățile gri de linoleum cu markerul negru.

— Runa din Biblia lui Darwin.

Și o desenă.

— Runa *Mensch*, rosti Baldric.

Gray bătu ușor cu degetul în ea.

— Reprezintă starea superioară a omului, sămânța de
divinitate ascunsă în noi toți, versiunea noastră perfectă.

— Acesta era țelul lui Hugo. Obiectivul final pe care îl
urmărea. Da?

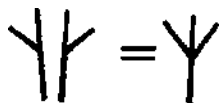
Baldric încuviință încet din cap.

— Hugo n-ar fi încorporat niciodată *rezultatul* în codul
său. Codul său conduce la el, spuse el bătând și mai apăsat
pe runa desenată. Deci nu face parte din cod.

Încetul cu încetul, bătrânul... Începea să priceapă... și chiar să creadă că așa stăteau lucrurile.

— Celelalte rune din Biblia lui Darwin...

Gray desenă pe podea, ilustrând ce voia să spună.

— Aceste două rune o formează pe a treia.

Încercui cele două rune cu brațe duble ca o furcă.

— Acestea reprezintă omenirea în forma ei cea mai comună, care conduce la forma superioară. Ca atare, aceste două rune sunt cele care trebuie încorporate în cod.

Gray scrisese seria originală de rune.

— Aceasta este succesiunea greșită.

Le tăie cu o linie și scrisese seria corectă, împărțind în două ultima rună.

Baldric se apropie și mai mult.

— Și aceasta este seria corectă? Cea care trebuie descifrată?

— Da, răspunse Gray cu sinceritate.

Baldric dădu aprobator din cap, mijind privirea în timp ce medita la această revelație.

— Cred că ai dreptate, *Commander*.

Gray se ridică.

— *Dank u*, zise Baldric și se întoarse iarăși spre Isaak. Activează Clopotul. Omoară-i pe prietenii noștri.

3:07 P.M.

Lisa îl ajută pe Painter să iasă din elicopter, în timp ce elicele își încetineau din ce în ce mai mult mișcarea. Războinicul zulus Tau îl susținea de partea cealaltă. Sedativul pe care i-l făcuse lui Painter avea efect doar pe termen scurt. Avea să dispară complet în câteva minute.

Gunther o susținea pe Anna, ai cărei ochi erau sticloși. Femeia își mai făcuse o doză de morfină ca să amortească. Însă începuse să tușească expectorând o spută sângerie.

În fața lor, Monk și D’Gana erau aplecați asupra cadavrelor celor trei santinele de pe eliport. Serviciul de pază fusese luat prin surprindere aici, așteptându-se doar să preia un prizonier. Nu fusese nevoie decât de câteva focuri din două pistoale cu amortizor pentru a pune stăpânire pe eliport.

Monk schimbă locul cu Tau.

— Stai aici. Păzește elicopterul. Stai cu ochii pe prizonier.

Paznicul Kellogg fusese scos din elicopter și lăsat în mijlocul acoperișului. Avea gura astupată, mâinile legate la spate și gleznelor legate și ele strâns.

N-avea cum să scape.

Monk le făcu semn maiorului Brooks și lui Mosi D'Gana să o ia înainte. Cu toții studiaseră în detaliu schița casei pusă la dispoziție de Paula Kane și calculaseră care era cea mai bună rută pentru a ajunge la nivelul cel mai de jos al subsolului. Aveau destul de mers până acolo. Eliportul era situat aproape de partea din spate a conacului.

Brooks și Mosi îi conduseră spre ușa care făcea legătura dintre acoperiș și interior, cu armele automate pe umăr. Cei doi se mișcau ca și cum mai lucraseră și altă dată împreună, perfect sincronizați și eficienți. Gunther avea și el un pistol în mână și o armă automată cu țeava scurtă pe umăr. Înarmați până în dinți, ajunseră la ușă.

Brooks se aruncă înainte. Cardurile de acces furate de la paznicii morți le erau de ajutor. Brooks și Mosi dispărură în interior, cercetând drumul ce li se deschidea în față. Ceilalți rămăseră mai în urmă.

Monk se uită la ceas. Sincronizarea era de maximă importanță.

De jos se auzi un fluierat scurt.

— Mergem, spuse Monk.

Trecură grăbiți de ușă și dădură peste o scară scurtă care ducea la nivelul șase. Brooks stătea pe palierul de la bază. Un alt paznic era întins pe scări, cu gâtul tăiat și sângele șiroind.

Mosi era ghemuit pe palierul următor, cu un cuțit plin de sânge în mână.

Merseră mai departe, coborând scări după scări. Nu mai dădură peste alt paznic. După cum speraseră, majoritatea oamenilor din forțele de securitate ale domeniului erau acum afară. Numărul din ce în ce mai mare al zulușilor care se apropiau le captase probabil întreaga atenție.

Monk se uită din nou la ceas.

Ajungând la etajul doi, părăsiră scările și o luară pe un coridor lung, mărginit de lambriuri de lemn lustruit. Era întunecat și plin de umbre. Becurile de pe pereți licăreau ca și cum sistemul electric se resimțea în continuare după pana de curent... sau ceva consuma foarte multă energie.

Lisa remarcă și un iz fetid în aer.

Coridorul se termina brusc într-o răscruce de holuri. Brooks o luase înainte să cerceteze, spre dreapta, direcția în care trebuiau să meargă. Acum se năpusti înapoi, lipindu-se de pereți.

— Înapoi... Înapoi...

Un răget înfiorător se auzi de după colț. Urmat de o mulțime de scheunături și... zgomote asemănătoare unor râsete înăbușite. Un singur țipăt le acoperi pe toate.

— *Ukufa*, șopti Mosi, făcându-le semn să o ia înapoi.

— Fugiți! spuse Brooks. Noi o să încercăm să le punem pe fugă și să vă prindem din urmă.

Monk îi trase după el pe Lisa și Painter.

— Ce s-a... ? începu Lisa și cuvintele i se opriră în gât.

— Cineva a dat drumul la câini, spuse Monk.

Gunther se clătina și el lângă ei cu Anna. Uriașul o ducea pe sora lui, ale cărei picioare inerte măturau podeaua.

În spatele lor se auzi o rafală de gloanțe.

Râsetele înăbușite și găfâielile se transformară în urlete de durere și furie.

Alergară și mai repede.

Se auziră alte rafale, din ce în ce mai multe și mai puternice.

— Fir-ar al dracului! înjură Brooks cu voce tare.

Lisa aruncă o privire înapoi peste umăr.

Brooks și Mosi își abandonaseră pozițiile și alergau pe coridor, trăgând încontinuu în urmă.

— Mai repede, haide, haide... țipă Brooks. Sunt prea multe!

Trei creaturi masive, cu blana albă zbârlită, se năpustiră de după colț, în spatele bărbaților, cu capul plecat și fălcile căscate. Ghearele li se înfigeau în podelele de lemn așa cum alergau una după alta, șerpuind, aproape anticipând gloanțele și evitând loviturile mortale. Toate trei aveau răni sângerânde, însă păreau mai degrabă întăritate decât slăbite din cauza lor.

Lisa se întoarse la timp ca să vadă o pereche de astfel de bestii ieșind din ambele încăperi aflate la capătul coridorului, tăindu-le calea și orice posibilitate de scăpare.

Erau prinși în capcană.

Pistolul greu al lui Gunther se descărcă făcând un zgomot asurzitor, ca un tun. Glonțul rată însă creatura din frunte, căci aceasta-și schimbase poziția la fel de iute ca o umbră mișcătoare.

Monk se opri și-și ridică și el pistolul.

Inerția o purtă pe Lisa mai departe. Se lăsă într-un genunchi trăgându-l și pe Painter după ea. Izbitura de pământ îl făcu să reacționeze.

— Unde... începu el împleticit.

Lisa îl trase la pământ exact în momentul în care holul se umplu de rafale de gloanțe.

În spatele ei se auzi un țipăt ascuțit.

Se întoarse imediat. O siluetă musculoasă ieșise dintr-o încăpere alăturată și se aruncase asupra maiorului Brooks izbindu-l de perete.

Lisa se trase înapoi țipând.

Mosi se grăbi să-i vină în ajutor bărbatului, cu sulița deasupra capului și un fel de răget puternic pe buze.

Lisa îl îmbrățișă pe Painter.

Creaturile erau peste tot.

O anumită mișcare atrase atenția Lisei. O altă bestie apăruse din spatele unei uși din stânga, scârțâindu-i bala-malele. Avea botul plin de sânge proaspăt. Ochii stacojii îi sclipeau ca o flacără în camera întunecată.

Ea-și aminti brusc nebunia primului călugăr budist pe care-l văzuse, care, deși complet scos din minți, nu-și pierduse deloc viclenia și inteligența.

La fel stăteau lucrurile și aici.

Monstrul se avântă spre ea dezgolindu-și colții într-un rânjel triumfător.

CAPITOLUL 15

COARNELE BIVOLULUI

3:10 P.M.

AFRICA DE SUD

Khamisi era întins pe burtă într-o râpă acoperită cu o prelată de camuflaj.

— Trei minute, spuse dr. Paula Kane de lângă el, tot culcată pe burtă.

Cei doi studiară linia gardului negru cu ajutorul binocurilor.

Khamisi își trimisese oamenii de-a lungul marginii parcului. Câțiva membri ai tribului Zulu umblau la vedere, mânându-și vacile. Un grup de bătrâni împodobiți cu tradiționalele coliere de mărgele, pene și puf stăteau înveliți cu un fel de pături tradiționale. În sat începuseră bătăile de tobe și cântecele, extrem de zgomotos și de energic. Adunarea fusese pusă în scenă ca un ceremonial de nuntă.

Motociclete, ATV-uri și camionete fuseseră parcate la întâmplare în jurul zonei respective. Unii dintre luptătorii mai tineri, chiar și femei, se învârteau în jurul vehiculelor, câteva perechi se îmbrățișau pline de amor, alții ridicau

cămile sculptate din lemn, strigând ca și cum ar fi fost beți. Un grup de bărbați cu piepturile dezgolite, pictați pentru această ceremonie, țopăiau în mijlocul unui dans tradițional cu bâte.

Iar cu excepția bâtelor, nu era la vedere nici o armă.

Khamisi își reglă focalizarea binoclului. Schimbă orientarea și-l înălță astfel încât câmpul vizual să i se mute deasupra gardului înalt al rezervației care avea deasupra bucle răsucite de sârmă ghimpată. Reuși să distingă ceva mișcare în coronamentul junglei.

Forțele clanului Waalenberg se adunaseră de-a lungul potecilor suspendate, spionând ce se întâmpla dincolo de gard, păzind granițele domeniului.

— Un minut, spuse Paula ca o incantație.

Avea o pușcă de lunetist montată pe un trepied sub prelata întinsă ca o pânză de cort, ascunsă în umbra unui copac. El aflase cu mirare că era câștigătoarea unor medalii de aur în cadrul întrecerilor olimpice de tir.

Khamisi își lăsa binoclul în jos. Strategia tradițională de atac a tribului Zulu era numită „Bivolul”. Partea cea mai voluminoasă, „pieptul”, avea să conducă un atac frontal complet, în timp ce în lateral, „coarnele taurului” aveau să lovească pe flancuri, împiedicând orice retragere, încercuind inamicul. Însă Khamisi recursese la o ușoară modificare, compensând lipsa armamentului modern.

Acesta era motivul pentru care cercetase împrejurimile toată noaptea, plasându-și ici-colo surprizele.

— Zece secunde, îl avertiză Paula și începu în tăcere numărătoarea inversă.

După care își lipi obrazul de partea laterală a puștii.

Khamisi își ridică transmitătorul, răsuci o cheie, și ridică degetul mare deasupra șirului de butoane.

— Zero, încheie Paula numărătoarea.

Khamisi apăsă pe primul buton.

De partea cealaltă a gardului, încărcăturile explozive pe care le plasase în timpul nopții se aprinseră, provocând explozii și văpăi uriașe, care spulberară coronamentul, aprinzându-se pe rând ca să producă haos maxim. Bucăți din scândurile și crengile cuprinse de flăcări zburară în sus în timp ce toate păsările din pădure se înălțară speriate, ca o explozie de confetti multicolore.

Khamisi plantase pachete de G4, obținute cu ajutor britanic, în punctele cheie de legătură și sprijin ale potecii suspendate. Exploziile se întinseră, înconjurând conacul, făcând praf podețele suspendate în coronament, văduvind forțele clanului Waalenberg de supremația înălțimilor și stârnind panică și confuzie.

În față, războinicii zuluși își lepădaseră păturile care-i acopereau ca să scoată la iveală puști, sau se lăsaseră în genunchi și trăsaseră prelate îngropate care ascundeau arme depozitate acolo, formând pieptul Taurului. De ambele părți, în jurul lui Khamisi erau ambalate motoarele, pe măsură ce luptătorii se suiau în vehiculele lor, poziționând

motocicletele și camionetele astfel încât să formeze coarnele taurului.

— Acum! spuse Paula.

Khamisi apăsă unul după altul următoarele butoane.

Linia gardului pe o lungime de opt sute de metri explodează, contorsionând metalul incandescent și sârma ghimpată. Bucăți întregi de gard căzură la pământ, lăsând dușmanul total expus.

Khamisi scăpă de prelata sa și se ridică în picioare. O motocicletă veni în viteză din spate împrăștiind praf și nisip în momentul în care derapă și se opri brusc lângă el. Njongo îi făcu semn cu mâna să se urce. Însă Khamisi mai avea ceva de făcut. Ridică deasupra capului pâlnia unei sirene și apăsă pe declanșator. Sunetul puternic și ascuțit răsună de-a lungul ținutului tribului Zulu, anunțând încă o dată atacul Taurului.

3:13 P.M.

Exploziile răsunară de undeva de sus, făcând să licărească luminile dispuse de-a lungul camerei Clopotului. Toată lumea înlemni. Baldric stătea cu nepotul lui, Isaak, lângă panoul de control. Ischke îl păzea pe Gray de la un pas distanță, ținând pistolul ațintit asupra pieptului acestuia. Toate privirile se ridicară mirate spre tavan.

Nu și privirea lui Gray.

Privirea lui rămase concentrată asupra wattmetrului din consolă. Indicatoarele sale începeau să se ridice ușor spre o pulsație completă. Surd la rugămințile lui Gray, Baldric activase Clopotul. Un bâzâit din ce în ce mai puternic penetrează cilindrul de plumb din jurul dispozitivului. Pe un monitor video, carcasa exterioară a Clopotului emană o culoare de un albastru pal.

De îndată ce wattmetrul ajunse la valoarea maximă, o pulsație de radiații avea să țâșnească și să fie emisă înjur pe o rază de nouă kilometri, omorându-i pe Monk, Fiona și Ryan, indiferent unde se ascundeau. Numai Gray era în siguranță în cameră, sub scutul protector.

— Află ce se întâmplă, îi ordonă Baldric în cele din urmă în timp ce exploziile se domoleau.

Isaak deja se întinsese să ajungă la telefonul roșu.

Detunătura pistolului îi făcu pe toți să tresară, venind imediat după exploziile abia înăbușite, extrem de aproape și de puternică.

Gray se întoarse în momentul în care sângele era împrăștiat de-a lungul podelei acoperite cu gresie.

Umărul stâng al lui Ischke se umplu de un roșu aprins, în timp ce ea se răsucea din cauza impactului, fiind împușcată din spate. Din nefericire, își ținea pistolul strâns în mână dreaptă.

Lovită în plin, Ischke ținti spre persoana de lângă ușă care trăsesese asupra ei.

Dr. Marcia Fairfield stătea sprijinită într-un genunchi, în poziția trăgătorului, însă incapabilă să-și folosească mâna dreaptă, trebuise să tragă cu stânga, ratând o lovitură mortală.

Ischke nu era grav rănită. Chiar și luată prin surprindere, ținea cu o mână extrem de fermă.

Până când Gray sări pe ea dintr-o parte.

Două pistoale se descărcară cu un zgomot asurzitor pentru o încăpere așa de mică – al lui Ischke și al Marciei.

Ambele își ratară ținta.

Gray o prinse cu putere pe Ischke din spate, răsucind-o și îndepărtând-o de Marcia, însă femeia era puternică și se lupta ca o pisică sălbatică. Gray reuși să-și treacă brațul în jurul lui Ischke și să-i apuce mâna cu care ținea arma.

Fratele ei alergă spre ei, ținând în mână, destul de jos, un pumnal nemțesc cu lamă lungă din oțel.

Marcia trase din poziția în care se afla, însă nu putu să ochească nici acum prea bine silueta lui Isaak, atâta timp cât trupurile, încleștate în luptă, ale lui Gray și Ischke, îi obturau ținta.

Gray îi trase o bărbie lui Ischke în umărul însângerat. Cu putere. Ea icni, slăbită ușor. Gray o apucă de mână și îi apăsă degetele cu putere. Pistolul se descărcă. Simți reculul în propriul umăr. Însă împușcătura fu prea joasă, lovind podeaua chiar la picioarele lui Isaak. Cu toate astea, glonțul ricoșat juli glezna bărbatului, făcându-l să se împleticească și să-și piardă echilibrul.

Ischke, văzându-și fratele rănit, își eliberă brațul cu sălbăticie și-l lovi pe Gray cu cotul în coaste. Lovitura îi tăie răsuflarea, iar durerea îi înceteoșă vederea. Ischke se eliberă complet.

Dincolo de ea, Isaak își recăpătase echilibrul, cu ochii plini de dorința de a-l ucide și cu pumnalul scânteind.

Gray nu așteaptă. Aruncându-se în față, o placă pe Ischke cu umărul. Femeia, încă ușor dezechilibrată după ce scăpase din strânsoarea lui Gray, zbură în față, lovindu-se de fratele său.

De pumnalul acestuia.

Lama zimțată i se împlântă în piept.

Printre buze îi țâșni un țipăt de surprindere și durere. După care, ca un ecou, țipă și fratele ei. Ischke scăpă pistolul printre degete, apucându-și strâns fratele geamăn, nevenindu-i să creadă.

Gray se repezi și îi prinse pistolul în cădere, înainte să se lovească de pământ.

Alunecând pe spate, ținti spre Isaak.

Bărbatul ar fi putut să se miște, ar fi trebuit să se miște, însă rămase complet imobil, cu soră-sa în brațe, cu fața împietrită într-o mască a agoniei.

Gray trase dintr-o parte, țintind în cap și curmându-i suferința lui Isaak.

Gemenii se prăbușiră împreună pe podea, cu brațele încolăcite unul în jurul celuilalt, sângele adunându-se laolaltă într-o băltoacă.

Gray se ridică în picioare.

Marcia intră în goană în cameră, cu pistolul îndreptat spre Baldric. Bătrânul se holba la nepoții săi morți. Însă în ochii săi nu se citea nici un fel de durere, așa cum stătea sprijinit în baston, ci doar o detașare clinică, precum aceea a unui cercetător exasperat de rezultatele de laborator dezamăgitoare.

Lupta durase mai puțin de un minut.

Gray văzu că indicatorul wattmetrului Clopotului ajunsese în zona roșie. Mai avea aproximativ două minute până la puls. Gray își lipi gura țevii fierbinți a pistolului de obrazul bătrânului.

— Oprește-l.

Baldric îi întâlnește privirea.

— Nu.

3:13 P.M.

În timp ce exploziile răsunau în depărtare, tabloul împietrit din holul superior al conacului Waalenberg se dezmoartă și reveni la viață. Creaturile acelea înfiorătoare, hienele, se culcaseră pe burtă în momentul în care izbucniseră bubuiturile. Câteva o rupseseră la fugă, însă cele care rămăseseră stăteau în apropierea prăzii prinse în capcană. De jur împrejur, matahalele musculoase se ridicau din nou în picioare.

— Nu trageți! șopti Monk hotărât. Toată lumea în camera aia!

Făcu semn cu mâna spre o ușă laterală, unde puteau să ocupe poziții mai bune, ca să nu mai fie atât de expuși. Gunther o căra pe Anna. Mosi D’Gana se îndepărtă de fiara pe care o împunsese cu sulița. Îl ajută pe maiorul Brooks să se ridice în picioare. Bărbatului îi curgea un șuvoi puternic de sânge din coapsă, din cauza unei mușcăături adânci.

Înainte să poată merge mai departe, din partea cealaltă a lui Monk se auzi un mârâit fioros de avertizare.

Își auzi numele rostit în șoaptă.

— Monk...

Lisa se ghemui peste corpul lipsit de putere al lui Painter de pe podea, lângă un alt toc de ușă.

O creatură masivă, de departe cea mai mare, se ridică din spatele celor doi, adăpostită în spatele ușii și avându-i pe Lisa și Painter pe post de paravan.

Stătea cu capul ridicat, cu umerii lați dominând scena, păzindu-și prada. Botul întredeschis îi dezvelea dinții ascuțiți și din el i se scurgeau sânge și salivă, în timp ce mârâia. Ochii injectați îi străluceau, avertizându-i să se dea înapoi.

Monk simți că dacă oricare dintre ei ridica măcar o armă înspre ea avea să sfâșie în bucăți perechea de jos, de pe podea. Trebuia să riște, însă înainte să poată să facă vreo mișcare, de pe hol se auzi un strigăt, pe un ton poruncitor.

— *Skuld!* Nu!

Monk se întoarce.

Fiona apăru în raza lui vizuală la capătul holului. Ea trecu de cele două creaturi, pășind mândră, ignorându-le, în timp ce acestea se aruncau jos, scâncind, pe o parte. Într-o mână îi pârâia un Taser, scoțând scânteii albastre. În cealaltă mână ținea alt dispozitiv. Antena acestuia era îndreptată spre fiara care se aplecase amenințător deasupra Lisei și a lui Painter.

— Câine rău! spuse Fiona.

Spre surprinderea lui Monk, creatura se trase înapoi, mârâiturile atenuându-se în intensitate și blana-i zburlită devenind netedă din nou. Ca sub efectul unei vrăji, se rezemă ușor de pragul ușii. Văpăile din ochi i se stinseră în momentul în care se prăvăli pe podelele de scândură. Scoase un geamăt ușor, abia perceptibil, aproape de plăcere.

Fiona ajunse lângă ei.

Monk se uită lung într-o parte și alta a holului. Ceilalți monștri căzuseră și ei victime aceleiași vrăji.

— Clanul Waalenberg a implantat cipuri în corciturile astea, le explică Fiona și ridică dispozitivul din mână. Le induce prin telecomandă durerea – și plăcerea.

Monstrul masiv din pragul ușii scoase un scâncet de satisfacție.

Monk se încruntă uitându-se la transmițător.

— Cum de-ai pus mâna pe...?

Fiona se uită fix la el și flutură dispozitivul spre ei, făcându-le semn să o urmeze.

— Ai furat-o, conchise Monk.

Ea ridică din umeri și o porni de-a lungul holului.

— Hai să spunem că m-am lovit de o prietenă mai veche și, într-un fel sau altul, chestia asta a ajuns la mine în buzunar. Ea tot nu-l folosea.

„Ischke”, se gândi Monk în timp ce-i aduna pe ceilalți ca să o urmeze.

Monk o ajută pe Lisa cu Painter. Gunther o căra pe Anna sub unul din brațe.

Mosi și Brooks se sprijineau unul de celălalt. Formau o jalnică echipă de atac.

Însă acum aveau și alte forțe care să le vină în ajutor.

În spatele lor, haita de animale îi urmă, vreo douăsprezece la început, cărora li se alăturară și altele, ademenite de aura de plăcere emanată de fată, așa cum șobolanii fuseseră ademeniți de cântecul băiatului cu fluierul din poveste.

— Nu pot să scap de ele, spuse Fiona, un pic bolborosit.

Monk observă cum îi tremurau mâinile fetei. Era îngrozită.

— Cum am găsit butonul potrivit, spuse ea, m-au urmat din cuștile lor. M-am ascuns din nou în camera în care Gray mi-a spus să aștept... Însă probabil că au rămas pe holurile și în încăperile de-aici din jur.

„Minunat, se gândi Monk, iar noi am dat nas în nas cu ele”, pe post de gustare perfectă *postcoitum*.

— După care am auzit strigătele voastre, apoi exploziile și...

— Bine, bine, o întrerupse Monk. Însă cum a rămas cu Gray? Unde este?

— A coborât cu liftul. Asta acum o oră, spuse ea, arătându-le cu degetul în față, acolo unde coridorul dădea într-un balcon ce domina un hol mai mare. Vă arăt.

O luă grăbită într-acolo. Poticnindu-se ca să țină pasul cu ea, o urmară și ei, uitându-se din când în când în urmă ca să supravegheze haita. Fiona îi conduse pe niște scări în jos spre holul principal de la intrare. Ușile închise ale liftului erau dispuse în partea opusă față de ușile masive, sculptate ale conacului.

Maiorul Brooks se duse șchiopătând spre încuietorea electronică și trecu prin ea un set de carduri de acces. Trebui să încerce mai multe înainte de a găsi unul care să transforme lumina roșie într-una verde. Apoi se auzi un huruit de motoare. Cabina urca de undeva de jos.

În timp ce așteptau, haita de hiene se furișă agale în jos pe scări, tolănindu-se și trândăvind, îmblânzite de sentimentul de plăcere produs de dispozitivul Fionei. Câteva se plimbară agale pe hol, inclusiv cea pe care o chema *Skuld*.

Nimeni nu vorbi, uitându-se la monștri.

De la distanță, ajunseră la ei țipete și focuri de armă, înăbușite și atenuate de prezența ușii.

Khamisi se afla în iureșul propriului război. Cât de mult avea să dureze să ajungă aici?

Ca și cum ar fi citit gândurile lui Monk, ușile duble ale conacului se trântiră cu putere în lături. Focurile de armă din

depărtare răsunară cu putere, intensificate parcă, pocnind fără încetare. Țipetele deveniră și mai stridente. Înăuntru năvăliră o droaie de bărbați. Forțele clanului Waalenberg ce băteau în retragere. Printre aceștia, Monk îi văzu și pe cei din elită, îmbrăcați în costume negre, frații și surorile blonde, mult mai puternici, arătând un pic confuzi, ca și cum ar fi venit înăuntru după o zi revigorantă petrecută pe terenul de tenis.

În timp ce războiul se ducea afară, cele două forțe se văzură reciproc în hol.

Nu era de bine.

Echipa lui Monk se dădu în spate, pironită de perete, depășită numeric în raport de cinci la unu.

3:15 P.M.

Gray se îndepărtă de Baldric Waalenberg.

— Stai cu ochii pe el, îi ordonă Marciei.

Gray se strecură rapid până la fostul post de lucru al lui Isaak, cu un ochi ațintit asupra wattmetrului Clopotului, întinse mâna spre o manetă pe care văzuse c-o acționase mai înainte Isaak. Aceasta controla scutul de protecție din jurul dispozitivului activat.

— Ce faci? întrebă Baldric, cu o voce incisivă și cuprinsă subit de îngrijorare.

Așadar, era ceva care îl speria pe bătrân mai rău decât un glonț.

Era bine de știut. Gray trase maneta înapoi. Motoarele huruiră sub picioarele lor, iar scutul începu să coboare. O lumină albastră pătrunzătoare îi străbătu marginea de sus, revărsându-se în afară pe măsură ce peretele de plumb cobora din tavan.

— Nu! O să ne omori pe toți!

Gray se întoarse cu fața la bătrân.

— Atunci oprește drăcovenia asta.

Baldric se uită cu ochii pierduți între scutul care cobora și consolă.

— Nu pot să-l opresc, *ezel!* Clopotul este pregătit și amorSAT. *Trebuie* să se descarce.

Gray ridică din umeri.

— Atunci o să urmărim cu toții ce-o să se întâmple.

Inelul de lumină albastră se îngroșă.

Baldric înjură și se întoarse spre consolă.

— Însă pot să șterg comanda de anihilare. S-o neutralizez. N-o să le facă nici un rău prietenilor tăi.

— Dă-i drumul.

Baldric tastă ceva rapid, degetele sale noduroase mișcându-se cu repeziciune.

— Numai ridică odată scutul!

— După ce termini tu.

Gray se uită peste umărul bătrânului. Văzu cum toate numele lor apar pe ecran alături de un cod alfanumeric

marcat drept „GENETISCH PROFIEL“. Bărbatul apăsă tasta de ștergere „delete“ de patru ori, iar profilurile genetice fură șterse.

— Gata! spuse Baldric, întorcându-se spre Gray. Închide scutul de protecție!

Gray puse mâna pe manetă și o acționă din nou.

De sub picioare se auzi un bocănit – după care ceva trosni cu o zdruncinătură ce cutremură pământul. Scutul din plumb înțepeni la poziție, parțial coborât.

Dincolo de margine, un soare albastru străluci în inima camerei de emisie.

Aerul fremătă în jurul Clopotului, în timp ce carcasa exterioară se roti într-o direcție, iar partea interioară în cealaltă.

— Fă ceva! îl imploră Baldric.

— Pompele hidraulice sunt blocate, murmură Gray.

Baldric se trase înapoi, cu ochii din ce în ce mai mari la fiecare pas pe care îl făcea.

— Ne-ai condamnat pe toți la moarte! Odată alimentat complet cu energie, pulsația brută și neprotejată a Clopotului o să omoare pe toată lumea pe o rază de opt kilometri... sau mai rău.

Gray se temea să întrebe ce putea fi mai rău.

3:16 P.M.

Monk se uită la puștile ațintite spre el.

Erau în inferioritate numerică.

Cabina liftului nu ajunsese încă la nivelul acesta și, chiar dacă ar fi făcut-o, le-ar fi luat prea mult să se urce și să închidă ușile. Nu exista nici o modalitate de a evita un schimb de focuri.

În afară de cazul în care...

Monk se aplecă spre Fiona.

— Ce zici de puțină durere... propuse el dând din cap spre locul unde se retrăseseră hienele.

Fiona înțelese și își mută degetul pe care îl ținea apăsător pe dispozitiv, trecând de la plăcere la durere. Apăsă pe buton.

Efectul fu instantaneu. Era ca și cum cineva ar fi dat foc cozilor hienelor. Un urlat puternic izbucni dintr-o mulțime de gâtlejuri. Creaturile căzură de pe balconul de deasupra, lovindu-se de podea. Altele se rostogoliră pe scări direct spre bărbați. Ghearele și colții se năpustiră asupra a tot ce mișca, într-o dezlănțuire de furie oarbă. Bărbații urlară. Puștile se descărcară.

În spatele lui Monk, cu un sunet specific, în cele din urmă se deschiseră și ușile liftului.

Monk se trânti pe spate, trăgând-o și pe Fiona după el, arătându-le și Lisei și lui Painter ce să facă.

Se traseră focuri de armă spre ei, însă majoritatea forțelor clanului Waalenberg erau concentrate asupra hienelor. Mosi și Brooks ripostară și ei cu foc în timp ce se retrăgeau în lift.

Cu toate astea, se păreau că aveau să scape ca prin urechile acului. Dar după aceea? Alertate, forțele de pază aveau pur și simplu să pornească în urmărirea lor.

Monk apăsă fără să se uite pe butoanele de la subsol.

Avea timp suficient să-și facă griji cu privire la asta mai târziu.

Însă cineva din grupul lor nu avea de gând să mai aștepte.

Gunther i-o puse pe Anna în brațe lui Monk.

— Ia-o! O să-i țin eu pe loc.

Anna întinse mâna spre el în timp ce se închideau ușile. Gunther îi împinse cu grijă brațul și se dădu înapoi. Se întoarse, cu pistolul într-o mână și cu pușca în cealaltă, nu însă înainte de a se uita fix în ochii lui Monk, pecetluind angajamentul lor tacit.

„Apăr-o pe Anna.“

După aceea ușile se închiseră.

3:16 P.M.

Khamisi gonea nebunește prin junglă, aplecat pe motocicletă. Paula Kane era și ea călare pe șa în spatele lui, cu pușca pe umăr. Războinicul zulus și agentul britanic. Ciudată asociere. Unul dintre cele mai sângeroase evenimente din istoria ținutului avusese loc pe durata războaielor anglo-zuluse din secolul al nouăsprezecelea.

Nu mai era cazul.

Acum formau o echipă extrem de armonioasă.

— Ia-o la stânga! strigă Paula.

Khamisi răsuci ghidonul. Țeava puștii Paulei se balansă spre partea opusă. Trase. O santinelă a clanului Waalenberg căzu pe spate cu un țipăt.

De ambele părți, focuri de armă și explozii răsunau de-a lungul junglei.

Forțele de pe domeniu erau complet debusolate.

Deodată, fără nici un fel de avertisment, motocicletă ieși în viteză din junglă și intră într-o grădină de zece acri cu gazonul îngrijit tuns. Khamisi frână până opri, derapând la adăpostul unei sălcii.

Conacul umplea priveliștea din fața ochilor.

Khamisi își ridică binoclul atârnat de gât și cercetă linia acoperișului. Localiză punctul în care elicopterul parcului aterizase pe helipad.

Privirea îi fu atrasă de o anumită mișcare. Își reglă binoclul și o siluetă cunoscută se focaliză în lentilele acestuia. Tau. Prietenul său zulus stătea pe marginea acoperișului și urmărea războiul de dedesubt.

După care din stânga, o altă siluetă intră în câmpul său vizual, în spatele lui Tau, ținând strâns o țeavă deasupra capului. Paznicul-șef Gerald Kellogg.

— Nu mișca, îi spuse Paula lui Khamisi, din spate.

Își fixă capătul țevii puștii deasupra capului lui Khamisi și ținti prin lunetă.

— Îl văd, spuse ea.

Khamisi se crispă ușor, însă rămase nemișcat, uitându-se atent prin binoclu.

Paula apăsă pe trăgaci. Pușca dudu, răsunându-i în urechi.

Brusc, capul lui Kellogg fu împins înapoi. Tau aproape căzu de pe acoperiș de spaimă, însă se prăbuși pe burtă, fără să știe că tocmai îi fusese salvată viața.

Khamisi simți și el ceva din spaima lui Tau, cuprins de un tremur rău prevestitor după ceea ce tocmai era să se întâmple. Oare cum se descurcau ceilalți acolo înăuntru?

3:7 P.M.

— Ne-ai condamnat pe toți la moarte! repetă Baldric.

Gray refuza să se dea bătut.

— Poți să încetinești procesul de descărcare a Clopotului? Ca să-mi asigur timpul necesar să ajung jos. Să repar scutul.

Bătrânul se holbă la scutul de protecție înțepenit, încununat de acea lumină albăstruie. Pe față i se citea frica.

— S-ar putea să existe o modalitate, însă... însă...

— Însă ce?

— Cineva trebuie să se ducă acolo, înăuntru.

Făcu semn cu bastonul tremurând înspre camera de emisie și clătină din cap, în mod clar refuzând să se ofere voluntar.

Ușa se deschise larg și o voce strigă cu putere.

— O s-o fac eu.

Gray și Marcia se întoarseră, ridicându-și pistoalele.

Un grup uimitor pătrunse clătinându-se în încăpere. Monk mergea în față, sprijinind-o pe femeia cu părul negru care tocmai strigase. Majoritatea celorlalte persoane erau necunoscuți. Un bărbat de culoare, mai în vârstă, intră șchio-pătând împreună cu un tânăr proaspăt bărbierit îmbrăcat în uniformă. Aceștia erau urmași de Fiona și de o blondă înaltă, cu o alură athletică, care arăta de parcă tocmai alergase la maraton. Cele două sprijineau un bărbat mai în vârstă, fără vlagă, care abia se ținea pe picioare. Se părea că inerția era tot ce îl mai susținea. De îndată ce femeile se opriră, el se încovoie sub propria greutate. Își ridică fața și întâlni privirea din ochii albaștri, atât de familiari ai lui Gray.

— Gray... murmură el împleticit.

Șocat, îl recunosc.

— Domnul director Crowe?

Gray se grăbi să ajungă lângă el.

— Nu mai e timp, avertiză femeia brunetă, sprijinindu-se încă de Monk.

Arăta doar cu puțin mai bine decât Painter. Ochii ei studiară scutul și Clopotul cu o expresie ce arăta că era foarte familiarizată cu fenomenul.

— O să am nevoie de ajutor să ajung în interiorul camerei. Iar el vine cu mine, spuse ea ridicând o mână tremurândă spre Baldric Waalenberg.

Bătrânul gemu.

— Nu...

Femeia îi aruncă o privire înghețată.

— O să ne trebuiască două perechi de mâni pe conductoarele de polaritate. Iar tu cunoști mașinăria.

Monk se întoarce spre bărbatul de culoare.

— Mosi, ajut-o pe Anna să intre acolo. O să avem nevoie de o scară.

După aceea se uită la Gray și-i strânse rapid mâna, aplecându-se în față ca să-l bată pe umăr cu un gest amical.

— Nu avem prea mult timp, șopti Gray la urechea lui Monk, surprins de cât de ușurat se simțise la sosirea lui. Îl năpădisese de un val de speranță reînnoită.

— Mie-mi spui?

Monk scoase o stație radio și i-o dădu lui Gray.

— Fă să meargă drăcovenia asta. Eu o să pun lucrurile în mișcare aici.

Gray înșfăcă stația radio și ieși din încăpere. Avea o mie de întrebări de pus, însă acestea trebuiau să mai aștepte. Menținu canalul radio deschis. Auzi zgomote și voci, discuții aprinse și câteva strigăte. Auzi niște pași alergând în urma sa.

Își aruncă privirea înapoi. Era Fiona.

— Vin cu tine! strigă ea și se apropie în momentul în care el ajungea la scara de incendiu.

Începu să coboare.

Ea ridică un transmițător cu o antenă întinsă.

— În cazul în care mai dai peste vreunul dintre monștrii ăia.

— Încearcă să ții pasul cu mine, spuse el.

— Oh, mai tacă-ți fleanca.

Alergară restul drumului, ajungând pe holul de la nivelul inferior la camera de serviciu.

Îl auzi pe Monk în stația radio.

— Anna și nemernicul ăla bătrân sunt în interiorul camerei. Bineînțeles că nu-i prea fericit să facă asta. Ce păcat. Când tocmai eram pe cale să devenim atât de buni prieteni.

— Monk... îl avertiză Gray, făcându-l să se concentreze din nou asupra sarcinii primite.

— O să-i dau stația radio Annei. Ea o să te coordoneze. Oh, apropo, ai la dispoziție mai puțin de un minut. Ciao.

Gray clătină din cap și trase cu forță ușa camerei de serviciu.

Era încuiată.

Fiona îl văzu trăgând a doua oară de ușă și oftă.

— N-ai cheie?

Gray se încruntă, își scoase pistolul de la betelie și îl îndreptă spre încuietoare. Trase. Împușcătura răsună în hol, lăsând o gaură fumegândă acolo unde fusese clanța. Împinse ușa cu putere și o deschise.

Fiona veni după el.

— Bănuiesc că merge și așa.

În față văzu agregatul motor și pistoanele care acționau scutul de protecție.

Un val ciudat de ritmic de electricitate statică se revărsă asupra stației radio, crescând și diminuându-se precum valurile pe o plajă. Gray își dădu seama că trebuia să fie

Interferența produsă de Clopot. Monk probabil că îi dăduse stația radio Annei.

Confirmând acest lucru, auzi vocea femeii discutând aprig prin pârâiturile provocate de electricitatea statică. Se contrazicea pe probleme tehnice într-un amestec furios de germană și olandeză. Gray o ignoră aproape complet în timp ce dădea roată motorului. După care vocea femeii vorbi mai clar, în engleză.

— *Commander* Pierce?

El își drese vocea.

— Continuă.

Vocea ei răspunse iritată, ajunsă la capătul puterilor.

— Ne-am băgat degetele aici, în locașurile în care trebuie, însă n-o să țină.

— Țineți-le strâns.

Gray depistă problema. O siguranță arsă la unul dintre pistoane. Folosindu-se de marginea cămășii, o scoase. Se întoarse spre Fiona.

— Avem nevoie de alta. Trebuie să fie una de rezervă pe aici pe undeva.

— Grăbește-te, *Commander*.

Electricitatea crescuse amenințător de puternic și de zgomotos, însă nu suficient ca să acopere cuvintele lui Baldrick, șoptite cu repeziciune înspre Anna.

— Treci de partea noastră. Putem să folosim un alt expert pentru Clopot.

Chiar așa, înspăimântat cum era, Baldric își juca toate cărțile.

Gray ciuli urechile. Oare ea avea să-i trădeze? Făcu un gest spre Fiona.

— Aruncă-mi transmițătorul ăla.

Ea i-l aruncă pe sub mână. El îl prinse și îi smulse antena metalică.

Nu avea timp să găsească o siguranță de rezervă. Trebuia să improvizeze ceva. Îndesă antena între contacte și se duse țintă spre un panou de control dotat cu o manetă masivă care se acționa manual. Operațiunea nu avea nevoie de nici o explicație.

În partea superioară era inscripționat „OP” și dedesubtul acestuia „ONDER'AAN”.

Sus și jos.

Nu era chiar cine știe ce filosofie.

Gray vorbi în stația radio.

— Anna. Tu și Baldric puteți să ieșiți de-acolo.

— Nu putem, comandante. Unul din noi trebuie să-și țină degetul în locaș. Dacă plecăm amândoi, Clopotul o să explodeze instantaneu.

Gray închise ochii. Nu îndrăzneau să se încreadă în posibila cooperare a lui Baldric.

Electricitatea statică crescuse până la nivelul unui vuiet slab și continuu pe care îl auzea în ureche.

— Știi ce trebuie să faci, *Commander*.

Ceea ce făcu.

Împinse maneta.

De la depărtare, ultimele ei cuvinte ajunseră până la el.

— Spune-i fratelui meu... că-l iubesc.

Însă, în timp ce lăsa stația radio în jos, o ultimă afirmație se auzi printre pâraiture – fie ca răspuns la oferta lui Baldrick, fie pentru a face o ultimă declarație în fața lumii, fie pur și simplu pentru propria mulțumire.

— Eu nu sunt nazistă.

3:19 P.M.

Lisa îngenunche pe podea, legănându-l pe Painter. După care simți hurelul masivei mașinării sub genunchi. În față, scutul gigantic de plumb se înălța spre tavan, strangulând revărsarea de lumină albastră.

Se ridică pe jumătate. Anna încă era acolo înăuntru. Până și Monk făcu un pas spre scutul de protecție ce se închidea.

Un urlat cutremurător erupse din interior.

Era bătrânul. Lisa îi văzu degetele răsucite deasupra marginii, înnebunit, încercând să se apuce de-acolo. Era prea târziu. Acesta se ridică lin, mai sus decât putea el să ajungă și fără alte piedici se fixă în inelul corespunzător din tavan.

Țipetele sale încă mai puteau fi auzite, înăbușite, înnebunite.

După aceea Lisa îl simți. Direct în stomac. Acel șoc energetic. Nu putea fi descris în nici un fel. Un cutremur ce clătină totul fără pic de mișcare. După care nimic. Tăcere completă. Toți își țineau respirația.

Painter gemu, ca și cum efectul ar fi fost dureros pentru el.

Capul lui zăcea în poala ei. Ea îl examinează. Ochii ei se duseseră în fundul orbitelor. Respirația îi era gășăită din cauza fluidelor. Ea îl scutură ușor. Nici un răspuns.

Era pe jumătate conștient. Îl pierdeau.

— Monk...!

3:23 P.M.

— Grăbește-te, Gray! strigă Monk în stația radio.

Gray urcase înapoi treptele, cu pași apăsați, urmat de Fiona. Acolo, dedesubt, întârziase doar cât să găsească o siguranță înlocuitoare și să repare scutul. Nu înțelesese tot ceea ce îi transmisese Monk, însă umpluse golurile cu ceea ce știa el. Painter suferea de o formă de otrăvire prin iradiere, iar Clopotul reprezenta singura modalitate de vindecare.

În timp ce se apropia de platforma de la etajul cinci, auzi niște bocanci grei ce pășeau nesiguri spre ei. Gray își scoase pistolul. Acum ce mai era?

O siluetă masivă, extrem de încruntată și cu fața albă ca hârtia, apăru de deasupra, pe jumătate căzând pe scări în

direcția lui. Avea cămașa îmbibată de sânge. O julitură adâncă și neregulată îi străbătea partea laterală a feței, din creștetul capului până la gât. Își ținea pe abdomen o mână cu încheietura ruptă.

Gray își ridică arma.

Fiona îl împinse și trecu pe lângă el.

— Nu, el e cu noi.

Și cu o voce scăzută, adresată lui Gray, adăugă dând din cap:

— E fratele Annei.

Urișul se apropie de ei, împleticindu-se, recunoscând-o la rândul lui pe Fiona. Ochii i se îngustară la vederea lui Gray, suspicioși și obosiți. Însă își flutură pușca în spate, spre scările de sus.

— *Blockiert*, mormăi el.

Blocat.

Așadar, uriașul le câștigase timpul necesar cu propriul sânge.

O luară în grabă de-a lungul holului către camera Clopotului. Însă Gray știa că trebuie să-l pregătească pe Gunther. După sacrificiul Annei, măcar atât îi datora fratelui ei. Atinse cotul bărbatului.

— În ceea ce o privește pe Anna... începu el.

Gunther se întoarse spre el, încordat, cu ochii îndurerați, ca și cum s-ar fi așteptat la ce era mai rău.

Gray înfruntă acea teamă și îi explică totul cu cuvinte răspicate, fără să omită ceva, încheind cu adevărul final.

— Eforturile ei ne-au salvat pe noi, ceilalți, pe toată lumea.

Picioarele bărbatului masiv se înmuiaseră la auzul veștilor.

Dacă rănile nu reușiseră să-l răpună, în cele din urmă durerea o făcuse. Se prăbuși ușor în genunchi pe hol.

Gray făcu o pauză.

— Ultimele ei cuvinte... ți-au fost adresate ție, ți-a transmis dragostea ei.

Bărbatul își acoperi fața și se încovoie pe podea.

— Îmi pare rău... începu Gray.

Monk apăru în pragul ușii.

— Gray, ce mama naibii faci...?

După care îl văzu pe Gunther într-o postură de durere nedisimulată. Vocea i se stinse.

Gray se duse spre Monk.

Nu se terminase pentru nici unul dintre ei.

3:22 P.M

— Coboară scutul!

Lisa își aruncă rapid privirea ca să-l vadă pe *Commander* Pierce pășind în cameră cu Monk, amândoi aplecându-și capul la unison. Ea stătea aplecată deasupra panoului de control al Clopotului. Își petrecuse ultimele câteva minute ca să se familiarizeze cu dispozitivul. Pe drumul parcurs până

aici, Anna îi împărtășise în detaliu modul în care funcționa Clopotul. Femeia se temuse că ar putea să fie prea slăbită pentru a supraveghea folosirea acestuia. Altcineva trebuia să știe acest lucru. Această răspundere căzuse pe umerii Lisei.

— Scutul! strigă Gray la ea din nou.

Ea încuviință scurt și inversă sensul manetei de acționare.

Motoarele huruiră dedesubt. Ea se întoarse să vadă cum coboară scutul de protecție. Cu Clopotul în stare de repaus, lumina nu mai răzbătea din interior. Un pas mai încolo, Painter zăcea întins pe o prelată pe podea, îngrijit pentru moment de dr. Fairfield.

În dreapta, Mosi și Brooks traseră altă prelată peste cadavrele gemenilor.

Cum rămăsese cu bunicul celor doi?

Scutul de protecție continua să coboare, ajungând acum la înălțimea taliei. Clopotul stătea neclintit în centru, așteptând să fie reactivat. Lisa își aminti descrierea pe care Anna i-o făcuse dispozitivului în formă de clopot. Instrumentul suprem de măsură a energiei cuantice. O speria de moarte.

Spre stânga, strigând puțin ca să fie auzit peste zgomotul motorului, Monk relatează mesajul radio primit de la Khamisi. Zulușii ocupaseră proprietatea, împingând orice forțe ale clanului Waalenberg care mai supraviețuiseră în conacul aflat sub asediu. Deasupra se auzeau schimburi de focuri.

— Gunther a blocat scara de incendiu, spuse Gray. Iar ușile liftului sunt blocate în poziția deschis. Asta ar trebui să

ne mai acorde un răgaz. Făcu un semn cu mâna spre Brooks și Mosi. Supravegheați holul exterior!

Aceștia își luară armele și ieșiră din încăpere.

În timp ce ieșeau, Gunther intră clătinându-se pe picioare. După expresia feței, Lisa își dădu seama că aflase de moartea Annei. Își aruncase toate armele. Fiecare pas era ca de plumb în timp ce se îndrepta spre scutul ce cobora. Trebuia să fie martor la sfârșit. O iertare finală pentru tot sângele care îi pătase mâinile.

Scutul se opri. Motoarele nu mai scoteau nici un zgomot.

Lisa se temea să vadă victimele cu ochii ei, însă avea o sarcină de îndeplinit.

Se îndreptă spre Clopot.

Anna zăcea pe-o parte în umbra dispozitivului, ghemuită ca un prunc. Pielea ei era de un alb-cenușiu, părul ei negru devenise alb ca zăpada, ca și cum s-ar fi transformat într-o statuie de marmură. Gunther păși peste marginea scutului și îngenunche lângă sora lui. Fără nici un cuvânt, lipsit de orice expresie, se aplecă și își ridică sora în brațe. Ea atârna moale, capul odihnindu-i-se pe umărul fratelui său.

Gunther se ridică în picioare, se întoarse cu spatele la Clopot și se îndepărtă.

Nimeni nu încercă să-l oprească.

După aceea dispăru afară pe ușă.

Privirea Lisei căzu pe cealaltă siluetă încă rășchirată pe podeaua de plumb a camerei de emisie. Baldric Waalenberg. Ca și în cazul Annei, pielea sa căpătase o nuanță nenaturală

de alb, aproape translucidă. Însă radiația îi arsese și tot părul, lăsându-l complet chel, fără să-i mai rămână nici măcar genele sau sprâncenele. Și carnea i se lipise de oase, dându-i un aspect mumificat. Iar ceva legat de structura sa osoasă de dedesubt era... era în neregulă.

Lisa încremeni, prea șocată ca să mai facă vreun pas.

Fără păr, cu carnea parcă uscată, craniul era deformat în mod clar, ca și cum se topise parțial, iar apoi se întărise la loc. Mâinile îi erau contorsionate, cu degetele nefiresc de alungite, ca de maimuță. Cuvântul „*involuție*” îi reverberă în cap.

— Scoateți-l de acolo, spuse Gray cu dezgust, după care se uită la Lisa. O să te ajut să-l bagi pe Painter înăuntru.

Lisa scutură ușor din cap, dându-se înapoi.

— Nu putem...

Nu reușea să-și dezlipească privirea de pe silueta diformă și contorsionată a fostului cap al clanului Waalenberg.

Nu putea permite să i se întâmple asta și lui Painter.

Gray veni la ea.

— Ge vrei să spui?

Ea înghiți în sec, încă holbându-se, în timp ce Monk apuca monstrul de mâneca de la cămașă, în mod clar temându-se să-i atingă carnea.

— Painter este mult prea afectat. Clopotul nu ne dă decât speranța stopării sau încetirii procesului de deteriorare fizică, nu a inversării lui. Vrei ca directorul tău să rămână în starea în care e acum?

— Dacă există viață, există speranță.

Cuvintele fură rostite încet, cu blândețe. Aproape că reușiră să-i distragă atenția femeii în timp ce Monk târa corpul deformat al bătrânului în afara dispozitivului, peste margine.

Lisa deschise gura gata să spună că speranța era falsă.

În momentul acela, ochii lui Baldric Waalenberg se deschiseră larg, lăptoși și tulburi, arătând mai mult a piatră decât a țesut. Gura i se alungi ca într-un țipăt mut și prelung. Nu mai avea coarde vocale. Nu mai avea nici limbă. Nu mai era nimic în el în afară de oroare și durere.

Lisa dădu glas urletului mut al bătrânului, scoțând un țipăt răsunător și trăgându-se într-o parte până se lovi de consolă. Monk înțelese, la rândul lui, oroarea care tocmai se petrecuse aici. Se trase într-o parte, dându-i drumul lui Baldric pe plăcile de gresie din afara camerei de emisie.

Trupul acestuia se prăbuși. Membrele rămaseră nemișcate, lipsite de orice urmă de mușchi. Însă gura se deschidea și se închidea, asemenea unui pește scos din apă. Ochii se holbau orbește.

După care Gray păși pentru a se interpune între Lisa și imaginea de groază. O apucă de umeri.

— Dr. Gummings. Privirea ei, nesigură din cauza panicii, o fixă pe a lui. Directorul Crowe are nevoie de tine.

— Nu... nu pot să fac nimic.

— Ba da. Putem să folosim Clopotul.

— Nu pot să-i fac asta lui Painter, spuse ea ridicând vocea. Nu *asta!*

— N-o să se întâmple asta. Monk mi-a spus că te-a instruit Anna. Știi cum să reglezi Clopotul pentru un randament minim, pentru o radiație paliativă care să-i reducă durerile. Ce s-a întâmplat mai devreme aici este cu totul altceva. Baldrick a reglat Clopotul la un amperaj maxim, unul menit să omoare. Și până la urmă... până la urmă a cules ce-a semănat.

Lisa își acoperi fața cu mâinile, încercând să se detașeze de tot ce era înjur.

— Și noi ce mai încercăm să culegem? suspină ea. Painter e-n pragul morții. De ce să-l facem să sufere mai mult decât?

Gray îi trase mâinile în jos. Se aplecă să-i prindă privirea.

— Îl cunosc pe directorul Crowe. Și cred că și tu îl cunoști. El ar lupta până la sfârșit.

Ca medic, mai auzise asemenea argumente și înainte, însă ea era o persoană realistă. Când nu mai era nici o speranță, tot ce mai putea să ofere un medic era o doză de liniște și demnitate.

— Dacă ar exista vreo șansă de vindecare, spuse ea scuturând din cap, cu vocea mai sigură, chiar și una mică, aș apela la ea. Dacă am ști ce încerca Hugo Hirsfeld să-i comunice fiicei sale. Codul său perfect, adăugă ea clătinând din nou din cap.

Gray îi prinse bărbia cu degetele. Ea încercă să se elibereze, iritată la culme. Însă strânsoarea lui era sigură și puternică.

— Eu știu ce a ascuns Hugo în cărțile alea, spuse el.

Ea se încruntă la el, însă citi în ochii lui că spunea adevărul.

— Eu am răspunsul, insistă el.

CAPITOLUL 16

ENIGMA RUNELOR

3:25 P.M.

AFRICA DE SUD

— Nu este un cod, explică Gray. N-a fost niciodată un cod. Îngenunche pe podea, cu un marker în mână. Încercui setul de rune pe care le desenase pentru Baldric Waalenberg.

Γ IXMYT

Ceilalți se adunară în jurul lui, însă el își menținu atenția concentrată asupra Lisei Cummings. Răspunsul pe care Gray îl deslușise n-avea nici un sens, însă simțea că acesta era lacătul, iar femeia asta, care știa mai mult decât oricine altcineva din încăperea despre dispozitiv, putea să dețină cheia. Trebuiiau să conlucreze.

— Din nou rune, spuse Lisa.

Gray se încruntă la ea ca să-i ceară o explicație.

Ea dădu din cap spre podea.

— Am văzut alt set de rune, unul diferit, desenat cu sânge. Care transpus în litere însemna *Schwarze Sonne*.

— Soarele Negru, traduse Gray.

— Era numele proiectului Annei din Nepal.

Gray se gândi la semnificația acestuia. În minte îi reveni imaginea simbolului Sorelui Negru de pe calculatorul de dincolo. Probabil cabala originală a lui Himmler se împărțise în două după război. Grupul Annei la nord. Grupul lui Baldric la sud. Odată separate, cele două grupuri se distanțaseră din ce în ce mai mult până când aliații deveniseră adversari.

Lisa bătu ușor în runele de pe podea, făcându-l să se concentreze din nou asupra lor.

— Runele pe care le-am descifrat nu erau decât o simplă transpunere a literelor pentru simboluri. Și-aici e la fel?

Gray scutură din cap.

— Baldric a făcut aceeași presupunere. Acesta a fost motivul pentru care n-a reușit cu nici un chip să descifreze runele. Însă Hugo nu și-ar fi îngropat secretul atât de superficial.

— Dacă nu-i un cod, întrebă Monk, atunci ce este?

— E un puzzle, spuse Gray.

— Ce?

— Ți-aduci aminte când am discutat cu tatăl lui Ryan?

Monk încuviință dând din cap.

Gray revăzu cu ochii minții întâlnirea cu Johann Hirszfeld. Bărbatul care suferea de emfizem era pierdut în trecut și faptul că deplângea proprietatea familiei care avea

să fie întotdeauna umbrită de castelul Wewelsburg și de micul și întunecat secret de familie al legăturilor cu naziștii.

— El ne-a vorbit despre cât de iscoditor fusese bunicul său Hugo. Care întotdeauna cercetase lucruri ciudate și investigase mistere ale istoriei.

— Tocmai ceea ce l-a atras la naziști, spuse Fiona.

— Iar în timpul liber, Hugo nu făcea altceva decât să continue să-și ascute mintea.

Gray își aminti cuvintele lui Johann: *Făcea exerciții de memorie, rezolva puzzle-uri. Mereu rezolva puzzle-uri.*

Gray bătu ușor în setul de rune.

— Acesta a fost doar un exercițiu intelectual. Însă nu un cod... un puzzle. Runele erau niște forme care urmau să fie manipulate, rearanjate, să readucă și să refacă ordinea din haos.

Gray rezolvase puzzle-ul în minte de-a lungul ultimelor zile, lăsând runele să se răsucescă și să se întoarcă în ochiul minții până când căpătaseră o formă. Știa că acesta este răspunsul. Îndeosebi ținând cont de remușcărilor lui Hugo, de la sfârșitul vieții, regretul pe care îl exprimase pentru colaborarea sa cu naziștii. Însă oare ce însemna?

Privirea i se fixă asupra Lisei.

Redesenă cele șase rune de pe podea, una după cealaltă, rearanjate în ordinea potrivită. Completă puzzle-ul pe podea, inscripționând ultima rună și completând vraja.

Ordinea refăcută din haos.

Iertarea păcatelor după colaboraționism.

Ceva sfânt născut din ceva păgân.

Prin vechile rune păgâne, Hugo își dovedise adevărata descendentă.

— E o stea, spuse Monk.

Lisa își ridică privirea de jos.

— Nu-i orice stea... e Steaua lui David. Gray dădu aprobator din cap.

Fiona puse cea mai importantă întrebare.

— Însă care-i semnificația ei?

Gray oftă.

— Nu știu. N-am nici cea mai vagă idee ce are de-a face cu Clopotul, cu perfecționarea dispozitivului. Poate c-a fost pur și simplu o declarație finală despre cine era, un mesaj secret transmis familiei sale.

Gray își aminti ultimele cuvinte ale Annei.

Eu nu sunt nazistă.

Oare codul runic al lui Hugo nu era decât o altă modalitate de a exprima același lucru?

— Nu, spuse Lisa tăios, vocea ei sigură răsunând de-a lungul încăperii. Dacă vrem să rezolvăm asta, trebuie să acționăm ca și cum acesta este răspunsul.

Gray văzu că în ochii ei apăru ceva ce nu se aflate acolo cu puțin timp în urmă.

Speranță.

— Potrivit spuselor Annei, continuă ea, Hugo a intrat în camera Clopotului de unul singur cu un bebeluș. Fără nici un fel de instrumente speciale. Nu erau decât el și băiatul. Și odată cu încheierea experimentului, testele au arătat că avusese succes și produsese primul Cavaler al Soarelui adevărat și pur.

— Ce-a făcut acolo, înăuntru? întrebă Fiona.

Lisa bătu ușor cu mâna în Steaua lui David.

— Steaua asta este într-un fel sau altul legată de experiment. Însă nu cunosc semnificația simbolului.

Gray o cunoștea. Studiase numeroase religii și mișcări spirituale în tinerețe, dar și de când lucra la Sigma.

— Semnificația stelei este diversă. Este un simbol al rugăciunii și credinței. Și poate mai mult de atât. Observați cum steaua cu șase colțuri reprezintă de fapt două triunghiuri suprapuse. Unul orientat în sus, altul în jos. În cabala iudaică, cele două triunghiuri sunt echivalentul lui yin și yang, al luminii și întunericului, al trupului și sufletului. Un triunghi reprezintă materia și trupul. Celălalt – sufletul nostru, existența noastră spirituală, conștiința noastră.

— Și puse laolaltă, ele sunt atât una, cât și cealaltă, sunt ambele, spuse Lisa. Nu doar o particulă sau o undă, ci ambele.

Gray întrezări posibilitatea de a înțelege.

— Poftim?

Lisa se uită lung spre camera de emisie.

— Anna spunea că Clopotul este în esență un dispozitiv de măsurare cuantică ce a manipulat evoluția. Evoluția cuantică. Aici nu-i vorba decât de mecanica cuantică. Asta ar trebui să fie cheia.

Gray se încruntă.

— Ce vrei să spui?

Lisa reproduse pe scurt ceea ce o învățase Anna. Cum Gray studiase biologia și fizica, nu avu nevoie de prea multe explicații.

Închizând ochii, se lăsă din nou jos, încercând să-și dea seama care era relația dintre Steaua lui David și mecanica cuantică. Exista vreun răspuns care să le lege?

— Spuneai că Hugo s-a dus în cameră doar cu un bebeluș? întrebă Gray.

— Da, spuse Lisa încet, ca și cum ar fi simțit că trebuia să-l lase cu gândurile lui.

Gray se concentrează. Hugo îi dăduse lacătul Lisa îi dăduse cheia. Acum nu depindea decât de el. Încercând să nu se mai gândească la cât de mult îi presa timpul, întoarse pe toate părțile indiciile pe care le avea, testându-le și eliminându-le.

Ca în cazul oricărui alt puzzle al lui Hugo.

Ca și în cazul Stelei lui David, în cele din urmă întrezări combinația corectă. Atât de precisă, atât de perfectă. Ar fi trebuit să se gândească mai devreme la ea.

Gray deschise ochii.

Probabil că Lisa observase ceva pe fața lui.

— Ce e?

Gray se ridică în picioare.

— Alimentează Clopotul, spuse el, îndreptându-se către consolă. Acum!

Lisa îl urmă și începu să pună în aplicare procedura specifică.

— O să dureze patru minute pentru a ajunge la nivelul unei pulsații paliative, cu efect curativ, zise ea, aruncând rapid o privire iscoditoare spre Gray, în timp ce lucra. Ce facem?

Gray se întoarse spre Clopot.

— Hugo n-a intrat în camera Clopotului fără nimic asupra lui.

— Dar asta-i tot ce Anna...

— Nu, o întrerupse Gray pe Lisa. A intrat cu Steaua lui David. A intrat înăuntru cu rugăciune și credință. Însă mai cu seamă a intrat acolo cu propriul calculator cuantic.

— Ce?

Gray vorbi rapid, știind că avea dreptate.

— Conștiința i-a încurcat și zăpăcit pe oamenii de știință de secole întregi... și asta încă de pe vremea lui Darwin. Ce este conștiința? Este doar creierul nostru? Constă doar în declanșarea unor impulsuri nervoase? Unde este linia de demarcație dintre creier și minte? Dintre materie și spirit? Dintre trup și suflet?

Făcu semn spre simbol.

— Cercetările actuale spun că este acolo. Că noi suntem ambele. Suntem și undă, și particulă. Trup și suflet. Că viața în sine este un fenomen cuantic.

— OK, acum ai început să trăncănești să nu mai înțeleagă nimeni nimic, interveni Monk, alăturându-i-se, trăgând-o și pe Fiona după el.

Gray inspiră adânc, surescitat.

— Oamenii de știință moderni resping spiritualitatea, definind creierul doar ca pe un calculator complex. Conștiința apare pur și simplu ca rezultat al declanșării unei interconexiuni complexe de neuroni, fiind în esență un calculator al sistemului nervos, operând la nivel cuantic.

— Un calculator cuantic, repetă Lisa. Deja ai mai spus-o. Însă ce mama naibii e asta?

— Ați văzut un cod de computer divizat până la cel mai de jos nivel. Paginile de zero și unu. Acesta este modul în care gândește calculatorul modern. Deschizând sau închizând un comutator. Zero sau unu. Calculatorul cuantic teoretic, dacă ar putea fi construit, oferă o a treia opțiune. Vechiul zero sau unu, dar și o a treia opțiune. Zero și unu.

Lisa își miji ochii.

— Asemenea electronilor din lumea cuantică. Ei pot fi unde sau particule în același timp.

— A treia opțiune, spuse Gray dând din cap. Nu pare mare lucru, însă prin adăugarea acestei posibilități în arsenalul unui computer, i se permite unui asemenea

dispozitiv să realizeze sarcini algoritmice multiple, în mod simultan.

— Să meargă și să mestece gumă, murmură Monk.

— Sarcini pentru care computerele moderne ar avea nevoie de ani întregi ca să le îndeplinească ar putea fi realizate în fracțiuni de secundă.

— Și creierul nostru fac asta? întrebă Lisa. Acționează ca niște calculatoare cuantice.

— Aceasta este cea mai nouă idee asupra căreia toată lumea a căzut de acord. Creierul nostru propagă un câmp electromagnetic măsurabil, generat de interconexiunea noastră complexă de neuroni. Unii oameni de știință presupun că acesta este câmpul în care este localizată conștiința, făcând legătura între materia creierului și lumea cuantică.

— Iar Clopotul este supersensibil la fenomenul cuantic, zise Lisa. Așadar, prin faptul că Hugo l-a băgat și pe copil în interiorul camerei Clopotului, a influențat rezultatul.

— Ceea ce este observat este schimbat prin actul observării. Însă cred că a fost mai mult de-atât, spuse Gray dând din cap spre Steaua lui David. De ce asta? Un simbol al rugăciunii?

Lisa scutură din cap.

— Ce este rugăciunea dacă nu o concentrare a minții, o concentrare a conștiinței... Iar dacă conștiința este un fenomen cuantic, atunci rugăciunea este un fenomen cuantic.

Lisa înțelese.

— Și ca toate fenomenele cuantice, trebuie să măsoare și să influențeze rezultatul și chiar o face.

— Cu alte cuvinte... șopti Gray.

Lisa se ridică.

— Rugăciunile funcționează.

— Asta a descoperit Hugo, asta a ascuns el în cărțile sale. Ceva foarte greu de recunoscut, dar prea frumos ca să fie lăsat să piară.

Monk se aplecă pe consolă alături de Lisa.

— Vrei să spui că și-a dorit ca acel bebeluș să fie perfect?

Gray încuviință din cap.

— Atunci când Hugo a intrat în cameră cu bebelușul, s-a rugat pentru perfecțiune, un gând concentrat și focalizat, dezinteresat și pur. Conștiința umană, luând forma rugăciunii, acționează ca un instrument perfect de măsurare cuantică. Sub Clopot, purul potențial cuantic din băiat a fost măsurat, influențat de concentrarea și voința lui Hugo și, ca rezultat, toate variabilele s-au așezat și stabilit în locul potrivit. O rostogolire perfectă a zarului genetic.

Lisa se întoarce.

— Atunci ar fi posibil să facem același lucru pentru a face Clopotul să acționeze ca un antidot împotriva bolii cuantice a lui Painter. Să-l salvăm înainte să fie prea târziu.

Se auzi o altă voce, a Marciei, care îl îngrijea pe Painter pe podea.

— Ați face bine să vă grăbiți.

3:32 P.M.

Monk și Gray îl băgară în grabă pe Painter în camera de emisie, cărându-l cu o prelată.

— Puneți-l aproape de Clopot, îi îndemnă Lisa.

În timp ce ei se conformau, ea le strigă celorlalți ultimele instrucțiuni. Clopotul deja se învârtea, cele două carcase rotindu-se în direcții opuse. Își aminti descrierea pe care i-o făcuse Gunther. *Un mixer uriaș*. Care i se potrivea atât de bine. O lumină ușoară strălucea de asemenea din carcasa sa exterioară din ceramică.

Ea căzu în genunchi lângă Painter, verificându-i funcțiile vitale, acelea puține care îi mai rămăseseră.

— Pot să rămân cu tine, îi spuse Gray de lângă umărul ei.

— Nu. Cred că mai mult de un calculator cuantic ar putea să modifice rezultatul final.

— Prea mulți bucătari în bucătărie, fu de acord Monk.

— Atunci lasă-mă pe mine să rămân, spuse Gray.

Lisa clătină din cap.

— O să încercăm să facem asta doar o dată. Dacă pentru a-l vindeca pe Painter e nevoie de concentrare și voință, s-ar putea să fie cel mai bine ca mintea care să direcționeze acea concentrare să fie a unui medic.

Gray oftă, nu tocmai convins.

— Tu ți-ai făcut treaba, Gray. Ne-ai dat un răspuns. Ne-ai dat speranță, spuse ea, uitându-se la el. Lasă-mă să mi-o fac și eu pe-a mea.

El dădu aprobator din cap și se îndepărtă.

Monk se aplecă spre ea.

— Doar să ai grijă ce-ți dorești, rosti el cuvintele pline de tâlc.

Tipul nu era atât de bătut în cap pe cât voia să pară. O sărută ușor pe obraz.

Cei doi plecară.

Marcia strigă de la consolă.

— Pulsație într-un minut.

Ea se răsuci.

— Ridicați scutul de protecție.

În timp ce mecanismele se urneau sub ea, Lisa se aplecă deasupra lui Painter. Pielea lui avea o tentă albăstruie – la urma urmelor însă, poate că nu era decât din cauza luminii emanate de Clopot. Indiferent cum ar fi fost, mai avea doar câteva momente până să cedeze complet. Buzele îi erau crăpate, respirația mult prea superficială, bătăile inimii sunau mai mult a murmur decât a bătaie propriu-zisă. Până și părul îi fusese afectat. Rădăcinile i se albiseră ca zăpada. În ansamblu, starea de sănătate a întregului organism se deteriora cu o viteză amețitoare.

Scutul de protecție se ridică în jurul ei, izolându-i de restul grupului. Vocile de dincolo, deja șușotite, se auziră din

ce în ce mai înăbușite, după care nu se mai auziră deloc din momentul în care scutul se fixă în tavan.

Singură, fără să o vadă nimeni, Lisa se aplecă deasupra lui Painter, punându-și fruntea pe pieptul lui. Nu avea nevoie să se concentreze prea mult ca să se roage. Se spunea că în gura lupului nimeni nu era ateu. În mod sigur așa stăteau lucrurile și acum. Însă în acest moment nu știa cărui Dumnezeu să-i ceară ajutorul.

Lisa își aminti de discuția cu Anna despre evoluția și proiectul inteligent. Femeia insistase că măsurătorile cuantice erau cele care în ultimă instanță transformau posibilitatea în realitate. Aminoacizii formau prima proteină care se putea reproduce deoarece viața era cel mai bun dispozitiv de măsurare cuantică. Prin extrapolare, conștiința, care era un dispozitiv chiar și mai mare de măsurare cuantică decât viața, evolua din același motiv. Încă o verigă în lanțul evoluției. Și-l imaginează în minte.

AMINOACIZI »»»» PRIMA PROTEINĂ »»»» PRIMA VIAȚĂ
»»»» CONȘTIINȚĂ

Însă ce se afla dincolo de conștiință? Dacă viitorul dictase trecutul prin măsurători cuantice, ce conștiință se dorise formată? Ce instrument mai bun de măsurare se afla mai departe în viitor, dictând prezentul? Cât de departe în viitor mergea această încrengătură? Și ce se afla la capătul ei?

AMINOACIZI»»» PRIMA PROTEINĂ »»» PRIMA VIAȚĂ
»»» CONȘTIINȚĂ »»» ???

Lisa își aduse aminte de încă o afirmație criptică a Annei, atunci când Lisa se contrazisese cu ea cu privire la rolul lui Dumnezeu în toată povestea asta. În timp ce evoluția cuantică părea să înlăture mâna Domnului din mutațiile benefice bruște, ultimele cuvinte ale Annei asupra acestei chestiuni fuseseră: *modul cum pui problema este greșit, direcția în care cauți nu e cea bună*. Lisa pusese această declarație criptică pe seama epuizării accentuate a femeii. Însă poate că Anna se gândise la aceeași chestiune. Ce se afla la capătul evoluției? Era pur și simplu vreun dispozitiv perfect și incoruptibil de măsurare cuantică?

Și dacă era așa, oare acela era Dumnezeu?

Nu avea nici un răspuns în momentul în care se aplecă deasupra lui Painter. Tot ce știa era faptul că voia ca el să trăiască. Putuse să ascundă de ceilalți cât de profunde îi erau sentimentele pentru el – poate chiar și de ea însăși – însă gata, nu mai putea să o facă.

Își deschise inima, permițând propriei vulnerabilități să iasă la lumină.

În timp ce Clopotul bâzâia, iar lumina strălucitoare începu să crească în intensitate, se lăsă în voia sentimentelor.

Poate că asta-i lipsise de-a lungul întregii vieți, motivul pentru care bărbații păreau să n-o mai intereseze, motivul pentru care fugea. Pentru ca nimeni să nu vadă ce ușor putea

fi rănită. Își ascundea vulnerabilitatea în spatele unei armuri de profesionalism și flirturi fără implicații. Își ascunsese inima. Nu era de mirare că era singură pe un vârf de munte în momentul în care Painter intrase pe neașteptate în viața ei.

Dar gata.

Își înalță capul, se aplecă și îl sărută ușor pe Painter pe buze, exprimând tot ceea ce căutase să ascundă.

Închise ochii în timp ce se făcea numărătoarea inversă a ultimelor secunde. Își deschise inima, dorindu-i bărbatului un viitor, urându-i să fie sănătos, zdravăn și întreg și mai cu seamă se rugă să fie împreună.

Oare aceasta era rolul suprem ai Clopotului? Să deschidă un canal cuantic spre acel instrument măreț de măsurare cuantică de la capătul evoluției, o conexiune personală la cel care proiectase toate acestea.

Lisa știa ce trebuie să facă. Renunță să mai fie om de știință, renunță la propria ființă. Țelul ei era dincolo de conștiință, dincolo de rugăciune.

Pur și simplu era credință.

În puritatea aceluia moment, Clopotul produse o lumină orbitoare, unindu-i, transformând realitatea în potențial pur.

3:36 P.M.

Gray acționează maneta, iar scutul începu să coboare. Își ținură cu toții respirația. Ce aveau să găsească acolo?

Motoarele abia se mai auzeau. Toată lumea se adună în jurul peretelui de protecție.

Monk își aruncă privirea spre el, cu privirea plină de îngrijorare.

În liniștea care se lăasă, din stânga se auzi un ticăit ușor.

Camera de emisie le apăru încet, încet în fața ochilor. Clopotul, învăluit în tăcere și întuneric, rămăsese inert în centru – după aceea apăru și Lisa, ghemuită deasupra lui Painter, cu spatele la ei.

Nimeni nu spuse nimic.

Lisa se întoarse încet. Lacrimile, rămase agățate de gene, i se scurseră în jos pe obraji. Își ținu un braț în jurul lui Painter în timp ce se ridica. Acesta nu arăta mai bine. Era palid, neputincios, slăbit. Însă își înalță singur capul și îl văzu pe Gray.

Ochii îi străluceau vioi și concentrați asupra sa.

Pe Gray îl cuprinse un sentiment de ușurare.

După care ticăitul ușor se auzi din nou.

Ochii lui Painter licăriră în direcția aceea, după care reveniră la Gray. Buzele lui Painter se mișcară. Nu scoase nici un cuvânt. Gray se apropie de el ca să-l audă.

Ochii lui Painter se îngustară și rămaseră ațintiți asupra sa. Încercă din nou să spună ceva. Cuvântul era neclar și nu avea nici un sens. Gray își făcu griji cu privire la sănătatea mentală a șefului său.

— Bomba... repetă Painter răgușit.

Lisa îl auzi și ea. Se uită în aceeași direcție ca și Painter. La cadavrul lui Baldric Waalenberg. După care îl împinse pe Painter spre Monk.

— Ia-l tu.

Se îndreptă spre forma contorsionată a bărbatului. La un moment dat, fără să-l vadă nimeni și fără să-l jelească, în cele din urmă, Baldric murise.

Gray veni lângă ea.

Lisa se lăsă în genunchi și ridică mâneca bărbatului. Acesta purta un ceas de mână masiv.

Ea îl întoarse cu fața în sus. Un secundar se învârtea pe deasupra unui afișaj digital.

— Am mai văzut chestia asta o dată, spuse Lisa. Un monitor al bățăilor inimii legat la un microtransmițător. După ce i s-a oprit inima, acesta și-a început numărătoarea inversă.

Lisa răsuci mâna bărbatului astfel încât Gray să poată citi numărul afișat.

02:01

În timp ce el se uita, secundarul mai trecu încă de două ori peste numărul afișat. Iar ticăitul familiar se auzi din nou imediat ce secundarul coborî sub două minute.

— Avem mai puțin de două minute să ieșim naibii de aici, strigă Lisa.

Gray o crezu pe cuvânt și se ridică.

— Toată lumea afară! Monk anunță-l pe Khamisi prin radio! Spune-i să-și retragă oamenii cât mai departe posibil de conac.

Partenerul său se conformă.

— Avem un elicopter pe acoperiș, spuse Lisa.

În câteva secunde, fugeau cu toții. Gray îl preluă pe Painter de la Monk. Mosi îl ajută pe Brooks. Lisa, Fiona și Marcia îi urmară.

— Unde-i Gunther? întrebă Fiona.

Brooks răspunse:

— A plecat cu soră-sa. N-a vrut să-l însoțească nimeni.

Nu mai era timp să-l caute. Gray le făcu semn spre lift.

Grupul lui Monk blocase ușile și le lăsase deschise cu ajutorul unui scaun de pe hol, ca să nu poată fi folosite de nimeni altcineva. Mosi îl trase cu putere cu o mână și-l aruncă pe hol.

Se îngrămădiră cu toții înăuntru.

Lisa apăsă butonul pentru etajul șase. Liftul începu să urce ușor.

— L-am anunțat prin radio pe omul nostru de pe acoperiș, rosti Monk. Tipul nu știe să piloteze, însă știe cum să întoarcă o cheie în contact. O să încălzească motoarele.

— Bomba, spuse Gray, întorcându-se spre Lisa. La ce trebuie să ne așteptăm?

— Dacă este de același tip ca aceea din Himalaya, efectul o să fie uriaș. Au dezvoltat un fel de bombă cuantică folosindu-se de Xerum 525.

Lui Gray îi veni în minte imaginea rezervoarelor depozitate la ultimul nivel din subteran.

La naiba...

Liftul continuă să urce, trecând de nivelul principal, parterul, învăluit într-o tăcere mormântală. Și urcară mai departe.

Painter se agita, încă prea slăbit să se țină bine pe picioare. Însă surprinse privirea lui Gray.

— Data viitoare... Îi șopti el cu vocea răgușită... să te duci tu însuși în Nepal.

Gray zâmbi. Oh, da, Painter își revenise.

Însă pentru cât timp?

Liftul ajunse la etajul șase și se deschise.

— Un minut, anunță Marcia. Avusese prezența de spirit să monitorizeze timpul.

O luară la fugă în sus pe scări spre acoperiș și găsiră elicopterul în așteptare, cu elicele învârtindu-se. Alergară până la el, sprijinindu-se unul pe celălalt. Odată ajuns sub rotor, Gray i-l pasă pe Painter lui Monk.

— Toată lumea la bord.

Gray fugi în partea cealaltă și se urcă în scaunul pilotului.

— Cincisprezece secunde! strigă Marcia.

Gray mări viteza motorului. Palele elicei șuierară. Trase de manșă, iar aparatul de zbor își înălță tălpii de aterizare de pe acoperiș. Gray nu simțise nicicând o fericire mai mare să plece dintr-un loc. Elicopterul se înălță în aer, cu rotorul

învârtindu-se din plin. Gât de mult trebuiau să se îndepărteze?

Potrivi ritmul palelor elicei și mări viteza.

În timp ce se înălțau, devie puțin aparatul de zbor. Cercetă împrejurimile proprietății. Văzu camionete și motociclete fugind în toate direcțiile și îndepărtându-se de conac.

Marcia începu numărătoarea inversă.

— Cinci, patru...

Nu fusese suficient de precisă.

Deodată, sub ei, izbucni o lumină orbitoare, ca și cum s-ar fi ridicat de pe soare. Însă efectul cel mai sinistru fu liniștea totală și absolută.

Incapabil să vadă ceva, Gray se chinui să mențină aparatul de zbor în aer. Însă era ca și cum aerul dispăruse sub el. Simți cum elicopterul plonjează spre pământ.

Apoi lumina se disipă în jur cu un bubuit puternic, revărsându-se ca un jet de apă ce limpezește rufe.

Rotorul găsi aerul din nou, zbatându-se un moment prelungit.

Gray stabilizează elicopterul și întoarce rapid, peste măsură de înspăimântat. Se uită în spate spre locul unde fusese conacul. Dedesubt se căsca un crater masiv, cu pereții netezi, tăiați parcă în rocă și pământ. Era ca și cum un Titan puternic luase cu o cupă de înghețată uriașă conacul împreună cu o mare parte din grădinile înconjurătoare.

Dispăruse totul. Nu se vedeau ruine. Doar un spațiu gol.

Iazurile și pâraiașele se revărsau ca niște cascade.

La depărtare de marginea craterului, Gray văzu cum vehiculele se opresc, iar oamenii se uită în spate, unii apropiindu-se pe jos ca să vadă mai bine. Armata lui Khamisi era în siguranță. Oamenii tribului Zulu se adunau de-a lungul granițelor proprietății, luând înapoi ceea ce li se furase cu atât de mult timp în urmă.

Gray manevră elicopterul deasupra lor, schimbând direcția ca să înconjoare craterul. Își aminti de bidonul lipsă de Xerum 525, cel destinat Statelor Unite. Comută canalul radio și începu să transmită un lanț lung de coduri de securitate ca să ajungă la Punctul de Comandă al Sigma.

Fu surprins să audă pe altcineva în locul lui Logan răspunzând la apel. Era Sean McKnight, fostul director al Sigma. Gray fu năpădit de groază. Ce căuta el acolo? Ceva era în neregulă. McKnight îl puse rapid la curent cu ce se întâmplase. Ultima informație veni ca o lovitură în stomac.

În cele din urmă, încheie șocat convorbirea.

Monk se aplecă în față, observându-i consternarea crescândă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

El se întoarse. Trebuia să fie cu fața la partenerul său când îi spuse:

— Monk... este vorba de Kat.

5:47 P.M. EST

WASHINGTON, D.C.

Trecuseră trei zile. Trei zile lungi pentru rezolvarea problemelor din Africa de Sud.

În cele din urmă, avionul lor aterizase la Dulles International după un zbor direct din Johannesburg. Monk scăpase de Gray și de ceilalți la terminal. Strigase după un taxi și plecase valvârtej. Când șoferul intră în traficul aglomerat de lângă parc, Monk de-abia se putuse abține să nu deschidă portiera și s-o rupă la fugă pe jos, însă într-un final scăpară de ambuteiaj, iar ei o luară din nou din loc.

Monk se aplecă în față.

— Ai cincizeci de dolari dacă mă duci acolo în mai puțin de cinci minute.

Accelerarea bruscă îl aruncă pe Monk înapoi în scaun. Așa mai mergea.

În două minute, apăru și ansamblul de clădiri din cărămidă. Trecură în viteză pe lângă un semn pe care scria „SPITALUL UNIVERSITAR GEORGETOWN”. Cauciucurile scrâșniră în parcare vizitatorilor, aproape ștergând lateralul unei ambulanțe.

Monk îi aruncă șoferului un pumn de bancnote și coborî în grabă.

Se chinui să iasă, căci ușa automată se deschidea prea încet. O luă la fugă de-a lungul holului, evitând pacienții, brancardierii și femeile de serviciu. Știa în ce salon de la terapie intensivă să se ducă.

Trecu pe lângă cabinetul unor asistente, ignorând îndemnul de a încetini.

Nu astăzi, scumpo.

Monk dădu colțul și văzu patul. Alergă, căzu în genunchi pe ultimii metri și alunecă pe pantalonii de trening până la pat. Se lovi de grilajul lateral.

Kat se holbă la el, cu o lingură plină de jeleu verde de lămâie la jumătatea drumului până la gură.

— Monk...?

— Am venit cât de repede am putut, spuse el, gâfâind.

— Dar abia am vorbit cu tine acum nouăzeci de minute la telefonul prin satelit.

— Aia n-a fost decât vorbit și atât.

Se ridică rapid, se aplecă deasupra patului și o sărută apăsător pe gură. Avea bandaje înfășurate în jurul umărului stâng și în partea superioară a trunchiului, pe jumătate ascunse de un halat albastru de spital. Trei împușcături, două unități de sânge pierdute, un plămân afectat, clavicula distrusă și splina ruptă.

Însă era în viață.

Și al naibii de norocoasă.

Înmormântarea lui Logan Gregory urma să aibă loc peste trei zile.

Cu toate acestea, cei doi salvaseră Washingtonul de un atac terorist, împușcându-l mortal pe asasinul clanului Waalenberg și oprind planul care ar fi putut să dea roade. Clopotul aniversar de aur era acum îngropat adânc în

laboratoarele de cercetare ale Sigma. Transportul de Xerum 525 necesar Clopotului fusese descoperit pe un șantier naval din New Jersey. Însă până în momentul în care agențiile de informații ale SUA îi dăduseră de urmă – împiedicate de rețeaua vastă de corporații și subsidiare deținute de clanul Waalenberg – ultima mostră de Xerum fusese găsită într-un stadiu avansat de degradare, din pricina șederii prelungite la soare. Și fără sursa de combustibil, Clopotele, chiar și cele recuperate de la alte ambasade, nu aveau să mai bată niciodată.

Atâta pagubă!

Monk prefera evoluția pe stil vechi.

Palma îi alunecă ușor pe burta ei. Îi era teamă să întrebe.

Nu trebuie să o facă. Mâinile lui Kat o acoperiră pe a lui.

— Copilul e bine. Doctorii spun că n-ar trebui să fie nici un fel de complicații.

Monk căzu din nou în genunchi, punându-și ușurat capul pe abdomenul ei. Închise ochii. Își petrecu un braț în jurul mijlocului ei, cu grijă, atent la răni și se lipi de ea.

— Slavă Domnului!

Kat îi atinse obrazul.

Încă în genunchi, Monk își vârî mâna în buzunar și scoase cutiuța neagră în care avea inelul. O ținu ridicată, cu ochii încă închiși, spunând o rugăciune printre buze.

— Căsătorește-te cu mine.

— OK.

Monk deschise ochii, uitându-se lung la chipul femeii pe care o iubea.

— Poftim?

— Am spus OK.

Monk își înălță capul.

— Ești sigură?

— Încerci să discutăm despre asta la nesfârșit?

— Ei bine, acum ești sub efectul medicamentelor. Poate c-ar fi mai bine să te cer de...

— Mi-ai dat inelul.

Luă cutiuța și o deschise. Se uită în tăcere un moment.

— E goală.

Monk luă cutiuța și se holbă înăuntru. Inelul dispăruse.

Clătină din cap.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Kat.

Monk mârâi:

— Fiona.

10:32 A.M.

A doua zi dimineață, Painter zăcea întins pe spate într-o altă aripă a Spitalului Universitar Georgetown. Masa retracabilă se retrăgea din tomograful în formă de gogoasă. Scanarea durase mai bine de o oră. Cum se odihnise atât de puțin în ultimele zile, aproape adormise. Noaptea era chinuit de anxietate.

O asistentă medicală deschise ușa.

Lisa o urmă înăuntru.

Painter se ridică în capul oaselor. În cameră era destul de răcoare. Pe de altă parte, era foarte adevărat că nu avea nimic pe el în afară de un halat jerpelit de spital. Căută cu demnitate să tragă de el și să se acopere cât de cât, însă într-un final se lasă păgubaș.

Lisa se așează lângă el. Dădu din cap spre sala de monitorizare. Un grup de cercetători de la Johns Hopkins și Sigma stăteau cu capetele aplecate, adânc concentrați asupra rezultatelor analizelor lui Painter.

— Arată bine, spuse Lisa. Toate semnele de calcifiere internă se retrag. Analizele tale de laborator revin la valori normale. S-ar putea să rămâi cu niște sechele minore la nivelul valvei aortice, însă e posibil să nu se întâmple nici măcar asta. Rata de recuperare este remarcabilă... aș putea să spun chiar miraculoasă.

— Poți s-o spui, o îndemnă Painter. Însă cum rămâne cu asta?

Își trecu degetele prin șuvița de păr alb de la una dintre tâmpile.

Ea se întinse și îl mângâie.

— Îmi place. Și o să te faci bine.

El o crezu. Pentru prima oară, în străfundul sufletului său, știu că avea să-și revină. Fără să vrea, oftă din rărunchi. Avea să trăiască. Încă mai avea o viață în față.

Painter prinse mâna Lisei, îi sărută palma, după care o lăasă în jos.

Ea se înroși, își aruncă privirea spre geamul de monitorizare, însă nu își trase mâna din a lui în timp ce discută câteva chestiuni tehnice cu asistenta.

Painter o studie. Plecase în Nepal nu doar pentru a investiga boala raportată de Ang Gelu, dar și într-un fel de odisee personală, pentru a se putea bucura de câteva momente de tihnă. Se așteptase la miros de tămâie, meditație, incantații și rugăciuni, în schimb totul se transformase într-o călătorie infernală și brutală în jurul a jumătate de glob. Cu toate astea, la final, poate că rezultatul era același.

Degetele lui se strânsură pe mâna ei.

O găsisă pe ea.

Și, deși trecuseră împreună prin atât de multe în ultimele zile, abia dacă se cunoșteau. Cine era ea de fapt? Care era mâncarea ei favorită, ce o făcea să râdă din toată inima, cum ar fi să danseze cu ea, ce i-ar șopti ea când i-ar spune noapte bună?

Singurul lucru pe care Painter îl știa cu siguranță era că stătea lângă ea gol pușcă, cu excepția halatului, expus până la nivelul cel mai de jos al ADN-ului.

El, unul, voia să știe totul.

2:22 P.M.

Două zile mai târziu, puștile traseră ultima salvă înspre cerul albastru, bubuind răsunător peste pantele înverzite ale cimitirului Arlington. Ziua fusese prea luminoasă pentru o înmormântare, o zi splendidă.

După ce funeraliile se încheiară, Gray se retrase deoparte. La depărtare, dominând grupul de persoane îndoliate îmbrăcate în costume negre, se înălța Mormântul Soldatului Necunoscut, cu cele optzeci de tone de marmură de Colorado. Monumentul era închinat victimelor fără nume, tuturor celor căzuți pentru patrie.

Logan Gregory era cumva unul dintre ei. Un alt necunoscut. Puțini aveau idee despre eroismul de care dăduse dovadă, despre sângele pe care și-l vărsase ca să ne protejeze pe noi toți.

Însă cineva știa.

Gray urmări cum vicepreședintele îi înmânează un drapel împăturit mamei îndoliate a lui Logan, susținută de tatăl lui. Logan nu avea soție și nici copii. Sigma fusese viața sa... și moartea sa.

Încetul cu încetul, după slujba religioasă, în mijlocul condoleanțelor și al urărilor de rămas-bun, ceremonia se încheie. Toată lumea se îndreptă agale spre limuzinele negre și taxiurile care îi așteptau.

Gray dădu din cap spre Painter. Acesta șchiopăta sprijinindu-se într-un baston, recuperându-se după atâta extenuare, de la o zi la alta din ce în ce mai puternic. Lângă

el, dr. Lisa Cummings avea un braț încolăcit în jurul cotului lui, nu ca să-l sprijine, ci doar pentru a fi lângă el.

Monk îi urmări până când se îndreptară împreună spre șirul de mașini în așteptare.

Kat încă era în spital. Funeraliile ar fi fost prea mult pentru ea oricum.

Înainte să ajungă la mașinile parcate, Gray se apropie de Painter. Avea câteva chestiuni de rezolvat.

Lisa îl sărută pe director pe obraz.

— Ne vedem acolo.

Se întoarse și i se alătură lui Monk. Aveau să ia alt vehicul până la casa lui Gregory, unde urma să aibă loc o mică reuniune.

Gray fusese surprins să afle că părinții lui Logan locuiau la numai câteva blocuri de părinții lui în Takoma Park. Asta nu dovedea decât ce puțin știa în realitate despre el.

Painter se îndreptă spre un taxi Lincoln și deschise portiera. Se așezară pe bancheta din spate. Șoferul ridică ecranul ce conferea intimitate pasagerilor și demară.

— Gray, ți-am citit raportul, spuse Painter într-un final. E un punct de vedere interesant. Dă-i bătaie și du chestia asta până la capăt. Doar că asta ar însemna să mai faci un drum în Europa.

— Oricum am câteva probleme personale de rezolvat acolo. Asta voiam să discutăm, să cer câteva zile libere.

Painter își ridică o sprânceană în semn că nu credea că vorbea serios.

— Nu știu dacă lumea este pregătită pentru o încă una dintre vacanțele tale active.

Gray trebui să recunoască faptul că asta putea fi adevărat.

Painter își modifică ușor poziția corpului, evident chinuit încă de dureri.

— Și-atunci, cum rămâne cu raportul primit de la dr. Marcia Fairfield? Te gândești că... crezi că linia de descendență a clanului Waalenberg...? întrebă Painter scuturând din cap.

Gray citise și el raportul. Își aminti cum el și doctorița britanică se furișaseră în laboratorul embrionar de la unul dintre cele mai joase niveluri ale subsolului. Dr. Fairfield afirmase cândva că, cu cât era mai mare comoara, cu atât era mai adânc îngropată. Același lucru putea fi spus despre secrete, îndeosebi despre cele păstrate de clanul Waalenberg. Precum experimentele lor cu himera, acel amestec de celule stem umane și animale la nivelul creierului.

Însă nici măcar asta nu era aspectul cel mai rău.

— Am verificat înregistrările medicale ale corporației provenite de la începutul anilor 1950, spuse Gray. S-a confirmat. Baldric Waalenberg era steril.

Painter clătină din cap.

— Nu-i de mirare că nemernicul era atât de obsedat de reproducere și genetică, luptându-se neîncetat să supună natura voinței sale. Era ultimul din clanul Waalenberg. Însă copiii... cei pe care-i folosea în experimente? E-adevărat?

Gray ridică din umeri.

— Baldric era implicat îndeaproape în programul nazist *Lebensborn*. Programul arian de reproducere. Alături de alte proiecte eugenice⁵ și de tentative timpurii de a stoca ovule și spermă. Se pare că la sfârșitul războiului, programul Xerum 525 nu era singurul proiect secret care a ajuns pe mâinile lui Baldric. Mai era încă unul. Unul înghețat în baghete de sticlă. Și odată dezghețate, Baldric a folosit eșantioanele ca să-și insemineze tânăra soție.

— Și ești sigur de asta?

Gray încuviință din cap. Acolo jos, în laboratorul subteran, dr. Fairfield văzuse adevăratul arbore genealogic al noului clan Waalenberg, îmbunătățit genetic. Văzuse numele scris lângă soția lui Baldric. Heinrich Himmler, conducătorul Ordinului Negru. Nemernicul de nazist poate că se sinucisese după război, însă avusese un plan de a continua să trăiască, de a da naștere unor supraoameni arieni, o nouă linie descendentă de regi germani, din propria sămânță coruptă.

— Și acum, odată cu anihilarea clanului Waalenberg, spuse Gray, urmează ca în cele din urmă să dispară definitiv și monstrul ăla.

— Gel puțin, noi așa sperăm.

Gray dădu aprobator din cap.

⁵ Referitoare la ameliorarea patrimoniului genetic al societății, permițându-le să devină părinți numai celor care în baza unei probabilități crescute vor da naștere unor copii sănătoși și inteligenți.

— Păstrez legătura cu Khamisi. Ne ține la curent cu evoluția procesului de curățare a proprietății. Până acum i-au găsit și arestat pe mai mulți dintre paznici. Se teme că o parte din menajeria proprietății ar fi putut să scape și să fugă în pădure, însă probabil că marea majoritate a animalelor a pierit în timpul exploziei. Însă căutările continuă.

Khamisi fusese numit paznic-șef interimar al rezervației naturale Hluhluwe-Umfolozi. De asemenea, fusese investit de guvernul sud-african cu autoritate de control polițienesc a zonei în situații de urgență, ajutând la coordonarea sprijinului local tribal împreună cu căpetenia zulusă Mosi D’Gana. Dr. Paula Kane și dr. Marcia Fairfield îi ofereau suport tehnic pentru a răspunde reacției comunității internaționale de informații la atacul asupra conacului și bombardarea acestuia.

Cele două femei se reîntorseseră la locuința lor din rezervație, bucuroase să descopere că erau în viață și, în plus, o primiseră pe Fiona în casa lor. Cele două spioane merseseră până într-acolo încât o ajutaseră pe Fiona să obțină aprobarea pentru un program de studii la Oxford.

Gray își imaginează scena. Spera că la Oxford măsurile de securitate erau foarte bine puse la punct. Bănuia că rata infracționalității mărunte din jurul universității era pe cale de a înregistra o creștere bruscă și semnificativă.

Gândindu-se la Fiona, Gray își aminti că trebuia să vadă ce mai făcea Ryan. După moartea tatălui lui, tânărul scosese

proprietatea familiei la licitație, hotărându-se în cele din urmă să scape de umbra castelului Wewelsburg.

Ceea ce era foarte bine.

— Și cum stă treaba cu Monk și Kat? întrebă Painter, atrăgându-i din nou atenția asupra discuției lor.

Vocea i se însufleți, uitând parcă de mâhnirea lui Ryan, sau cel puțin lăsând-o deoparte pe moment.

— Am auzit că ieri s-au logodit.

Gray se trezi zâmbind pentru prima oară pe ziua aceea.

— Așa este.

— Să ne-ajute Dumnezeu.

Din nou Gray trebui să fie de acord cu el. Se bucurau de acest strop de fericire. Viața mergea înainte. Mai aduseră în discuție alte câteva detalii și în cele din urmă șoferul conduse taxiul printre străzile străjuite de copaci ale Takoma Park, oprindu-se în fața unei căsuțe în stil victorian cu acoperiș verde.

Painter coborî din mașină.

Lisa era deja acolo.

— Am terminat cu asta? îl întrebă Painter pe Gray.

— Da, domnule.

— Să mă ții la curent cu ce afli în Europa. Și ia-ți zilele alea libere.

— Vă mulțumesc, domnule.

Painter întinse unul din brațe. Lisa se strecură și se lăsă cuprinsă de el. Lipiți unul de celălalt, se îndreptară spre casă.

În momentul în care Gray coborî din mașină, Monk i se alătură și dădu din cap spre femeie și director.

— Vreun pariu, ceva?

Gray îi privi cum urcă scările de la verandă. Cei doi fuseseră aproape nedespărțiți de când plecaseră de pe proprietatea Waalenberg. Cum Anna murise, iar Gunther dispăruse, Lisa era acum singura sursă de informații, în viață, cu privire la Clopot. Petrecuse o mulțime de ore la sediul Sigma, unde i se puseseră o grămadă de întrebări.

Cu toate astea, Gray suspectă faptul că toate chestionările erau în același timp și un pretext ca Painter și Lisa să petreacă mai mult timp împreună.

În definitiv, Clopotul făcuse mai mult decât să-i vindece trupul lui Painter.

Gray se uită un moment la mâinile lor împreunate în momentul în care ajunseră pe veranda casei.

Se gândi la întrebarea lui Monk. „Vreun pariu, ceva?” în acest moment, poate că era prea devreme de spus. Dacă viața și conștiința erau niște fenomene cuantice, atunci poate că și dragostea era, la rândul ei.

A iubi sau a nu iubi.

Unda și particula.

Poate că pentru Painter și Lisa, încă erau ambele, o posibilitate în suspensie pe care numai timpul avea să o rezolve.

— Nu știu, murmură Gray, răspunzând la întrebarea lui Monk.

Se îndreptă spre casă, gândindu-se la propriul viitor.

Ca toți ceilalți, avea de măsurat propria reeditate.

EPILOG

6:45 P.M.

WROCLAW, POLONIA

Întârziase.

În timp ce soarele se cufunda dincolo de linia orizontului, Gray traversa podul verde de fier forjat. Decorațiunile sale baroce treceau peste râul Oder, ca o punte verde de poveste, strălucitoare în bătaia razelor soarelui la apus.

Gray se uită la ceas. Probabil avionul lui Rachel tocmai ateriza la ora asta. Stabiliseră să se întâlnească la cafeneaua de vizavi de hotelul lor, în cartierul vechi. Însă mai întâi avea de încheiat o poveste, mai avea de vorbit cu încă cineva.

Gray continuă să pășească pe podul pietonal. Dedesubt, o pereche de lebede negre alunecară pe apă. Câțiva pescăruși trecură pe cer reflectându-se în râu. Aerul mirosea a mare și a liliac de la arbuștii care creșteau pe mal. Începuse această călătorie pe un pod în Copenhaga, iar acum o termina pe altul.

Își ridică privirea spre orașul străvechi, cu clopotnițe negre, turla de alamă și turnuri renaștentiste cu ceas. Orașul Wroclaw se numea odinioară Breslau, o cetate fortificată

aflată la granița dintre Germania și Polonia. Părți bune din oraș fuseseră făcute una cu pământul în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, când Wermacht-ul german luptase cu Armata Roșie.

Consecințele aceluiaș asediu îl aduseseră aici și pe Gray... șaiszeci de ani mai târziu.

În față se înălța Insula Catedralei. Cele două turnuri gotice aparținând clădirii care dădea numele insulei, catedrala Sfanțul Ioan Botezătorul, străluceau aprins în lumina zilei pe cale să se sfârșească. Însă nu catedrala era destinația finală a lui Gray. Pe insulă mai erau o puzderie de biserici mai mici. Locul pe care-l căuta Gray se afla la doar câțiva pași de pod.

Ghetele lui trecură de pe podul metalic pe strada pietruită.

Biserica Sfinții Petru și Pavel se ridica umilă în stânga lui, ușor de trecut cu vederea, mărginită cum era de un zid de cărămizi. Gray observă o mică ușă pe care se putea intra direct pe malul stâncos al râului în casa parohială.

Oare odinioară se jucase un copil acolo?

Un copil perfect.

Gray știa din documente din arhivele rusești recent desecretizate că băiatul fără mamă fusese crescut în orfelinatul patronat cândva de biserica Sfinții Petru și Pavel. După război existaseră o mulțime de astfel de copii, însă Gray restrânsese căutările având în vedere doar vârsta, sexul și culoarea părului.

Ultimul dintre acești parametri era cu siguranță blond, aproape alb.

Gray găsisese și documente care vorbeau despre căutările întreprinse de Armata Roșie rusească în oraș, despre cum scotociseră munții în căutarea laboratoarelor naziste subterane producătoare de arme, despre descoperirea pe care o făcuseră la mina Wenceslas. Fuseseră cât pe ce să pună mâna pe SS- *Obergruppenführer*-SS Jakob Sporrenberg, bunicul Annei și al lui Gunther, când acesta fugise cu Clopotul. Lisa aflase de la Anna că în acest oraș, în acest râu, Tola, fiica lui Hugo, înecase bebelușul.

Dar oare așa stăteau lucrurile?

Această unică posibilitate îi făcuse pe Gray și pe câțiva experți de la Sigma să se dedice cercetării unor vechi arhive, mergând pas cu pas pe urma unei povești demult uitată și reconstruind-o din bucățelele aflate. Apoi descoperiseră jurnalul unui preot, cel care conducea orfelinatul de aici, care vorbea despre un băiețel găsit singur și înghețat, alături de trupul mamei sale moarte. Ea era îngropată într-un cimitir din apropiere, într-un mormânt până acum fără nume.

Însă băiatul supraviețuise, crescuse aici și intrase la seminar prin grija aceluiași preot care-l salvase, ajungând să fie cunoscut drept părintele Piotr.

Gray ajunse la ușa casei parohiale. Sunase înainte pentru a cere permisiunea să stea de vorbă cu preotul în vârstă de șaiszeci de ani. Se dăduse drept un reporter care făcea cercetări în legătură cu orfanii din timpul războiului pentru a

scrie o carte. Gray ridică și lovi ciocănelul de fier de ușa simplă de lemn.

Din biserică se auzeau cântări; în mod clar o slujbă se afla în desfășurare.

După câteva momente, ușa se deschise.

Gray știu imediat cine era cel care-l întâmpină, recunoscând din niște vechi fotografii fața fără nici un rid a bătrânului și coama de păr alb și des pieptănat cu cărare la mijloc. Părintele Piotr era îmbrăcat sport, în jeanși, cu o cămașă neagră cu gulerul alb de preot catolic și cu un pulover subțire încheiat.

Vorbea engleza cu un puternic accent polonez.

— Tu trebuie să fii Nathan Sawyer.

Gray nu era, însă încuviință din cap, simțindu-se brusc vinovat că mințea o față bisericească.

Însă un asemenea subterfugiu era necesar, pentru binele preotului la fel de mult cât și pentru al lui.

Își drese glasul.

— Vă mulțumesc pentru c-ați primit să-mi acordați acest interviu.

— Desigur. Intră, te rog. Ești bine-venit.

Părintele Piotr îl conduse pe Gray prin holul casei parohiale până la o cameră micuță cu o sobiță de cărbuni într-un colț. Pe ea se afla un ceainic plin. Îi arătă lui Gray un scaun. Gray se așeză și scoase un carnetel unde notase o mulțime de întrebări.

Piotr turnă ceai în două cești și se așază și el pe un fotoliu comod, cu spătar înalt, plin de perne. Pe masa de alături se afla o Biblie lângă o lampă cu sticla afumată și câteva romane uzate de aventuri.

— Ai venit să afli câte ceva despre părintele Varick, rosti bărbatul încet zâmbind cald. Un om deosebit.

Gray dădu din cap.

— Și despre viața dumneavoastră aici la orfelinat.

Piotr sorbi din ceai și-i făcu semn cu mâna lui Gray să continue.

Întrebările nu erau chiar atât de importante, în multe privințe trebuia pur și simplu să completeze informațiile pe care le avea deja. Gray știa aproape totul despre viața bărbatului. Unchiul lui Rachel, Vigor, șeful Serviciului de Informații al Vaticanului, trimisese la Sigma un dosar complet și detaliat despre părintele catolic.

Inclusiv fișele sale medicale.

Părintele Piotr dusesese o viață plină de smerenie în cadrul bisericii. Realizările sale de aici nu ieșeau cu nimic în evidență, în afara devotamentului de nestrămutat față de turma sa. Cu toate acestea, starea sănătății sale era excepțională. Fișele sale medicale nu conțineau aproape nimic. Își rupsese un os când era adolescent și căzuse de pe o stâncă. Însă, în afară de asta, analizele de rutină arătau un individ cu o sănătate de fier.

Nu era masiv ca Gunther și nici nu avea agilitatea de fiară a celor din clanul Waalenberg.

Era pur și simplu sănătos tun și așa și arăta.

Interviul nu dezvăluie nimic nou.

În cele din urmă, Gray își închise carnetelul și-i mulțumi părintelui pentru timpul acordat. Pur și simplu pentru a fi foarte riguros, avea să obțină mostre de sânge și de ADN când preotul avea să-și facă următorul control periodic, din nou cu ajutorul unchiului lui Rachel.

Însă Gray nu se aștepta să afle prea multe din asta. Copilul perfect al lui Hugo se dovedise a fi doar un om cumsecade și amabil, cu o sănătate ieșită din comun. Poate că asta însemna perfecțiunea.

În timp ce Gray se ridica să plece, dădu cu ochii de un puzzle neterminat întins pe o masă în colțul camerei. Făcu semn cu bărbia înspre el:

— Deci vă plac jocurile de puzzle?

Părintele Piotr zâmbi vinovat cu o expresie dezarmantă.

— E doar un hobby. Ascute mintea.

Gray încuviință și o luă spre ieșire. Se gândi la interesul pe care-l avusese Hugo Hirszfeld pentru puzzle-uri. Oare ceva din esența impalpabilă a cercetătorului evreu se transmisese băiatului prin intermediul Clopotului? În timp ce Gray părăsea biserica și o lua înapoi înspre râu, medită la toate legăturile astea. Tați și fii. Oare totul ținea pur și simplu de genetică? Sau mai era ceva? Ceva la nivel cuantic?

Nu era prima oară când Gray își punea întrebarea asta. El și tatăl lui nu avuseseră niciodată o relație prea bună; abia în ultima vreme începuseră să clădească punți de comunicare.

Și pe urmă mai era și chestiunea cealaltă, la fel de îngrijorătoare. Așa cum moștenise Piotr pasiunea pentru puzzle-uri, oare ce moștenise Gray de la tatăl lui? Cu siguranță, nu putea nega teama de Alzheimer, o posibilitate genetică reală, însă problema mergea mai departe de atât, înapoi la relația lor foarte proastă.

Oare ce fel de tată avea să fie el?

În ciuda faptului că întârziase, întrebarea îl făcu pe Gray să rămână înțepenit pe podul de fier.

Odată cu acea întrebare, îl izbi o nouă viziune asupra realității. Își aminti ce-i spusese Monk în avionul care-i ducea în Germania, despre Rachel, despre relația dintre ei.

Pe pod, cuvintele îi răsunară din nou lui Gray în urechi.

„Doar ți-am spus despre sarcina lui Kat și ai făcut o față... Te-ai speriat de moarte. Și e vorba de copilul meu.“

De aici se trăgea de fapt panica.

Ce fel de tată avea să fie el?

Oare avea să fie exact ca tatăl lui?

Gray găsi răspunsul la întrebare acolo unde se aștepta mai puțin. O fată trecu cu pași grăbiți pe pod pe lângă el, cu gluga puloverului ridicată ca să se ferească de răcoarea brizei. Cu ochii minții o revăzu pe Fiona. Rememoră zilele de teroare, mâna ei care-o strângea disperată pe-a lui, faptul că avea nevoie de el și cu toate astea se certa întruna cu el. Își aminti cum se simțea atunci.

Se apucă bine cu mâinile de balustrada podului.

Se simțise minunat.

Și mai voia.

Râse involuntar când își dădu seama de asta, ca un nebun pe un pod.

Nu era scris nicăieri că avea să fie ca tatăl lui. Deși exista potențialul să-l urmeze întocmai pe tatăl lui în privința aceasta, avea în același timp și liberul arbitru, avea o conștiință care putea face să eșueze potențialul în orice direcție.

Eliberat în sfârșit, merse mai departe peste pod, încet, permițând acestei realități unice să elimine orice alt potențial, totul prăbușindu-se ca un set de piese de domino, unul după altul, până la un ultim potențial descumpănitor rămas nerezolvat.

Rachel.

Coborî de pe pod și se îndreptă spre locul unde aveau întâlnire.

Când ajunse la cafenea, ea era deja acolo, așteptându-l pe terasă. Probabil abia sosise și ea. Nu-l văzuse. El se opri, șocat de cât de frumoasă putea fi. De fiecare dată când se vedeau, frumusețea ei îl izbea la fel ca prima oară. Înaltă, cu picioare lungi, cu formele îmbietoare ale șoldurilor, pieptului și gâtului. Ea se întoarse și-l surprinse holbându-se la ea. Pe față îi înflori un zâmbet. Ochii ei de culoarea caramelului sclipiră calzi. Își trecu degetele prin părul de culoarea ebonitei, cu un gest aproape stângaci.

Cine n-ar fi vrut să-și petreacă tot restul vieții cu ea?

El traversă, străbătând din doi pași distanța dintre ei și întinse mâna să-i apuce degetele.

În momentul acela, auzi din nou în urechi cuvintele provocatoare ale lui Monk. Păreau atât de îndepărtate în timp. Provocarea în legătură cu direcția în care se îndrepta relația lui Gray și Rachel. O provocare subliniată prin enumerarea pe degete.

Trei: soție, ipotecă și copii.

Cu alte cuvinte, *realitatea*.

O relație nu putea rămâne suspendată pentru totdeauna ca pur potențial Adică și să iubești și să nu iubești în același timp. Legile evoluției nu ar fi îngăduit-o. Realitatea trebuia în cele din urmă să o măsoare.

Ceea ce și făcu în momentul acesta pentru Gray.

Soție, ipotecă și copii.

Gray avea răspunsul. Era gata să se supună celor trei provocări. Și odată cu această descoperire, ultima piesă de domino se prăbuși în inima lui.

Să iubească sau să nu iubească.

Unda sau particula.

Gray apucă degetele lui Rachel. Vedea totul cât se putea de clar, însă rezultatul continua să-l surprindă. O trase înspre o măsuță pe care nu se afla altceva decât o farfurie cu briose și două câni negre, mari, aburinde, cu *caffé latté* care îi aștepta deja.

Rachel avea întotdeauna grijă de astfel de chestii.

O conduse la unul dintre scaune. El se așeză pe celălalt. O privi adânc în ochi. Nu reuși să-și ascundă mâhnirea și vinovăția din voce, însă hotărârea pe care o luase îi răsună clar în cuvinte.

— Rachel, trebuie să discutăm.

Gray îi citi în ochi că și ea era conștientă de situație. Realitatea. Două cariere, două continente, doi oameni cu drumuri diferite de aici încolo.

Ea-i strânse degetele.

— Știu.

* * *

Părintele Piotr îl urmărise cu privirea pe tânărul care traversase podul. Stătea în ușița deschisă care dădea în spatele casei parohiale. Așteptase ca vizitatorul pe care tocmai îl avusese să dispară pe strada de dincolo de pod, apoi oftă.

Un tânăr atât de drăguț, dar aparent bântuit de atâtea probleme.

Bietul băiat, mai avea de înfruntat multe suferințe.

Însă asta era viața.

Un mieunat ușor îi atrase atenția undeva la picioare. O mână amărâtă i se lipi de glezne, cu coada ridicată și cu ochii la el, în așteptare. Una dintre pisicile vagaboande adunate de pe drumuri de părintele Varick. Acum se aflau în grija lui. Piotr îngenunche și așeză cu grijă o mică farfurie cu resturi

pe o piatră. Pisica se mai frecă o dată de el și începu să mănânce.

Părintele Piotr rămase ghemuit, uitându-se lung la râul în flăcări așa cum părea în lumina ultimelor raze de soare. Observă un ghemotoc de pene lângă călcâi. O vrăbiuță maro cu gâtul rupt. Unul dintre multele daruri pe care orfanii lui i le lăsau pe prag.

Scutură din cap, luă pasărea neînsuflețită în palme și o duse la buze. Suflă asupra ei, răsfirându-i penele care brusc părură să-și ia avânt. Din palma lui, vrăbiuța își luă zborul ridicându-se veselă ca o săgeată în aer.

Piotr o urmări o fracțiune de secundă, încercând să descrie modelul făcut de aripile ei în aer. Apoi își frecă mâinile și se ridică întinzându-se.

Viața avea să rămână un mister minunat pentru totdeauna. Chiar și pentru el.

Sfârșit

NOTA AUTORULUI

ADEVĂR SAU FICȚIUNE

Vă mulțumesc că m-ați însoțit în această călătorie. Ca de obicei, m-am gândit să folosesc acest ultim moment pentru a deconstrui romanul, pentru a dezvălui unde se termină adevărul demonstrat de cercetări și unde a fost continuat de imaginație.

Mai întâi, amănuntele de detaliu:

DARPA a ajuns într-adevăr să fabrice proteze ale membrilor folosind tehnologii revoluționare (deși nu cred că au încorporat și încărcături explozive în compoziția de plastic).

La fel ca în cazul ființelor denumite în carte *ukufa*, Stanford University a realizat în realitate un experiment cu șoareci ale căror creiere conțin celule nervoase omenești. Savanții își continuă în momentul de față studiile în încercarea de a produce șoareci ale căror creiere să fie formate sută la sută din celule nervoase omenești.

Un băiat german s-a născut în 2004 cu o mutație a genelor în ceea ce privește miostatinul, ceea ce a avut ca rezultat un

strat dublu de mușchi, ducând la o putere și o capacitate musculară extrem de ridicate. Oare acesta să fie primul *Sonnekönig* născut în condiții naturale?

Shangri-La a fost descoperit undeva în munții Himalaya în 1998, o oază pierdută plină cu ape curgătoare și vegetație bogată în mijlocul culmilor înghețate. Oare ce altceva s-ar mai putea găsi acolo?

Trecând la concepte mai generale:

După cum am precizat la început, Clopotul însuși este real, dovedind faptul că adevărul este deseori mai ciudat decât ficțiunea. Naziștii au construit un dispozitiv neobișnuit, alimentat cu un combustibil pe baza unui compus necunoscut numit Xerum 525. Nu se cunosc prea multe în legătură cu modul său real de funcționare, numai faptul că atunci când a fost pornit, o boală ciudată a ajuns să-i afecteze pe savanții implicați, ajungând chiar până la satele din jur. La sfârșitul războiului, Clopotul a dispărut, oamenii de știință implicați au fost executați și până în ziua de astăzi soarta acestui dispozitiv a rămas un mister. Dacă doriți să aflați mai multe despre această ciudată bucățică de istorie, despre întrecerea ce s-a desfășurat între Aliați după război pentru a pune mâna pe tehnologia nazistă și despre fascinația exercitată de fizica cuantică asupra cercetătorilor germani, puteți citi una dintre cele mai importante surse de

documentare pentru acest roman: *The Hunt for Zero Point* de Nick Cook.

În acest roman am vorbit mult și despre cât de fascinat era Heinrich Himmler de rune și ocultism și despre cercetările sale cu privire la locul de obârșie al rasei ariene în Himalaya. Toate se bazează pe fapte reale, inclusiv pe existența Camelotului Negru al lui Himmler din Wewelsburg. Pentru informații suplimentare în legătură cu acest subiect, sugerez *Himmler's Crusade*⁶ de Christopher Hale și *Unholy Alliance* a lui Peter Levenda.

În sfârșit, a mai existat o carte extrem de importantă pentru subiectul acestui roman: *Quantum Evolution* de Johnjoe McFadden. Aceasta reprezintă un tratat fascinant despre mecanica cuantică și despre posibilul său rol în evoluție și mutațiile genetice. În plus, se referă și la evoluția conștiinței despre care vorbesc și eu la sfârșitul romanului. Pentru o analiză mai cuprinzătoare în ceea ce privește aceste aspecte, recomand cu căldură lecturarea acestei cărți.

Ceea ce ne conduce la problematica de bază a cărții: existența proiectului inteligent în locul teoriei evoluționiste. Sper că acest roman ridică la fel de multe întrebări câte răspunsuri oferă. În sfârșit, eu cred cu tărie că o bună parte din dezbaterile care au loc pe această temă se îndreaptă într-o direcție greșită. În loc să ne concentrăm atât de mult pentru a afla de unde venim, mi se pare că mult mai importantă și mai

⁶ *Cruciada lui Himmler*, carte publicată de Editura RAO în 2008.

demnă de atenția noastră este întrebarea: *Încotro ne îndreptăm?*

Simpla încercare de a răspunde la această întrebare, de a merge pe această cale, mi se pare a reprezenta adevăratul mister și adevărata aventură pentru oricine este interesat.

